

ТРИШ МАКГРЕГЪР ЕСПЕРАНСА

Част 1 от „Гладни духове“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2012

chitanka.info

За Роо и Мегън.

Con mucho carinosiempre.^[1]

И специални благодарности на Ал Цукерман и Бет Мичам, чиито идеи подобриха значително историята.

КНИГА ПЪРВА НА ГЛАДНИТЕ ДУХОВЕ

ПРОЛОГ

Град Есперанса, Еквадор

Доминика наблюдаваше красивата млада жена, която стоеше на тъмния, ветровит ъгъл в най-старата част на града, известна като Ел Корасон, Сърцето. Това, което виждаше, ѝ харесваше. Чуждестранна туристка, в средата на двайсетте, хубава фигура, бледа, чиста кожа, гладка като речен камък. Шарената пола на жената се развяваше от хладния вятър, пръстите ѝ си играеха с ципа на якето, после едната ръка се вдигна нагоре и прибра гъстата черна коса зад ушите.

Доминика се запита дали жената знае, че през 1530 година на същата тази улица последният император на пиките бе тръгнал на битка срещу испанците. Колониалните сгради зад нея бяха построени върху място, където пиките бяха почитали с всекидневни жертвоприношения Инти, бога на слънцето. Ресторантът, в който жената току-що бе яла, се намираше точно над древния олтар, използван за гадания по време на церемониите *аяхуаска*^[2].

Дали жената имаше някаква представа за това?

Е, все едно. Физически тя отговаряше на нуждите на Доминика — млада, привлекателна, чужденка и вероятно здрава.

Приблужи се към нея. Повечето хора не можеха да видят *бруха*^[3], но съзнанието на хората е на различни нива и тази жена можеше да бъде изключение. Ако доловеше присъствието ѝ, щеше да я възприеме по-скоро като сянка в периферното си зрение. Затова Доминика се придвижи бавно. Резките движения можеха да я стреснат или да я подтикнат да се прибере обратно в ресторанта.

Докато пристъпваше зад жената, желанието на Доминика да усети физическия свят отново нарасна толкова силно, че трябваше да положи усилия, за да не прибърза. Нагоре по улицата от един хотел излязоха хора, смехът им се разнесе в нощния въздух. Фаровете на приближаващите коли осветиха жената и разкриха изкусителния овал на бедрата ѝ, вълните на красивите коси, спускащи се по раменете. *Спокойно, спокойно.* После Доминика призова цялата си сила и светкавично завзе тялото на жената.

Тя ахна и се стегна, осъзнаваща, че нещо се случва с нея, но какво? Доминика действаше бързо, напасваше своята същност към размера и формата на тялото на жената, поемаше контрола върху ума, органите, крайниците и дори гласа ѝ. Когато от гърлото ѝ се надигна писък, Доминика го потисна умело и вместо него излезе нещо подобно на просъскване.

Сърцето и дробовете на жената препускаха бясно. В тялото навлезе огромна вълна въздух и Доминика се потопи цялата в нея. Първият сладостен дъх я зашемети. Винаги ставаше така. След това вкуси влагата, обещанието за дъжд, усети аромата на цветята, тревата, пръстта, изгорелите газове от колите и парфюма на жената. После ритмичните удари на сърцето на жената и препускането на кръвта по артериите на тялото и вените я изпълниха със сила. Доминика беше овладяла напълно контрола върху тялото и сега можеше да се отдаде на пиршеството, което ѝ предоставяха нейните нови сетива. Усещането я опияни.

Цветовете. Дори през нощта цветовете, които сега виждаше, бяха искрящи в сравнение със сивотата, в която съществуваха брукос. Наситеното зелено на извисяващите се в парка отвъд улицата борове изглеждаше като създадено от четката на художник импресионист. Блясъкът на уличните лампи бе с цвета на топящо се масло. Синьото и лилавото на полата на жената *напомниха* на Доминика за Испания, където преди векове бе родена като Доминика де ла Рейна, единствената дъщеря на богат земевладелец. В онзи живот тя бе умряла от разбито сърце на трийсет и шест години.

Сладкият хлад на високопланинския въздух ухаеше на борове, звездите горяха като малки слънца в черното небе. От нечий отворен прозорец гърмеше музика и Доминика почувства как кракът ѝ потупва в ритъма — три бързи удара, после два, после четири. Протегна ръцете си напред с обърнати нагоре длани, размърда пръсти, после ги прокара през косата си. Това тяло бе великолепно и Доминика пасваше идеално в него, сякаш бе създадено за нея. Съвършеният приемник.

Клер. Името на жената бе закодирано в клетките ѝ.

Доминика почувства, че Клер започва да се възстановява от шока. Опита се да се бори, да се извива и трепери, предизвиквайки спазми в мускулите, докато крещеше в съзнанието ѝ и искаше да

тръгне напред, но *брухата* принуди тялото да тръгне в друга посока. Бързо. Зад ъгъла, където сенките бяха по-дълбоки, по-плътни.

Същността на Клер се гърчеше. Доминика оформи метална стая в ума си, бутна личността на жената вътре и я затвори с трясък. Сега тялото бе напълно нейно.

Тръгна бързо и решително към центъра на Ел Корасон, където цялата история на Есперанса беше отражение на нейната лична история. Всяка пресечка носеше спомени. Тук, на ъгъла на булевард „Трухильо“ и улица „Франциско“, бе обсебила тялото на мъж от армията на Писаро, докато испанците обграждаха войниците на Атахуалпа и го принуждаваха да се предаде. А там, през 1862 година, си бе присвоила тялото на местна жена, селянка, и бе прекарала няколко чудесни дни, яздейки сред дивата природа във вътрешността на страната. През 1918 година на ъгъла пред нея тя и Бен бяха взели телата на азиатска двойка. И така, пресечка след пресечка, пълни със спомени, всеки от които бе прослава на физическия живот.

Спря за миг пред интернет кафенето, където беше срещата ѝ с Бен. Хора с лаптопи и блекберита седяха по масите на тротоара и отпиваха от ароматните си кафета. Туристи. Местните знаеха, че не е хубаво да си навън по улиците толкова късно, когато имаше най-голяма вероятност техният вид да атакува.

Дали някои от тях бяха приятели или роднини на жертвите на *брухос* Напоследък се носеха слухове, че сред хората се оформя голямо движение срещу гладните духове, което замисляше някакво нападение. Но такива слухове бе имало винаги. А дори този път да бяха верни, щяха да са нужни десетки хиляди хора, въоръжени с огнепръскачки, за да победят племето ѝ, което бе най-голямото от всички в Южна Америка. Напомни си, че трябва да провери в интернет откъде бяха плъзнали тези слухове. Но не точно сега. Бен беше първи в списъка ѝ със задачи. После всичко друго.

Усети присъствието му наблизо, но не можеше да го види. Възприятията ѝ сега бяха свързани с това тяло, а то имаше ограничения по отношение на *брухос*, за сметка на увеличението на други възприятия. Не ѝ беше нужно да вижда Бен, за да знае, че в момента той търси подходящ приемник. Сигурна бе, че щеше да избере млад мъж, жизнен, здрав, някой, когото тя щеше да сметне за неустоим.

Дръпна си стол край една празна маса, оглеждайки небрежно тримата мъже, които отговаряха на изискванията и желанията на Бен. Чернокож, азиатец, бял. Почувства се привлечена и от тримата и се усмихна, чудейки се кого ли щеше да вземе партньорът ѝ. *Изненадай ме*, помисли си тя.

Дълбоко в металната стая личността на Клер продължаваше да пици, да се гърчи и да тропа със слабите си юмруци по стените. Шумът отвлече вниманието на Доминика. Натисна въображаем бутон и сред благословената тишина, която настана в съзнанието ѝ, провери здравето на жената.

През дългите векове на своето съществуване бе научила много за човешкото тяло и неговата физиология. Веднъж цяла година използва тялото на лекар, като вля същността си в неговите клетки, за да попие познанията му. Тялото на Клер беше в идеално здраве. Непушачка, без никакви вредни навици, с направо съвършени сърце и бели дробове. Панкреасът имаше леки проблеми заради целия алкохол, който бе погълнала през последните пет дни, откакто бе пристигнала в Еквадор. Бъбреците работеха стабилно, черният дроб и стомахът бяха в добра форма. Алергична към кофеин, не яде червено месо, взема много витамини.

Внезапно един мъж се появи тичешком зад ъгъла, крещейки: „Клер, хей, Клер!“

На Доминика ѝ бе нужна секунда, за да открие името му в спомените на Клер. Луис. Нейният съпруг.

Той спря до масата ѝ, останал без дъх.

— Господи, Клер, какво правиш тук? Мислех, че ще ме изчакаш пред ресторанта?

Вътре в металната стая личността на Клер направо полудя, задрасци с нокти и започна да удря по стените, пищейки за помощ... Доминика затегна контрола си.

— Успокой се, Луис. Дойдох тук, за да взема кафе. Ресторантът на хотела е затворен вече, а и тук имат безкофеиново.

— Трябваше да ми кажеш — отвърна той и придърпа стол и за себе си край масата. — Не знаех какво, по дяволите, е станало с теб. Поръча ли вече?

И в този миг един мускул трепна под сините му очи, раменете му се сгърчиха и после се изопнаха, като че ли ризата беше станала

прекалено тясна за него. Очевидно Бен бе пристигнал.

Извиването и спазмите продължиха около минута. Когато Бен най-накрая овладя напълно тялото на съпруга, по лицето му се изписа блаженство.

— О, божичко — чу тя шепота му. — Винаги забравям колко страхотно е това.

Доминика се пресегна през масата и докосна ръката му; за пръв път от повече от месец почувства кожата му.

— Този път направихме добър избор.

Той стисна пръстите ѝ и поднесе ръката ѝ към устните си, като целуна кокалчетата ѝ едно по едно, без да откъсва очи от нейните.

— Къде са отседнали? Този тип е блокирал информацията.

— Посада^[4] „Андрес“, на три пресечки оттук.

Надигнаха се едновременно, гладът им един за друг бе прекалено силен и ги подтикваше да побързат. Доминика дръпна ръката си.

— Нека да забавим малко. Не искаме да привличаме излишно внимание.

Опасяваше се, че местните знаеха за какво да се оглеждат — променливи, резки движения, гърчове и спазми, нестабилна походка. От няколко месеца тук не бе имало по-масови нападения на *брухос*, но хората оставаха предпазливи. И имаха основателни причини. През последните десет години Доминика и племето ѝ тероризираха този град, като използваша телата на жителите и туристите за секс и забавления. Понякога племето ѝ нападнаше накуп, под прикритието на мъглата, която идваше от вътрешността на страната. Но мащабните нападения водеха до по-сериозни предпазни мерки — хората поставяха големи вентилатори, за да разпръсват мъглата, прозорците и вратите се затваряха с капаци, местните изчезваха в тунели и подземни бункери. Затова нейният вид сега нападнаше най-вече на малки групички или по двойки, като нея и Бен тази вечер, търсейки удоволствието, което единствено физическият живот можеше да им предложи.

Откакто преди петстотин години Есперанса бе станала физическо място, наградата, която *брухос* търсеха, вече не можеше да бъде открита тук. Преди това градът и всяко място на юг от него до реката Рио Пало беше етерно пространство за мъртвите или за полумъртвите. Душите пътуваха до Есперанса, за да научат за

отвъдния живот. Тези, които бяха изпаднали в кома или преживяваха състояния, близки до смъртта, можеха да решат дали да се върнат към физическия живот, или да преминат. В онези дни *брухос* обсебваша души, когато си пожелаеха, присвояваха си техните тела и изживяваха целия им предопределен живот. В сравнение с това кратките ѝ екскурзии във физическия свят сега бяха направо жалки, но за момента беше всичко, което с Бен можеха да имат.

Мечтата им беше да си върнат Есперанса и всяко място южно в посока към Рио Пало, като обсебят всеки жител и турист: мъже, жени и деца. Град от *брухос*, живеещи смъртния живот на своите приемници. Но Доминика бе сигурна, че ако опитаха да направят това, *касадорес де лус*, ловците на светлина, щяха да се намесят. И тогава щеше да последва битка, много по-жестока от онази преди петстотин години. Затова засега се задоволяваха с тези малки набези и се колебаеха да направят нещо, което би могло да предизвика ловците да реагират.

— Направо ще изям това тяло — каза Бен, като я придърпа към себе си и се наведе над нея.

— Може би трябва да го даваме по-леко, да задържим, за да могат тези тела да изтраят по-дълго.

— Не, мина прекалено много време.

Придърпа я в една тясна, мрачна алея и двамата се притиснаха до каменната стена, с преплетени ръце и тела. Похотта им бе като на изгладнели животни. Откъснаха се един от друг, когато чуха приближаващи се стъпки и гласове, застинаха неподвижни за момент, опрени до стената; ръцете му обаче продължаваха да притискат нейните в камъните, устните му бяха долепени до шията ѝ. Когато минавачите отминаха, Доминика и Бен се забързаха към хотела си.

Няколко часа, това можеха да получат от тези тела. Докато приближаваха посадата, Бен прокара пръсти през косата ѝ.

— Прекрасна си, Ника — каза той и я целуна, а после я притисна отново до стената.

Доминика и Бен можеха да правят любов и като *брухос*, но това бе измамно и ефимерно, каквото беше и цялото им съществуване. Нищо не можеше да се сравнява със суровата реалност на плътта, на страстта и насладата, които изпитваха хората. Ръцете му сега бяха под полата ѝ, дишането ѝ се учести, премина в бързи, накъсани хрипове, тя продължаваше да му шепне: „Не тук, Бен, не тук“. Но не го отблъсна.

Внезапно всички лампи по улицата се запалиха и стана светло като по пладне, завиха сирени с остри, пронизителни редуващи се звуци. Като сирените, предупреждаващи за въздушна атака по време на война, но тези бяха сигнал, че са забелязани *брухос* в града или че идва мъгла. Знак, че хората трябва да се приберат в убежищата си. Туристите, които нямаха представа за какво са сирените, се паникьосаха и се втурнаха към хотелите си или към случайни сгради. Малцина късметлии последваха местните в подземните убежища.

Доминика и Бен се отдръпнаха един от друг, оправяйки дрехите си. Бяха сигурни, че въоръжени групи ще се втурнат да ги преследват с огнепръскачки, затова трябваше или да напуснат тези тела, или да се скрият някъде. Огледаха се нервно наоколо, но капациите на прозорците и вратите на всички сгради наблизо бяха спуснати и затворени, непрпускащи никого, за да могат хората да имат време да слязат в тунелите и бункерите, където гладните духове не желяеха да проникват.

Бен я сграбчи за ръката. Затичаха се по улицата, влязоха в парка и се скриха под високите чилийски борове, като се опитваха да останат извън обсега на искрящата светлина на лампите. Около тях се лутаха и блъскаха паникьосани минувачи, запътили се към обществените скривалища, а колите фучаха по улиците. Шофьори и пътници изскачаха от тях и бягаха към най-близките сгради, за да се скрият, преди вратите да се затворят и резетата да бъдат спуснати.

Доминика си даде сметка, че хаосът работеше в тяхна полза. Хората бяха толкова уплашени, толкова съсредоточени да се спасяват, че никой не им обръщаше внимание. Нямаше да бъдат лишени от своето мечтано сливане. Бен прочете мислите ѝ и двамата се затичаха към една изоставена кола, пхнаха се на задната седалка, заключиха вратите, отпуснаха се на студената тапицерия и се предадоха на глад си.

След минути бясното им любене изтощи телата, които бяха заели, и красивите сини очи на Бен кървяха, капките пот по челото му станаха червени, от носа му потече кръв и се спусна покрай ъгълчетата на устните му. Сърцето на нейното тяло прескочи и после се сви. Доминика почувства, че по лицето ѝ се стичат кървави струйки, после кръвта навлезе в гърлото ѝ и тя се задави от нея. Телата бяха използвани и сега получаваха мозъчен кръвоизлив. Луис губеше

съзнание с потресаваща бързина. Ако Бен не успееше да напусне тялото му, преди това да се случи напълно, той щеше да бъде унищожен заедно с него.

— Сега — простена Доминика и изскочи от тялото на Клер, а после издърпа и Бен.

За миг се носеха из колата — просто кълбета дим край Клер и Луис, които се гърчеха и извиваха, докато умираха на задната седалка. Тя и Бен бяха прекалено изтощени, за да се отдалечат от колата. Сирените продължаваха да вият, сигналните лампи все така силно светеха и прожекторите претърсваха улиците, а утре сутринта властите щяха да намерят телата на двамата непредпазливи туристи. Истинската причина за смъртта им обаче никога нямаше да бъде разкрита публично.

Още слухове щяха да плъзнат в интернет — за конспирация и опасни места, и за известно време туризмът в Есперанса щеше да пострада. Но в двайсет и първи век, когато новините се надбягваха една с друга, паметта на хората беше много къса. В крайна сметка туристите отново щяха да почнат да идват и Клер и Луис щяха да бъдат забравени.

Доминика се сля с Бен и заедно преминаха през студения вятър и се запътиха към осветения, празен път. Издигнаха се над високите борове и отплуваха в мрака, отново гладни за живот, както винаги.

[1] От исп. ез. — С много обич завинаги. — Б.пр. ↑

[2] Аяхуаска (ayahuasod) — древен шамански метод за постигане на транс и промяна на съзнанието; за целта се пие силно халюциногенна отвара, която се приготвя от лианата аяхуаска, листа от кока и други растения. — Б.пр. ↑

[3] Вещица ж.р. (brujos, м.р., мн.ч.) — исп. ез. — вещица; магьосник; използва се много в Латинска Америка за нечестиви духове, хора, занимаващи се с магии и т.н. — Б.пр. ↑

[4] Посада (posada — исп.ез.) — гостоприемница, хотел. — Б.пр.

↑

**ГРАДЪТ.
ЖИВОТЪТ Е ГОЛЯМА ИЗНЕНАДА.**

Не виждам защо смъртта да не е още по-голяма.

Владимир Набоков,
„Блед огън“

ЕДНО

Имаше чувството, че под кожата на гърба ѝ пълзят хиляди насекоми. Струваше ѝ се, че дори ги чува как гризат плътта ѝ — сух, шепнещ звук като от мазолести пръсти, дращеци по хартия.

Тес продължи да прокарва пръсти през косата си, убедена, че ще открие бразди по скалпа си, доказателство, че тялото ѝ е било нападнато. Но кожата ѝ май беше наред. Усети, че някой я гледа и чувството бе толкова силно, че се извърна леко на седалката си и претърси редиците лица.

Разнебитеният автобус се тътреше по стръмния и ветровит път през Еквадорските Анди с пуфтене, изхвърляйки гигантско количество черни газове. Беше ужасно претъпкан, на всеки ред имаше по четирима-петима души вместо по двама. Не можеше да каже кой я гледаше. Като висока блондинка в страна, където деветдесет и пет процента от населението бяха ниски и тъмнокоси, с тъмни очи и матов тен на кожата, тя определено се отличаваше. Хората я зяпаха непрекъснато. Това не означаваше нищо.

Но ако беше вярно, защо тогава всички наоколо я избягваха и тя разполагаше с цяла седалка само за себе си?

В лявата страна на автобуса имаше предимно индианци кечуа, всичките с шарени вълнени одеяла, наметнати около раменете им — жени, държащи децата си в скутовете си, мъже, стискащи платнени торби. Големи семейства пътуваха с клетки, пълни с шумни кокошки, блеещи кози, кльоцави кучета, а на пода в най-задната част на автобуса се беше проснало дори и едно приятелски настроено прасе.

От дясната страна — нейната страна, седяха туристите с електронните си играчки: айподи, лаптопи, блекберита, дивиди плейъри. Европейци, азиатци, южноамериканци. Видя само четирима, които приличаха на американци — майка и баща с две малки деца.

Тес се извърна отново и потърка опакото на дланта си по замъгления прозорец, разчиствайки пространство, през което да погледне навън. Не че имаше много какво да се гледа. Мъглата беше много плътна и през нея се виждаха тук-там клоните на израсналите

накриво край пътя дървета. Нито следа от хора или животни — нито обичайните за този край магарета или кучета; нищо, само безкрайна плътна бяла маса, виеща се като вихрушка, почти като живо същество.

От време на време от вентилаторите излизаше топъл въздух, на доста неравномерни пристъпи и крайно недостатъчно, за да намали студа. Леденият, остър въздух проникваше през процепите на прозорците. Когато издишаше, Тес можеше да види дъха си. Закопча коженото си яке и дъхна на свитите си в шепи длани, за да ги стопли. Височината беше изсушила толкова много синусите ѝ, че се страхуваше въздухът, който вдишваше, да не протрие гърлото ѝ — толкова плътен и почти физически грапав го усещаше.

Двигателят на автобуса изръмжа, докато се напъваше да изкачи поредното възвишение. Колко още такива хребета имаше след този? Дузина? Петдесет? Всеки беше по-висок от предишния, а тя вече едва успяваше да си поема дъх. Помнеше, че когато бе малка, на една семейна почивка повърна, защото ѝ прилоша, докато преминаваха Континенталния вододел^[1].

Сега не чувстваше, че ѝ прилошава, но усещаше силен натиск върху гърдите си. Пулсът ѝ се ускори. Опита се да се отпусне, като се облегна на седалката, пое си дълбоко дъх и затвори очи, но докато го правеше, онова злоещо усещане пропълзя отново по врата ѝ; някой се взираше упорито в нея.

Тес се извърна рязко и този път го видя точно преди той да отклони погледа си. Нисък индианец. Пронизващи очи. Дебело одеяло в червено и синьо около раменете му. Черната му плитка падаше отпред на лявото рамо до половината на торса му. Лицето му почти не се виждаше изпод бялата панамена шапка, която беше нахлупил ниско напред на главата си.

Кечуа. Лицето на Еквадор. Те украсяваха картичките, интернет сайтовете, туристическите плакати; мъже и жени в крещящо ярки дрехи, натрупани на пластове една върху друга; деца с огромни, влажни очи; лица, които подсказваха за древно наследство; потомци на инките. Наброяваха милиони и бяха едно от най-многобройните коренни населения на Южна Америка. Смятаха ги за духовни хора, верни на семейството си и своята общност; определено не бяха материалисти и не обичаха да се замесват в политиката. Пастири, отглеждащи ламы и овце, тъкачи, земеделци, повечето отчайващо

бедни. Езикът им се е говорел много преди идването на инките и все още бе един от двата официални езика в Боливия и Перу. Тес харесваше мелодичната му интонация, но не разбираше нито дума.

Може би този тип просто не си пада по блондинки, помисли си тя и се обърна отново напред.

Телефонът ѝ звънна с мелодията на песента на Брус Спрингстийн „Призракът на Том Джод“. Тес го изрови от джоба на якето си и се усмихна, когато видя есемеса от Мади, нейната осемнайсетгодишна племенница.

Хей, Тесо, напусна ли Кито вече? Лорън се притеснява, казва, чети е писала, а не си отговорила.
Целувки, М.

Майката на Тес беше получила айпод като подарък за рождения си ден миналата година, но още не се беше научила да работи с него както трябва. Лорън не искаше да досажда на внучката си за помощ, а Мади — като всички хлапета на тази възраст — бе фурия с тези неща. Откакто момичето се бе преместило да живее за постоянно при Лорън миналата есен, къщата се бе изпълнила с технически джаджи. Мади и нейните приятели бяха инсталирали свой собствен сървър, за да поддържат сайтовете си, на които публикуваха безплатно нещата, които пишеха за забавление и чрез които продаваха софтуерите, които пишеха за пари. Мади завършваше двугодишен колеж и беше спестила достатъчно, за да се запише в Университета във Флорида през есента.

Преди Тес да се отпрати на пътуването си, с майка ѝ и Мади се бяха разбрали, че ще си пишат постоянно есемеси. *Ако изчезнеш някъде там, трябва да знаем откъде да започнем търсенето ти*, беше казала Лорън в деня, в който тя тръгваше. Тес натисна „отговори“ и започна да пише.

Всичко е наред. На път съм за Тулкан, Северен Еквадор. Ще пиша на Л. Не можеш ли да ѝ дадеш няколко урока за работа с айфона? В автобуса има сладко прасе! Липсват ми.

Отговорът на Мади дойде светкавично.

Док тормози Л. да му даде втори шанс. Ха. Трябва да се пребори първо с мен. Целувки, М.

Преди няколко години майка ѝ бе имала връзка с лекар от Кий Ларго, където тя бе старша медицинска сестра. Той беше на нейната възраст, 63, и също като нея бивше хипи. Но Док, както го наричаха Тес и Мади, бе загубил бунтовническия дух някъде по пътя от шейсетте години и сега беше „за“ всичко, срещу което майка ѝ бе „против“. Освен това носеше със себе си и тежък „багаж“ — две противни деца, макар и вече зрели хора, и бивша жена с ужасно отношение. Док и Лорън се бяха разделили преди няколко месеца за пореден път. Ако миналото можеше да бъде доказателство за нещо, той вероятно ѝ се обаждаше в странни часове на денонощието и пишеше дълги имейли с аргументи защо трябва да се съберат отново.

С какво я тормози Док сега? Напомни му, че дебненето е престъпление.

Тес изпрати есемеса, после отвори електронната си поща.

Здрасти, мамо! Бях в Кито четири дни и това ми напомни за времето, което прекарах там, след като татко почина. Няколко пъти ми се стори, че усетих присъствието му. Лампата ми премигваше през нощта, телевизорът ми се включи от само себе си, такива неща... Мади ми писа, че Док пак те тормози да се събирате. Кажи му да се разкара, мамо. И помоли Мади да ти помогне за есемесите. Ще ти пиша още по-късно.

Пращам ти любовта си — по-голяма от гугъл^[2].

Натисна „изпрати“, надявайки се, че писмото ѝ ще стигне до предназначението си. Тук, в Андите, изобщо не беше сигурна какво изчезваше в необятното киберпространство и какво наистина успяваше да премине в цивилизацията. Изключи телефона си, за да пази батерията му, и се загледа отново през прозореца.

Мъглата изглеждаше още по-плътна, като захарен памук. Отражението ѝ в прозореца приличаше на призрак — сини очи, бледи като далечен дим, руса коса, прибрана на опашка, която падаше до раменете на буйни вълни, спокойни и застинали устни, сякаш очакващи нещо. Надяваше се бледността да е само заради мръсното стъкло, а не признак, че се разболява.

Дъхна отново на ръцете си и ѝ се прииска да имаше нещо топло за пиене. Чай, кафе, шоколад, каквото и да е. Потърка пак замъгления прозорец. Покритите с бял сняг върхове вулкани се извисяваха над плътната мъгла и искряха на следобедната светлина.

В задната част на автобуса прасето изскимтя, някои от кокошките започнаха да кудкудякат, едно от кучетата се разлая яростно. В автобуса миришеше като в плевня, а гладът правеше миризмите непоносими. Вече нямаше никакви закуски, бутилката ѝ с вода бе празна. Прииска ѝ се да взема самолет до Тулкан.

Преживей го, вече е свършен факт.

Странно, но не можеше да си спомни къде се бе качила на този автобус. Дали беше в Гуаякил или в Кито? Гуаякил бе на крайбрежието. Дали бе отишла там след Кито? Но тя не беше ходила близо до океана от дни, може би от седмици. Имаше спомен за претъпкана автобусна станция, макар че споменът можеше и да е от някое предишно пътуване, когато бе взела автобус от Кито до Отавало и после за Баньос.

Объркването и несигурността я дразнеха и притесняваха. И все пак това беше нормално за пътуване в Еквадор. Тук американският ѝ живот ѝ се струваше по-малко реален, чувстваше се по-близка до тази страна, сякаш Еквадор бе истинското отражение на мястото, на което се намираше самата тя в своя живот, точно в този момент. Ако имате нужда от древен мистицизъм, за да утеши душата ви, тогава същността ви ще привлече по някакъв магически начин кечуа, племенните лечители, носещи познанието на инките. Ако имате нужда от нещо от видимия, съзнателния свят на Еквадор, какъвто бе нейният сегашен

случай, тогава очевидно ще се намъкнете в студения автобус и ще мръзнете в него, докато той се катери по гръбнака на Андите.

Преди десет години, след първата ѝ година като студентка по право, Еквадор я бе утешил, докато тя страдаше заради смъртта на баща си. Както си вървеше, внезапно се бе озовала назад във времето в лабиринта на стария град на Кито, където индианците живееха на улиците, готвеха на улиците, правеха секс и отглеждаха децата си на улиците, и всичко това сред мрачните сенки на сградите, издигнати с древни камъни. Но сега, докато се изкачваше все по-нависоко в Андите, премръзналото ѝ състояние отразяваше целта на това пътуване — проследяването на колумбийското копеле, което бе превърнало една мащабна акция на ФБР във фиаско и бе успяло да се измъкне с повече от пет милиона долара. Всъщност, ако трябваше да бъде по-точна, целта ѝ бе жената, на която според източника ѝ в Кито копелето бе поверило петте милиона.

ФБР нямаше правомощия тук, но имаха основания да смятат, че мъжът бе избягал в Еквадор. Ако Тес намереше него или жената, на която вероятно той бе поверил парите, трябваше да се свърже с офиса си в Маями и те щяха да предупредят еквадорските власти. Партньорът ѝ Дан Ернандес я бе поздравил за това пътуване до Еквадор изцяло на разносните на службата. Но той просто искаше да я накара да се почувства по-добре, защото я бяха обвинили за провала на операцията. Шефът ѝ го беше казал съвсем ясно. *Тук паметта на хората е къса, Тес. Няколко месеца извън погледите им и когато се върнеш, всичко ще си бъде както преди.*

Точно в този момент Тес не беше напълно сигурна, че изобщо иска да се връща в Бюрото. Само осем години след завършването на правния университет и вече усещаше всички симптоми на „прегриването“. Откакто се бе приземила в Кито, обмисляше няколко варианта — частна практика в адвокатска фирма в Маями, която ѝ бе предложила работа преди няколко години; да постъпи на работа в щатската правна служба на Флорида; или да отвори своя собствена фирма, може би в Кис. Хубава идея, но за това щеше да бъде нужен повече капитал, отколкото тя имаше.

Друга възможност беше да се премести в Кий Ларго, където живеела майка ѝ и племенницата ѝ. Можеше да работи в делфинариум или пък да се запише в някой от морските спасителни отряди и да се

грижи за морските костенурки. Бакалавърската ѝ степен по морска биология все пак щеше да свърши някаква работа. На трийсет и три просто не се виждаше как бачка усилено за федералните още двацет години.

И със сигурност не се виждаше как преследва мишената — или гаджето му — из Еквадор. Ако информацията, която имаше, не я доведеше до никаква следа, можеше съвсем спокойно да прекара останалото време тук и да се забавлява. Полет до Галапагос. Да следва пътя на Дарвин из островите. Гигантски костенурки. Пингвини, тежащи едва два-три килограма. Морски игуани. Редки птици. Тържество за душата на всеки любител на животните. А после можеше да замине и за Великденските острови, за да се помотае, докато обмисляше плана си. Или докато ѝ свършеха парите.

Разнебитена сграда се появи от мъглата, едноетажна, построена от дърво и ламарини, приличаща на нещо, което големият лош вълк може да издуха наведнъж. На табелата върху нея имаше надпис „БОДЕГА ДЕЛ СНЕЛО“. *Гостилница на небето*. Над първия надпис имаше голям неонов знак на „Кока-Кола“, греещ в яркосиньо сред сивия плътен въздух. Мършави кучета и котки се мотаеха наоколо, без съмнение надяващи се на подхвърлена от пътниците милостиня. Неколцина мъже и жени чакаха отпред с багажа си, държейки в ръце малки чаши, от които отпиваха от време на време димяща течност, за да се сгреят.

Шофьорът на автобуса наби спирачки, изправи се и посочи към Лес и американското семейство. Каза им на испански, че друг автобус ще дойде скоро за тях и ще ги закара в Есперанса. На Лес ѝ хареса името. Означаваше „надежда“, но същевременно бе сигурна, че не може да си е купила билет за място, за което никога не беше чувала.

— Извинете — каза тя също на испански език. — Не съм купувала билет за Есперанса.

Шофьорът щракна нетърпеливо с пръсти и на доста добър английски каза:

— Дайте да видя билета ви, ако обичате.

— Ние също не сме си купували билети за Есперанса — обади се раздражено американецът с двете деца.

Шофьорът махна нервно с едната си ръка, а с другата подаде билета обратно на Лес.

— Ето тук — посочи към червения номер, отпечатан в най-долната част на листчето. — Осем означава Есперанса. Ако нещо не е наред според вас, говорете с агента вътре.

— Осем? — провикна се американецът. — Каква е тази странна система! Защо другите пътници имат билети с *името* на дестинацията си, а ние имаме число?

Шофьорът изглеждаше объркан, после като че ли се разтревожи от нещо и Лес се зачуди дали височината не му беше подействала зле. Искаше ѝ се грубият американец да млъкне.

— Сеньор, в Еквадор има много системи — отвърна накрая мъжът. — Човек не може да ги научи всичките. Моля, вие и семейството ви трябва да слезете от автобуса.

— Всемогъщи Боже! — изпуфтя американецът, но вдигна жена си и децата и ги побутна към изхода. Лес вървеше след тях, с тежката си раница на гръб.

Двете деца хленчеха, търкаха очите си и се оплакваха от студа. Момичето, което беше по-малкото, стискаше плюшеното си мече и се държеше здраво за ръката на майка си. Обърна се и погледна към Тес — тъмните му очи бяха безкрайно тъжни. Високата яка на анорака му, закопчана догоре, скриваше по-голямата част от брадичката му. Тъкмо когато с майка му стигнаха до вратата, момиченцето се закашля, после внезапно се наведе напред и повърна.

— За бога, Гретхен! — провикна се бащата, сграбчи детето и го свали от автобуса.

Тес прекрачи повърнатото на пода и излезе навън, сред студения, мъглив въздух. Малката хлипаше, прикривайки устата си с ръка. Тес порови в раницата си, докато намери пакета и отиде при семейството.

— Вземете тези ензими от папая, би трябвало да успокоят стомаха ѝ — каза тя на майката, като ѝ подаваше пакетчето. — Нека да съдъвче няколко. Ако не можете да намерите истинска, прясна папая, трябва да хапне няколко семенца като тези.

Жената взе пакета и вдигна влажните си очи към лицето на Тес.

— Благодаря ви. Вероятно е от голямата надморска височина. Сигурна съм, че ще се оправи. Но благодаря все пак.

— И аз съм сигурна.

Чакащите хора на спирката започнаха да се качват в автобуса. Шофьорът броеше хората, пътниците подаваха билетите си. В тази

групичка нямаше нито кокошки, нито прасета на каишка. Миг покъсно автобусът потегли и изчезна в мъглата.

Тес се почувства неспокойна, захвърлена просто така сред пустошта, в средата на нищото. Извади телефона си, за да информира майка си и Мади за новите събития, но не можа да хване сигнал. Явно това щеше да почака. Проблемът беше, че трябваше да информира и Дан.

Когато се обърна, за да влезе в сградата, се озова лице в лице с мъжа, който я беше зяпал в автобуса. Изглеждаше половин глава по-нисък от нея, някъде около метър и шейсет, слаб, с изсечени като с нож скули, по лицето му имаше белези от шарка, а очите му бяха направо плашещи.

— *Permiso*^[3] — каза тя и мина вдясно, за да го заобиколи.

Той обаче също пристъпи вдясно, препречвайки ѝ пътя, а устните му се разтвориха в подигравателна усмивка. Отметна дебелината си плитка от рамото си. Тес бързо мина вляво, за да се размине с него, но мъжът я сграбчи отзад за якето и я дръпна към себе си.

Тес почти се строполи върху него, а той я стисна за ръката, сякаш за да я подкрепи да не падне. Пръстите му се впиха силно в китката ѝ. Лицата им бяха толкова близко, че тя усещаше дъха му: чесън, лук и нещо друго, нещо неприятно и гнило, сякаш зъбите и венците му се разлагаха.

— Върви си у дома, *гринга*. — Думите се процеждаха с мъка от устата му, а натискът върху кожата ѝ я изгаряше. — Тук си натрапница.

Тес се дръпна назад, но хватката му бе прекалено здрава. Мъжът се изсмя тихо.

— Не можеш да ми избягаш. Не можеш да избягаш от *нас*.

Тя отскубна ръката си от неговата, изви се, за да се освободи, и побягна към бодегата. Погледна назад и го видя да стои там, виращ се втрещено след нея с подигравателната си усмивка, а очите му я изгаряха през мъглата.

Сградата бе по-голяма, отколкото изглеждаше отвън, и бе претъпкана — местни и туристи пред гишето за билети и щанда за храна, лутаци се наоколо в чакалнята. Очевидно тя не беше единственият объркан пътник.

Нареди се на опашката за тоалетната, поразена от тълпата пред себе си. Продължаваше да се озърта притеснено. Дали онзи мъж щеше

да я последва тук? От вътрешната страна на китката ѝ, на мястото, където я бе стискал, започваха да се появяват три тъмносини следи като от натъртено. Тес беше въоръжена, но не ѝ се искаше да показва оръжието си тук, сред всички тези хора. Ако той обаче се появеше отново, щеше да го използва.

Опашката се придвижваше едва-едва. Започваше да ѝ се гади от миризмите — печено пилешко и свинско, воня на дим и некъпани тела. Затова, когато някой каза, че има и външни тоалетни, си проби път през тълпата и излезе навън сред студения, ухаещ на борове въздух.

Две дървени тоалетни с ламаринени покриви бяха издигнати на самия ръб на близката пропаст, под редица криво израснали дървета. Тук опашките бяха по-малки, но веднага след като дойде нейният ред и влезе вътре, Тес разбра защо. Тоалетната изглеждаше така, сякаш бе построена преди петдесет години и оттогава не е била чистена. Тоалетната чиния бе изтръгната от стената. Да се седне върху нея? Никой не би могъл да каже какви микроби вирееха и пълзяха наоколо.

Докато клечеше над чинията, забеляза червен белег по дясното си бедро, но нямаше спомен как се бе появил там. И защо сега мястото болеше и пулсираше?

Изправи се и се обърна към мивката. Водата бе леденостудена, но ѝ подежда добре, когато изплакна лицето си. Копнееше за горещ душ, пухкави хавлии и меко легло. *Скоро.*

Когато излезе, беше сама. Мъглата се бе вдигнала над ръба на скалата и пълзеше толкова плътна над земята, че не можеше да види дори стъпалата си. Спъна се в нещо, погледна надолу, ахна и отстъпи назад. В краката ѝ лежеше индианецът от автобуса, проснат по гръб, виращ се невиждащо в небето, а очите му бяха кървясали и от ъгълчетата им по лицето му се стичаха струйки кръв. Кръвта излизаше и от ноздрите му, от устата му, дори от ушите му. Ноктите на пръстите му бяха червени, ръцете му бяха изпръскани с кръв; одеялото, бялата риза и панталоните му — всичко бе напоено с нея.

Кръвта му беше изтекла цялата.

В гърлото ѝ се надигна писък, после се обърна и се втурна в сградата, крещейки на испански: „*Някой да извика полицията, отвън има мъртъв човек!*“ Пълно мълчание. Всички я гледаха, но никой не помръдваше. „*Мъртвец, отвън.*“

Тес размаха ръка към отворената врата, но никой не реагира, докато струите плътна мъгла не се извиха и не преминаха през прага и жената на гишето с билети не посочи към мъглата и не извика ужасено: „*Neblina!*“^[4].

Нисък мъж с прошарена коса изскочи от едната опашка и се хвърли към отворената врата. Затръшна я толкова силно, че прозорците издрънчаха. Мъжът постави и резето, заключи, обърна се и се прекръсти. „*Eljefe, donde esta eljefe?*“^[5], провикна се той.

Странно. Никой не реагира на нейните викове за мъртвец отвън, но двама души направо изперкаха заради навлизащата в сградата мъгла. Какво ставаше тук? После чу гласове, нещо *като* боричкане, и видя един еквадорец с овехтяла униформа да си проправя път от района около щанда с храна. Местното ченге. Той пооправи ризата си, приглади ръкавите си и намести колана на панталона си. „*Aquí, estoy aquí.*“^[6] Мина през тълпата, очевидно пиан, и спря пред мъжа, който бе затворил вратата.

Тес се запъти към него.

— Извинете, но отвън до тоалетните има мъртъв човек.

Испанският ѝ беше добър, макар и не отличен. Но в този момент беше все едно дори и да говореше на суахили. Ченгето едва стоеше изправено и постоянно се олюляваше. Тъкмо се канеше да извади картата си от ФБР, когато ченгето избълва едно „гринга“, след което се строполи на пода.

— Има ли други полицаи? — попита тя ниския мъж с прошарената коса.

Макар да говореше на испански, човекът ѝ отвърна на английски език.

— Ще се обадим по радиостанцията. Не се тревожете, сеньорита. Ще се погрижим за тялото. Вашият билет... за кой автобус е?

Докато говореше, я побутна през тълпата и я заведе до спокойната част на помещението. Някои от хората на опашката за храна ги проследиха с поглед, но не ги зяпаха. Всъщност повечето като че ли нарочно отклоняваха очи встрани.

Мъжът извика нещо на кечуа и група мъже и жени се забързаха към прозорците откъм задната страна на постройката и се загледаха

навън. Но никой не излезе. Мъжът сгъна билета ѝ и го притисна към дланта ѝ.

— Застанете на опашката за храна и напитки. *Трябва* да се качите на този автобус, сеньорита Тес.

Отдалечи се и изчезна сред тълпата. *Какво, по дяволите...* Тес беше сигурна, че не бе казвала името си на мъжа.

[1] Континенталният вододел на Америка — главният планински, хидроложки вододел на Американския континент, разделящ водните басейни, изтичащи се към Тихия океан, от онези, които се вливат в Атлантическия океан. Минава основно по върховете на Скалистите планини. — Б.пр. ↑

[2] Гугъл — измислена дума за означаване на изключително голямо число; изписва се със 100 нули. — Б.пр. ↑

[3] От исп. ез. — Извинете. — Б.пр. ↑

[4] От исп. ез. — мъгла. — Б.пр. ↑

[5] От исп. ез. — Началникът, къде е началникът? — Б.пр. ↑

[6] От исп. ез. — Тук съм, ето ме. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Иън чу жена да крещи нещо на испански. Той не говореше езика, но разпозна тревогата в гласа ѝ и се огледа наоколо сред морето от лица. Толкова много хора бяха натъпкани в сградата, че беше трудно да се види каквото и да било. Пътниците се бяха подредили на опашки пред тоалетните и пред бюфета с храна, а отвън продължаваха да идват още и още хора и да заемат пластмасовите столове, подредени покрай стените. Някой се блъсна в него. Бебешки плач отекна в задушливия въздух.

Божичко, просто искаше да си вземе правилния билет и нещо за хапване. Бяха го свалили от автобуса му и му казаха да уреди транспорта си за Гуаякил и Галапагос на гишето за билети. Но тази опашка се движеше толкова бавно, а стомахът му вече стържеше от глад, затова се премести на опашката за храна. Не можеше да разбере менюто. Какво беше *platanos*? *Legumbres*? Люк щеше да знае. Синът му говореше испански. Но Люк беше в Минеаполис. Иън не носеше в себе си испано-английски речник, а и въобще не се сещаше как се бе озовал в тази претъпкана сграда в средата на нищото. В паметта му явно имаше дупки. Не помнеше нищо, свързано с това пътуване, преди пристигането си в тази бodega. Отчаяно искаше да вярва, че разликата в надморската височина и умората бяха причината.

Някой го потупа по рамото — млада жена с къдрици като на Шърли Темпъл и трапчинки на бузите.

— Прощавайте, знаете ли какво става там? — посочи към другата част на помещението, откъдето се бе чул писъкът преди малко. — Испанският ми не е достатъчно добър, но, мисля, че чух някаква жена да крещи нещо за мъртвец отвън. — Нервно приглади измачканите си риза и яке. — Искам да кажа, на дъщеря ми ѝ е лошо от разликата във височината, мъжът ми е готов да удуши някого, бяхме изхвърлени от автобуса си...

— Нямам никаква представа какво става — отвърна той.

— Аз съм Стефани Логън, от Горен Ню Йорк — жената му протегна крехката си ръка.

— Иън Ритър, Минеаполис.

— Смятате ли, че тук е безопасно? — Стефани се огледа неспокойно. — Съпругът ми току-що изведе децата до външните тоалетни, защото опашката вътре е много дълга.

— Сигурен съм, че...

— Божичко! — провикна се пълничкият мъж, който се втурна към тях, като буташе пред себе си две дечица. — Отвън има мъртвец, точно до тоалетните. На земята. Покрит с кръв.

Малката му дъщеричка търкаше очите си с юмручетата си и плачеше. Братчето ѝ я погледна, отметна назад глава и започна да реве и той. Съпругът на Стефани го плесна по главата.

— Престани. Веднага. — После разтърси дъщеря си за рамото. — Виж какво прави брат ти заради теб. Млъкни, просто млъкни.

Стефани изглеждаше засрамена, после вбесена, докато придърпваше децата към себе си.

— Плашиш ги, Джим.

Иън се отдалечи от тях и си проби път през тълпата към прозорците, където се бяха струпали доста хора и се взираха мълчаливо навън. Успя да се добере до прозореца и притисна лице към стъклото, но видя само стелещата се над дърветата мъгла, плътна като супа.

Отиде до вратата, завъртя ключалката, отмести резето, отвори и излезе навън. Пластове мъгла се заизвиваха край него, покриха стъпалата и глезените му, а от студа го побиха тръпки по цялото тяло. Пристъпи напред, опитвайки се да види нещо. Забеляза очертанията на външните тоалетни и дърветата, привели клоните си над бодегата. И тогава, когато мъглата леко се размести, зърна човек на земята, безжизнен и окървавен. Мъртъв. Тъкмо се канеше да приближи още, когато някой го дръпна назад, вкара го в сградата и затръшна вратата.

Иън се обърна и се озова лице в лице с благовиден мъж, който му заговори на измъчен английски.

— Не отвън. Не сигурно. Лошо — размаха пръст пред лицето на Иън, сякаш той бе малко палаво дете, и продължи: — Имате билет, сеньор Ритър.

Тес беше шокирана, че хората продължаваха да се взират през прозорците, но никой не излизаше навън. Може би трябваше да остави така нещата. Нейната федерална карта не означаваше нищо тук и тя не искаше да бъде задържана на това забравено от Бога място, ако я принудеха да дава обяснения за мъртвеца, когото беше открила. Тя беше вътре в тоалетната. Не знаеше какво бе станало. Но вероятно бе последната, видяла този мъж жив, така че цялата история можеше да свърши като в роман на Греъм Грийн. Американски федерален служител, задържан за разпит. Американски федерален служител — хвърлен в затвора. Американски федерален служител, за когото никога повече не се чува нищо.

Най-накрая дойде и нейният ред на опашката и тя се сдоби с чаша горещо кафе, три парещи вегетариански емпанади, няколко манго, папая, нож и лъжица и две бутилки вода. Богатите аромати наоколо бяха изострили апетита ѝ и тя бързо разви едната емпанада и се нахвърли върху нея. Хрупкавата питка и зеленчуците бяха толкова вкусни и свежи, че направо се топяха в устата ѝ. Стоеше там и се чувстваше като пълна идиотка, докато поглъщаше цялата емпанада, облизваше пръстите си... Опитваше се да си спомни кога бе яла за последно. Изкуши се да изяде и останалите две емпанади, но си спомни колко бе изгладняла по време на пътуването с първия автобус и реши да ги запази за по-късно.

— Извинете.

Тес погледна към мъжа, който се бе надвесил над нея, и за миг си глътна езика. Джордж Клуни. Тук. В Еквадор. Говореше на нея. Беше по-висок, отколкото изглеждаше на екрана, поне метър и деветдесет. Наболата му брадичка бе изпъстрена на места с посивели косъмчета, очите му бяха тъмни езера, в които тя потъна на мига. Имаше тяло на състезател, на бегач — стегнато, слабо, жилесто. Не помнеше да го е виждала в своя автобус.

— Тъъ, да?

— Американка. Страхотно! Можете ли да четете на испански?

Тес не можеше да откъсне очи от него — и не само заради приликата му с Клуни. Имаше нещо невъзможно чувствено в този мъж — формата на устните му? Тези очи? Жилестото тяло? Всичко накуп. После осъзна, че той я бе попитал нещо, а тя все още не бе отговорила.

— В добрите ми дни испанският ми се удава — отвърна тя и мъжът се засмя. После ѝ показа билета си.

— Току-що ме свалиха от моя автобус, защото така пишело на билета ми. Какво всъщност пише на него?

Тес погледна билета.

— Тръгнали сте към Есперанса — очевидно това означава ето тази осмица — с автобус номер 13, който ще потегли оттук в десет.

— Нищо не разбирам. Трябваше да съм в автобуса за Гуаякил, за да взема оттам самолет до Галапагос.

Нейното пътуване мечта.

— Едва ли ще успеете да оправите нещата бързо. — Тя кимна в посока на гишето за билети, пред което се виеше огромна опашка. — Мислех, че моят автобус отива в Тулкан, но после ме изритаха от него и ми казаха да говоря с разпоредителя тук. — Искаше ѝ се да му каже за мъртвеца, за всичко, което бе станало, но после се отказа. — Мисля, че ще имам късмет, ако се махна преди полунощ.

— Може би опашката се движи по-бързо, отколкото смятаме. Слушайте, може ли да ми преведете какво става за ядене от това меню? Впрочем аз съм Иън Ритър от Минеаполис.

Какво? Джордж Клуни пътуваше инкогнито?

— Тес Ливингстън, Маями.

Когато се здрависаха, по тялото ѝ премина ток, докосването му я накара да се разтрепери и я изнерви, и определено не беше заради приликата му с Клуни. Сякаш двамата са били любовници в някакво далечно минало и тя просто не можеше още да си го спомни. Пълен абсурд. Не би могла да забрави такъв мъж.

През последните две години Тес имаше връзка със своя партньор от Бюрото, Дан, и напоследък обсъждаха да заживеят заедно. Тя все още се съпротивляваше на идеята. Обичаше своето уединение, личното си пространство. Но в момента дори не можеше да си спомни лицето на Дан Ернандес. Знаеше, че трябва да разбере защо има такива дупки в паметта си, но не беше сигурна как да го направи.

— Имаш неприятни следи от натъртено по ръката си — отбеляза вече по-свойски Иън.

Белезите вече бяха станали тъмнолилави.

— Някакъв мъж отвън ме сграбчи за китката и ми каза, че съм натрапница.

— Местен ли беше?

— Не знам. Беше кечуа. — *А после го открих мъртъв.*

— Видях мъртвец отвън, до тоалетните — довери й той, оглеждайки се нервно наоколо.

Заля я вълна на шок. *Наистина е станало, ето го твоето потвърждение.* Заби поглед в пода и прошепна:

— Не мисля, че трябва да говорим за това точно сега.

После вдигна глава и посочи към менюто. С нормален глас обсъди изписаното на стената. *Platanos* бяха вид банани, сервираха ги печени или пържени. *Polio* беше пиле, *legumbres* — зеленчуци.

— По-добре се въздържай от свинското и телешкото. Пилешкото вероятно е добре, но зеленчуците са най-безопасни и колкото са погорещи, толкова по-добре. Бутилираната вода е по-безопасна от наливните напитки с лед. Или въобще каквато и да е напитка с лед.

— Разбрах. Благодаря.

Отчаяно копнееше да остане при него, да продължат да си говорят. Но влечението й към този непознат мъж бе толкова силно, че я притесняваше. Беше прекалено лесно едно случайно запознанство по време на такова пътуване да се превърне в сексуална афера, за която после щеше да съжалява. Не беше дошла в Еквадор, за да допусне някой да разбие сърцето й.

— Трябва да се опитам да оправя объркването с билета си. Извинявай.

Но дори след като се нареди отново на опашката пред гишето за билети, Тес погледна назад към него, опиянявайки се от вида му, неспособна да засити нуждата си да го гледа, за да се увери, че е истински.

Забеляза, че хората продължаваха да зяпат през прозорците, пияното ченге все още спореше с някого, вратата оставаше затворена. *Не е моя работа.* Провери телефона си. Нямаше сигнал. Но като че ли по-ранното й съобщение до Мадри май бе успяло да се изпрати. Написа есемес на Дан, надявайки се, че след като излезе от долината, отново щеше да има мрежа. Информира го накратко за следата, която бе открила в Кито, и за отклонението й към Есперанса. Искаше да добави нещо лично, че й липсва *например*. Но не го направи. Всъщност се чувстваше доста притеснена да му пише, а и какъв бе смисълът, като тук нямаше сигнал?

Изключи телефона и го прибра в джоба си. Американското семейство чакаше точно пред нея. Малкото момиченце вече не плачеше, момчето бе заспало в ръцете на баща си, а жената изглеждаше напълно объркана. Но Тес видя, че от чантата ѝ се подаваше кръгла, зряла папая.

Момиченцето погледна към Тес и каза:

— Вече съм по-добре, благодаря — протегна ѝ меченцето си. — Това е Ру. И той също се чувства по-добре.

— На Ру май му е студено. Може би трябва да го пхнеш под якето си.

Майката се усмихна нервно на Тес, хвана дъщеря си за ръка, наведе се към нея и ѝ прошепна нещо. Вероятно — *Не говори с непознати, тази жена откри мъртвец навън...*

Само че Тес не беше непознатата. Беше им дала целия си запас от семена на папая.

Когато стигна до човека на гишето, той я изслуша търпеливо, прикривайки зле досадата си. Каза ѝ, че има два варианта да се върне в Кито, което щеше да отнеме около петнайсет часа, или да вземе автобуса за Есперанса и оттам да уреди пътуването си до Тулкан.

— Кога тръгва автобусът за Кито? — попита тя.

— Утре сутринта.

— Къде е най-близкият хотел?

— Няма хотели. Трябва да спите тук. — Жестът му обхвана чакалнята — пластмасовите столове покрай стените — повечето заети, мръсния циментов под, групичките изоставени и лутащи се пътници.

Не, благодаря. Значи оставаше Есперанса.

— Билетът ми наред ли е?

Мъжът постави печат върху листчето и вдигна окуражително палец.

— Всичко е наред.

Тес мина отново през тълпата и излезе навън. Мъглата изглеждаше по-плътна, а студеният, влажен въздух преминаваше през дънките, чорапите и якето ѝ и я вледеняваше до кости. Искеше ѝ се да има от шарените вълнени одеяла, които носеха индианците кечуа.

Два автобуса пристигнаха — „Отавало 12“ и „Баньос 18“, изсипаха пътниците си, а шофьорите извикаха високо дестинациите си. Тес се чувстваше неудобно в тълпата, затова се премести на пейка

до стената, под стряхата. Така. Вече бе по-добре. Стена зад гърба ѝ, нейно собствено пространство на пейката, храна в раницата ѝ. Беше готова за тръгване.

Иън Ритър излезе през вратата, забеляза я и приближи, държейки билета си в ръка.

— „Есперанса“, номер 13 — каза той. — Каквото и да е това място, все ще е по-добре от кисненето в лобито, с мъртвец отвън. Тялото все още е там.

— Щях да се чувствам по-сигурна, ако автобусът не бе с номер 13.

— Да, разбирам какво имаш предвид. — Той се изсмя нервно. — Чуй ни само. Станали сме суеверни. Мислиш ли, че суеверията са универсални?

— Знаеш ли, че приличаш на Джордж Клуни? — изстреля внезапно тя, вместо да отговори на въпроса му.

— А ти ми приличаш на Лорън Бакол в „Мрачният преход“.

Леле. Бакол? Единственият човек, който някога ѝ беше казал това, бе баща ѝ.

— Един от любимите ми филми за всички времена.

— Харесваш ли старите филми?

— Някои от тях. Казваш го така, сякаш е странно.

— Странно е за мен. Защо „Мрачният преход“ ти е от най-любимите филми?

— Богарт и Бакол. Как може да не харесваш нещо, в което двамата играят заедно? Историята е толкова проста. Мъжът е обвинен, че е убил жена си и е вкаран в затвора. Той избягва, за да докаже, че е невинен. Бакол му помага и той си прави пластична операция, за да промени вида си. Нищо особено, но важен е начинът, по който е представена историята — не виждаме лицето на Богарт, докато не махат бинтовете. До този момент цялата перспектива е през неговите очи. Показва ни много за това, което се крие под външността, под привидната истина. — *Защо, по дяволите, казах това? Звуча така, сякаш го свалям.*

А не беше ли вярно?

— Мисля, че „Големият сън“ е по-добър филм — каза Иън. — Но си права, в „Мрачният преход“ наистина се усеща химията, между тях. — Усмихна ѝ се леко. — Знаеш ли какъв е бил прякорът на Бакол?

— Слим^[1] — баща ѝ я наричаше така. *Хей, Слим, хайде да отидем на кино.*

Иън изглеждаше много доволен.

— И дамата печели наградата за кинопознавач — специалния модел на Гъндърбърд Форд-1957!

Тя се разсмя и в този миг реши, че няма значение дали сърцето ѝ ще бъде разбито.

— Сега, кой, по дяволите, е Джордж Клуни?

Да бе, добре. Иън от Минеаполис беше живял в пещера през последните двайсет години.

— Актьор.

— Не съм чувал за него. В кои филми е играл?

Беше гледала всички филми на Клуни, но в момента се сети само за един.

— „Бандата на Оушън“.

— Мислех, че Франк Синатра и Дийн Мартин участват в него.

— Да, в оригинала. Но направиха римейк.

Той изглеждаше объркан и тя се зачуди дали височината е повлияла и на неговата памет. Върна се към темата за числото тринайсет.

— Добре, тринайсет... За древните гърци денят, който носи лош късмет, е вторник 13-ти. На повечето самолети изобщо не поставят място с такъв номер, нито ред тринайсети, поне не и в самолетите, където първите дванайсет реда са първа класа. В някои култури има суеверие, че ако на масата са тринайсет души, един от тях ще умре в рамките на една година. И може да се намерят още примери, култура след култура, страна след страна.

— Ако си спомням добре, страхът от числото 13 се нарича „трискайдекафобия“.

— Ужасно е за произнасяне — каза тя и се засмя.

Едно от кльощавите кучета, черен лабрадор, се примъкна до тях, с приведена опашка между задните си крака, сякаш очакваше да бъде сритано. Но вълчите му очи с цвят на зелен чай, напълно примитивни и древни, отричаха това впечатление. Погледна я и Тес извади едната емпанада от раницата си, начупи я на парчета и постави едно на земята пред него. Кучето се поколеба, погледът му се местеше от нея към храната и обратно, сякаш мислеше, че това може да е номер, за да го

хванат. Най-накрая се доближи и глътна късчето. Тя постави второ парче на дланта си и я протегна напред. Кучето размаха опашка, подуши ръката ѝ и внимателно взе късчето емпанада. След това се отпусна точно пред краката ѝ, потреперващо от студ. Тес го погали по главата, прокара пръстите си по лъскавата му козина, а накрая обви ръка около него. Кучето облиза дланта ѝ с благодарност.

— Е, как да те наричаме? — попита Тес.

Лабрадорът зави тихо и тупна с лапа по земята. Иън почеса кучето зад ушите и му даде последната хапка от своята емпанада. Хареса ѝ — мъж, който храни бездомните кучета.

— Когато синът ми беше малък — каза Иън, — имахме жълт лабрадор, който се казваше Старият Жълтурко. Бяхме убедени, че притежава човешка душа.

— Колко голям е синът ти?

— Сега е на двайсет и една. Последна година в университета в Минесота.

Тес забеляза, че той не носи халка. Разведен? Вдовец?

— Не ми се струваш достатъчно възрастен, за да имаш двайсет и една годишен син.

Иън изглеждаше поласкан.

— Станах на 44 миналия месец. А ти? Деца? Домашни любимци?

— Деца — засега не, домашни любимци — също. — Но преди правния университет и ФБР винаги бе имала някакви животни в дома си. Кучета, котки, гвинейско прасенце, гербили... — Какво правиш в Еквадор?

— На ваканция съм. А ти?

— И аз.

От мъглата се появи автобус, по-малък, изрисуван в ярки цветове — червено, жълто, искрящо зелено. С големи черни букви отстрани пишеше „ESPERANZA 13“. Не се тресеше и не изхвърляше черен пушек като предишния, с който Тес бе пътувала. Върху рамката на покрива му бяха натъпкани нагъсто купища чанти, кафези и пакети. Автобусът спря, вратата се отвори с плъзгане, но никой не излезе отвътре. На прага се появи млад мъж с високи, остри скули и усмивка, разкриваща бели като сняг зъби.

— *Esperanza* — гласът му отекна мощно през мъглата, сякаш призоваваше хората да се вдигнат на оръжие. — *Numero trece a Esperanza?*^[2]

Тес и Иън се надигнаха, кучето започна да лае, махайки бясно с опашка, и се впусна към автобуса. Шофьорът пристъпи навън, отвори широко ръце, смеейки се. „*Nomada. Caramba, perro.*“^[3]

Лабрадорът подскочи, бутна шофьора, който залитна и падна на стъпалата, и после покри лицето на мъжа с влажни, лигави целувки.

— Явно нашето куче си има име и приятели. Да се махаме оттук — каза Тес.

— Готов съм, Слим.

Слим. Да, този мъж определено беше събудил интереса ѝ.

Отидоха до автобуса, където Номад седеше на най-горното стъпало и дишаше тежко, а шофьорът чистеше якето си от отпечатъците от лапите му.

— За Есперанса, нали?

— *Si, sehor. Bienvenidos.* Добре дошли. — Шофьорът взе билетите им и им направи място да влязат.

— Номад вашето куче ли е? — попита Тес.

— *No, no.* — Мъжът поклати глава, все още усмихвайки се, и отвърна на английски със силен акцент: — Номад принадлежи на всички и на никого. Често се вози с автобуса до Есперанса.

Автобусът бе съвсем празен и по-приятен, отколкото Тес очакваше — чист и просторен, с баня, тоалетна и телевизор, монтиран най-отпред. Тя си избра място по средата на редиците и сложи раницата си на предната седалка. Иън си избра мястото от другата страна на пътеката, а Номад се отпусна между тях.

През прозореца Тес видя, че американското семейство се появи от пътната станция и се запътва към тях — майката сочеше с ръка към автобуса им, бащата махаше към автобуса, който паркираше зад техния. Пияното ченге тъкмо излизаше от бодегата и се тътреше с бавна крачка зад американците. Тес се запита дали той не я търсеше, за да ѝ вземе официално показанията и да я задържи тук. Извърна глава.

— Само ние ли сме? — попита Иън. — Единствените, които пътуваме за Есперанса?

— Зад нас има втори автобус. Говорих с онова семейство по-рано.

Иън отвори прозореца от своята страна, погледна навън, после се прибра обратно.

— Да, и аз. Те са от Горен Ню Йорк и също са за Есперанса.

Шофьорът извика високо дестинацията им и когато никой повече не дойде, затвори вратата и се обърна към Тес, Иън и кучето.

— Амигос, добре дошли!

— Автобусът зад нас... — каза Тес. — И той ли отива в Есперанса?

— Да. Но нашият е експресен. Казвам се Мануел Ортега и за мен е чест да бъда вашият шофьор оттук до Есперанса — говореше бавно, сякаш обмисляше всяка дума предварително в главата си. — А вие сте...?

Тес и Иън се представиха.

— Има доста свободно място, както виждате, а на телевизора зад мен ще пусна един от любимите си филми. „Абсолвентът“. В задната част на автобуса е хладилникът със студени напитки и закуски. Няма пуканки, съжалявам, но се намират някои деликатеси за нашия спътник Номад.

Ушите на Номад щръкнаха, щом разпозна името си. Мануел се разсмя и седна на шофьорското място.

— И така, амигос...

Силно тропане по вратата го прекъсна. Мануел натисна копчето, вратата се отвори със съскане и един мъж се появи на стъпалата, мъкнейки на рамо стар брезентов чувал. Тес изтръпна цялата от ужас: човекът изглеждаше точно като мъртвеца, можеше да му бъде близък, само че малко по-висок и плитката му бе почти сива.

Номад повдигна глава и ниско, заплашително ръмжене се надигна в гърлото му. Мануел скочи на крака и извика:

— *Vete, hombre. No hay bienvenido aqui para ti*^[4].

Последва ожесточен спор на кечуа. Номад се бе изправил на крака, ръмжеше, показвайки оголените си зъби, с изпънато тяло, готово за скок. Мъжът посочи към Тес и Иън.

— Чу Мануел — намеси се Иън, придвижвайки се по пътеката към вратата. — Разкарай се от автобуса.

Изражението на мъжа не предвещаваше нищо добро. Тес го беше виждала на лицата на други чужденци, когато си имаха вземане-даване с американци. Нещо от типа „Ти, за кого, по дяволите, се мислиш?“.

Мъжът отметна глава назад и се изсмя.

— Какво? Един гринго ми казва какво да правя?! — Сграбчи Иън за якето и макар че бе по-нисък от него, а Иън бе по-тежък сигурно с поне двайсет килограма, го дръпна напред към себе си и го заплю. Плюнката се стече по лицето на американеца.

Иън се освободи и бутна мъжа назад. Индианецът се запрепъва, Номад се разлая, Тес скочи от мястото си, но човекът вече бе извън автобуса, размахвайки ръце, за да запази равновесие, с широко отворени от изненада очи. Падна по гръб на земята, а Мануел изхвърли торбата му и после затвори бързо вратата. Миг по-късно автобусът потегли и потъна в мрака пред тях.

Иън стоеше прав, вкопчил се в седалката до себе си, олюлявайки се в ритъма на автобуса. Кучето сякаш бе замръзнало, с прегърбено тяло, козината на гърба му бе щръкнала. Мануел караше като обезумял. Абсолютно потресена, Тес стана, мина покрай Иън и отиде до шофьора.

— Какво беше това?! — попита тя.

Той я отпрати небрежно с ръка.

— Не се притеснявайте. Тези луди са навсякъде.

— Стига, този мъж не беше луд. Всичко, което каза и направи, бе напълно съзнателно. Имаше и друг мъж, по-рано, който ме сграбчи за ръката и ми каза, че съм натрапница, а после го намерих мъртъв пред гарата.

Мануел я погледна ужасено.

— Онзи мъж ви е докоснал?

Тя извърна ръката си, за да му покаже следите от натъртено.

— Dios mios — прошепна той и се прекръсти. — Mala sangre.

— Лоша кръв — Тес можеше да си преведе това, но не знаеше какво означава в сегашната ситуация.

Иън каза:

— Имаше и други американци — в автобуса зад нас. Семейство с две деца. Защо избра нас?

— Той е брухо — обясни Мануел. — Каза, че не трябва да сте в този автобус.

Върви си, гринга. Ти си натрапница тук.

-Брухо — прошепна Иън. — Това означава „магьосник“, нали?

-*Si, señor*, но не обръщайте внимание. Те са луди, нали ви казах преди малко. — Мануел се разсмя, сякаш нищо не бе станало. Смехът му казваше — в Еквадор всеки ден се случват странни неща, това си е напълно нормално. — Не се тревожете, Номад и Мануел ще се погрижат за всичко.

Тес продължи да настоява.

— Защо искаше да ни свали от автобуса?

— Казва ли ти някой? — Мануел махна небрежно с ръка. — Моля, гледайте филма. Хапнете и пийнете нещо. Съвсем скоро ще стигнем в Есперанса.

Пипна нещо на таблото пред себе си, екранът на телевизора светна и там беше Дъстин Хофман, все още хлапе в „Абсолвентът“, дублиран на испански.

Иън се поколеба, после се обърна и тръгна по пътеката, а черният лабрадор го последва. Отпусна се на мястото си. Тес отиде до хладилника и малкия бюфет, жадувайки за храни, които да ѝ бъдат познати, и откри всичко, от което имаше нужда в момента. Червени ябълки, кисели млекца, чиле, пакетчета кашкавал... Ситуацията не беше просто странна. Бе преминала отвъд най-странните ѝ представи, когато я свалиха от автобуса. Сега се чувстваше като героиня от „Зоната на здрача“.

[1] Слим — slim — англ. ез. — малката, слабичката — Б.пр. ↑

[2] От исп. ез. — „Номер 13 за Есперанса“. — Б.пр. ↑

[3] От исп. ез. — Номад. По дяволите, куче... — Б.пр. ↑

[4] От исп. ез. — Върви си, човече. Не си добре дошъл тук. — Б.пр. ↑

ТРИ

Минаха часове. Иън не знаеше колко точно, но Мануел бе отбил встрани на пътя преди доста време, защото мъглата бе прекалено гъста, за да се шофира безопасно.

„Абсолвентът“ бе свършил отдавна. Чувстваше тялото си натежало и отпуснато, залепено за седалката, сякаш пътуваше от седмици. Мракът отвън притискаше безмилостно прозорците на автобуса. Когато потеглиха отново, фаровете осветяваха дърветата край пътя, а мъглата беше станала по-лека. Тук вътре шумът от гумите, свистящи по асфалта, задълбочаваха притеснението му от факта, че заедно с кучето бяха само четирима. Ушите му продължаваха да бучат, което бе сигурен признак, че се изкачваха все по-нависоко в планините. Автобусът се носеше смело напред в мрака.

Малко след като филмът започна, той се премести през пътеката, за да седне до Тес и сега тя дремеше с глава, отпусната на прозореца, а косата ѝ покриваше като воал лицето ѝ. Бакол си почиваше. Божичко, тя беше наслада за очите. Усети, че я зяпа вече от дълго време, без да мисли за нищо друго.

Когато Тес се пробуди, опъна краката си под седалката пред тях и се прозя, протягайки ръце встрани, той бързо извърна глава и се загледа в кучето, което спеше и похъркваше на пътеката до тях. Тес повдигна страничната облегалка на стола си. Иън се надяваше, че жестът е покана за по-голяма близост. Но можеше да не означава нищо повече от това, което се случваше понякога в самолетите, когато седящите един до друг пътници решаваха да създадат малко повече пространство в прекалено задушевното място, пък дори и само с повдигане на облегалката. Така че вероятно бе разчел погрешно едно невинно действие.

Но когато ръцете им се докоснаха, Иън почувства силна връзка между тях, като поредица от електрошокове, пронизващи тялото му. Така разбра, че първото му впечатление е било вярно. Близост, не просто разширяване на пространството.

— Къде сме? — попита Тес.

— Нямам идея.

Тя се наведе към него.

— Просто съм любопитна. Не ти ли се струва, че нещо не е наред в картинката?

Очите му я пронизваха, сякаш я гледаше под лупа.

— Каква картинка?

— Цялата проклета ситуация.

— Струва ми се, че нищо тук не е такова, каквото изглежда, че е.

— По-голямата част от Южна Америка ми изглежда така. Сякаш митовете са оживели, притеглят ни към себе си и ако открием история, която да ни пасва, ще влезем в нея и ще си останем тук, за да я проучим.

— С какво се занимаваш? — попита я Иън.

— Имаш предвид от какво живея ли?

Той кимна.

— Аз... — Тес се разсмя. — Иска ми се да кажа, че съм жена, която се крие в Южна Америка, когато нещата в живота ѝ се объркат.

Звучеше като нещо, което Бакол би казала, помисли си той, и изчака тя да продължи.

— Работя за ФБР. По следите на мошеник съм, който се предполага, че е в Тулкан. А ти?

— Преподавам журналистика в университета в Минесота. Водя и седмична рубрика в „Минеаполис Трибюн“. Тази седмица темата ѝ ще бъде за емпанадите в Еквадор.

Изкикотиха се и се сръгаха един друг, сякаш бяха малки деца, които си споделяха неприлични шегички. Иън се пресегна, хвана дланта ѝ и я обърна, оглеждайки грозните следи от натъртено. Хареса му мекотата на кожата ѝ.

— Приличат на неонов знак на следи от пръсти — дръпна ръката си. — Каза, че мъртвецът бил покрит с кръв, Слим. Какво имаше предвид? Застрелян ли беше? Намушкан? Какво?

По време на филма му бе разказала в подробности какво бе видяла.

— Изглеждаше така, сякаш бе получил вътрешен кръвоизлив. Не е подходящият материал за статия за емпанадата, нали?

— Защо използва този израз „вътрешен кръвоизлив“? Откъде знаеш какво му се е случило? Имащ ли медицинско образование?

— Майка ми е медицинска сестра. Когато баща ми умираше, получи силен кръвоизлив и прокърви — не точно като този мъртвец, но доста приличаше. Знам как изглежда кръвоизлив, Иън.

Той усети отбранителната нотка в гласа ѝ.

— Извинявай, журналистът в мен се обади. Явно съм обсебен от това винаги да имам убедителни доказателства. Когато подозирах, че бившата ми жена има връзка с друг, наех детектив, за да я проследи, да заснеме всичко и да го документира. И той го направи. Снимките не лъжат. Така че подадох молба за развод.

Развод. Защо ѝ казваше това? Защо споделяше такава лична информация? Е, отговорът бе лесен. Казваше ѝ го, за да знае, че е свободен и на разположение.

— Всъщност снимките могат да лъжат — отбеляза тя. — Всеки образ може да бъде фалшифициран. Но ако и двамата знаем, че нещо не е наред в картинката тук, защо все още сме в този автобус?

Той потропа с кокалчетата на пръстите си по мрачното, замръзнало стъкло на прозореца.

— Виж, нямам никаква представа къде, по дяволите, се намираме. Но навън е тъмно и студено. Тук вътре е топло, имаме храна, тоалетна. Имам си дори куче. И компанията принципно е страхотна. Затова все още сме в автобуса.

Тес се усмихна, но Иън не успя да разгадае усмивката ѝ.

— Когато пристигнем до този град — каза тя, — мисля, че трябва да обсъдим какво ще правим. Как ще стигна до Тулкан. Как ще се добереш до Галапагос.

Ти ще тръгнеш по твоя път, аз по моя.

— Звучи ми като добър план — мисълта, че ще поемат в различни посоки, го потисна. Отклони очи от нея и се загледа в празния екран на телевизора.

После за свое изумление направи нещо неочаквано. Обърна се към нея отново, докосна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Погледите им се срещнаха, въздухът бе изпълнен със сексуално напрежение и той приближи устните си до нейните. Целувката бе лека, проучваща, като сцена от старите черно-бели филми, които и двамата обичаха. Но в тези филми, помисли си Иън, никога не става нищо повече, освен целувката, поне не на екрана. Отдръпна се назад.

— Хей, ако твоят мошеник може да изчака няколко дни, какво ще кажеш да дойдеш с мен до Галапагос? — предложи той. — Позволено ли ти е да правиш такива неща?

— *Позволено?* — Тя почти се задави от думата. — Последния път, когато някой ме попита това, бях на шест години и ми бе *позволено* да ходя *там*, но не и *тук*, позволено ми бе да правя *това*, но не и *онова*. Майната му на Бюрото. Ще правя каквото си искам, когато искам.

— Ами мошеникът?

— И дори да не го намеря, какво толкова ще стане? Светът няма да свърши. Бюрото няма да се срине. Разбира се, че ми е позволено, аз съм възрастен човек.

Когато той я целуна отново, в главата му проблесна образ на проснатия до тоалетните мъртвец, гледан от необичайно нисък ъгъл.

В парника Доминика последва селянката, докато тя подрязваше ягодиите храсти, обираше узрелите папай от дърветата и почистваше плевелите, прераснали между билките в градината. Харесваше й сигурността, с която се движеха пръстите на жената, как си тананикаше тихичко, докато работеше, потупваше сочната, богата пръст с ръцете си и говореше на растенията, убеждавайки ги да растат по-бързо. Но какво правеше сама в парника по това време на нощта? Дори в тези селски райони местните знаеха какви опасности ги очакват навън.

Обмисли да я обсеби само за да разбере коя е, да усети простиците радости и ароматите на живота в малкото провинциално селце. Но почувства притеснителна пукнатина в мрежата, която свързваше всички *брухос* от нейното племе, и бе принудена да я последва. Насочи се мислено към дразнителя и той я доведе до тесен, виещ се високо в планините път. Самотен автобус се катереше по стръмнината през слабо осветения мрак; яркият блясък на фаровете му разкриваше покритите със сняг върхове. Подтикната от любопитство да разбере защо автобусът бе причинил това разкъсване на мрежата на духовете, тя се приближи към него и разчете думите, изписани отстрани: „ESPERANZA 13“. Туристически автобус?

Понесе се покрай него, вгледа се през мрачните прозорци. Изглеждаше празен, с изключение на шофьора, и все пак усети присъствието на още три тела вътре, вероятно спящи. Доминика закръжи над покрива за миг, движейки се със скоростта на автобуса, после мина право през натрупаните върху рамката пакети и багажи, през металния покрив, и проникна в сумрачната му вътрешност.

Някакъв мъж се беше проснал на една страна, тялото му се простираше на три седалки, якето му бе метнато върху него, главата му бе облегната на раницата. От другата страна на пътеката спеше жена, заела също три седалки, дългата ѝ руса коса се спускаше от седалката до пода, якето ѝ бе нагънато под главата, ръцете ѝ бяха свити по тялото. Туристи, които бяха хванали последния автобус отнякъде? Но защо тези двама души я бяха привлекли тук?

Доминика се приближи до мъжа, заинтригувана от формата, която бе заело тялото му, докато спеше — като мълния. Това означаваше, че мъжът има способността да привлича невидимото към себе си, че самият той е силен като мълния. Хареса ѝ. *Хареса* ѝ и че бе красив като филмова звезда. Можеше ли да го има? Или Бен да го вземе? Нямах ли тези двамата да бъдат идеалните приемници за нея и Бен?

Замисли се дали да не приеме лека човешка форма, нещо, което всички *брухос* можеха да правят, ако се намираха северно от Рио Пало, за да усети дъха му, да го помирише... Нямах да може да задържи формата дълго, но тя щеше да ѝ даде временни сетивни способности — по-големи, отколкото имаше като *бруха*, и все пак жалки в сравнение с тези, които физическият живот би могъл да ѝ предостави.

Проблемът бе шофьорът. Ако приемеше временна форма, той щеше да я забележи. А до себе си държеше огнепръскачка. Огънят бе предпочитаното оръжие на хората срещу *брухос*, когато бяха в своята привидна човешка форма. Или в своята естествена форма. Нямах значение. Огънят можеше да я унищожи. Затова задоволи любопитството си, като се наведе над мъжа — и внезапно отскочи назад, осъзнаваща в потрес, че той не бе реално физически тук. Тялото му бе някъде другаде, умиращо, в кома, на границата между живота и смъртта. *Ти си междинен. Първият от пет века насам.*

Невъзможно.

Доминика се взираше в него, неспособна да осмисли все още ставащото, самия човек. После се премести към жената и разбра, че и тя бе *междинна*, почти мъртва във физическия свят. Това означаваше, че и двамата бяха в дълбока кома във физическите си тела, може би на животоподдържащи системи, и пред нея сега бяха само душите им, същността на това, което представляваха те. *Двама в един ден.*

Дали Есперанса щеше да се приспособи към техните илюзии? Разбира се. Вече го правеше. Те изглеждаха напълно физически и солидни като живи човешки същества и всеки, с когото влезеха в контакт, щеше да ги вижда като такива. Щяха да вярват, че са живи, че срещите им с хората и всичко, което преживяват и чувстват, е реално. Мобилните им телефони щяха да реагират според климатичните и природните условия по същия начин, както би станало във физическия свят. Приемът щеше да бъде ограничен, но когато телефоните хванеха сигнал, те щяха да могат да получават и да изпращат есемеси, да оставят и приемат гласова поща въз основа на спомените и очакванията си. Нямаше да могат да разговарят с близките си, но всичко друго щеше да бъде като в реалността. Щяха да се докосват, да се любят, да разговарят, да ядат и да спят, дори да сънуват.

Но как бяха стигнали дотук? Преди петстотин години, когато Есперанса бе станала част от физическия свят, градът бе затворен за *междинните*. Кой бе отворил портала? Ловците на светлина? Ако бяха те, защо го бяха направили? Какво означаваше това? А и ако двама *междинни* бяха минали през портала, може би и други щяха да го направят и благодатните дни от далечното минало щяха да се завърнат. Заля я вълна на надежда при тази мисъл. Предпазливостта ѝ обаче веднага се намеси. *Това можеше да бъде капан, номер от страна на ловците.*

Доминика се придвижи внимателно по пътеката, но внезапно някакво черно куче скочи от една седалка, препречи ѝ пътя към шофьора и изръмжа с извит гръб, щръкнала по гръбнака козина и оголени зъби.

Шофьорът извърна глава, а едната му ръка се пресегна към огнепръскачката отстрани.

— Ера, perro, que pasa?^[1]

Тя разпозна шофьора. Мануел Ортега живееше извън Есперанса, в една от малките селски общности, и работеше почасово към

различни хотели и пансиони в Есперанса. Но не знаеше почти нищо друго за него. Той намали скоростта, огледа пътя зад себе си, после очите му се спряха на кучето в огледалото за обратно виждане.

— Всичко наред ли е? В безопасност ли сме?

Ниски, злокобни звуци излязоха от гърлото на кучето. Доминика не можеше да каже дали животното наистина я виждаше, или просто усещаше присъствието ѝ. Нямаше значение. Отстъпи назад, защото не желаше да предизвика нападението му. Не че можеше да я нарани, тя вече бе мъртва. Но ако я нападнеш, щеше да покаже на Мануел, че в автобуса има *брухо*, а той щеше да съобщи в Есперанса и хората от града щяха да вземат предпазни мерки. Сирени, скривалища, бункери, ченгета с огнепръскачки.

— Има ли някой тук, Номад? — попита Мануел.

Името я стресна. *Номад!* Тук? Защо не го бе разпознала? Защото в Еквадор имаше хиляди черни кучета. Защото напоследък пътищата им не се пресичаха често. Защото всъщност не бе виждала Номад от десетилетия. Но имаше само едно куче с вълчи зелени очи и да го види тук, сега, ѝ причини болка.

Почти цял век бяха тичали заедно, Номад бе нейният най-верен спътник, макар да не бе *брухо*, а шейпшифтър, който се преобразяваше в човек с лице и тяло на бог. Една нощ по време на битка той бе смъртоносно наранен и му бе даден избор. *Присъедини се към нас или умри.* Когато избра да застане на страната на ловците, той загуби способността си да се преобразява и бе завинаги прикован към тялото на черен кльоцав лабрадор с вълчи очи и ум и сърце на човек.

Не ти мисля злото, отправи мислено посланието си към него Доминика.

Той оголи зъби. *Единственото, от което разбираш, е злото. Отчаянието, смъртта. Върви си.*

Но това е невероятно, двама междинни, които...

Махай се, Ника.

Не разбирам как...

Върви на майната си, Ника.

След това той скочи, тялото му се изви като дъга във въздуха, челюстите му изтракаха. Мануел зави рязко надясно, автобусът се заби в банката на пътя, камъни се разхвърчаха отстрани. Той наби спирачки и тя бе изхвърлена през покрива като олимпийска гимнастичка. Кръжа

още малко над неподвижния автобус, сред облаците прах, смесени с мъгла, но не можа да се насили да влезе отново вътре.

И добре, че не го направи. Мануел се показа на вратата, подхвърляйки огнепръскачката от едната си ръка в другата, и изкрещя на испански: „Знам, че си тук. Покажи се и да приключваме с това!“

Да бе. Сякаш този глупак с новата си огнепръскачка щеше да приключи нещо. Нейното племе от *брухос* наброяваше повече от шейсет хиляди. Населението на Есперанса беше дващест хиляди души и още десет хиляди, разпръснати в близките околности северно от Рио Плато. *Брухос* превъзхождаха хората значително. Това нагло малко копеленце я вбеси. Можеше ли да е един от онези, за които се носеха слухове, че възнамеряват да отмъстят на *брухос* за нападенията им? Все още не бе проверила информацията в интернет, но щеше да го направи веднага, щом се върнеше в града.

Бързо прие любимата си човешка форма, своята виртуална форма — висока, мускулиста жена, въоръжена с „Калашников — 47“. Мануел я погледна и се разсмя.

— Да не се шегуваш? — успя най-накрая да каже, все още смеейки се. — „Калашников“? Защо направо не метна на рамо някоя ракета земя-въздух?

Той ѝ се подиграваше толкова открито, че тя просто остана така, изумена. Защо не тичаше към най-близкото убежище? Защо не бягаше от нея, треперещ от ужас? Защо не се страхуваше? Част от нея започваше да вярва, че в тези слухове за човешката съпротива има нещо вярно. Никога не бе срещала толкова дързък и смел местен.

— Кой... кой, по дяволите, си ти? — изпелтечи тя.

— Някой, с когото определено не искаш да си имаш работа — отвърна той и внезапно изстреля силен огън от оръжието си. Доминика бе принудена да изостави виртуалната си форма и да си тръгне. Бързо.

Остана във въздуха няколко минути, наблюдаваща как мъглата се стеле край глезените му, издига се до коленете му... Номад стоеше до него, а тялото на Мануел се изпъваше напрегнато, огнепръскачката му бе вдигната в готовност. После той извърна главата си назад, сякаш бе усетил къде е тя, и стреля нагоре. Искрящ, оранжев, опасно горещ пламък. Доминика се стрелна *нависоко* и отлетя.

Иън се събужда на няколко пъти през нощта, но се надяваше, че движението на автобуса и бръмченето на двигателя ще го унесат отново. Премести се пак до Тес и сега тя спеше, отпуснала главата си на рамото му. Той остана буден, виращ се в мрака, въпреки че не виждаше почти нищо през прозорците.

Опита се да се фокусира върху уханието на косата на Тес, аромат на рози и мента. Дългите кичури се стелеха по рамото и по ръката му и той прокара пръсти по тях, удивлявайки се на мекотата им, на бледозлатистия им цвят. Копнееше да я целуне още веднъж, да види дали ще почувства същото, което бе изпитал, когато устните им се докоснаха за пръв път — сякаш земята се бе разтресла. Момент като в разказ на Хемингуей. Но не искаше да я събуди.

Част от неспокойството му се дължеше и на дупките в паметта му. Не можеше да си спомни нищо за това пътуване, отпреди пристигането му в Бодега дел Сиело. Разликата в надморската височина и умората можеха да бъдат донякъде причина за това. Но не обясняваха защо беше в автобус, насочен към град, за който никога не бе чувал, придружен от черно куче и жена, която приличаше толкова много на Лорън Бакол, че сърцето го болеше. Как бе възможно да е агент на ФБР?

Когато я видя за първи път в бодегата на опашката за храна, я помисли за учителка, адвокат или медицинска сестра, но бунтовник в личния си живот. Възприе я като момиче, което през уикендите се връща към майката природа, надрусва се с гаджето си, участва в демонстрации срещу войната и яде органични храни.

Но агент на ФБР? И историята с мъртвеца пред бодегата?

За себе си знаеше, че живее в Минеаполис и смътно си спомняше някакъв полет от Маями до Кито. Освен това обаче не беше сигурен в нищо. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се изнервяше, и най-накрая просто затвори очи. Почти веднага лявата страна на мозъка му се изключи и притеснението му намаля. Беше му все едно. Нямахше нужда от всички отговори незабавно, на минутата. Точно сега този автобус бе най-добрият избор за него.

Когато отново отвори очи, през замъглените прозорци влизаха лъчи светлина. Потърка стъклото с юмрук и се взря в изумителното, пурпурно небе, оживяло от песента на Джими Хендрикс. Тъмнотилаво

на цвят и изпъстрено с ивици ослепителна бяла светлина, това бе небе, което го караше да вярва в чудеса.

Но мъглата все още затискаше прозорците и той не можеше да види нищо от пейзажа.

Сега Тес бе обърнала главата си на другата страна и се бе облегла на прозореца от нейната страна, а раменете ѝ бяха наметнати с якето ѝ. Номад дремеше на съседна седалка, автобусът се движеше бавно сред първите проблясъци на зората. Иън се надигна, опита се да изтрие съня от очите си и се запъти към банята. Взе четката си за зъби. Можеше да се справи с почти всичко, ако зъбите му бяха чисти — вероятно това бе наследство от детството, прекарано по военните бази. Така се научаваш, че домът е това, което можеш да носиш със себе си.

Домът е там, където е четката ти за зъби, синко, казваше някога неговият старец.

Сигурно. Това обясняваше защо намериха баща му обесен в банята, с четка за зъби, показваща се от джоба на ризата му. *Моят дом е смъртта.*

Иън влезе в кабината, която служеше за баня и тоалетна, затвори вратата и я заключи. Нелепо. Срещу кого и какво се заключваше? Тес? Мануел? Кучето?

Банята всъщност бе просторна и чиста като останалата част от автобуса. Достатъчно гореща вода се лееше от крана, а сапунът миришеше на някаква билка, с която някога бе готвил. Босилек? Мента? Кориандър? Може би смес от трите. Хареса му, че миризмата му бе позната. Но когато вдигна очи към отражението си в огледалото, не му хареса това, което видя. Измъчено лице. Свити, тревожни устни, уплашени очи, които го боляха от липсата на сън. Мъж на ръба. Но на ръба на какво? Какво точно го бе уплашило толкова, че ръцете му сега трепереха? Е, беше очевидно, нали? Баня, четка за зъби: *не искаш да свършиш като него.*

Иън стисна очи, но вече бе прекалено късно — той беше там, седемнайсетгодишно хлапе, тичащо една сутрин по коридора към банята само за да открие баща си, висящ на въжето. Все още чуваше как въжето скърца, виждаше изпъкналите в орбитите очи, езика, издаващ се от устата му, мъртвешки синьото лице. Почти трийсет години не бяха заличили яснотата на спомена.

Сграбчи мивката, борейки се да се отърве от остатъка от спомена, но не можа. Раната бе отворена, миналото се изля навън от окървавения процеп. Видя по-младото си аз да отстъпва назад от тялото на баща си, ужасено и същевременно облекчено, после разкъсвано от вина. Видя себе си и майка си как се преместват от дома им във военната база в Щутгарт, Германия, където баща му бе разпределен по онова време. Спомни си, че през следващите месеци самоубийството винаги стоеше между тях, един непоканен гост. Единственият път, когато говориха за това, бе на дипломирането му от гимназията. Майка му каза нещо за „смъртта“ на баща му и той ѝ се сопна: „Скапанякът се самоуби. Има разлика.“ Повече никога не го споменаха.

Иън нямаше представа защо баща му се самоуби. Двамата не бяха особено близки. Отношенията им се ограничаваха до строгото военно обучение, което той му налагаше — *опъни краищата на чаршафа си; ще казваш „да, сър“ и „не, госпожо“* — и как се държеше, когато беше пиян и бутилката изкарваше демоните от него; коланът, свистящ във въздуха, докато крещеше — *най-добре да запомниш кой е шефът тук, лайно такова!*

Но Иън не бе като него. Откакто синът му се роди преди двайсет и една години, той полагаше усилия да бъде бащата, какъвто неговият старец никога не беше. Когато жена му изпадна в тежка следродилна депресия след раждането на Люк, си взе шест месеца отпуск от университета и се грижи почти сам за бебето. Когато Луиз се върна на работа като счетоводител във фирма за недвижими имоти, пренареди така преподавателския си график, че един от тях винаги да бъде вкъщи, за да се занимава с Люк. После дойдоха мачовете от детската лига, отрядите на бойскаутите, риболовът, ходенето на къмпинг, разговорите нощем край лагерния огън... Двамата бяха силно привързани един към друг и останаха такива дори след като бракът на Иън и Луиз се разпадна. Споделяха много неща — обичаха да са сред природата, харесваха една и съща музика, книги и стари филми, имаха еднакви възгледи за политиката и спорта. Всичко, което интересуваше Люк, интересуваше и Иън.

Дори и със сегашния натоварен график на Люк, в последната година от колежа, успяваха да намерят време да ходят заедно на риболов в Северна Минесота, на концерти и на бейзболни мачове. Иън

наистина съжаляваше, че Луиз се вбесява от тяхната близост — Люк винаги намираще време да се вижда с Иън, но все не успяваше да дойде на вечеря в неделя с нея и с новия ѝ съпруг. Но Люк не можеше да понася втория мъж на майка си, не се разбираше добре с нея и упорито отказваше да се преструва.

Иън попи водата от лицето си с тоалетна хартия. *Дишай през нея.* Когато най-накрая метна влажната топка хартия в кошчето, забеляза движение с периферното си зрение и се обърна рязко, дишайки тежко, докато се подпираше на мивката зад себе си.

Косъмчетата по ръцете му настръхнаха, студени тръпки го побиха по гърба. Но банята, разбира се, беше празна.

Спомни си, че в седмиците след самоубийството на своя старец се чувстваше по същия начин, напрегнат, постоянно озъртащ се зад себе си, сякаш очакваше баща му внезапно да се появи и да заяви, че в крайна сметка изобщо не е умирал. Чувството, че някой го наблюдава, го преследваше, докато не напуснаха Германия. Но какво го бе стреснало сега? Нямах ли призраците от детството му най-накрая да си починат?

Погледна се отново в огледалото, търсейки в лицето си признаци, че може да се разболява. Допря ръка до челото си. Нямах температура. Не беше сигурен дали имаше някакво значение, но кожата му бе необичайно студена. Измърмори си: „Аз съм...“

Аз съм Мечо Пух, често казваше Люк, когато бе малък. Играта на „Аз съм...“ еволюира през години от Мечо Пух до „Аз съм Бонд, Джеймс Бонд“. Ако двамата с Люк играеха отново в момента, тя щеше да звучи по-скоро като „Аз се чувствам зле и прецакан, но не знам защо“. Беше ли говорил с Люк, след като бе напуснал Щатите? Май го бе направил, но и в това не беше сигурен. Трябваше да му се обади веднага, щом пристигнеха в Есперанса. Люк щеше да се притесни, ако не се чуеха поне веднъж седмично, а тъй като Иън не знаеше къде ще отседне, Люк не можеше да му се обади пръв.

Отвори вратата и тръгна по пътеката, покрай дремещото куче, покрай Тес, която все още спеше свита на кълбо, облегната на прозореца, и отиде до Мануел.

— Колко е часът?

— Шест и двайсет. Почти стигнахме. Като изключим лекото закъснение заради мъглата, трябваше да отбия за малко покрай пътя,

защото валя. И поспах, за да си почина. Затова се забавихме и още не сме в града.

— Кажи ми как работи този телевизор.

Мануел се засмя.

— Не разбирам от техника. Не мога дори да ти кажа защо светва лампата, когато натискам копчето или пъхам щепсела в контакта.

Поне беше честен. Иън също не можеше да го обясни.

— Тогава ми кажи за тези *брухос*.

Мануел стисна по-силно волана.

— Това е труден въпрос.

— Дай ми лесния отговор.

— Загубени души. Това са *брухос*.

Загубени души. Но дали имаше предвид в религиозен смисъл? Метафоричен? И всъщност какво беше за него душата? Преди Иън да го попита отново, автобусът спря пред огромна метална врата във висока бетонна стена; мъглата скриваше по-голямата част от нея и не се виждаше докъде стига. Мануел натисна някакво копче на таблото пред себе си и вратата се отвори с шумно скърцане, после той подкара автобуса и продължи по тесен, виещ се пращен път, от двете страни на който се издигаха високи и изглеждащи доста стари дървета. Приличаха на помпени на мажоретка — зелени снопове се вееха от клоните им, разположени на разпръснати неравномерно купчини.

— Това са араукарии — чилийски борове — Мануел посочи в свое дясно. — А там, през процепа в мъглата... виждате ли алпаките^[2]?

Няколко от тях пасяха на бледата сутрешна светлина — красиви създания, повечето високи около метър, с дълги крака и шии, къси опашки и малки глави. Разпръснати сред тях бяха братовчедите им, ламите, които изглеждаха почти същите, само че бяха по-високи и по-тежки.

— Имате ли алпаки или ламы там, където живеете, сеньор?

Иън се разсмя. Алпаки и ламы в Минеаполис?

— Не. Опасни ли са? Можем ли да се доближим до тях?

— Понякога са срамежливи, но обичат хората. Тук, в Есперанса, използват вълната им и пренасят товари с тях. Вълната на алпаките е най-добрата, мека като кашмир.

— Може ли да ги огледаме по-отблизо? — попита Тес, като се присъедини към тях.

Иън забеляза, че молбата ѝ изненада Мануел.

— Не искате ли първо да отидете в хотела си? Да си починете малко?

— Чудесна идея, Мануел, но искам да се поразходя след цялото това седене в автобуса — отвърна Тес.

— Аз също — каза Иън.

Номад изляз и се появи зад тях, мина покрай Иън и застана в очакване пред вратата, тупайки нервно с опашка по пода.

— Мнозинството печели, така ли? — Мануел спря автобуса и отвори вратата. Кучето се изстреля навън първо, а Тес и Иън го последваха.

Мъглата се стелеше над влажната земя и се виеше край глезените им като бръшлян. Но когато слънцето се изкачи по-високо на хоризонта, тя бързо се разнесе. Сега Иън виждаше съвсем ясно алпаките и ламите. Главите им се въртяха на различни страни, устите предъвкваха търпеливо и въпреки че поглеждаха с любопитство към хората, не идваха по-близо. Иън и Тес се запътиха към създанията, Номад препускаше край тях, а Мануел им подвикна: „Моля, приятели, не отивайте прекалено далеч“.

Иън повдигна ръка в знак, че го бяха чули, но с Тес продължиха напред, докато стигнаха почти на шест-седем метра от животните.

— Красиви са — прошепна Тес. — Очите им са огромни.

Слънцето проникна през мъглата, заля алпаките и ламите с мека светлина и оцвети козината им в златисточервено. Напълно омагьосан, Иън съжали, че нямаше камера или фотоапарат. После мъглата се спусна отново и обгради животните от всички страни, плътна, надигаща се бавно от земята. Нещо ги подплаши и те се обърнаха в унисон, като изящни балетисти, и препуснаха из тревата в посока към далечните дървета.

В същия миг Номад започна да лае яростно, мъглата се приближаваше все по-бързо и по-бързо към тях, а всяко косъмче по тялото на Иън бе настръхнало. Внезапно кучето скочи към него и го избута назад.

— Ей, какво, по дяволите, ти става, Номад? — развика се Иън.

Кучето изляз отново и се втурна в мъглата.

— Мисля, че иска да го последваме — каза Тес.

— Мен ме устройва. Тук е доста зловещо. Да се връщаме в автобуса.

Мъглата вече ги обграждаше отвсякъде. Въпреки че Иън чуваше лаенето на Номад, то отекваше във въздуха като в някакво гигантско празно пространство. Вятърът свистеше в клоните на дърветата, но в един момент Иън осъзна, че звукът приличаше по-скоро на тих шепот, потаен, някак подигравателен. А после шепотът се превърна в гласове, странно, заплашително напяване, което звучеше като *намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото, бъди тялото...* И така, отново и отново, и отново, все по-силно и по-силно.

— Божичко — прошепна той. — Чуваш ли това?

В очите на Тес проблесна страх.

— Звучи като...

Внезапно от мъглата се появи група мъже — шестима, деветима, после десет. Носеха тъмни ризи и панталони, а на раменете им бяха наметнати бели вълнени одеяла. Очите им сякаш бяха само зеници — искрящи черни повърхности, които не отразяваха нищо. Някои имаха дълги плитки, други бяха късо подстригани, някои носеха обувки, а имаше и такива, които бяха боси.

— *Campesinos* — прошепна Тес. — Селяни.

Но откъде се бяха взели, зачуди се Иън.

— *Buenos dias*.

— *Buenos dias* — отвърна един от мъжете.

Иън кимна и извърна поглед. С Тес вървяха бързо. От другата им страна се появиха още двама мъже и тръгнаха заедно с тях.

— *Buenos dias* — каза Иън отново.

— *De donde vieneri?* — попита ги мъжът в тяхно дясно.

— Какво означава това? — Иън се наведе леко над Тес.

— Питат откъде сме. Иън, това е доста зловещо.

Докато мъжът повтаряше въпроса, Иън хвана Тес за ръката и я стисна здраво. Вече не чуваше припяването и се зачуди дали не си го бяха въобразили. С Тес ускори крачка, мъжете изостанаха леко зад тях. Когато Иън хвърли поглед назад, видя, че сега бяха станали поне две дузини и вървяха бавно, оформяйки нещо като полукръг, в който да ги затворят. После не можеше да възприема нищо друго, а в главата му имаше само една ясна мисъл — не искаше тези мъже да ги докосват.

— Бягай — прошепна той на Тес.

Впуснаха се напред, но Иън се спъна в нещо, загуби равновесие и политна надолу. Ръката на Тес се изплъзна. Той се строполи на земята, въздухът излезе от дробовете му. Лежеше там и не можеше да си поеме дъх. Нищо в тялото му не работеше, с изключение на мозъка му, който в момента крещеше: „Ставай! Сега! Бързо! Тичай!“. И някак си успя да го направи, заставайки на крака с грациозността на Франкенщайн.

Едва сега успя да засмуче въздух през стиснатите си зъби. Впусна се след изчезващата в мъглата фигура на Тес, следвайки посоката, откъдето се носеше обезумялото лаене на Номад и се чуваше ръмженето на двигателя на автобуса. Всички тези звуци бяха концентрирани в една част сред мъглата.

Но мъжете го обградиха и настъпваха все по-близо към него. Иън се мятеше наляво, после надясно. Те се движеха, когато и той се движеше, сякаш бяха свързани с него, сякаш всички бяха част от една и съща вълна, една и съща мрежа. После Иън видя малък процеп, впусна се натам, плъзна се долу по земята, претърколи се, подскочи и се затича бързо. Автобусът се появи пред очите му, Тес бе застанала на стъпалата отвън, махаше му с ръка и крещеше силно. Той се метна към нея, към автобуса, докато мъжете го преследваха и почти го настигнаха. Тес се наведе и хвана ръката му, после го придърпа в автобуса, като силата ѝ го изненада почти толкова, колкото и фактът, че бе успял да избяга на онези мъже.

Вратата се затвори, двамата с Тес се блъснаха в седалките. Мануел изкрещя — „Дръжте се, амигос!“ — и направи един налудничав завой от деветдесет и пет градуса, за да се отдалечи от преследвачите им.

Тес се отпусна на най-близката седалка и Иън я изгуби от погледа си. После тя отново скочи на крака и се хвана за една от дръжките над главата си, докато Мануел правеше друг деветдесет и пет градусов завой. Автобусът се върна на прашния път, гумите му заораха в пръстта и в камънаците, двигателят работеше на пълна мощ и накрая излезе от мъглата.

Иън се държеше за облегалката на стола си, Номад се беше проснал на пода, а Мануел караше като луд. Когато най-накрая заговори, звучеше сърдито.

— Повече няма да напускате автобуса. Не и докато не стигнем в хотела.

— Пълни глупости! — сопна му се Иън. — Никой от нас не помни да си е купувал билет до Есперанса. Нямаме представа какво правим в този автобус. В бодегата имаше мъртвец отвън, но като че ли на никого не му пукаше за човека. И кои, по дяволите, бяха тези мъже?

— Не мога да ви обясня всичко...

— Искаме отговори, Мануел — каза Тес.

— И ако не ги получим, ще намерим най-бързия начин да се махнем от това място — добави Иън. — Така че или ни отговори, Мануел, или спирай шибания автобус, за да слезем от него!

Автобусът спря и Мануел се надигна от мястото си, отиде до Иън, наведе се към него, постави ръцете си на страничните облегалки така, че го затисна на седалката.

— Не разполагам с отговорите, които искате. — Говореше спокойно, но в гласа му се долавяше заплашителна нотка. — Искаше ми се да мога да ви направя списък и да ви кажа всичко, което ви интересува. Първо, второ, трето... Но не мога да го направя. Ето какво обаче знам. Тези мъже бяха *брухос*, сеньор. В скорошната история на града ми *брухос* никога не са били толкова дръзки. *Никога*. Нападнаха сеньорита Тес. А вас, господине — всички онези мъже ви бяха обградили. Това означава, че сте важни за тях. Означава... — Мануел внезапно млъкна и премигна. Целият гняв сякаш се бе изпарил на секундата от него. Изправи се отново, така че Иън вече не бе като закотвен на седалката си и ръцете му се отпуснаха отстрани на мястото му. Номад изръмжа тихо и Мануел се обърна към него, после погледът му се мести няколко пъти от Тес към Иън и обратното. — Кучето трябва да остане с вас. Когато ръмжи или лае, когато стане нервен и раздразнителен, значи наблизко има *брухос*.

След това се обърна и се запъти към шофьорското си място, но Иън го сграбчи за якето му.

— Почакай малко, Мануел!

Младият мъж се отдръпна от хватката на Иън; в очите му искреше гняв.

— Казах ви всичко, което знам.

— Не вярвам във вещици, така че какво всъщност са тези *брухос*!

— Те са истински, мой гринго приятелю, и няма никакво значение в какво вярваш ти. Мъртвецът зад бодегата? Някой *брухо* е отговорен за това. Белезите по ръцете на Тес, теб за малко да те хванат... Истински са. И ако не можеш да повярваш в истината и в реалността, значи имаш много голям проблем.

Обърна се и се забърза към шофьорското място в предната част на автобуса. Секунди по-късно отново потеглиха.

[1] От исп. ез. — Какво става, куче? — Б.пр. ↑

[2] Алпака (на латински: *Vicugna pacos*) — домашно чифтокопитно животно, произлязло от викуията. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Напрежението изпълваше тясното пространство на автобуса. Никой не отронваше нито дума. Тес и Иън се спогледаха и той направи гримаса и поклати глава, сякаш искаше да каже, че изобщо не проумява какво се бе случило току-що. Мануел шофираше, но гърбът му бе напрегнат и приведен, очите му не се откъсваха от пътя. На Тес ѝ стана жал за него и ѝ се прииска да стигнат колкото се може по-скоро в града.

Когато най-накрая излязоха от мъглата, сърцето ѝ се опияни от разкрилата се пред очите ѝ гледка. Овце и кози, крави и коне пасяха в тучните пасища и изумруденозелените поля, ширнали се от двете страни на пътя. Отвъд полетата се извисяваха величествени планини и вулканични върхове, които се протягаха към небето, за да го прегърнат. Появиха се някакви постройки, дървени къщички и бараки с ламаринени покриви, приличащи на Бодега дел Сиело, които изглеждаха така, сякаш дъските им бяха закрепени с лепило и тиксо. От време на време покрай тях минаваше някоя разбита, ръждясала таратайка и вдигаше облаци прах по шосето. Но пътят бе използван основно от селяни, които караха добитъка си в допотопни каруци или пренасяха животинките си в кафези и клетки на главите и раменете си.

Постепенно се появиха части на пътя, покрити с павеа. Покрай него се виждаха все повече постройки, изпреварваха ги по-често нормални коли, макар повечето от тях да бяха стари и малки — модели на „Фолксваген“, „Рено“, „Пежо“, каквито отдавна не можеха да се видят другаде в движение, както и много мотоциклети и скутери. Но пешеходците и хората с велосипеди превъзхождаха значително колите.

Когато градът започна да се разкрива пред тях, първото впечатление на Тес бе за древност, която личеше във всичко наоколо — от изгладените камъни на старите колониални сгради, през извисяващите се камбанарии на църквите до хаоса на тесните улички. През няколко пресечки имаше малки зелени градини, пълни с араукарии, с други видове от растящи по тези места борове, ята колибрита и колоритни пазари. Дървени каруци, отрупани с пресни

плодове и зеленчуци, мъже и жени, продаващи красиви бижута, сувенири и плетени хамаци, подредени върху проснати на земята одеяла...

Улицата се разшири и премина в четири платна, трафикът стана по-оживен и се появиха по-модерни сгради, ресторанти и кафенета. Този град, също като Кито, имаше две отделни, ясно обособени части — стара и нова. Между тях бяха разположени жилищните квартали, през които минаваха в момента; блокове и кооперации се издигаха върху ниски хълмчета, зад тях се извисяваха планинските върхове, които обграждаха градчето и сякаш го прегръщаха в своята снежна прегръдка. И същевременно го изолираха от околния свят. И там, в далечината, използвайки въздушните течения, във висините се рееше величествен кондор. Тес сръга Йън и му посочи през прозореца. Въпреки по-ранната пустош, това изобщо не беше лошо място за край на тяхното странно пътуване.

Автобусът най-накрая паркира пред Посада де Есперанса, сграда в колониален стил, която бе разположена на границата между старата и новата част на града. Построен от бели камъни и дърво, с големи еркерни прозорци, едноетажният хотел бе във формата на полумесец. От двете страни на двойната порта имаше големи керамични делви със сини и лилави цветя и с искрящо зелени папрати, които щяха да накарат майка ѝ да припадне от възхищение и завист.

Когато вратата се отвори, Номад изскочи пръв и се затича към портиера на хотела, красив млад мъж с високи скули и широка усмивка. Той потупа приятелски лабрадора по главата, засмя се и подхвърли някакво лакомство във въздуха, което Номад подскочи високо, за да улови. Дробовете на кучето, помисли си Тес, бяха създадени определено за тази височина.

— Добре дошли. — Мануел направи широк приветствен жест към хотела, после посочи към табелата, окачена над входната врата. — *M' casa es su casa*. Моят дом е и ваш дом.

Очите му изглеждаха необичайно топли и ярки. Тес изпита отново чувство на близост, както ѝ се беше случило вече няколко пъти, откакто бе срещнала Мануел. Това я озадачаваше. Сякаш той бе стар приятел, когото бе разпознала инстинктивно, подсъзнателно. И все пак бе сигурна, че не го бе виждала никога преди.

— Това е най-удобният хотел в Есперанса — добави Мануел. — Извинете ме, ще се върна веднага.

Запъти се към портиера, а Тес остана в сенчестия двор на посадата, сутрешният хлад щипеше лицето и ръцете ѝ, стомахът ѝ скърцаше от глад. Наблюдаваше как улицата се събужда за живот — автобус, двама мъже бързаха за някъде на велосипедите си, деца в униформи отиваха на училище. Обикновеният живот тук не изглеждаше по-различен от навсякъде другаде по света. С изключение на тези *брухос*.

Мануел и портиерът разговаряха като стари приятели; от време на време поглеждаха към нея и Иън, после и двамата дойдоха отново при тях. Младият мъж им се представи. Хуанито Карденас изглеждаше в края на двайсетте, а чертите на лицето му подсказваха, че някои от предците му са били индианци кечуа. Подръпваше нервно якето си и явно не знаеше дали да им се усмихне, или да се държи по-резервирано.

— Хуанито ще каже на момчето в хотела да ви настани в най-удобните стаи и да се увери, че имате всичко необходимо — каза Мануел.

— Това ли е целият ви багаж? — попита Хуанито.

— Да, това е — отвърна Тес.

— Никога досега не съм виждал американци да пътуват с толкова малко багаж. Това е хубаво. Означава, че сте решителни, сигурни в себе си хора.

Тес почти се разсмя. Решителна? Сигурна в себе си? Как ли пък не!

— В момента сме само гладни и уморени — каза Иън.

Хуанито се засмя и на бузите му се появиха красиви трапчинки.

— Разбирам ви отлично!

Влязоха в посадата. Най-странното беше, че никой не протестираше срещу присъствието на Номад. Тес не помнеше в хотелите и пансионите в Кито да разрешаваха влизането на кучета. Кито бе пълен с помияри и хората се държаха отвратително с тях, както и с повечето домашни животни в Южна Америка.

Очевидно това бе направило впечатление и на Иън, защото той попита:

— Позволено ли е Номад да влиза вътре?

— Всички го познават — отвърна простичко Мануел.

Кожените дивани и фотьойли в лобито бяха покрити с еквадорски одеяла, по стените бяха окачени местни украшения и маски. Запалената камина напомни на Тес за ски-хижа в Колорадо. Край удобните масички седяха хора, четяха вестници и пиеха кафетата си. Черно-бяла котка мина покрай тях и мъркайки шумно, се отърка в краката им. После се приближи до Номад, двете животинки си потъркаха носовете, после продължи пътя си и се настани пред камината. Пред единия от еркерните прозорци висеше въже и прът, а красив амазонски папагал с ярки сини и алени криле се движеше напред и назад по пръта и поздравяваше всеки, който влизаше.

— *Buenos días, coto esta, bienvenidos.* *

Ако покрай него минеше красиво момиче, папагалът подсвиркуваше одобрително. А най-странното беше, че когато Номад се настани на верандата отпред, папагалът го погледна и го поздрави на перфектен английски: „Добре дошъл, Номад“. После птицата подхвъркна, грабна с клюна си парченце изсушен плод от своята купа, метна го и кучето го улови.

— *Como te llamas?*^[1] — попита Тес папагала.

Птицата я погледна и изграчи нежно:

— *Me llamo Kali.*^[2]

— Леле, Кали? Като богинята спътница на Шива? — попита Иън.

— Да, едно от върховните божества в хиндуизма — добави Мануел и посочи към Хуанито, който в момента говореше с плешив мъж на рецепцията. — Управителят на посадата е Ед Грейнджър. Той и Хуанито ще се погрижат за вас оттук нататък. — По един за всеки от тях. — Аз мога да ви разведа наоколо, да ви покажа чудесни ресторанти, местните забележителности, да ви закарам до вулканите. *Me entiendes?* Разбирате ли ме?

Иън се чувстваше гузен заради избухването си в автобуса, затова бързо извади банкнота от джоба си и я подаде на Мануел.

— Благодаря ти за всичко и се извинявам, че се ядосах преди малко.

— Няма нищо, сеньор. Разбирам. Да си имаш работа с брукос...
— Сви рамене. — Хората реагират различно.

Мануел протегна ръка към Тес, но вместо да я приеме, тя го прегърна. Отново я обзе странното чувство, че познава това момче от преди. Отстъпи назад и се намръщи притеснено.

— Струва ми се, че сме се срещали и друг път, Мануел.

Лицето му се озари от внезапна усмивка.

— Знам какво имате предвид. Но не мисля, че сме се срещали. Не бих забравил жена като вас, сеньорита Тес.

— Благодаря ти за всичко, което направи.

Докато пресичаха лобито, тя забеляза още детайли — красивата светлина, която влизаше през стъклените прозорци на покрива, изящната мозайка по пода, невероятното майсторство, с което бяха изплетени вълнените черги. В помещението звучеше приятна музика, нещо познато, с латиноамерикански ритъм. Уютният аромат на пушек от камината се смесваше с мириса на прясно изпечено кафе.

— Ей, можеше да бъде много по-лошо — отбеляза Иън. — Можехме да сме закотвени в онази бodega през следващите три дни.

На рецепцията Хуанито им представи Уискърс, черно-бялата котка, която Тес бе видяла малко по-рано, а сега се бе свила на кълбо върху бюрото, близо до Ед Грейнджър. Грейнджър приличаше на бивш борец — гладко, лъскаво плешиво кубе, масивни рамене, цветни и многобройни татуировки, които украсяваха дясната му ръка чак до рамото.

— Приятели — прогърмя гласът му със силен австралийски акцент. — Хуанито ми каза, че сте наши северноамерикански съюзници.

Фразата порази Тес, беше ужасно странна — сякаш бе обявена война и американците, и австралийците воюваха на една страна срещу някого. По изражението на Иън разбра, че и той е изненадан.

— Ами... да, точно така — каза Иън. — Бихме искали две стаи.

Усмивката на Ед изчезна. Той каза нещо на кечуа на Хуанито, който изглеждаше объркан, отвърна нещо на кечуа, после сви рамене и забързано излезе навън.

— В момента имаме само един свободен апартамент, по-скоро малка вила, с две двойни легла. Надявам се, че това няма да е проблем, приятели.

Не и за мен, помисли си Тес.

— Утре ще се освободят други стаи — продължи Грейнджър. — Хуанито отиде там, за да се увери, че хладилникът е зареден. Ще ви приготви и чай, за да преодолеете ефектите от разликата в надморската височина.

Иън погледна въпросително към Тес, която каза:

— Аз нямам нищо против. В момента и легло в обор ще ми бъде достатъчно.

— Обор — Грейнджър избухна в смях. — Уверявам ви, приятели, вилата ни доста надхвърля нивото на обор. — Когато постави ключа на плота, татуировките на ръката му сякаш се раздвижиха и затанцуваха. — Тръгнете по първия коридор вдясно, през първата врата. Вила 13 е от източната страна на вътрешния двор.

13. Отново това число, помисли си Тес.

— Приемате ли кредитни карти? — попита тя и се зарови в раницата си.

— Кредитни карти, в брой, в пътнически чекове. Но не се тревожете за това сега. Ще уредим сметката, когато си тръгвате. Искам само да проверя паспортите ви.

Паспортите. Не помнеше кога за последно беше показвала своя. Но го извади от раницата си и го подаде на Грейнджър, както направи и Иън. Може би просто си въобразяваше, но ѝ се стори, че управителят разглежда паспортите им малко по-дълго, отколкото бе необходимо.

Докато Грейнджър ги регистрираше, Иън каза:

— Знаете ли, и двамата като че ли имаме проблеми с паметта. Дори не помним как сме се качили на автобусите, които ни оставиха в Бодега дел Сиело. Тес е била на път за Тулкан, а аз за Галапагос.

Мъжът махна пренебрежително с ръка.

— Напълно нормално. Автобусният транспорт в тази част на Еквадор е доста объркващ. Хората се озовават на погрешни автобуси постоянно. А за паметта ви — от височината е, приятели. След като пресечеш река Рио Пало, пътят се издига до над четири хиляди метра, човече. Есперанса се намира на 4020 метра. Не пийте алкохол през следващите 24 часа. За сметка на това пийте повече течности. Спете колкото искате. На следващия ден със сигурност ще се почувствате по-добре.

— Не си спомням да съм виждала река — каза Тес.

— Пресекли сте я малко преди да стигнете бодегата. — Грейнджър попълни регистрацията им и им върна паспортите. — По въздуха Есперанса не е много далече от бодегата, но пътят се вие из планините и разликата в морското равнище е повече от две хиляди метра. Все едно да пътувате от... да кажем, Денвър до Континенталния вододел.

— Къде можем да уредим въпроса с транспорта? — попита Тес.

— А аз искам да се обадя до Щатите — добави Иън.

— Може да позвъните от вилата. За пътуването ви ще уредим всичко от рецепцията, а може и от автобусната гара в града. Но ви препоръчвам да си починете ден-два. Докато сте тук, имате прекрасната възможност да разгледате чудесния ни град. Ако сте гладни, ресторантът на хотела е добър и е отворен 24 часа в денонощието. В Есперанса има и много други отлични ресторанти. В хладилника във вилата си ще намерите храна. Наблизо се намират и магазинчета, откъдето можете да си купите всичко, което си поискате, когато решите да си тръгвате. — Плъзна по плота към тях паспортите им и две туристически карти. — Карти на града, за да се ориентирате как да се приберете в хотела. Градът може да е объркващ за новопристигналите.

— Колко души е населението на Есперанса? — попита Тес.

— Около двайсет хиляди. Всяка година си тръгват доста млади хора — знаете как е, големите градове ги примамват, отиват в университети, намират си по-добре платени работи. — Облегна се напред и сниши гласа си. — Чух какво е станало, докато сте идвали насам. Мъглата. *Брухос*. Те често пътуват в мъглата, за прикритие, затова е по-добре да не излизате извън границите на града сами.

— Какво представляват всъщност тези *брухос*, мистър Грейнджър? — попита Иън. — В бодегата един от тях сграбчи Тес за ръката и после го открийме мъртъв отвън.

— Мъртъв? — Управителят погледна към Иън така, сякаш той му бе казал, че на моравата пред Белия дом се бе приземила летяща чиния. Погледът му пробяга към лицето на Тес. — Сигурни ли сте, че е бил същият човек?

— Да. Изглеждаше сякаш е получил кръвоизлив — целият бе покрит с кръв. — *Тик-так*, отброяваше часовникът на стената. Тес

наблюдаваше как се местят стрелките и осъзна, че бяха минали цели трийсет секунди преди Грейнджър да проговори отново.

— Какво направи полицията?

— Единственото ченге там бе пияно — отвърна тя. — Не направи нищо.

Грейнджър цъкна с език и поклати глава.

— Много съжалявам, че е трябвало да преживеете това. — Тихият му, заговорнически глас изненада Тес. — Тези *брухос* постоянно се бият помежду си. Те са луди. Изгнаници.

— Изгнаници? Откъде? — попита Иън.

— Приятелю, ако знаех отговора, с радост щях да го споделя с вас. Но никой не знае това. Теорията ми е, че са крадци, наркодилъри, нежелани създания от цяла Южна Америка, които искат да направят Есперанса свой дом, своя основна база. Изглежда те имат, как да се изразя... — необичайни способности? — Сви рамене и вдигна ръце към тавана. — Сара Уелс ще иска да говори с вас, когато се върне. Тя е експерт по *брухос*. Ще иска да научи всичко за срещата ви с тях в мъглата, мистър Ритър.

— А кога ще се върне тя? — попита Тес.

— След няколко дни. — Телефонът зад управителя звънна, той се извини и отиде да го вдигне.

— Предполагам, че е време да намерим вила 13 — каза Иън.

Номад изляз и тръгна пред тях. Черно-бялата котка скочи от бюрото на рецепцията и го последва, а папагалът излетя от пръта си и се присъедини към процесията.

Доминика наблюдавайте Хуанито Карденас, който бързаше по алеята в двора на посадата, натоварен с няколко книжни торби, вероятно пълни с покупки. Оглеждаше се нервно, но тя се съмняваше, че е усетил присъствието ѝ. Откакто с Бен бяха взели телата на родителите му преди няколко години, параноята бе естественото му състояние.

Изненада се, когато Хуанито отключи вратата на вила 13 и влезе вътре. Тази вила бе запазена за гости, които по някаква причина бяха обект на *брухос* — знак за персонала на хотела да бъдат особено бдителни. Дали Ед Грейнджър знаеше, че жената и мъжът бяха

междинни? Със сигурност. Мануел, наглецът от автобуса, който ѝ се беше подиграл, вероятно му бе казал. А ако Грейнджър го знаеше, тогава Хуанито и всеки друг, който се срещнеше с двойката, също щеше да го разбере.

Мъжът и жената се появиха от основната постройка, съпроводени от Номад и черно-бяла котка, а един амазонски папагал кръжеше над главите им. Сега, когато Доминика видя жената будна, имаше възможност да я разгледа по-внимателно — беше поразителна, почти метър и осемдесет висока, крехка, но с красиви извивки на правилните места. Движеше се с грациозност на танцьорка, дългата ѝ руса коса блестеше на сутрешната слънчева светлина. Мъжът, брадясал и потресаващо красив, също я заинтригува. Толкова съвършен профил, съблазнителни устни, широка, уверена крачка.

Все още не можеше напълно да повярва на това, което се случваше. Първите *междинни* от петстотин години в Есперанса. Макар да се надяваше това да означава, че още *междинни* бяха на път към града, все още не можеше да забрави подозрението си, че всичко е стратегия от страна на ловците на светлина, вероятно целяща да отклони *брухос* от нападенията им над жителите на Есперанса. *Подайте им морковчето, отвлечете им вниманието, накарайте ги да повярват, че мястото отново е отворено за междинните.* Но едва ли ловците на светлина вярваха, че *брухос* са толкова глупави.

Засега обаче тя беше единствената от нейния вид, която знаеше за *междинните*. Само от нея зависеше да разбере колкото се можеше повече за тях: защо са тук, как бяха дошли, дали *наистина* бяха защитени. В автобуса се намираще в лоша ситуация и нямаше възможност да приема виртуална форма заради риска, който представляваха шофьорът и Номад. Но кучето все пак я бе надушило, а когато бе извън автобуса и бе приела своята заплашителна форма, шофьорът просто ѝ се изсмя и я простреля с огнепръскачката си.

След като обаче Хуанито подготвеше билковия чай, който щеше да ги приспи дълбоко и за дълго, щеше да има възможност да проучи мъжа и жената по-отблизо. Билката растеше в селския район около Есперанса и макар *наистина* да оказваше известно въздействие за привикване с високото надморско равнище, основно се използваше като приспивателно. А при тези двамата бе предпазна мярка. *Дръжте мишените приспани, докато бъде осъществена докрай стратегията*

и те бъдат в безопасност. Така щяха да останат по-дълго в неведение и за истинското си състояние — че са в кома, близо до смъртта.

Представи си Хуанито — как влиза във вилата, разговаря приятелски с двойката, подрежда покупките и им приготвя чая. Номад и котката сигурно са се свили край огъня, а папагалът си е намерил пръчка, на която да кацне, допълвайки картинката на свършения домашен уют. Проклетото куче, проклетата котка, проклетият папагал. Проклет да бъде и Хуанито. И всички останали.

Изчака в леката мъгла в края на двора, мечтаейки да се превърне в насекомо, комар или муха, нещо малко с криле, за да проникне във вилата и да наблюдава и слуша какво се случва. Но дори и с магията на Есперанса това не беше възможно.

Слънцето се надигна по-високо, разпръсвайки светлината си над вътрешния двор. Мъглата се стопи. Най-накрая Доминика видя Хуанито да се измъква от вила 13 като гузен крадец, Номад пристъпваше до него, папагалът бе кацнал на рамото му, а котката се влачеше зад тях. Защо не бе оставил кучето там да ги пази?

По средата на пътеката Номад спря и погледна към задната част на двора и дърветата. *Той ме усеща.* Също както я бе усетил в автобуса. Но очевидно не можеше да я види, защото когато Хуанито го повика, Номад изприпка и двамата се скриха в основната постройка. Там Хуанито щеше да докладва на Ед Грейнджър, че *междинните* са упоени. Грейнджър щеше да се свърже със Сара Уелс, културен антрополог, поредния досадник, и с Илика Хуичо, жената, която бе водачът на местните кечуа, и щяха да съставят план. Да си съставят каквото си щат.

Напусна скривалището си и спря пред вратата на вила 13, заслушвайки се в шумовете отвътре. Електричеството бръмчеше по жиците, но не се чуваше нищо друго. Цепениците пукаха в камината, въздухът миришеше на дим, захар и нещо леко горчиво. Проникна в спалнята, застана между двете легла и се вслуша в дишането на мъжа и жената. Определено бяха упоени.

Доминика се приближи първо до мъжа. Спеше в леглото под прозореца, едната му ръка бе пхната под брадичката, краката му бяха свити към гърдите, така че тялото му оформяше отново нещо като мълния, както в автобуса. Сега, когато бе сама с тях, а *междинните* бяха упоени, Доминика се почувства в достатъчна безопасност, за да

приеме съвсем бледа форма — на обикновена местна селянка. Наведе се към мъжа и вдиша въздуха, който той издишваше, опитвайки се да проследи живота му назад във времето.

Откри името му, попило в неговото ухание. Иън. Долови следа от сапун, най-външната миризма, която се излъчваше от него. Беше се къпал, преди да се отпусне на леглото. Вдиша по-дълбоко и откри миризмите, които разказваха за пътуването му до Есперанса — болница, лекарства, особен вид болест. Сърце? Май бе това. Беше получил масивен инфаркт. После подуши прах, земя, скали — миризми, които бяха дошли, след като бе изпаднал в кома и душата му бе напуснала тялото и бе пресякла Рио Пало. В този момент душата му явно бе приела отново човешката си форма, което можеше да обясни острия дъх на храна, вероятно от бодегата, и силния мирис на хормони. Проучи последната миризма по-внимателно и разбра, че бе свързана със силното му влечение към жената.

Прокара ръка по косата му. Беше като коприна. Каква ли възможност представляваше той, този *междинен*. Можеше да завземе душата му и тя щеше да я отведе до спящото му в кома тяло. Ако успееше да излекува тялото му, можеше да изживее неговия смъртен живот. Въпреки че предпочиташе жени, винаги бе смятала, че трябва да се оправя с каквото разполагаше. А можеше Бен да вземе Иън, а тя — жената и... *Почна да си фантазираш прекалено много.*

Доминика приседна на ръба на матрака на жената. Леглото изскърца. Жената спеше, легнала по гръб, с разперени ръце и леко разтворени устни. Забеляза посинелите следи от натъртено по вътрешната страна на китката ѝ. Колкото по-дълго наблюдаваше двойката, толкова по-странно ѝ изглеждаше всичко. Приведе се към жената, вдиша дълбоко. Първо името ѝ. Тес. Иън и Тес. Пасваха си добре заедно. Като Адам и Ева. Пое ароматите на Тес, преминавайки от миризмата на пастата за зъби до по-дълбоките ухания.

Насилие, изстрели, кръв. Доминика се отдръпна притеснено назад. Тес приличаше на модел, не на воин. Но миризмите не лъжеха. Наведе се отново по-близо, за да проследи миризмата на насилие до първоизточника ѝ. Ето. *Влез по-дълбоко. Задръж така.* Склад. Полиция? Не, федерални агенти. Поне дузина. Нещо се бе объркало. Тес се бе озовала в престрелка, бяха я ранили в бедрото и бе изгубила много кръв, по време на операцията сърцето ѝ бе спряло, лекарите

бяха успели да я съживят, но след това бе изпаднала в кома и душата ѝ бе отлетяла.

Доминика почувства, че край Тес имаше много хора, грижеха се за нея, говореха ѝ, опитвайки се да я пробудят от комата. Но каква бе връзката между нея и мъжа?

Приближи устата си до устните на Тес, пое дъха ѝ дълбоко в себе си. Премести се до Иън и направи същото. Молекулите се смесиха, всяка вплитаща своята история. Не можеше да проследи всички линии, но общата история бе ясна: Есперанса бе тяхната съдба. Преди да бъдат родени като Тес и Иън, душите им се бяха съгласили да преживеят това заедно. И двамата не вярваха в живота след смъртта и все пак и двамата носеха някаква следа от една по-могъща, неизразима нужда — да открият своята половинка. Любов, простираща се през много предишни животи, ги бе довела тук.

Това я уплаши. Разбираше тази нужда, силата на неутолимия глад за другия. Но те не бяха като нея — нямаше да се задоволят да обичат когото и да е. Щяха да се търсят, докато се намерят.

Доминика положи здравата си селска длан на гърдите на Тес и се усмихна, когато нейното тяло се сгърчи от болката. *Тя чувства намесата.* Бързо промени формата си и позволи същността ѝ да се настани върху тялото на жената, да потъне в него през косата ѝ, през челото, през гърдите ѝ. И беше незабавно изхвърлена навън. Вбесена, се хвърли отново в Тес, за да могат същностите им да се слоят, но моментално бе отблъсната.

Невъзможно. За изминалите шестстотин години не бе имало случай, в който да не може да обсеби човек. Имаше тела, които смяташе за неприятни и противни, прекалено болни или пълни с токсини, за да бъдат използвани повече от няколко минути. Често се случваше обсебените хора да се съпротивляват и понякога борбата бе толкова упорита, че просто изоставяше тялото. Но да не *успее* да завземе човек, особено *междинна* душа, беше напълно извън представите ѝ. Кой или какво защитаваше Тес? Дали не беше тази следа върху китката ѝ? Дали тя не я предпазваше по някакъв начин?

Погледна към Иън. *Ами ти? И ти ли си защитен?* Гмурна се в него — и бе отблъсната толкова агресивно, че мина през тавана и се озова сред синьото утринно небе.

Чувствата ѝ преминаха от изненада и объркване през възмущение до гняв. Насочи се към основната сграда, покрай рецепцията, където Ед Грейнджър се занимаваше с някакви документи. За кратко обмисли идеята да обсеби това австралийско копеле, което полагаше толкова усилия хората да победят нейния вид. Но той я отвърщаваше. Влезе в офиса му, прие формата на чистачка, на жена от персонала. Формата бе прекалено слаба, за да издържи повече от няколко минути, но тя имаше нужда само от толкова.

Компютърът му бе включен. Придвижи мишката, стандартният фон на екрана изчезна и на негово място се появи сайт, по-скоро личен блог, наречен *освобождение.ком*. Започна да го разглежда и постепенно я обзе ужас, като отровен газ, който я задушаваше. *Слуховете бяха верни.*

Блогът очевидно бе направен преди пет години от някоя си Вивиан Ортис от Гуаякил, чиито родители били намерени мъртви на плажа, и двамата получили едновременно силни кръвоизливи. Смъртта им подтикнала Вивиан да потърси отговори и търсенето ѝ продължило с още по-голяма решителност, когато аутопсията доказала, че причина за смъртта не били никакви бактерии или вируси. И двамата били починали от церебрална хеморагия, т.е. силен мозъчен кръвоизлив. Момичето решило да се свърже с други хора, загубили приятели или близки по същия начин, и с течение на времето започнало да получава подобни истории от всички краища на Южна Америка.

Вивиан проучила историите със старателността на съдебен лекар и в крайна сметка създала нещо като модел — симптомите, които жертвите имали точно преди смъртта си, типът хора, които е най-вероятно да страдат от такъв вид кръвоизлив, причината за него. Когато проучването ѝ я довело до митовете за Есперанса и до легендите за *брухос* — тя всъщност не използваше тази дума, а говореше за паразитен феномен, — тонът на блога се променяше радикално. *Ще си възвърнем свободата, когато те най-малко очакват; ще осъществим своето възмездие. Ще от — мъстим за смъртта на любимите си хора и ще си възвърнем Есперанса, преди тези паразити да са завладели целия континент.*

Доминика чу шумове пред вратата. *Побързай.* Кликна на картата на Южна Америка в блога и тя се отвори. Бе изпъстрена с множество червени точки. В дъното на екрана имаше брой и описание:

докладвани са 22162 случая на церебрална хеморагия от 2003 г. Числото я шокира и я изпълни със страх. Ако всяка от тези жертви имаше поне по един близък, който решише да се присъедини към движението за освобождение, това означаваше повече от двайсет хиляди отмъстители, които се надяваха да унищожат брухос.

Доминика си отбеляза адреса на блога, после влезе в пощата на Грейнджър. Последният изпратен от него имейл я заинтригува.

Действайте незабавно; всички електронни устройства, включително лаптопи, телефони, айподи и др. трябва да бъдат скрити през работно време; без достъп до интернет. Отнасяйте се приятелски с новодошлите, американската двойка, но да не им се дава никаква информация. Предупредете ме, ако някой от тях ви посети. Изпращам ви снимките от паспортите им.

Защо бяха всички тези мерки за електронните устройства, за интернета, за мобилните телефони? Грейнджър бе изпратил имейла до всяко интернет кафене, ресторант, магазин и църква в града, до всички служители в хотела, до всеки, който бе някакъв в йерархията на Есперанса. Явно се страхуваше от нещо. И тъй като бе уплашен, се бе свързал със Сара Уелс и й бе написал, че невъзможното се е случило. *Бяха пристигнали двама междинни.*

Следващият имейл, изпратен приблизително по времето, когато Доминика е била в автобуса, също я озадачи. Бе адресиран до „неразкрити получатели“ и бе съвсем кратък:

Предупредете Чарли. Открити са.

Дали „Чарли“ бе код или име на човек, свързан с освободителното движение?

Гласове от другата страна на вратата. Доминика натисна друг клавиш, промени формата си, мина през пода на посадата.

Насочи се към Лаго дел Суено, горещия извор в подножието на високата няколкостотин метра канара зад посадата. Прие нова форма, една от най-любимите ѝ — на кралица воин на амазонките, мъжемелачка. Не я интересуваше, че формата премигваше и че не можеше да ѝ придаде солидността, необходима, за да почувства студената земя под босите си стъпала, нито да хване тен от яркото слънце или пък да усети влагата на въздуха. Дори в това изтощено състояние тази форма значеше толкова много за нея, че усещаше всичко почти физически.

Почти. Това бе проклятието на *брухос*.

Мина над брега и се изкачи нагоре по хълма до мястото, което обичаше — пещерите. Влезе в една, която бе посещавала безброй пъти, измина няколкостотин метра навътре и спря пред петроглифите. Никой не знаеше със сигурност кой и кога бе *нарисувал* тези изключителни образи по стените. Старейшините в племето ѝ вярваха, че са на хиляди години и са създадени от култура, съществувала много преди кечуа и инките, може би от времето на палеоиндианската епоха. Дори и тя не бе толкова стара.

Историята, която рисунките предаваха, я омагьосваше. Всички те — *брухос* и хората — бяха толкова реални, колкото историите, в които живееха. Нямаше значение дали тези истории бяха хубави или лоши, досадни или безгрижни, разказващи за любов или за омраза, за доброто или за злото. Нямаше значение дали са политически или религиозни, за семейства или за самотници, нито дори за извънземни от Плутон. Те всички бяха извънземни в някакъв смисъл — за себе си и за другите. Създаваха истории, за да изследват кои са всъщност и в какво биха могли да се превърнат.

И поне последната част от нейната лична история бе разказана в тези рисунки. Постоянно мислеше за това, което означаваха. Ето я и нея, *бруха*, показана като петно от тъмна пепел, тичаща заедно с вълк или куче, което в следващата рисунка се превръщаше в мъж; мъжът, когото бе обичала преди Бен, мъжът, който беше някога Номад. На другата стена рисунките изобразяваха последната битка между *брухос* и ловците на светлина. А на съседната имаше образи, представящи бъдещето — няколко възможни негови версии, но никоя от тях не бе категорична. Който и да бе създал тези рисунки — шамани, гадатели,

самите ловци на светлина или някой пророк, — е могъл да види само възможности в това бъдеще, не неотменимост.

Квантовите физици ги наричаха „вълни от вероятности“. В нейното племе имаше един такъв учен, мъж, обсебен от загадките и мистериите на Вселената. Гневът му към научната общност му бе причинил масивен инфаркт на 60 години и го бе довел в племето ѝ, задържайки го в тази реалност. Той нямаше желание да се завърне във физическия живот, където неговите колеги го бяха смятали за лунатик, а теориите му — за прекалено странни, за да бъдат приети сериозно. Затова сега работеше ревностно за *брухос*, така, както някога бе работил за науката във физическия свят. Но подобни светила сред нейния вид бяха рядкост.

Типичните *брухос* не бяха личности като Айнщайн, Пикасо, Бетовен, Керуак или Хесе. От време на време към тях се присъединяваше по някой поет, но винаги си тръгваше. Политиците и разните изпълнителни директори бяха противна пасмина, изперкали на тема контрол, които постоянно мрънкаха за нещо, и рядко издържаха достатъчно дълго сред нейния вид. Премиери, президенти, членове на правителства, диктатори, папи и свещеници, равини и евангелисти, смахнати: *брухос* бяха виждали всякакви. Преди няколко десетилетия се бе появил и Далай Лама — не за да стане част от тях, а за да ги разбере. Той се намирал в междинното пространство и никой *брухо* не посмя да го обсеби. Няколко часа сред нейния народ го бяха убедили, че е видял лицето на съвършеното зло и се бе прибрал отново в тялото си.

Тези, които оставаха с *брухос* за по-продължително време, бяха бунтовни души, опълчвали се приживе срещу условностите на своето време. Някои бяха прочути във физическия свят, повечето — по-скоро не. Някои бяха имали положение и власт, повечето — не. Мнозина бяха съвсем обикновени хора — като нея самата, — чиито мечти и надежди са били разбити от обстоятелствата или заради собствените им грешки. Бяха умрели млади или пък неочаквано. Или пък и двете. Близо половината бяха вярвали в някаква форма на живот след смъртта. Една четвърт — не вярваха в такива неща. Другата четвърт дори не бяха мислили за това. Но броят на *брухос* през последните петдесет години бе нараснал толкова, че Доминика вече не бе сигурна в тези статистики. Може би мнозинството от новодошлите *брухос* не вярваха

в нищо друго, освен в собствения си гняв, нетолерантност, расизъм, завист, жестокост и садизъм.

Тя прокара силната си ръка на воин по скалата, проследи очертанията на кучето/вълк, после на човека, в който то се превръщаше. Допирът бе студен, дори за нейното трептящо докосване. Сякаш древната скала оживяваше, вибрираше под пръстите ѝ и разпалваше тъга в сърцето ѝ. Доминика започна да плаче тихо, после се разрида.

Падна на колене пред скалните образи, трептящата ѝ форма се разрези съвсем, отслабнала от разтърсващите я чувства.

Майната им. Майната им на всички.

Вдигна глава, потърка очите си, надигна се отново на крака и изкрещя: „Никога няма да ни победите! Никога няма да се отървете от нас!“

Гласът ѝ отекна из пещерата, треперещ от безсилие и ярост. След това тя изостави формата си на воин и отлетя.

[0] От исп. ез. — Добър ден, как сте, добре дошли. — Б.пр. ↑

[1] От исп. ез. — Как се казваш? — Б.пр. ↑

[2] От исп. ез. — Казвам се Кали. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Валя три дни, студен, упорит ръмеж, който ги задържа във вилата. Тес нямаше нищо против, но се чувстваше разочарована, че между нея и Иън не се случваше нищо повече.

Подозираше, че интимността, която бяха споделили в автобуса, тези обещаващи и проучващи целувки — всичко това е било прекалено бързо за него. А може би Иън не се интересуваше от нещо повече. Каквато и да бе причината, беше прекалено изтощена да мисли за секс, да търси телефона си и да прави нещо друго, освен да спи и да чете. Сякаш я бяха инжектирали с някаква упойка, която се утаяваше бавно в тялото ѝ — не помнеше някога разликата в надморската височина да ѝ беше оказвала такова въздействие.

Във вилата нямаше телевизия, но имаше изобилие от книги. През деня двамата с Иън четяха, излегнати на двата дивана в дневната, близо до камината, като от време на време прекъсваха четенето си и разговаряха. Първоначално разговорите им бяха по-общи — за книги и филми, за пътуванията им, за студеното време. Постепенно обаче станаха по-лични. Самоубийството на баща му, смъртта на нейния баща от рак, разводът му, нейните закърнели отношения с Дан, неговата неангажираща връзка с Кейси О'Тул, преподавателка по английска литература. Обсъждаха всичко без притеснение, скачаха от тема на тема, сякаш бяха заедно от години и бяха свикнали да споделят един с друг и най-малките подробности от живота си.

Беше очевидно, че височината ги е смазала; знаеха, че в крайна сметка щеше да им се наложи да напуснат вилата, за да попълнят припасите си. Но никой от тях не бързаше да излиза, нито пък бе поискал отделна стая.

Уискърс, черно-бялата котка, се мотаеше из вилата от първия ден, сгушена в скута на Тес или отпусната до Номад пред камината. Понякога Номад я ближеше с език или почистваше козинката ѝ, но после тя се измъкваше и явно се отбиваше на гости в друга вила. Кучето също често излизаше, но скоро след това се връщаше, мъкнейки вкусен кокал.

Освен котката и кучето се отбиваше и папагалът Кали, подхвърчайки щастливо, винаги благодарен, когато получи някакво лакомство — грозде, ягода или любимото ѝ, череша. През прозорците на вилата се виждаха и други обитатели на дивата местна природа — кондори, колибрита, сиви зайци, сребристи чинчили, елени с големината на едри кучета. Малки диви гвинейски прасенца понякога драскаха по външната врата, после се надигаха на миниатюрните си краченца и издаваха пискливи звуци, сякаш молеха да ги пуснат вътре.

На третата вечер Тес и Иън преровиха шкафа и хладилника във вилата, за да открият нещо за вечеря сред останалите продукти.

— Добре, вече е официално — каза той. — Вечерята ще бъде простичка. Равиоли с доматиен сос. Имаме достатъчно плодове за десерт. Но утре вече трябва да напазаруваме, Слим.

— Утре ще съм готова за едно излизане.

— Странно. Осъзнах, че освен едно отваряне на вратата, за да огледам по-добре кондорите, от три дни не съм изминавал повече от няколко метра из стаите на апартамента.

— Най-далечното място, до което съм ходила, е задната веранда — за да напълня хранилката на колибритата. За пръв път, откакто сме тук, в момента се чувствам почти нормално. — На най-горния рафт в шкафа Тес откри бутилка чилийско червено вино. — Ей, виж това. — Вдигна я победоносно в ръка. — Вземи чаши.

След няколко секунди вдигнаха чаши.

— *Salud!* — каза тя и чукна чашата си в неговата.

— *Salud!* — отвърна ѝ той и започна да приготвя вечерята.

Тес седна на един стол и го наблюдаваше. Когато беше малка, баща ѝ приготвяше вечерите и беше от същия тип готвачи, какъвто бе и Иън — щипка от онова, стръкче от това, подправки на вкус, всичко, смесено накуп, и *voilà*, истински деликатес за стомаха. Също като баща ѝ, и Иън използваше подправките по нестандартен начин, сякаш намерението му е било да пробуди небцето, като го шокира. Дори десертите, които приготвяше, бяха на същия принцип и в тях обикновено имаше шоколад, към който той бе признал, че изпитва огромна слабост.

— Къде се научи да готвиш? — попита го Тес.

— След самоубийството на баща ми майка ми бе толкова депресирана, че със седмици не стана от леглото. Така че изборът ми

беше да ям някакви боклуци навън, да умра от глад или да се науча да си готвя сам. В колежа работех почасово като готвач. А тъй като Луиз мразеше да готви, след брака ни просто продължих да го правя, но само вкъщи — сви рамене и ѝ отпрати една от онези ослепителни а ла Джордж Клуни усмивки. — Но не мога да правя от онези претенциозни френски ястия. Къде искаш да вечеряме?

— До камината.

— След минутка съм готов — Иън ѝ подаде купите с плодовите салати, за да ги отнесе в дневната.

Тес постави купите на масичката за кафе, придърпа я по-близо до камината и сложи две възглавнички на пода. Докато Иън привършваше кулинарната си магия, се опита да се обади на майка си и на Мади, но както всеки друг път, когато с Иън правеха опити да се свържат от телефона на вилата, операторът казваше, че линиите са заети. Тъй като тя явно бе загубила своя мобилен телефон, а Иън нямаше, стационарният телефон на Билата бе единственият им вариант за връзка с външния свят.

— Все още ли линиите са заети? — попита той, когато тя се върна в кухнята.

— Нелепо е. Някоя телефонна система не може да е толкова зле.

— Ще се свържем някак.

Подаде ѝ купата с димящите равиоли и панер с топли питки хляб, после взе бутилката вино, чашата си и своята купа и отидоха в дневната. Докато се настаняваха на възглавниците, а цепениците пукаха в камината, Номад се домъкна при тях и се настани в краката им в очакване на остатъците от вечерята им.

— Ще нахраним и теб, голямо момче — каза Иън.

Кучето изляя два пъти. Тес се разсмя и му подаде парче от равиолите, което той изяде наведнъж. Вечерята бе великолепна, надминаваща всичко, което баща ѝ някога бе приготвял. Остави няколко хапки за Номад, сложи купата си на пода до тази на Иън и кучето погълна всичко почти за миг.

Иън напълни чашите им отново.

— Знаеш ли, колкото повече мисля за това, толкова по-странно ми се струва. Бил съм и в други градове на големи височини, но никога не съм се чувствал така. Може би имаше нещо по-особено в онзи чай, който Хуанито ни направи.

— Или пък в онези емпанади. Напиши го в твоята рубрика. *Странният ефект на високопланинските емпанади.*

Засмяха се истерично, както се смяха през онази нощ в автобуса. Тес знаеше, че превъзбуденото им състояние се дължеше на притеснението, което изпитваха и двамата. Осъзнаваха, че нещо странно се случваше с тях, но не разбираха какво. Въпреки това не можеха да спрат да се смеят. Най-накрая тя се отпусна по гръб на пода и наподобиха с ръце изписването на заглавие във вестник.

— „Ако ядете емпанади в Бодега дел Сиело...“ Това ще бъде твоят журналистически удар, Иън. Убедена съм.

Погледна към него, но очите му вече бяха втренчени в нейните по такъв начин, че сърцето ѝ подскочи. Той ѝ се усмихна, леко неуверено, притеснено, после се претърколи по корем и се озова над нея, пръстите му се плъзнаха по косата ѝ, лицето му бе опасно близо до нейното. Огънят пращеше и съскаше в камината, а очите му я разсъбличаха. Доближи устните си и за един много дълъг момент единственото, което съществуваше, бе допирът на езика му, парещата жегла на дъха му, студените му ръце, плъзгащи се под пуловера ѝ.

Внезапно Тес се почувства като тийнейджърка, предадена от собствените си хормони. Бяха пресекли границата, но ѝ бе все едно. Беше хубаво да я докосва този мъж, да я гали и милва. Дрехите им бяха съблечени, телата им се преплитаха и преобръщаха, тя бе ту отдолу, ту отгоре и навсякъде, където той я докоснеше, кожата ѝ експлодираше от страст и желание.

Езикът му се плъзна от гърлото към гърдите ѝ, обиколи ги, заигра се с тях. Обърнаха се отново, сега Тес бе по гръб, устните му минаха по-надолу по тялото ѝ и сякаш говореха на бедрата и корема ѝ на свой таен език, после продължиха пътуването си. Тес простена, тазът ѝ се повдигна, насладата ѝ беше толкова силна, че имаше чувството, че ще избухне всеки миг. Иън проникна в нея. Доведе я многократно до ръба на екстаза, после я тласна да го премине. А след това... свободно падане.

Иън придърпа одеялото от алпака върху тях и тъканта погали приятно кожата на Тес. Той се облегна настрани и подпря глава на дланта си. Топлата светлина на огъня озаряваше стаята със свръхестествен блясък и оставяше половината му лице в сянка.

— От първия миг, в който те видях в бодегата, Слим, исках това да се случи.

— Мислех, че си загубил интерес към мен.

— Няма начин — усмихна се, край ъгълчетата на очите му се появиха красиви тънки бръчици. — Но до тази вечер имах енергия само колкото да си задържа очите отворени, за да хапна нещо и да се изкъпя.

Пръстите ѝ проследиха тези линейки около очите му, всяка една от тях разказваше някаква история. Тук, самоубийството на баща му. Там, раждането на Люк и детството му. Ето го и развода му, статиите му за „Минеаполис Трибюн“; истории, които още не беше споделил с нея, добри и лоши, грозни и славни.

— Може би причината не е във височината, а в нещо друго.

— Какво например?

— Не знам.

Но бяха минали три дни, а те все още не бяха излизали от вилата. Странно. Искаше ѝ се да обвини студения дъжд и утайката, която се движеше бавно по вените ѝ. И все пак усещаше, че се случва нещо по-дълбоко, знаеше, че е част от същия свят, който бе виновен за пропуските в паметта ѝ. Можеше да го проучи по-внимателно, но бе по-лесно да го пренебрегне. Това също я притесняваше.

— Струва ми се, че някой ни наблюдава — придърпа завивката над главите им, като създаде нещо като пашкул за тях двамата. — Разбираш ли за какво говоря?

— Да — Иън приближи устните си толкова близо до нейните, че тя почувства топлината на дъха му, носовете им се докоснаха. Сега той шепнеше. — Онзи първи ден, след като Хуанито си тръгна и ние изпихме чая, който той ни направи, мислех, че няма да успея да се добера дори до леглото и да се строполя там. И се събудих веднъж за... колко? — четиринайсет часа. Никога не съм спал толкова дълго в живота си.

— И с мен бе същото. Не мислех, че въобще ще се събудя.

Все още шепнейки, Иън продължи:

— Събуди ме нещо, което... дори не знам как да опиша. Сякаш нещо се хвърляше върху мен. Опитваше се да влезе в мен — изсмя се нервно. — Изпитвала ли си подобно чувство?

Тес се канеше да каже „не“, но в съзнанието ѝ изплува ярък спомен. Остра болка в гърдите ѝ, сърцето ѝ бясно препуска, ужасен страх я парализира. Тя разказа всичко това набързо, после добави:

— Бях толкова смазана, че дори не можех да помръдна пръстите на ръцете и краката си. Сигурно съм заспала отново. *Брухо* ли е бил?

— Не и когато Номад е бил при нас — каза Иън.

— Той си тръгна, след като изпихме чая на Хуанито.

— Забравих за това. Значи може да е бил *брухо*.

— Може би. Но има и друго странно нещо. Била съм в доста чужди страни и никога не съм оставала в хотела си цели три дни, без да си подам носа навън. Дори когато времето е било ужасно. На теб случвало ли ти се е?

— Не. Никога. — Той обви ръцете си около нея, притисна я към себе си, краката им се преплетоха, долепените му до гръбнака ѝ длани бяха студени. — Ще разберем какво става. — После започна да я докосва отново. — Но не точно сега.

Иън скочи прав, сърцето му туптеше бясно сред тягостната, тревожна тишина. Погледът му огледа нервно потъналата в полумрак стая. Нищо не помръдваше. В ъглите се таяха сенки, мракът притискаше отвън прозорците. Тес изпъшка в съня си и придърпа одеялото върху раменете си. Преди часове се бяха преместили от чергата на пода на дивана, а Номад се бе свил пред камината. Сега го нямаше. Но не това го бе събудило.

Спусна краката си на пода и се послуша. Внезапно го чу — остро свистене, далечен шум като от много бързо пробиване със свредел. После тишина. След това отново, този път по-близо. Намъкна се в дънките си, грабна пуловера си от близкия стол и се спусна по дървения под към прозореца. Във вилата бе толкова студено, че виждаше дъха си, когато издишаше.

Опря лице до стъклото, подпря и ръцете си на прозореца. Нямаше звезди, луната не светеше ярко, бе прекалено тъмно, за да се види нещо. Шумът спря, близо минута пауза. Когато започна отново, Иън осъзна, че това не бе пронизващ звук от пробиване на нещо, а остри високи викове, идващи от двора, стотици... Странни, почти мелодични, като звуците, които издаваха делфините в океана.

— Какво, по дяволите... — забърза се към входната врата.

Преди да вдигне веригата, пластове мъгла се плъзнаха в пролуката под вратата, въртейки се в спирали, извивайки се *като* змии по пода. Иън отскочи назад, пронизителното стенание и свистене стана по-силно и някакъв атавистичен страх изпълни сърцето му. Обърна се и се затича към дивана, където разтърси Тес, за да я събуди.

— Откриха ни — прошепна ѝ тихо.

Тес скочи от леглото и облече светкавично дрехите си. Иън грабна одеялото от леглото и се втурна обратно към вратата.

Мъглата се увиваше около глезените му, студът се надигаше от краката му и вледеняваше дори мозъка му. Очакваше селяните, от които бе избягал преди, да се материализират пред него и да започне това зловещо тананикане и шепнене, също както бе станало в деня, когато бяха пристигнали в Есперанса. Подпъхна одеялото в пролуката на вратата и облаците мъгла около глезените му постепенно избледняха, отстъпиха назад, после се извиха по пода като в агония. Иън грабна ръжена и започна да го размята из виещите се като змии мъгливи потоци и заедно с Тес заотстъпваха назад, наблюдавайки в ужас как потоците се разделят на две и се опитват да се слеят с другите части на мъглата. Беше все едно да гледаш обезглавени кокошки, които се лутат из курника, размятвайки безцелно криле, докато най-накрая телата им се откажат и се строполят. След няколко секунди мъглата изчезна.

— Божичко, Иън, виж — Тес посочи през прозорците отдясно на нея.

Мъглата се виеше по стъклото като бързо израстващи лози, все по-плътни, разпространяващи се по целите стъкла. Иън погледна към небето. Мъглата покриваше и него като с плътна завивка. Грабна ръката на Тес и двамата отстъпиха назад, към вътрешността на вилата.

Шепотът ставаше все по-могътен, гласовете на *брухос* свистяха като вятър в клоните на дърветата. Нахлуха в спалнята, затръшнаха вратата, разкъсаха чаршафите и завивките на леглата. Мъглата вече бе открила тези прозорци, тънките струйки се плъзгаха в процепите и изпълваха стаята.

— Банята, Слим. Бързо! Там няма прозорци.

— Тиксо, трябва ни тиксо. Дебела лепенка — отвори чекмеджето на нощното шкафче. — Мисля, че видях ролка някъде.

Иън изтича в банята и хвърли всички завивки и чаршафи, които успя да грабне, на пода. Докато събаряше хавлиите от рафта, Тес нахълта вътре с ролка тиксо и ножици. Треснаха вратата, напъхаха чаршафите в процепите, налепиха колкото можаха тиксо върху тях, после притиснаха кърпите и завивките върху чаршафите и отстъпиха назад, втренчили поглед във вратата.

Тъпо, огромна глупост, помисли си Иън, бе да се надяваш, че хавлии, завивки и някакво жалко тиксо могат да попречат на мъглата да стигне до тях. Но бе също толкова нелепо и да се страхуваш от мъгла, нали? И все пак той бе сигурен, че страхът им бе основателен.

Стенанията ставаха по-силни, по-груби, почти непоносими. Иън стисна зъби и притисна длани до ушите си. След секунди струйки мъгла се вмъкнаха през вертикалните процепи точно над и под пантите на вратата и по горния ѝ край. Иън се изправи, Тес се опита да откъсне още дълги ленти от тиксото и той ги притисна върху пропускащите места, запечатвайки вратата напълно. Противното виене нарастваше, докато в един момент вече им се струваше, че остри, горещи игли се забиват в ушите им, пукат тъпанчетата ми, разкъсват тъканта им, пронизват костите им. Иън падна на колене. Дори с притиснатите до ушите си длани го чуваше, чувстваше го как отеква в зъбите му и знаеше, че след малко ще припадне.

Тес внезапно започна да пици — толкова примитивен и див звук, че почти не приличаше на човешки. Не спираше и не спираше, сякаш нейните писъци се бореха срещу виенето на *брухос*, отблъсваха го, запращаха го там, откъдето беше дошло. После се втурна към рафта с хавлиите, грабна една и я метна на Иън. Той я разбра, уви кърпата около главата си като тюрбан, така че да покрие ушите си. Помогна му да заглуши достатъчно стенанията, за да не припадне.

Докато Тес увиваше другата кърпа около своята глава и продължаваше да крещи, той се придвижи до металната кутия за дрехи в банята и започна да удря по капака ѝ, сякаш биеше барабани. Тя пусна душа докрай, добавяйки шума на водата към какофонията. Иън не знаеше колко дълго бе продължило всичко това, но когато стенанията на духовете внезапно спряха, настана тягостна, направо свръхестествена тишина. Тес спря душа и прошепна:

— Свърши ли?

— Може би е номер — отвърна ѝ той, също шепнейки.

Нещо издрънча силно в спалнята, направо изригна, и трясъкът се разпространи в останалата част на вилата, отекна, извибрира в стените. После и този шум също спря и се възцари такава тишина, че Иън и Тес се напрегнаха, за да чуят поне някакъв звук.

Най-накрая разкъсаха тиксото, Иън грабна ръжена и отвори леко вратата. Не чу и не почувства нищо и разтвори напълно вратата. Пристъпиха внимателно в спалнята, после Тес изтича бързо до стената и натисна ключа за лампата.

Стаята бе празна, но нещо покриваше прозорците и то не беше мъгла. Приличаше на метални капаци.

— Като метално противоураганно убежище — каза Тес зад гърба му. — И тъй като вероятно тези капаци не са се спуснали сами, явно се контролират с дистанционно.

— Значи Грейнджър или някой друг е разбрал, че вилата е нападната.

— Така изглежда. Това правят в затворите. Нощем. Или когато някой е избягал. Заклучват. Майната им. Не могат да ни заключват тук.

Отправи се бързо към вратата на спалнята. Иън завъртя ключалката, повдигна прозореца, прокара пръсти по долния ръб. Не пропускаше въздух. Нямаше следа от мъгла. Дори не усети студения нощен въздух. Впечатляващо. И без съмнение, доста скъпо. Дали всяка сграда в града бе съоръжена по този начин?

Когато се появи от спалнята, кухнята и дневната бяха окъпани в светлина, а Тес удряше с юмруци по металната стена, спусната върху входната врата.

— Ей, затворени сме тук! Не съм се съгласявала с тези простотии!

Иън си даде сметка, че металните панели покриват капандурите на тавана, всеки прозорец, задната врата към верандата, дори вратичката за домашните любимци, която използваша Номад и котката. Очевидно бяха затворници. Отиде до хладилника, отвори го и прецени решително какво можеше да свърши работа за една бърза закуска. Омлет с гъби и сирене. За десерт — манго. Имаха и ароматно еквадорско кафе. Намери целина и домати и започна да ги кълца отмъстително. Разби четири яйца с бесен ритъм, почти като барабанен призив за война. Режеше сиренето с ожесточение — кълц, кълц, кълц... Приготвянето на храната бе неговото оръжие, неговата защита.

Тес дотича в кухнята.

— Какво правиш? Трябва да се махнем оттук!

— Да се махнем оттук? И къде, по дяволите, е това *тук*! Нямаме никаква представа какво е това място.

После избухна шум, който звучеше така, сякаш хрътките на ада бяха пуснати на свобода. Трясъкът отекваше из стаите, някаква буреносна сила или камъни блъскаха по капациите, опитвайки се да проникнат вътре. Парализирани от ужас, Иън и Тес се взираха един в друг, после Иън се обърна към масата и продължи да приготвя омлета.

— Полудя ли? — избухна Тес. — Готвиш, докато ни нападат?! Божичко, Иън, трябва да си намерим оръжия — втурна се да отваря шкафовете един по един и грабна голям кухненски нож. — Трябва да се защитаваме.

Той я погледна, държейки дървената лопатка в ръка.

— Срецу какво? Срецу *брухос*? Какво, по дяволите, са те? Не знаем. Как се озовахме тук? Не знаем. Какво става всъщност? Не знаем. Какво става, Тес? Не. Знаем.

Очите ѝ се разшириха от гняв.

— Да не си глух? Не чуваш ли това? — размаха ръце. — Нещо напада тази вила и... и... прониква през... и...

— Не знаем нищо — изля разбърканите яйца в тигана, взе лопатката, добави целината, доматиите и гъбите. — Гладен съм. Смятам да похапна.

И после, просто така, атаката спря. Тишината обгърна вилата. Тес отпусна уморено ръце, погледна към запечатаните прозорци и врати, отметна глава и се загледа в тъмната капандура над себе си. После се извърна, все още стискайки ножа в ръка, и се скри в дневната. Иън се обърна отново към печката, към тигана и към омлетите, към това, което можеше да разбере.

След внезапното спиране на нападението отчаяното желание на Тес да разбере какво се случва я тласна право към входната врата. Ако металните защитни капаци поне донякъде приличаха на тези, които беше виждала, трябваше да имат и вътрешна ключалка, нещо просто, което да може да се задейства бързо.

Отвори вратата, опипа с ръце гладката, равна повърхност зад нея. Тази преградна стена не беше от типа нагъващи се *като* акордеон; представляваше обикновен метален панел, спуснат върху вратата.

Долу, почти до земята откри механизъм, натисна го, облегна се с цяло тяло и с двете си ръце върху панела и натисна. Той се плъзна леко наляво, пропускайки в стаята бледата сутрешна светлина и студения въздух, ухаещ на сладък бор.

Тъкмо се накани да се пъкне през малкия процеп, когато Иън я сграбчи за ръката.

— Не! Не знаем дали е свършило! — Дръпна я назад толкова рязко, че тя за малко да падне на пода.

Тес освободи ръката си, бясна, че той се бе опитал да я задържи.

— Никога повече не прави така. — Ожесточението в гласа ѝ я стресна. Иън я погледна, сякаш му бе зашлевила шамар. — Сам каза, че не знаем нищо. И е крайно време да разберем какво става тук.

Заобиколи го, отвори широко металната преграда и излезе на верандата. Преобърнатата количка с препарати за почистване, парцали и метла запречваше пътеката, водеща към основната постройка, а вляво се виеха плътни пластове мъгла. После Номад профуча покрай нея, истинска черна фурия, като лаеше яростно срещу нещо във въздуха. Зад него се виждаше цяла малка армия от мъже, тринайсет на брой, тичащи по алеята, размахвайки пушки, вили, мачетета и огнепръскачки в ръце. Най-отпред беше Ед Грейнджър, един плешив Джон Уейн без кон, крещящ: „Кучката се скри в мъглата! Свалете я долу!“ Видя Тес и размаха гневно ръце към нея: „Прибирайте се в къщата! Тук не е безопасно!“

Тес обаче се спусна надолу по стъпалата на верандата и спря право пред него.

— Вилата бе нападната и внезапно се озовахме затворени тук! — Посочи с ръка към къщичката зад себе си. — Заслужаваме някои отговори, Ед!

— Брухос. Хуанито, вкарай я обратно във вилата!

Грейнджър и останалите мъже се впуснаха напред, а Хуанито Карденас пристъпи към нея, като размахваше пушката си по небрежно заплашителен начин.

— Моля ви, влезте вътре. По-сигурно е за всички.

— Ей, я чакай. — Иън се наведе над верандата, стискайки в ръка ръжена. — Ние сме гости тук. Не може да ни нареждате какво да правим. Не може просто така да ни заключвате. Вие...

Хуанито насочи пушката си към него.

— Приберете се вътре. Сега.

— Добре, добре, прибираме се...

Но докато Хуанито пристъпваше към него, Иън стовари ръжена върху пушката му и той я изпусна на земята. Тес се метна върху него. Младежът бе поне с петнайсет сантиметра по-нисък от нея и с около петнайсет килограма по-слаб и се стовари като отсечена тръстика. Тес грабна пушката му и двамата с Иън се затичаха след другите мъже, които вече се бяха скрили в мъглата.

И веднага съжалиха за това. Мъглата бе по-плътна и се издигаше по-нависоко, отколкото изглеждаше, като гъста супа, която поглъщаше храстите и дърветата в мрак. Тес не виждаше нищо пред себе си, но виковете и яростното лаене на Номад се чуваха съвсем ясно пред тях. С Иън продължаваха да се придвижват в посока на суматохата, препъващи се из цветните лехи между дърветата.

— Добра реакция, Иън.

— И твоята си я биваше, Слим. Но дали може с пушка да се убие брукос!

— Нямам си идея. Но защо иначе ще ги носят със себе си?

— Те носеха и огнепръскачки. Предполагам, че си стреляла с пушка, нали?

— Аха... — Тази в ръката ѝ беше „Уинчестър Супер ХЗ“, модел, с който тя и Дан се бяха упражнявали миналата година по време на тренировъчния сезон в Бюрото. Можеше да произведе 12 изстрела за по-малко от две минути и се смяташе за най-бързата пушка в света. — Според теб колко от тях са наоколо?

— Стори ми се, че са стотици.

— Не можем да се справим със стотици. Имаме 12 куршума. И то само ако пушката е заредена докрай.

— Ще направим каквото...

Не успя да завърши изречението си, защото от мъглата изхвърча един мъж, размахващ над главата си лудо лопата, виещ и стенещ като ранено животно. Блъсна се в Иън и двамата се стовариха на земята, започнаха да крещат и да се блъскат, а телата им бяха така плътно долепени, че Тес не се осмели да стреля. Иън се провикна: „Бягай, Слим, бягай!“

Тя се впусна навътре в мъглата, към виенето на Номад, но вече не знаеше защо тича и какво преследва. Чувстваше босите си крака

като трупчета цимент, не виждаше почти нищо и нямаше никаква представа какво се случваше и какво бе станало. Всичко, което знаеше за света, вече ѝ се струваше съвсем нереално.

Стисна пушката по-силно и продължи да напредва по посоката, от която се носеше воят на Номад. Когато кучето замълча, Тес спря, отпусна се на колене и се послуша. После в мъглата пред нея се появиха форми, надигнаха се гласове, набраха плътност и сила...

Останалите брукос бяха отлетели и сега бяха само тя и Номад, взиращи се един в друг сред мрачната мъгла. Въпреки формата на Доминика като чистачка, той я бе разpoznал. Кехлибарените му очи бяха вперени в нейните с такава прецизност и омраза, че тя осъзна, че ще бъде унищожена, ако той я нападне. Но не мислеше, че в момента Номад иска да се бие с нея. Просто я предупреждаваше. Затова му подхвърли пренебрежително един чорап, с прикачена на него бележка, написана на кечуа. Той знаеше на кого да я предаде.

О, Ед. Сериозно. Откажи се. Междинните са наши.
Рано или късно ще ги хванем и тогава ще си върнем
Есперанса. Тази земя е наша. Винаги ни е принадлежала.
Вечно твоя, Доминика

Номад подуши чорапа с нос, сякаш миризмата му щеше да разкрие истинските ѝ намерения, и я погледна отново.

— Вземи го — прошепна тя. — Просто вземи проклетото нещо.

Внезапно обаче костите на Номад изпукаха, гръбнакът му се издължи, ушите му се сляха с главата, опашката му се скъси и после изчезна напълно. Предните му лапи се прибраха към корема, като че ли по силата на някаква странна гравитация, костите в тялото му се наместиха от само себе си и се преобразиха в ръце. Задните му лапи преминаха през същия процес и се превърнаха в човешки крака. Челюстта му се разшири, костите на черепа се разместиха под кожата като самостоятелно живо същество. Муцуната му се превърна в човешки нос, уста, скули... После изчезна и козината и по главата и раменете му се разпиля човешка коса, а останалата част от тялото се

покри с нормално мъжко окосмение. Всичко стана с такава светкавична скорост, че когато тя мигна, Номад бе изчезнал и на негово място пред нея стоеше Вайра в цялата си спираща дъха ослепителна мъжка красота. Вайра, чието име на кечуа означаваше „вятър“.

— Те са защитени, Ника. Ти се откажи. Не можете да ги вземете.

Доминика бе потресена — при вида му, при звука на гласа му, че изобщо бе тук, пред очите ѝ.

— Как...? Мислех, че... си загубил способността си да се трансформираш преди векове... Когато бе ранен... Аз...

— Това е лъжа, която ти сама си внуши. И през изминалите векове си повярва, че е истина.

— Ти... ти ме предаде, Вайра.

— Ти се предаде сама.

— Ти избра... ловците пред мен.

— А ти избра *брухос* пред мен. Станалото може да бъде погледнато от две страни.

Пристъпи към нея, прегърна я и я притекли нежно към себе си. Макар да бе само във виртуална форма, тя почувства силата на ръцете му, вдъхна познатия, див аромат на кожата му. Когато той прокара пръсти през косата ѝ и дръпна главата ѝ назад, за да я принуди да го погледне в очите, Доминика го видя такъв, какъвто бе преди векове, във времето около 1400 година, когато и двамата все още имаха своите физически тела и той бе гордият испанец, когото тя обичаше всеотдайно.

В онзи живот баща ѝ, богат земевладелец с огромна власт, мразеше Вайра и ѝ забрани да го вижда. След това я омъжи насила за един благородник, който я прокуди, когато се разбра, че не може да му роди деца. Прекара остатъка от живота си, бродейки из Испания по следите на Вайра, само за да открие, че баща ѝ го бе убил. Доминика умря на 36 години от туберкулоза и разбито сърце — а Вайра я чакаше, когато премина отвъд.

И все още умееше да чете мислите ѝ, както някога.

— Вече не сме онези хора, Ника.

После допря устните си до нейните, силно, настоятелно и жалкото ѝ виртуално тяло се сля с неговото, в гърдите ѝ се надигна стенание, гладът и копнежът ѝ по този мъж не бяха изчезнали през

всички тези столетия. Прокара ръцете си бавно по врата му, по раменете му... Спомените ѝ създадоха очертанията на плътта му, формата на костите му, възродиха цялата радост и наслада, която ѝ бе давал някога.

— Ела при мен — прошепна той, устните му се движеха по шията ѝ, по гърлото ѝ. — Още не е прекалено късно. — Ръцете му се пъгнаха под полата ѝ и се плъзнаха между краката ѝ, възбуждайки я. — Заедно можем да сложим край на тази древна битка.

Тя се отдръпна бавно.

— Можем да управляваме Есперанса, Вайра. Ръководя най-голямото и най-силно племе на *брухос*. Няма да ни липсва нищо. А сега, когато са дошли тези двама *междинни*...

— Не — ръцете му я отблъснаха. — Има само един начин.

Сърцето ѝ се разби на милион парченца.

— Но...

Внезапно наблизко се разнесоха викове, из храстите се чу шумоленето от приближаващи хора. Вайра не откъсваше поглед от нея, изражението му бе неразгадаемо, после ѝ прошепна:

— Ако избягаш сега, ще бягаш винаги, Ника.

Тя нямаше избор. Хората бяха прекалено близо, гласовете им звучаха гневно. Напусна човешката си форма и полетя нагоре, наблюдавайки как Вайра бързо се преобразява отново. Като Номад той захапа чорапа с бележката и препусна в мъглата през дърветата.

Страхливец, помисли си тя.

Знаеше, че я е чул, но не ѝ отвърна. Смазана и зашеметена от скръб, Доминика се понесе към дома си.

Мъглата се разнасяше и сега Тес можеше да види Грейнджър и хората му, обикалящи из двора. После вляво, от същата посока, откъдето се чуваха преди малко гласовете, от мъглата се появи Номад, мъкнейки нещо в устата си. Мъжете още не го виждаха, но Номад забеляза Тес и веднага се насочи към нея, а очите му я гледаха с нещо като възхищение и лек страх.

Все още объркана, Тес се изправи и се огледа за някаква следа от жената, която бе чула да говори за предателство и племена. Но явно тя самата бе единствената жена в близката околност. Номад се приближи

до нея, пусна чорапа пред краката ѝ и седна на задните си лапи, въртейки опашка.

— Обзалагам се, че си ги видял — каза Тес. — Мъжът и жената, които разговаряха. — Вдигна чорапа с прикрепената към него бележка. Не можеше да разчете езика, на който бе написана. — Да намерим, Иън, Номад.

Когато излязоха от дърветата, видяха, че мъжете бяха наобиколили Иън, който седеше на ръба на фонтана в двора и притискаше кърпа до кървящото си слепоочие. Отначало Тес не разбра какво ставаше тук.

— Иън, добре ли си? — извика тя.

Всички се извърнаха към нея.

— Засега — отвърна той.

— Има нужда от няколко шева — каза Грейнджър. — Повикахме лекар.

— Колко великодушно от ваша страна, след като хората ви го подредиха така!

— Беше недоразумение — отвърна бързо Грейнджър. Прекалено бързо. — А сега ще взема тази пушка, ако обичаш, скъпа моя. Хуанито си я иска.

— Ще се радвам да му я върна, след като ми преведете това — Тес размаха чорапа пред него. — Номад го домъкна от мъглата.

Грейнджър погледна бележката и поклати глава.

— Не мога да я прочета. Съжалявам. Английският и доста измъченият испански са границите на езиковите ми умения.

— Тогава поне ще ми кажете ли какво са „междинните“, Ед?

— *Междинни*? — Мъжът премигна бързо, сякаш имаше прах в очите. — Е, естествено знам какво означава „междинен“, но не разбирам в какъв смисъл ме питаш, скъпа. Защо?

— Вие сте един долен лъжец. — Тес хвърли чорапа на земята, след което пусна и пушката долу. — Ще се изнесем оттук веднага след като си намерим друг хотел, мистър Грейнджър. Моля, пригответе ни сметката и отворете тези проклети капаци.

Мина покрай него и отиде при Иън, който вече се бе изправил на крака, макар все още да изглеждаше блед и потресен. Когато се насочиха към вилата, следвани по петите от Номад, Иън я попита:

— Какво, по дяволите, се случи там?

— Не съм сигурна. Чух мъж и жена да си говорят, но не можах да ги видя. Нямам представа коя беше тя, защото мислех, че съм единствената жена наоколо. Как ти е главата?

— Когато онези мръсници ме нападаха, се ударих в някакъв камък — свали напоената с кръв кърпа от слепоочието си. — Как изглежда?

Тес трепна.

— Ужасно. Във вилата има комплект за първа помощ. Ще те пооправя, докато дойде лекарят.

— А след като той дойде, ще отидеш в града и ще намериш начин да ни измъкнеш оттук. Автобус, влак, кола, не ме интересува какво. Не трябва да оставаме на това място повече.

Тес бе на същото мнение.

— Ако не мога да намеря обществен транспорт, ще предложа на Мануел сума, която няма да може да откаже, за да ни закара до най-близкото летище.

ШЕСТ

Доминика чакаше на прашния път на открито, без никаква защита от хапливия вятър, на място, което бе толкова лишено от всякаква красота, че раздираше сърцето ѝ. В далечината, през ширналата се на километри разстояние пустош, към нея се носеше някакъв обект, последван от буря от прах. Бен, шофиращ любимата си кола, „Мерцедес Бенц“ 500 SL.

Секунди по-късно колата спря пред нея и Доминика се настани на седалката до шофьора, чувствайки се внезапно напълно изтощена.

— Уморена ли си? — попита я Бен.

— Много — отвърна тя. Нямахше да му каже за Вайра. Бързо заключи тази информация дълбоко в себе си, където дори Бен не можеше да достигне и да я открие.

— И? — попита той нетърпеливо. — Какво стана с атаката?

— Провали се. Те останаха във вилата, а някой в хотела активира защитните капаци.

— *Междинни* ли са?

— Да.

Той възкликна възторжено. Доминика не можа да се насили да му каже и останалото — че тези *междинни* бяха недосегаеми за тях. Нека се насладеше на момента.

Обичайната му виртуална форма, Бен, когото тя познаваше, изглеждаше като калифорнийски сърфист, русокос и с тен, с будни сини очи. Нейната обичайна форма бе на нежна брюнетка, красавицата, каквато беше в своя истински живот в Испания. По времето на *брухос* той беше сравнително млад, а тя — не.

Брухос имаха способността да пътуват във времето и при такова свое преживяване през 1914 година Доминика откри Бен в една от фабриките на Хенри Форд и го обсеби, когато той се връщаше от работа късно вечерта. Използва тялото му в продължение на пет месеца и живя вместо него, наслаждавайки се на вкуса на физическия живот. Един ден той почувства, че има някой в съзнанието му, помисли си, че полудява и опря пистолет до слепоочието си. Стреля, но

пистолетът засече и това я спаси от унищожение, защото в противен случай нямаше да може да избяга от тялото, преди той да умре. Затова когато напусна тялото му, обсеби насила мозъка му и след като Бен умря от кръвоизлива, тя го чакаше отвъд. Оттогава бяха заедно. Чувстваше се отговорна за него.

Бен остана в нейното племе, защото вярваше, че това е най-добрият му шанс да обсебва тела и да изживява живота на своите приемници — крайната цел на всеки *брухо*. С течение на времето нейното племе бе постигнало някои впечатляващи успехи. Но не беше лесно и никога нямаше гаранции. Дори вечно гладните за живот духове да успееха да преодолеят изкушението да се насладят незабавно на тялото и по този начин да го изхабят, дори да успееха да подчинят личността на приемника или да създадяха хармонично съжителство с него, все пак наследяваха целия му емоционален багаж. А когато отново се върнеха в своето измерение след края на естествения живот на физическото тяло, което бяха „заели“, им беше изключително трудно. Понякога спомените за това кои са били се завръщаха и те не можеха да ги преодолеят. Статистиката на самоубийствата след възвръщението бе много висока. А психическите травми и загубата на разсъдък — още по-многобройни. Може би едва един на петима оцеляваше.

Но тя и Бен бяха късметлии. Бяха изживели няколко такива живота заедно. Най-лош винаги беше опитът им като тийнейджъри — много за кратко, но въпреки това бе разширил представата им за света. Най-хубавият им съвместен живот бе през 50-те години на ХХ век в Канзас, когато бяха прекарвали трийсет години заедно като семейна двойка. Бяха вкусували и много други животи, оставайки някъде за по месеци, друг път за години, за да изучат някое конкретно време и място. Но да изживееш цял един живот вместо приемника, се случваше много рядко.

— Можем ли да ги вземем? — попита Бен.

Доминика простря ръцете си към климатика, от който духаше топъл въздух. *Брухос* не възприемаха горещината и студа така, както съществуваха те във физическия свят. Тя изпитваше само бледо фантомно, ампутирано усещане. В онези древни времена, когато нейният народ контролираше Есперанса, усещанията им бяха по-остри. Но това време бе отминало много отдавна и ето я сега, носеща

се през студената слънчева светлина в кола, която струваше купища пари във физическия свят, но тук бе създадена само от намерение и желание. Химери, тяхното обменно средство.

— Ника?

— Не, не можем да ги обсебим. Опитвах, само за да видя дали може да го направим, и бях изтласкана навън.

— *Какво?* Но... това е невъзможно.

Невъзможно, но се беше случило.

— Какво знаем за Мануел Ортега? Той шофираше автобуса, който откара *междинните* до Есперанса. — Разказа му набързо какво бе станало в автобуса — и откън, когато Мануел й се бе присмял. — Знам, че работи за Посада де Есперанса и се занимава с всякакви случайни работи в Хиганте. Но освен това ми е абсолютно празно петно.

— Не го познавам, но ще проверя всичко.

— Знаем ли за някого на име Чарли?

— Цялото му име?

— Не го знам. — Обясни му за имейла, който бе открила в компютъра на Грейнджър.

— Звучи като някой важен в схемата на ловците.

Доминика веднага си помисли за Номад. *Те са защитени, Ника. Не можете да ги вземете.* След като бе открила, че Вайра все още можеше да се преобразява, се съмняваше във всичко, което някога бе смятала, че знае за него. Дали бе един от ловците на светлина, или бе просто техен заместник във физическия свят? А имаше ли някакво значение? И в двата случая работеше за тях. Но най-важното беше — наистина ли тя бе променила сама собствената си история? *Това е лъжа, която ти сама си внуши. И през изминалите векове си повярва, че е истина.* Дали спомените й за изминалите шест столетия я бяха предали?

— Е, тогава как ще се доберем до тях? — попита Бен.

— Грешен въпрос. Как *междинните* са се добрали до тук? Кой е отворил портала? И най-вече — защо?

— Можем да обсебим Ед Грейнджър и Сара Уелс и бързо ще научим отговорите.

— Те може да не ги знаят. Ед ги разпозна като *междинни*, но, мисля, че беше също толкова озадачен, колкото сме и ние. Освен това

сега ще ни е трудно да проникнем в града. Навсякъде са пуснали вентилаторите. — През последните десет години, откакто бе заповядала нападенията на града, след всяка поява на *брухос* жителите пускаха мощни вентилатори по улиците, за да разпръсват мъглата, с която често пътуваха гладните духове. — Колко сме на брой в племето, Бен? Шейсет хиляди?

— Шейсет хиляди осемстотин двавет и шест според вчерашното преброяване.

Бен, човекът на числата, счетоводителят на племето.

— А общият ни брой?

— Около два милиона, разпръснати по целия свят, но повечето са концентрирани в отделни, малобройни племена. Много от членовете ни все още се хранят от продължаващите бедствия в Хаити, Судан, Дарфур, Индонезия... Когато настъпи сезонът на ураганите, са като деца пред маса, отрупана с лакомства.

Доминика си представи образно картината.

— Чувал ли си някога за блог, наречен *освобождение.ком*?

Изречението на Бен се промени, тя почти надуши страха, който започна да струи от него.

— Да. Следим го. Има *брухос* в Гуаякил, които търсят жената, която го създаде. Но все още не са я открили. Не можем да определим колко са организирани, но очевидно планират нещо.

— Ако двавет хиляди души, въоръжени с огнепръскачки се съберат в Есперанса, това ще бъде краят ни, Бен.

Пръстите на Бен се свиха конвулсивно около волана.

— Още една причина да го направим по моя начин, Ника.

Неговият начин беше масов погром върху Есперанса и всяко селце и град северно от Рио Пало, обсебване на всеки жител, така че веднъж и завинаги Есперанса да се превърне в град на *брухос*.

— Ловците на светлина ще се намесят.

— Не се намесиха преди десет години, когато нарушихме примирието и започнахме да обладаваме отново хора. Мисля, че не са достатъчно на брой, за да се борят с нас. Бойното поле сега е съвсем различно в сравнение със ситуацията от времето на последната битка за Есперанса, Ника. Вече ги превъзхождаме по численост. Разраснахме се в нещо, което те не биха могли да си представят преди петстотин години. Ако щяха да се намесват, вече да го бяха направили.

— Може би появата на двама *междинни* е първият етап от някакъв нов голям план, с който възнамеряват да ни победят.

— Как?

— Не знам.

Все още нямаше нужните отговори. Но ловците бяха намислили нещо, тази група за освобождение я притесняваше, а появата на *междинните* направо я плашеше. Внезапно се почувства застрашена от всички страни и не беше сигурна какво да прави, в коя посока да поеме.

Бен подкара диво мерцедеса. Той летеше през голата пустош, гумите вдигаха прах след тях, във всички посоки хвърчаха изсушени съчки от храстите, километър след километър, докато в далечината се появиха два напълно еднакви върха, пронизващи надвисналото сиво небе — тяхната база, обвита от плътна, тъмна мъгла. Дом, сладък дом, помисли си Доминика и се потисна от тази мисъл.

След като ловците бяха разбили *брухос* в битката преди петстотин години, мнозина от тях бяха потърсили начин да се освободят от своето съществуване. Ловците ги поеха и се предполагаше, че са ги отвели в други пространства на отвъдния живот. Доминика все още не беше сигурна какво означаваше това. Какви други пространства? Единственото, което тя познаваше, бе това. Единственото сигурно нещо бе, че битката бе оставила много *брухос* — и тя бе една от тях — с все по-нарастваща омраза към ловците и с все по-ненаситен глад за физически живот.

Голяма част от *брухос* бяха напуснали Еквадор след онази битка и се разпръснаха по целия свят. Започнаха да сформират племена и се научиха как да завземат телата на хората, за да си доставят физическо удоволствие, или за да опознават новото в бързо променящия се свят.

Преди двайсет години тя и Бен се върнаха в тази пустееща долина, която бе толкова грозна, колкото бе и сега — гола, неплодна земя. Призоваха *брухос* от всички кътчета на земята и тези, които отговориха на призива им, станаха част от тяхното ново племе. Със своето колективно съзнание и желание издигнаха двата върха — близнаци, които се извисяваха в небето на около хиляда и шестстотин метра. После създадоха вътре в тях своя свят. Нищо от него не бе реално във физическия смисъл на думата. Беше като мираж, невидим за очите на хората. Но именно оттук, от техния базов център, те се

пръсваха из цяла Южна Америка и обсебваха тела навсякъде, където успяваха. Досега бе смятала, че не са вземали достатъчно тела на едно място, за да привлекат вниманието на ловците. Но очевидно бяха го направили и с помощта на чудото на интернет семействата и приятелите на приемниците се бяха обединили с една-единствена цел: да унищожат *брухос* и да си върнат Есперанса.

Мерцедесът потъна в мъглата. Бен се протегна към копче на контролното табло, натисна го и тайната врата в планината пред тях се отвори. Влезе вътре, натисна два пъти клаксона и вратата се затвори. В пещерата имаше светлини, имитиращи естествената дневна светлина — можеха да се намират на който и да е паркинг в Америка или Европа. Тъй като духовете копнееха силно за физическия живот, те полагаха огромни усилия да създадат атмосфера, която го копираше. Дори останалите коли, паркирани до тях, поддържаха тази илюзия достоверно — хибриди, пикали, седани, субарута, джипове, няколко смартове, дори имаше и електрически коли. Над гаража на паркинга имаше цял един свят, който също отразяваше физическия живот: улици, квартали, магазини, ресторанти, кафенета, малки офиси...

Двамата взеха асансьора до третия етаж и се прехвърлиха на влака за техния квартал и дома им. По пътя Доминика се обади на Рафаел и Пърл, двама от най-преданите членове на племето ѝ. Когато влакът им влезе в тяхната гара, те ги чакаха на платформата.

Заради физическите им истории, животът им в отвъдния свят бе предсказуем — Рафаел приличаше на чернокож Кларк Гейбъл, а Пърл бе истинска бяла Вивиан Лий. Бяха умрели в Съединените щати в ранните 60-те години на XX век, чернокож и бяла жена в болния от расизъм Юг, когато черните и белите бяха имали отделни ресторанти, отделни тоалетни и отделни места в автобусите. Отношенията им заплашваха статуквото в затънтеното им малко южняшко градче в Алабама. Ку-клукс-клан го бяха обесили, а тя се бе самоубила след това. Гневът и болката ги бяха довели в племето на Доминика. Те рядко се впускаха в сексуални екскурзии, както правеха тя и Бен и много други от духовете. Бяха щастливи просто, че са заедно и изглеждаха способни да възприемат по-голямата картина. Град само на и за *брухос*.

Прегърнаха се силно; и двамата изглеждаха много развълнувани.

— Носят се слухове — започна Рафаел, докато всички се отправяха към тротоара отдолу. — Верни ли са?

— Да — отвърна Доминика.

Пърл нададе възторжен вик, увисна на раменете на Рафаел и затанцува радостно там, на призрачните им циментови тротоари, в сянката на техните въображаеми сгради, сред скапания им въображаем свят. А Рафаел, обикновено толкова сдържан и сериозен, избухна в смях и я поощри, като затанцува заедно с нея.

— Но те не могат да бъдат завзети — каза Бен. — Защитени са.

Въодушевлението напусна Рафаел и Пърл със скоростта, с която въздухът излиза от спукан балон.

— Как... е възможно това? — попита шокирана Пърл.

— Нелепо — добави Рафаел. — Нечувано.

— Но вярно. — Доминика обясни набързо какво знаеше досега, какво подозираше и на какво се надяваше. Премълча някои неща, които не смяташе, че е необходимо да знаят.

Вече бяха в къщата, която споделяха с Бен, свръхмодерна постройка според всички представи — подвижни стени, подове от най-скъпо и качествено дърво, електронно контролирани транспаранти на прозорците, спираща дъха гледка към близките езера и вулканични върхове, паркове и загадъчни околности, също толкова призрачни и фалшиви, както всичко, което ги обграждаше. Фалшиво, но удобно и успокояващо. С Бен дори имаха няколко кучета, котки и птици, жертви на насилие във физическия си живот, изпълнени с гняв към хората, които се бяха отнесли така с тях. Тук те бяха защитени и обичани. Животните се променяха в зависимост от това как се променяше и разбирането им за света на *брухос*, изчезваха, появяваха се отново... Сега в къщата имаше бебе голдън ретривър, тъжен малък конюр папагал, бяла персийска котка. Спяха заедно, ядяха заедно, но утре някой от тях можеше да изчезне просто така. Къде? Доминика нямаше представа. А и сега не беше времето да се разсъждава кой къде отиваше.

Събраха се в предната стая, разговаряха спокойно, докато Доминика вършеше своите фантомни задължения на домакиня, поднасяше сирене и солени бисквитки, резени целина и гъсто, червено чилийско вино, прясно манго, папая, киви. Вземаха от физическия живот само най-доброто, тя и нейното племе.

— Ако не можем да ги обсебим, какъв е смисълът тогава? — каза Пърл, когато Доминика се присъедини към тях.

— Трябва ни повече информация — обясни Доминика. — Какво знаят Ед Грейнджър и Сара Уелс? Кой е Чарли? Откъде Мануел Ортега бе научил за междинните? Кой му бе наредил да ги вземе от бодегата? Част ли е от освободителното движение? Защо не се страхува от нас? Той се осмели да ми се *присмее*, да ми каже, че не е някой, с когото искам да се забърквам! Можете ли да си представите?

Рафаел се приведе напред замислено.

— Знаем за тази група за освобождение. Но статиите им в блога са кодирани, тайни, понякога са абсолютно неразбираеми. Не можем да кажем колко са на брой, какви са плановете им. Но определено трябва да следим по-отблизо дейността им.

— Мисля, че представляват потенциална заплаха — намеси се Пърл. — Ако група като тази е достатъчно многобройна и всички хора дойдат в Есперанса с огнепръскачки, когато ние сме във виртуалните си форми или използваме телата на приемници, това ще бъде краят ни. Или ще бъдем принудени да напуснем Есперанса.

— Не съществува такъв вариант — каза Рафаел. — Не можем да приемаме виртуални форми никъде другаде. На всяко друго място на света сме безсилни.

Доминика махна с ръка.

— Нека не правим прибързани заключения. Сега вие двамата трябва да се превърнете в сенки на Ед Грейнджър и Сара Уелс и да ги следите непрекъснато. Ние с Бен ще тръгнем след *междинните* и ще видим какво ще открием за Мануел и онзи загадъчен мъж, Чарли.

— Това ли е? — Рафаел изглеждаше ужасен. — Това ли е целият ни скапан план?!

— Да не би да имаш по-добър? — попита Доминика.

— Да. Нападаме Есперанса и обсебваме всяко тяло, което видим. — Засмя се ехидно. — Представете си хаоса!

— И ловците на светлина веднага ще се появят, Рафаел. Ще предизвикаме моментално война.

— Може би е време за война. Защо се страхуваш от тях, Ника? Ловците не са реагирали изобщо вече десет години, откакто подновихме нападенията си. Те са страхливци, също като местните. Мисля, че са прекалено уплашени, за да направят каквото и да е. Страхът и терорът вършат чудесна работа.

— А като завземем всички, може би ще предотвратим плановете на т.нар. освободително движение — добави Пърл.

— Ловците не са страхливци, но не е само това. Подозирам, че тук става нещо друго, че замислят някакъв по-мощен план — отвърна Доминика. — По-мъдро е да действваме предпазливо, отколкото с едно неразумно действие да загубим завинаги Есперанса.

Рафаел кимна замислено.

— Виж, ние с Пърл сме с теб и Бен. Винаги сме те подкрепяли. Но ако не намерим нужните отговори и ако все още не можем да обсебим *междинните*, тогава казвам, че трябва да поемем инициативата. Най-добрата защита е нападението. Нека да атакуваме всички накуп и да превземем града.

— Точно така — съгласи се и Бен.

Доминика не харесваше посоката, в която бе поел разговорът. Рафаел и Пърл имаха много поддръжници в племето и лесно можеха да спечелят по-голямата част от *брухос* на своя страна. Ядоса се, че и Бен ги подкрепи. Тя беше толкова силна, колкото бе и племето, което ръководеше, а ако най-приближените ѝ организираха преврат, лесно щеше да бъде отстранена. Тази възможност я принуди да предприеме дързък ход.

— Ако ловците са тези, които са вкарали *междинните* в града, тогава е сигурно, че присъствието им тук не е в наша полза. Затова си прав за едно нещо, Рафаел. Трябва да поемем инициативата. Мисля, че трябва да убием *междинните*.

— Как ще ги убием, когато не можем да ги обсебим? — попита Пърл.

— Ще им кажем, че са в кома, някъде, където и да е това, че са почти мъртви. Това би трябвало да ги уплаши, да ги накара да избягат. Ще ги проследим до телата им, ще обсебим най-близките им хора, ще ги принудим да ги убият. Това ще попречи на плановете на ловците и ще им изпратим директно послание, че не бива да се мотаят около нас.

Известно време никой от останалите не каза нищо. После лицето на Рафаел грейна като тиквен фенер на Хелюин.

— Гениално! А след като те умрат и ловците изгубят преимуществото си, ще нападнем Есперанса.

Доминика не беше съгласна с идеята за масово нападение върху града. Но не беше моментът да му противоречи. Нека мислеше каквото

си искаше.

— Ще работим по двойки — каза тя и обясни останалата част от плана си.

СЕДЕМ

Д-р Пако Фарадей влезе във вилата заедно с Ед Грейнджър и разтърси толкова силно ръката на Иън, сякаш искаше да му я откъсне и да я вземе със себе си.

— Радвам се да ви видя, мистър Ритър. Ед спомена, че сте пострадали при злополука, така че ако седнете ето тук, под светлината, ще видя какво мога да направя.

— Защо се забавихте толкова? — попита Иън. — Ед каза, че ви се е обадил преди час.

— Лоши пътища, свлачища, стада ламы. Ей, това е Еквадор. Аз съм от Чили, където нямаме такива проблеми, освен ако не ни сполети земетресение.

Пако напомняше на Иън за един преподавател от неговия факултет, мъж, който се чувстваше толкова неловко с тишината, че никога не спираше да говори. Слаб и висок, с тънки устни и гъста, черна коса, сресана драматично назад на челото, Пако се движеше по същия начин, както говореше — бързо, отсечено. Докато оглеждаше раната на слепоочието на Иън, дърдореше колко изостанали са високопланинските райони на Еквадор, как крайната бедност пречи на хората да се развиват.

— Погледнете нагоре, мистър Ритър, така... Ще са нужни четири или пет шева, но след това ще сте почти като нов.

— Просто го направете — каза Иън. — Спрете кървенето.

— Разбира се, че ще го направи, приятел — намеси се Грейнджър, който обикаляше нервно из стаята и се потеше като човек, който или бе поел някакъв огромен риск, или имаше нещо за криене. — Това му е работата.

Защо Грейнджър бе още тук, душещ край него, даващ непрекъснато мнението си, когато никой не му го искаше?

— Ед, благодаря ви, че доведохте доктор Фарадей, но наистина не е необходимо да оставате.

— Нямам нищо против, друже. Чувствам се отговорен затова, което ти се случи. А къде е Тес?

— Отиде в града. — *Да открие начин да ни измъкне оттук.*

Лекарят инжектира нещо студено в кожата край раната. Боцване тук, там, четири едно след друго.

— Номад тръгна ли с нея? — попита уж небрежно Пако.

— Номад излезе заедно с нея. След това обаче не знам дали са продължили заедно. — Иън забеляза видима промяна в изражението на Грейнджър. — Защо?

— Умно е постъпила, че е взела Номад със себе си — отбеляза Пако. — Убеден съм, че Ед ви е предупредил да не излизате много от територията на Есперанса, нали?

— Бъди сигурен, че го направих — избоботи Грейнджър зад него.

— След като един от хората на Ед ме нападна в мъглата, с Тес решихме да си потърсим друг хотел.

Устните на Пако се присвиха, както се стори на Иън, от ярост.

— Господи, Ед, твоите псета трябва да се контролират малко повече или скоро ще си загубиш клиентелата. Подобни истории не са особено благотворни за туризма.

— Те нападнаха вилата — сопна се Грейнджър. — Трябваше да тръгнем след тях.

— И да зашеметите госта си, така, между другото — отбеляза язвително Пако. — Каква чудесна бизнес практика.

— Надявам се, че сметката ни е готова, мистър Грейнджър — каза Иън.

Плешивият австралиец погледна към лекаря за миг, после се насили да се усмихне.

— Отивам в офиса си и ще ви я приготвя. Още веднъж, извинявам се за станалото.

Затръшна вратата на излизане, хвърляйки за последно изпълнен с негодувание поглед към Пако.

— Те са истински зелоти, когато стане дума за брукс. Още ли чувствате мястото изтръпнало?

— Много.

— Ако отново усетите болка, просто кажете и ще спра.

Докато Пако го шиеше, Иън започна да се безпокои все повече за Тес, искаше да се махне оттук, да я намери и заедно да открият начин да напуснат Есперанса.

— Къде е най-близката автобусна спирка, д-р Фарадей?

— В стария град. Но местните автобуси няма да ви свършат работа преди вдругиден. Автобусите за дългите разстояния никога не пътуват в неделя и понеделник. Летището го затвориха преди години. Прекалено е рисковано да се лети до Есперанса заради труднодостъпното ѝ разположение в тези планини. Тук сме доста изолирани всъщност. Така че, ако искате да стигнете до Кито, трябва да си наемете шофьор.

Значи, шофьор щеше да бъде.

— Каква е историята с тези *брухос*, д-р Фарадей?

— Скапани призраци, това е историята. Не ви трябва да се забърквате с тях.

— Но какво, по дяволите, са те?

Лекарят спря да шие и погледна Иън недоверчиво, сякаш тъкмо бе осъзнал, че имат сериозен проблем в общуването.

— Имате предвид, че никой не ви е обяснил нищо?

— Нека да кажем, че чухме няколко различни теории и обяснения.

Тъмните очи на Пако се присвиха, погледът му стана сериозен.

— Добре, нека тогава ви изложа фактите, мистър Ритър. *Брухос* са гладни духове, призраци, които са заседнали между световите. Знаят, че са мъртви, но по някаква причина не могат да се придвижат към пространството на отвъдния свят. Крайната им цел е да станат отново хора, да живеят във физическия свят и го постигат, като обсебват телата на хората и изживяват смъртния им живот. Когато го направят, обладаването е пълно — превземат мозъка ви, крайниците ви, гласа ви, спомените ви, цялата ви личност. Когато не е възможно да получат целия живот на човек, вземат тялото само за секс и за да изпитат поне за малко насладите на физическото присъствие. Често се движат в мъглата, преобразяват я, сливат се с нея и в един момент, хоп, обградени сте от *брухос*. Това е станало с вас и с Тес в полето край града.

Иън избухна в смях.

— Стига, д-р Фарадей! *Духове! Обсебване! Онези брухос* изглеждаха точно толкова солидни и плътни, колкото сме аз и вие.

— Навсякъде в района северно от Рио Пало те могат да приемат човешка форма за кратко време, нещо като виртуална форма. Това сте

видели. Те са истински що се отнася до начина, по който изглеждат, говорят и действат — съвсем като хора. Могат да влизат в контакт с физическата материя. Но същевременно са ефимерни като дим. Обикновено не могат да задържат тези форми много дълго време. Изненадан съм, че Ед не ви е разказал тези неща.

— И да го беше направил, нямаше да има никакво значение. Не вярвам в духове, гладни или сити.

— Знам колко съмнително звучи всичко това. Но ако се вгледате в легендите на различни култури, ще откриете, че подобни вярвания съществуват на много места. В моята собствена страна, по-специално на остров Чилое, хората вярват в един по-особен вид дух — призрачния кораб „Калеуче“, чийто екипаж е изцяло облечен в черно и идва до брега в определен период от месеца, за да отвлича хора. В Бразилия съществува легендата за Мъжът Чувал, скитник, който прибира непослушните деца, за да ги продава. В България Торбалан краде децата, ако не се държат добре. Във вашата собствена страна има много слухове за извънземни, които отвличат хора. Говорим за един и същи феномен. В почти всяка култура има поверия за духове.

— Ако това, което казвате, е вярно и тези *брухос* унищожават живота в Есперанса, защо просто не си тръгнете?

Пако положи нещо студено върху завършения шев и в очите му Иън видя две неща — тъга и отчаяние.

— Есперанса е моят дом.

— Когато Хитлер е дошъл на власт, много хора в Германия са прозрели накъде отиват нещата и са напуснали родината си.

— В този район голяма част от хората, които можеха да си тръгнат, го направиха отдавна.

Начинът, по който се изразяваше, бе странен, сякаш подбираше внимателно думите си, оставяйки нещо недоизказано.

— Какво означава това... „тези, които можеха... го направиха“? И вие можете да си тръгнете, не сте прикован тук, пито сте инвалид.

Лекарят огледа шевовеите, които е направил.

— В известен смисъл съм *прикован* тук. Мнозина сме.

— Не разбирам.

— На колко години съм според вас, мистър Ритър?

— В края на трийсетте, може би в началото на четирийсетте... —

Пако привърши с шиенето и постави марля върху раната. —

Пристигнах в Есперанса в навечерието на трийсет и деветия си рожден ден. Това беше преди четирийсет и две години.

Мамка му. Какво, по дя...

— Вие сте на осемдесет и една?! Но това е невъзможно!

— Хората, които живеят северно от Рио Пало, не остаряват. Или остаряват, но много бавно. Ако напусна района, само след няколко часа ще достигна естественото физическо състояние, отговарящо за реалната ми възраст. Има мнозина, които са още по-стари, и ще се превърнат направо в прах. Затова толкова много от нас не са си тръгнали. Не можем. Когато дойдох тук, това беше дар за мен, мистър Ритър. Бяха ми открили левкемия и ми даваха три месеца живот. Искях да се насладя на времето, което ми оставаше. Седмица след пристигането ми всички симптоми на болестта изчезнаха. Бях напълно излекуван.

Първо духове, сега чудотворно изцеление и дълголетие.

— Ами децата? И те ли остават такива завинаги?

— Не, те растат нормално до юношеските си години, когато хормоните започнат да изригват. Повечето от тях напускат Есперанса след гимназията — за да учат в университети, да си намерят по-добра работа, да създадат семейства... Те остаряват по естествения за всички хора начин. Голяма част от тях се завръщат тук, когато наближат трийсет или четирийсет години, и след това живеят дълъг и пълноценен живот. Често водят външни хора със себе си, което ние окуражаваме. Така съхраняваме разнообразието в генотипа на района. Туристите, които се задържат тук по-дълго, се изумяват колко по-добре се чувстват, колко са заредени с енергия и жизненост. На далечната страна на езерото Лаго дел Суено има спа курорт със здравословна програма, който е изключително популярен и привлича все повече чужденци. Хората, които пристигат тук с хронични здравословни проблеми, често си тръгват напълно излекувани. Знаем го, защото съм един от техните лекари.

— Как е възможно това? От водата ли е? От почвата? Какво?

— Никой не знае. Физиологично изглежда, че е свързано с главната жлеза — хипофизата. Но в един по-дълбок смисъл вярвам, че има нещо общо с необикновената история на Есперанса...

Лекарят внезапно започна да се гърчи, раменете му се извиха на една страна, после на друга, очите му се завъртяха на всички посоки.

Ръцете му се изопнаха напред със стиснати юмруци, главата му се отметна назад, а устата му се отвори, сякаш искаше да изкрещи, но от гърлото му излизаха само приглушени звуци. Лицето му бе разкривено в мъчителна агония, после главата му отново се изправи, очите му бяха много разширени, почти само зеници, и пронизваха Иън, като че ли той бе пеперуда под стъкло.

Като мъжете в полето.

— Разбери едно — каза той с дълбок, спокоен глас, от който Иън потръпна целият, сякаш бе погълнал влажен мъх и щеше да се задуши всеки миг. — Искаме ви, защото сте в преходна фаза. В Есперанса не е имало междинни души, откакто градът стана физическо място преди пет столетия. И сега, внезапно, се появявате двама. Нещо като Адам и Ева, ако си падаш по религиозните неща.

Иън не можеше да говори, не можеше да диша, но когато Пако пристъпи към него, успя да грабне раницата си и да замахне с нея. Тя удари лекаря по главата и той се просна по гръб, очите му продължаваха да бъдат широко отворени от удивление, дъхът направо изригна от устата му. Стовари се с цялото си тяло върху края на масичката и лампата и книгите, които бяха върху нея, се пръснаха по пода. Двете чаши от кафе се разбиха на парченца.

Пако лежеше там и стенеше, после онзи *брухо*, който бе в него, го принуди да се надигне, да се подпре на лакти и да се разсмее. Със същия мазен и плъзгащ се глас той каза:

— Прекарахте инфаркт, мистър Ритър. В момента сте включен към машина, която ви поддържа жив. Намирате се на границата на живота и смъртта. Нито сте там, нито сте тук. Тес Ливингстън е била простреляна. Сега е в кома. И тя не е нито там, нито тук. И тъй като копнеете за физическия живот и го оценявате повече от другите хора, нека вляза във вашата кожа. Нека изживея смъртния ви живот. Двама ще бъдем партньори, вие и аз...

— *Млъкни, шибан брухос.* — Иън се огледа край себе си, грабна раницата на Тес от дивана и избяга от вилата, докато след него се носеше презрителният смях на чудовищното същество.

— *Не можеш да ни избягаш, Иън Ритър. Ще те намерим навсякъде, където има мъгла.*

Сляпа, дива паника го тласна по пътеката, покрай останалите вили и основната сграда. Излезе на главната улица, Кале Принсипал, и

се сля с пешеходците, забавяйки постепенно ход, за да не привлича внимание. *Прекарахте инфаркт, мистър Ритър. В момента сте включен към машина...* Лъжи, само лъжи, за да го уплашат. Очевидно не беше свързан към нищо. Мъртвецът не може да се люби или да кърви. Сърцето му биеше, той спеше и сънуваше, движеше се, изпитваше ужас, огладняваше и отчаяно искаше да намери Тес и да се махнат оттук.

Нямаше обаче представа къде да я търси, затова продължи да се носи заедно с тълпата, навлизайки все по-навътре в Ел Корасон, стария град. Не виждаше нито автобусна спирка, нито агенция за коли под наем. Но на всеки ъгъл имаше големи вентилатори, които се въртяха безспирно и духат по улиците и тротоарите. Типичната за страната горещина изобщо не се усещаше. Въздухът беше направо смразяващ. Единствената възможна причина тези вентилатори да духат толкова силно, бе, за да разсейват мъглата и следователно — за да не допускат *брухос* в града. Пълно безумие. Но не толкова абсурдно, колкото мисълта, че духовете бяха обсебили преди малко лекаря.

Хайде, хайде, по дяволите, имаш нужда от план! С кристално ясно съзнание започна да си дава сметка, че ситуацията беше критична. Предположи, че Тес също бе научила какво е положението с автобусите и вероятно се бе отправила направо към Мануел. Иън изнамери визитката, която младежът му бе дал, и запомни адреса наизуст. Нямаше представа къде се намира това място, наречено Хиганте, споменато в адреса на Мануел, или как би могъл да стигне там, но възнамеряваше да разбере.

Пресече улицата към големия парк, ограден от нещо като пазар — сергии и дървени сандъци, преливащи от плодове и зеленчуци, прясно изпечени хлябове и сладкиши, малки будки, в които се продаваше кафе. Поръча си кафе с мляко от дребен мъж с много липсващи зъби. Мъжът се върна с пластмасова чаша, пълна с черно като катран кафе, и с втора, по-голяма чаша, пълна с димящо топло мляко. Изля гъстата черна течност от първата чаша във втората, разбърка я бързо и я постави пред Иън. Мъжът взе долара, който той му остави, отброи рестото и понечи да му го върне, но Иън поклати глава.

— *No cambio. Gracias* — показва му визитката на Мануел. — *Autobus? Gigante?*^[1]

Дребният мъж посочи наляво и изля поредица от думи на испански. Единственото, което Иън разбра, бе „четири пресечки“ и „Хиганте И“.

— *Es lejos!* — попита отново той.

— *Veinticualro kilometros*^[2]

„Километри“ го разбра, но останалото не го схвана. Вдигна пет пръста във въздуха.

— Толкова ли?

— *No, no, señor* — продавачът разпери пръстите на двете си ръце два пъти във въздуха, после показва още четири пръста.

Двайсет и четири километра. Около петнайсет мили, помисли си той и се запъти към каруца, пълна с плодове и зеленчуци. Купи си две зрели мангота за петдесет цента. Трябваше да хапне нещо, преди да се качи на автобуса, затова влезе в парка и седна на празна пейка.

Сред северноамериканците — или поне в Минесота — бе разпространено убеждението, че ако ядеш храна от улицата в Южна Америка, ще пострадаш от т.нар. отмъщение на Монтесума. Но когато си преследван от *брухос* и един от тях твърди, че си всъщност почти мъртъв, завързан към някаква машина, за да дишаш, как може да ти навреди малко древно индианско отмъщение?

Притеснението не го напускаше и Иън се оглеждаше постоянно, убеден, че всеки момент щяха да се появят Грейнджър или Хуанито заедно с местни ченгета и да го обвинят, че се е изнизал, без да си плати сметката. Все пак тук се чувстваше защитен, сред толкова много хора. Ако видеше някой от тях, можеше лесно да се скрие в тълпата.

Скапани призраци. Това бе казал Пако минути преди да започне да се гърчи и извива. Дали това беше моментът, в който онзи *брухо* го бе обсебил?

Прекарахте инфаркт, мистър Ритър. В момента сте включен към машина, която ви поддържа жив. Намирате се на границата на живота и смъртта. Нито сте там, нито сте тук. Тес Ливингстън е била простреляна. Сега е в кома. И тя не е нито там, нито тук.

Иън отпи още една глътка от силното, сладко кафе, преглътна го, после обели горната част на мантото и отхапа от него. Вкусът бе изключителен, сладникав и сочен, плодът бе приятно мек. Сокът потече между пръстите му.

Мога да вкусвам, да виждам, да докосвам, да чувам. Жив съм.

Араукариите, тези красиви чилийски борове, растяха навсякъде, из клоните им прелитаха птици, пееха и от време на време кацаха на земята, за да си намерят нещо за хапване. Множество колибрита се бяха събрали край близката хранилка, а точно над главата му в искрящото синьо небе кръжаха два кондора. Бяха по-големи от онези, които бе видял през прозорците на виличката им и размахът на крилете им бе поне три метра. Носеха се по въздушните течения, пазейки енергията си, и грациозно се спускаха все по-надолу, докато накрая се озоваха почти над върховете на дърветата.

Тези великолепни птици се срещаха в Андите навсякъде между три и пет хиляди метра надморска височина, но двойката тук определено бяха сред най-величествените, които някога бе виждал. Всички в парка ги наблюдаваха, докато те отново се издигаха високо и се превръщаха в малки черни точки в синьото небе. Хората, чийто живот бе поддържан от машини, не можеха да виждат кондори, не можеха да пият кафе или да оценяват тази спираща дъха красота: поразителните покрити със сняг вулканични върхове, чакълениите пътища, извиващи се нагоре и надолу по хълмовете, които съперничеха на Сан Франциско, експлодиращото от багри тържество на цветята, небето... Къщички и кооперации, струпани по съседните хълмове, се наслаждаваха на слънчевата светлина. Като изключим *брухос*, Есперанса можеше напълно да го омагьоса.

Хората, които живеят северно от Рио Пало, не остаряват нормално. Вярно ли беше това? Огледа се наоколо, към другите хора в парка, изучавайки лицата им. Колко ли възрастни бяха двамата тийнейджъри, хвърлящи трохи на гълъбите край фонтана? А старият мъж, излегнал се на съседната пейка? Изглеждаше на седемдесет, но явно можеше да бъде и на два пъти по толкова.

— Хей, привет — провикна се някой към него.

Ниска, слаба жена бързаше към пейката му и махаше с ръка. Разпозна виещите се къдрици и трапчинките, дълбоки като кратери, на лицето ѝ. Стефани Логън, американката от бодегата. Едва се въздържа да не се престори, че не я познава.

— Помня ви — каза тя, останала без дъх, когато стигна до него. — Бодегата. Вчера? Или май бе денят преди това? Или преди пет дни? — Потърка нервно бузата си с длан. — Откакто сме тук, напълно се обърках. Говорихме за малко в бодегата. Вие сте мистър Ройтер, нали?

— Ритър — той продължи да си яде мантото.

— Точно така. Иън Ритър. — Наклони глава, а очите ѝ шаваха притеснено наоколо. Седна до него на пейката и изпусна тежка, драматична въздишка. — Толкова се радвам да видя познато лице. Онзи ужасен автобус, който взехме от бодегата, ни остави в някакъв забравен от бога град и трябваше да чакаме да дойде друг автобус, за да ни докара дотук. Шофьорът ни насочи към горната част на града. Там би трябвало да има хотели. Можете ли да повярвате? Къде сме въобще? Какво е това място?

На границата на живота и смъртта, помисли си той, ако можеше да се вярва на думите на онзи брухо. Може би ти също си *междинна*, Стефани. Или пък си мъртва.

— Къде е семейството ви, Стефани?

Тя махна с ръка.

— Някъде тук. Съпругът ми се опитва да намери тоалетна за децата и място, където да си заредим мобилните телефони. — Докосна рамото му и заговори с тих, заговорнически глас. — Мисля, че има нещо много странно във всичко, което се случва.

Говори ми ти за странно. Иън се зачуди какво имаше предвид под „мобилни телефони“.

— Какво е странното? — *Просветли ме. Кажу ми, че знаеш, че си мъртва*.

— Нищо не ми се струва правилно. Искам да кажа, падам си малко ясновидка и понякога просто усещам разни свръхестествени неща. И трябва да ви призная, мистър Ритър, че сетивата ми направо полудяха, откакто бяхме свалени от автобуса си в Бodega дел Сиело. Честно, не си спомням нищо преди проклетата бodega. Не мислите ли, че това е странно?

— Да. Аз самият не си спомням нищо преди бодегата. — Това все още го притесняваше, но не желаше да го обсъжда с „падащата си малко ясновидка“ Стефани от Горен Ню Йорк. Обели мантото докрай, хвърли ядката в най-близкото кошче и се надигна от пейката. — И това отчасти е причината, поради която си тръгвам оттук. Случайно да сте видели автобусна гара по пътя си насам.

— Не съм сигурна. Не обръцах голямо внимание. Имаше много неща, които ни разсейваха. Но може ли да останете още малко и да повторите това, което казахте, на съпруга ми? Смята, че си измислям

всичко, въпреки че и той няма спомени от един определен момент нататък, също като мен.

От това, което вече знаеше, Стефани и съпругът ѝ също можеха да бъдат брухос в своите фантомни човешки форми.

— Наистина трябва да тръгвам. Успех, Стефани.

Иън се отдалечи с бърза крачка от нея. Брухо или не, но тя определено бе от типа, който можеше да го последва и да докаже, че американците са досадни преследвачи, чиято грубост, постоянство или инат могат да се превърнат в трън в задника ти.

И тя така ѝ направи. Затича се след него, като викаше и размахваше ръце, молеше го да спре и така привлече вниманието на всички наоколо, които можеха да я чуят. Пешеходците се отдръпваха от пътя им, велосипедистите отбиваха встрани, а когато тя го последва и през улицата, няколко коли набиха рязко спирачки, за да не я блъснат.

Иън се забърза нагоре и после надолу по най-близкия хълм, зави няколко пъти по улицата, минаваше по една пресечка, после по друга. Когато най-накрая ѝ избяга, вече напълно бе изгубил ориентация. Тъй като бе оставил картата на града във вилата, сега просто избра една посока и започна да върви. Колко ли от хората около него бяха брухос в човешка форма? Или бяха обладани от брухос! Какви белези трябваше да търси в тях, за да се научи да ги разпознава?

Черни, празни, лъскави очи.

Резки, гърчещи се движения.

Иън оглеждаше внимателно всички — мъже и жени в бизнес костюми, явни туристи, индианци кечуа, местни, дори деца. И внезапно му се стори, че всички имаха черни, празни, лъскави очи и се движеха блуждаещо, сякаш вървеше из град на брухос. Уплашен, се затича през тълпата, не можеше да мисли за нищо, а когато краката му отказаха да се движат от изтощение и вече не можеше да диша, спря, облегна се на някаква стена и се приведе напред, подпирайки се на коленете си, опитващ се отново да си поеме дъх.

Хората го подминаваха и поглеждаха с любопитство или пък отклоняваха очи встрани. Чувстваше се изложен и раним тук на тясната, сенчеста уличка, сред лабиринта на стария град, и бързо се пъкна в най-близката врата, в „Кафенето на инката“.

- [1] От исп. ез. — Без ресто, благодаря. Автобус? За Хиганте? — Б.пр. ↑
- [2] От исп. ез. — Левги? (Разстояние)? 24 километра. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

По време на пътуването си в автобуса до Хиганте Тес се мятеше диво от едната в другата крайност, от еуфория до отчаяние. Когато се замисляше, че трябва да се върне в Бюрото, блудната дъщеря, прибираща се обратно у дома, и как животът ѝ ще влезе в старата рутина, с Дан... започваше да ѝ се гади. Когато обмисляше възможността да остане с Иън, сърцето ѝ пееше. И така продължаваше, километър след километър. Колкото по-навътре пътуваше в тази страна, толкова по-дълбоко навлизаше в тези части на собствената си душа, които бе пренебрегвала прекалено дълго, оставила настрана или напълно погребала.

Автобусът спираше през няколко пресечки, докато най-накрая излязоха от града, после продължиха, вече без да спират. Сградите бяха заменени от селски постройки и къщи. От двете страни на пътя се виеха яркозелени хълмове, покрити с араукарии и обикновени борове, навсякъде пасяха коне и ламы, а в небето прелитаха ята птици. Вятърни мелници се низеха една след друга, пронизващи ясното синьо небе, парници бяха пръснати тук-там из околността, въздухът бе изпълнен с колибрита.

Тес и Номад подминаха знака на Хиганте, на който пишеше „Население — 4567“. Въздухът стана по-топъл, слънцето грееше бяло на фона на синия небосклон. Великолепен ден за разходка. Никаква следа от гигантски вентилатори. Този район изглеждаше напълно земеделски, с пасбища и полета, скромни къщички, пръснати на места постройки, приличащи на Бодега дел Сиело. Минаха покрай силози, бетонни сгради, складове, още вятърни мелници. Селяни кечуа пасяха кози и овце. Няколко деца на магарета се провикнаха, когато автобусът ги задминаваше, и поздравиха Номад. Кучето си имаше собствен фен клуб.

Хиганте — означаваше „гигант“ на испански — едва ли можеше да заблуди някого, че заслужава това определение, и най-вероятно името на градчето идваше от покрития със сняг вулкан, който се извисяваше над него. Гордостта на главната улица бяха киното, в което

се прожектираше стар филм на Фелини, магазин, няколко ресторанти и кафенета, пазар. Велосипедите бяха повече от колите. Хубавото време бе изкарало хората навън.

По страничните улички Тес виждаше дървени къщички с ламаринени покриви, малки циментови постройки с жалози на прозорците. Прането висеше от просторите, рокли и ризи се вееха от лекия ветрец. Повечето къщи имаха малки градинки — с домати, зеленчуци, големи зелени филизи, които можеха да бъдат броколи или карфиол. Как беше възможно всичко това да расте на височина повече от четири хиляди метра над морското равнище? Откъслечните ѝ спомени за пътуването ѝ през Континенталния вододел бяха за гола пустош. Без никакви дървета, дори непретенциозните трепетлики не можеха да виреят на такива места.

Никъде не се виждаха улични табели, затова Тес влезе в едно кафене, за да попита в каква посока е Кале Либертад, улицата на Мануел. Когато Номад се пъкна вътре заедно с нея, никой не се възпротиви.

На рафта вдясно от вратата бяха изложени телефони с предплатени карти, айподи и други електронни устройства. Тес си избра телефон с двеста заредени минути разговори и отиде до щанда. Младият мъж, който стоеше там, като че ли изобщо не забелязваше кучето. На баджа му пишеше Ханк и той приличаше на току-що завършил колеж. Когато заговори, тя определи акцента му като канадски или от Средния Запад. Как хлапе от някое от тези места се бе озовало в това затънтено провинциално еквадорско градче?

— Какво да ви предложи? — попита той с широка усмивка на лицето.

— Кафе с мляко — още кофеин. Имаше ли значение? — И телефона.

— Веднага — погледна към Номад, после се приведе напред, подпирайки се с лакти на щанда. — Щом сте с Номад, кафето е от заведението. Телефонът е трийсет долара. Ще ви го активирам.

Когато Ханк се върна с кафето и телефона ѝ, Тес попита:

— Каква е тази история с кучето? Всички го познават.

— Ако Номад е с вас, това означава, че сте отседнали в Посада де Есперанса. Ако сте във вила 13, значи сте мишена на *брухос*. — Усмихна се нервно и снижи гласа си. — Но не сте го чули от мен. —

Метна на Номад някакво лакомство. — Нека ти донеса малко вода, приятел. — Напълни купа с вода, излезе иззад щанда и я постави на пода.

Докато Номад утоляваше жаждата си, Тес каза:

— Къде да намеря Мануел Ортега, който...

— Кале Либертад, една пресечка отук на север. Завийте наляво. Третата къща вдясно. Ще познаете къщата, защото пред нея винаги има поне дузина коли. Името ви е Тес Ливингстън, нали?

— Как...

— Трябва да знаете, че се предполага да звънна на персонала на Посада де Есперанса и да им кажа, че сте тук. — Огледа се притеснено като параноичен колежанин, който смята, че всеки над трийсет години е от наркополицията. — Преди няколко дни ни изпратиха имейли за вас и Иън Ритър. Пишеше, че може би ще се опитате да се свържете с Мануел и най-вероятно ще бъдете с Номад. Откъде знаят такива неща, а? Като шибан Биг Брадър. Това ме притеснява.

— Кой е изпратил имейлите?

— Ед Грейнджър. Той и Сара Уелс... — срещали ли сте я?

Още не.

— Не.

— Е, те са доста нависоко в йерархията на града и когато изпратят такова писмо, хората се съобразяват. Лично аз смятам, че е свързано с интереса на *Брухос* към вас и вашия приятел. — Ханк излезе отново иззад щанда и заговори по-тихо: — Вижте, тук стават много неща, които не разбирам.

— Благодаря ти, Ханк. — Тес отпи от чашата си. — Оценявам информацията ти. Откъде си?

— Уисконсин. Дойдох след колежа, исках да обиколя Южна Америка. Срегнах момиче, което живееше тук, преместих се при него. И ето ме сега. Животът е супер евтин, направо без пари, градчето се разраства, идват все повече хора, катеренето в планините е страхотно, местните са дружелюбни. Спестяваме пари, за да отворим книжарница и интернет кафене. Какво да не харесваш на това място?

— *Брухос*.

— А, да... Това е вярно. — Усмихна се леко. — Но работим по въпроса. Вижте, ако смятате да наемате Мануел да ви закара до Кито, да знаете, че пътят е около осем часа. И то ако кара доста бързо.

Осем часа. Тес плати и веднага след като с Номад излязоха отново навън, набра номера на майка си, после този на Мади, след това и домашния. Заето. Написа им съобщение:

Срещнах някого. Препод. по журн. от Минесота.
Всичко е различно. Подробности по-късно. Обичам ви.

Натисна „изпрати“ и се усмихна доволно, когато видя, че есемесът е изпратен успешно.

Номад внезапно излязла и се затича към къща, пред която имаше паркирани шест коли и няколко велосипеда. Прозорците бяха отворени, силна музика се носеше от вътрешността — Джон Ленън, който искаше да дадем шанс на мира. Тя побърза да настигне кучето, но преди още да потропа, вратата на къщата се отвори.

На прага стоеше Мануел, облечен с дънки и гълъбовосив пуловер, с черни кецове. Тъмната му коса бе вчесана назад на челото и зад едното му ухо се виждаше втъкнатата незапалена цигара. Зяпна я изумено.

— *Dios mios!* — Излезе на верандата, затвори вратата зад себе си, почеса Номад зад ушите и погледна към Тес, вече поуспокоен. — Не трябва да сте тук. В града е много по-безопасно.

— Затова Номад е с мен. Имам нужда от отговори, Мануел. И искам да те наема да ни откараш с Иън до най-близкото летище.

Младежът я докосна по лакътя и я побутна надолу по улицата, а Номад ги последва.

— Ще отидем другаде, за да поговорим. Където няма да ни прекъсват.

И да ни виждат, помисли си тя.

Вървяха в мълчание няколкостотин метра. Тес чувстваше неудобството му, но не можеше да каже дали беше заради неочакваното ѝ пристигане, или защото се страхуваше да бъде навън. Тук и сега, с нея. Пътят постепенно стана чакълест и пращен, къщите намаляха, появиха се малки горички от стройни борове. С изключение на няколко облаци, задаващи се от запад, небето беше спокойно, чисто синьо.

— Сеньорита Тес... — започна Мануел.

— Моля, наричай ме Тес. Това със „сеньоритата“ ме кара да се чувствам стара.

За пръв път, откакто бяха тръгнали от къщата му, младият мъж се усмихна.

— Може да си много неща, Тес, но определено не си стара — посочи с ръка към един парник. От двете му страни имаше оградени пасища, където спокойно пасяха коне. — Там можем да поговорим спокойно.

— Защо не можехме да говорим спокойно тук? Никой не ни наблюдава, никой не може да ни чуе.

Мануел пристъпваше нервно от крак на крак и се огледа наоколо.

— Тук *брухос* могат лесно да ни изненадат.

— Нека да започнем с тези *брухос*. Какво са те, Мануел?

Той се намръщи толкова силно, че гъстите му черни вежди се приближиха една до друга и заприличаха на разперени криле, които можеха да отлетят от лицето му всеки момент. Извади запалка от джоба си, взе цигарата, която беше пъхната зад ухото му, и я запали. Докато затваряше капака на запалката, Тес си спомни, че баща ѝ някога бе имал същото сребристо „Зипо“, което беше запазил, дори след като спря да пуши. Винаги когато се подготвяше за някой случай, отваряше и затваряше капака му, точно както бе направил и Мануел, само че многократно, така че той щракаше като кастанети. Тя и майка ѝ често се шегуваха, че без запалката Чарли сигурно щеше да има купища нервни тикове.

Мануел пое никотина дълбоко в дробовете си и с видимо удоволствие.

— Вече ти казах. — Вдигна главата си назад и издиша дима, който се понесе нагоре във въздуха в свършени сини кръгчета, после отвори и затвори рязко капака на запалката. — Те са загубени души.

— Това е просто израз. За мен означава, че някой е прецакал живота си, нищо повече. — Потърка разсеяно слепоочията си. — *Лосо*. Луд. Смахнат. Това ли имаш предвид?

— Те са... духове. *Fantasmas*.

— *Духове*? — Тес се сепна. — Страхувате се от духове? Призраци?

Мануел издиша още дим, сините кръгчета се издигнаха в небето, докато той отново отваряше и затваряше капака на запалката.

— Ще опитам отново.

Премина на испански език и ѝ преразказа един възглед за света, който бе толкова далечен и неприсъщ за нейните убеждения и представи, че ѝ звучеше като чиста измислица. Гладните духове били душите на умрели хора, задържани в най-близкото до физическия свят измерение. Те можели да обсебват телата на живите. Навсякъде северно от реката Рио Пало можели да приемат човешка форма, извличайки силата на този район, който някога не съществувал във физическия свят, а бил част от другото измерение. Каквото и да означаваше това.

Цялата тази история звучеше като пълна глупост. *Той* звучеше като пълен глупак, абсолютно налудничаво. Когато си мъртъв, си мъртъв, край. Само че дори и тя не вярваше напълно на това. Преди години, в Кито, бе почувствала присъствието на мъртвия си баща, лампите светваха от само себе си, дори бе усетила аромата на неговия одеколон за след бръснене. Но преди да каже каквото и да било, очите на Мануел се втрениха в нещо над дясното ѝ рамо, а Номад издаде тихо, гърлено ръмжене и козината на гърба му настръхна. Младежът хвърли цигарата си на земята, загаси я с обувката си, после хвана Тес за лакътя и я побутна напред, към постройката на парника.

— Трябва да влезем вътре, Тес. Бързо.

Настоятелността в гласа му я притесни. Номад се впусна пред тях, показвайки им пътя. Вляво от нея, през дърветата, видя, че се бе оформила плътна мъгла, която настъпваше към тях. Затича се към парника.

Мануел отвори вратата и двамата влетяха в топлото, влажно помещение. Високи дървета се извисяваха чак до отворите на покрива, клоните им бяха отрупани с плодове — манго и папая, портокали, грейпфрути, авокадо... Цветни парцели с марули, броколи, домати и карфиоли покриваха земята като шарено одеяло. Миришеше на горещите лета във Флорида, когато дъждът, влагата и жегата се смесваха толкова плътно във въздуха, че човек направо усещаше вкуса на пръстта, солта, зрелите плодове и на плодородната земя. Мануел бързо затвори тежката метална врата, пусна резето и натисна зеленото копче на таблото отдясно на вратата. Някъде в далечината, явно в града, се разнесе воят на силна сирена. Друго копче активира защитните капаци, които тук бяха разтегаеми като акордеон, и те се

спуснаха със силно тракане, затваряйки цялото помещение, включително и прозорците на покрива.

Докато светлината вътре в парника отслабваше, започнаха да се включват и да премигват резервните лампи. Номад лаеше и душеше на определено място, оградено с бананови дървета. Най-накрая спря и започна да копае бясно с лапи. Мануел се отпусна на колене до кучето, зарови пръсти в утъпканата почва и вдигна капака на тайна врата в пода. Дървена подвижна стълба, закована за капака, се разгъна надолу и Номад тръгна смело по нея. Тес и Мануел се спуснаха след него, стъпките им отекваха шумно, докато слизаха на 4–5 метра в сумрака.

Над тях започна силна атака, безкрайно удряне и блъскане, заглушавано от пръстта, която ги покриваше. В края на стълбата Мануел натисна друго копче на поредното табло, тайната врата над главите им се затвори, аварийните лампи светнаха. Нова дървена стълба ги поведе още по-надолу в земята и сега шумът от нападението звучеше някак нереално, далечно.

Тес последва Мануел по дълъг и толкова тесен коридор, че не можеше да протегне ръце встрани, без да удари някой от множеството рафтове, отрупани с торби ориз, консерви, огромни контейнери с вода, дори цистерни с пропан. Коридорът ги изведе до малка, но удобно изглеждаща стая, в която Номад вече лочеше вода от купа на пода. Мануел щракна ключа и стаята се освети от лампички, вградени в пода, лампи, поставени на масичката за кафе, и други, скрити в кухни по стените. Той заключи вратата, а Тес се огледа бавно наоколо.

Какво, по дяволите...

— Паник стая — но много по-удобна. Дивани, легла, маса, тоалетна, чешми, телевизия. — Божичко, Мануел, кой е построил това?

— Богат полковник от Хиганте даде пари за няколко убежища като това. Намираме се на около 12 метра под земята. Мъглата не може да стигне дотук. Научихме се да се защитаваме.

— Да се защитавате? Господи, вие сте като деца, които се страхуват от чудовища под леглата си. И не се *защитавате*, просто си имате някакви стаи, за да се криете. Има разлика.

Нещо мрачно и ужасно се появи в очите му. Той проговори с прегракнал, приглушен глас:

— Преди десет години, когато започнаха нападенията, със сестра ми яздехме в полето зад нашата къща. Надигна се мъгла. Падна над нас

толкова бързо, че сестра ми не успя да избяга. Почувствах, когато я обсебиха. Чух я как ме вика, после се появи от мъглата. Видях как протяга ръце към мен. И побягнах. Когато онзи *брухо* използва докрай тялото ѝ и реши, че вече не му е нужна, тя започна да кърви — от очите, от носа, изпод ноктите на пръстите си, през цялата кожа. Видях всичко, Тес. И, да, оттогава се крия добре и на дълбоко.

Мануел току-що бе описал кървенето като на онзи мъж пред бодегата. Макар описанието му да беше толкова образно, Тес имаше чувството, че не се е случило наистина. Защо се преструваше, че тези събития са истина? Но, от друга страна, не можеше да не му вярва. Чувстваше го странно близък и заслужаващ доверие.

— Къде е Иън? — попита внезапно Мануел, сякаш току-що си бе спомнил за него.

— В хотела, чака лекар — разказа му какво бе станало по-рано, за Грейнджър и хората му, как бяха преследвали *брухос* в мъглата, за Номад и чорапа с прикрепената към него бележка.

— Много съжалявам, Тес. — Тъжни бръчки набраздиха лицето му. — Грейнджър и хората му трябваше да пазят теб и Иън, не да ви удрят и тормозят. Номад някога е тичал заедно с *брухос* и с Доминика, която командва най-голямото тяхно племе. Той познава духовете по-добре от всички ни. Какво пишеше на бележката?

— Не знам. Мисля, че беше написана на кечуа. Мануел, искам да те наема да ни откараш до Кито.

— Чакай, значи Иън е *сам* във вилата?

Каза го така, че я накара да се почувства виновна, задето не беше изчакала с Иън пристигането на лекаря. Но той бе настоял да тръгне без него и да намери начин да се измъкнат колкото се може по-бързо от града.

— Лекарят сигурно вече е отишъл при него.

— Но не си сигурна.

— Ед каза, че ще се обади на лекар. Защо ще ни лъже затова?

— Не че той би ви излъгал, но *брухос* могат да използват ситуацията, за да навредят на Иън.

— Защо ще го нараняват? Защо изобщо нападнаха вилата ни? Какво става тук, Мануел?

Той пренебрегна въпроса ѝ и извади телефона си.

— Трябва да позвъня в хотела, но тук няма сигнал. Ще се кача по-близо до повърхността. Връщам се веднага. Номад ще остане с теб.

Мануел тръгна забързано, а щом вратата се затвори зад него, Номад изтича до нея, скимтейки и дращейки по дървото. После подскочи, силните му крака блъскаха по нея, лапите му натиснаха резето и вратата се отвори.

Номад изхвърча от стаята. Стомахът на Тес се преобърна от притеснение. Защо всички, които срещаха, пренебрегваха техните въпроси? Как може обикновено куче да тича с духове?

Изтича в коридора след него. Лампите още светеха, но в бързината си да стигне до парника, събори консерви от рафтовете, препъна се в тях и за малко да падне на земята. В края на коридора се почувства необичайно изтощена, сърцето ѝ биеше бясно и трябваше да спре, за да си поеме дъх. Погледна нагоре към подвижната стълба и към отворения капак на тайната врата. Внезапно разстоянието ѝ се стори почти непосилно за изминаване, макар да знаеше, че не е така.

Движи се. Когато започна да се катери по първите стъпала, изведнъж ѝ се стори, че ще всеки момент ще припадне. Отпусна се на колене, после се преви на две, позволявайки на кръвта да влезе в главата ѝ. За миг ѝ се стори, че чу гласа на майка си — *Тес, скъпа, тук сме.* — и белегът на дясното ѝ бедро я заболя силно.

Болката бе ужасна. После замайването отмина и тя успя да се придвижи догоре, до края на стъпалата и после по подвижната стълба. Разтри краката си, все още притеснена от случилото се преди малко. Дали това не бе телепатичен сигнал за помощ? Дали майка ѝ или някой друг бе в опасност?

Мускулите на крака я боляха, докато се изкачваше по стълбата. Какофонията отвън сега се чуваше по-силно — сякаш метеорити се разбиваха по защитните капаци на парника. Къде беше Мануел? Каза, че трябва да бъде по-близо до повърхността, не че ще излиза навън.

Тес стигна догоре и се озова в ехтящия парник сред приглушената светлина на аварийните лампи. В края на редицата дървета Мануел спореше с висок, слаб мъж, чиято черна коса се спускаше по раменете му. *Брухо?* Нямаше какво друго да е. Никой човек не би могъл да проникне в тази защитена крепост. Но Мануел беше казал и че никой *брухо* не може да проникне вътре.

От мястото си Тес не можеше да каже дали Мануел бе уплашен, но определено изглеждаше вбесен. Тя се отправи към друга редица от дървета, скрита от погледите на двамата мъже от високите дървета и гъстите храсти. Не можеше да чуе за какво си говорят заради отекващия шум на ударите по парника, но сега можеше да ги вижда по-добре. Непознатият мъж не приличаше на дух — поне не повече, колкото и онези мъже в полето, които ги преследваха. Имаше вид на латиноамериканец или испанец, беше екзотично красив със силна, квадратна челюст, вдлъбнати очи, надменно извити устни.

Тес се плъзна безшумно между дърветата, придвижи се бързо и продължи да ги наблюдава през високите храсталаци. Когато непознатият хвана рязко Мануел за рамото, Тес се надигна и го удари по главата с чантата си. Той залитна напред, хвана се за главата и се обърна в мига, в който тя се метна върху него. Паднаха на земята, започнаха да се въртят един върху друг, Мануел подскачаше край тях, размахваше ръце и крещеше нещо, което тя не можеше да чуе. После в рамките на секунда-две Тес почувства как костите на мъжа започнаха да пукат и да се разместват, тялото му се сви, ръцете му се прибраха към торса и се появиха отново по-костеливи, покрити с гъсто окосмение. Разбра, че в момента се случваше нещо необикновено странно и се откъсна от него.

Шумът внезапно спря и Тес вече чуваше само собственото си задъхано, изумено дишане, докато се взираше в ужас в гледката пред себе си. Мозъкът ѝ отказваше да ѝ преведе това, което тя виждаше с очите си. Нещото пред нея на пода не беше нито човек, нито животно, а някаква гротескна смес — ушите и задните крака на куче или на вълк, носът, устата и ръцете — като на човек; човешка кожа по ръцете, козина покриваше задните му крака; формата на човешки торс постепенно изчезна, появи се опашка. И после това противно създание се превърна в черно куче с очи с цвят на чай. Номад.

— Мили Боже...

— *Carajo*^[1] — изплю думата Мануел и нервно прокара пръсти през косата си.

Ушите на Номад щръкнаха, очите му се взираха толкова упорито в нея, че тя усещаше как пробиват дупки в тялото ѝ.

— Какво... как да го наричам... Мануел? Какво е това?

— Вайра е шейпшифтър. Последният от своя вид.

Изпълваха я едновременно страхопочитание и отвращение. Това същество бе в стаята, когато тя и Иън се бяха любили, бе част от техния живот, откакто бяха пристигнали тук преди четири дни, бе чуло всичко, което си нашепваха. Бяха се сприятелили с него пред бодегата, бе пътувал с тях до Есперанса. Бе почувствала необикновената му интелигентност, но това?! Създание от легендите и митовете, оживяло пред очите ѝ? Приятел, спътник, пазач, шейпшифтър. *Добре, време е да ме вкарате в лудницата.*

— Виж, Мануел, наистина трябва да разбера какво става, какво представлява Есперанса, как...

— Тес, ще отговаря на всичките ти въпроси, но не сега. Нямаме много време. Току-що говорих с Ед, който каза, че Иън е напуснал хотела. Трябва да го намерим. Той е в опасност. Той...

— *Няма да мръдна оттук, докато не ми отговориш.* — Не осъзнаваше, че крещи, докато не чу гласа си да отеква в запечатания парник. — Моля те — довърши тя с по-тих, вече овладян глас.

Мануел махна с ръце, за да я успокои. И двамата погледнаха към Номад, който се беше отпуснал на пода и правеше чисто кучешки неща — чешеше се, душеше наоколо, после се надигна и се скри между дърветата. *Дори шейпшифтърите трябва да пикаят.* Най-накрая Мануел проговори. Сега английският му бе чист, без колебание, без следа от акцент, сякаш му бе роден език. Това беше почти толкова странно, колкото това, което ѝ каза.

— Митовете и легендите разказват, че преди хиляди години Есперанса била нефизическо място, нещо като виртуален свят за мъртвите, за почти мъртвите, за хората в кома например. Тук душите можели да проучат живота след смъртта и да осъзнат, че смъртта не е край, че е просто друго ниво на съзнание. Тук душата можела да избере дали да премине, или да се завърне към физическия свят, към стария си живот.

— Извини ме, но това прилича на приказка, на художествена измислица, Мануел.

— Нима всеки мит не е някаква архетипна измислица?

Точка за него.

— Продължавай.

— С течение на времето *брухос* проникнали и завладели Есперанса. Тяхната крайна цел била да станат отново физически

реални, затова те обсебвали души и изживявали физическия живот на *междинните*, които стояли на прага между живота и смъртта. Преди петстотин години група от по-еволуирани души обявили война...

— Еволюирали души? Какво означава това?

— Наричали се *cazadores de luz* — ловци на светлина. Мисията им била да помогнат на тези *брухос* да преминат напред, да поемат на своето пътуване към отвъдния живот. Трудна задача, защото повечето *брухос* били — и все още са — прекалено привързани към физическото си съществуване и се задържали тук заради чувствата и убежденията си, които носели със себе си дори и в смъртта. Гняв, омраза, расизъм, завист, нетолерантност, садизъм, жестокост, отмъщение, насилие...

— Значи става дума за демони и ангели?

— Определенията са различни във всяка култура и във всяка религия. Забрави тези ограничения. Говоря на езика на митовете, на архетипите, на легендите. И в тази история ловците на светлина разгромили *брухос* в битката преди пет века. Някои от гладните духове били толкова отчаяни и смазани от загубата, че ловците успели да ги поведат към другите измерения в отвъдния свят. Но при повечето от тях поражението само увеличило омразата им към ловците и техния глад за физически живот.

— Какво станало след края на битката?

— Есперанса била пренесена във физическото измерение, в този свят, и била затворена за преходните, междинни души, което значително ограничило източниците за безкрайните дотогава пиршества с плът на *брухос*. След поражението повечето от тях напуснали Еквадор и се разпръснали по света. Групирали се в племена, научили се как да обсебват тела, за да си доставят временна физическа наслада или за да опознават света, който се развивал все по-бързо. *Еволюирали* по свой начин. Сега ловците са по-малобройни. Могат да ограничат, но не и да спрат нашествието на *брухос* в Есперанса и в другия свят.

— Това е интересна легенда, Мануел. Но какво общо има с тези *брухос* сега? Да не би митът да е прескочил някак в живота?

— Митът е животът. През последните десет години в Есперанса има много случаи на нападения — по-често върху туристи, но понякога и над местни. Можем да се защитаваме, но не знаем как да ги победим.

— Защо ни преследват с Иън?

— Не знам.

Посочи с пръст към Номад, който обикаляше неспокойно край тях.

— А къде е неговото място в този мит?

— Освен това, което ти казах вече, друго не знам. Ще трябва да го попиташ сама. Трябва да тръгваме, да се махнем преди следващата атака.

— И къде ще отидем? Нали каза, че тук е безопасно.

— Сега има затишие. Те се прегрупират. Трябва да се махнем, докато можем. Това място не е напълно подсигурено. Получили сме обаждане от кафене в Есперанса, че Иън е там. Очевидно се е скрил вътре, след като лекарят, който го е зашил, е бил обсебен и го е заплашил. Хуанито ще мине и ще го вземе и после ще се срещнем на друго място.

Тес се чувстваше изцедена, главата я болеше и имаше още въпроси. Но вярваше на Мануел и щом той се тревожеше, значи имаше причина. Кимна с глава. Той извика нещо на кечуа към Номад и кучето се впусна напред към изхода сред болезнената тишина, настъпила в парника след края на ужасната шумотевица. Тес и Мануел го последваха забързано.

„Кафенето на пиката“ беше по-скоро тясно и дълбоко, отколкото просторно; имаше гостоприемна камина вляво, щанд за храна и напитки отдясно, а в средата бяха разположени масички и столове. В по-далечния край имаше рафтове с книги и още маси, а зад тях бе отделена друга част, където хората седяха зад екраните на малки телевизори. Зад щанда млада жена с хубава кожа и дълга черна коса, която изглеждаше на възрастта на сина на Иън, говореше на някакъв предмет, притиснат до ухото ѝ.

-*Si, si, claw* — казваше тя. — *Tengo que ir, mi amor*^[2] — После премина неусетно на английски. — Ще ти се обадя по-късно — затвори предмета и се забърза към него. — *Buenos dias, senior.* — На баджа ѝ бе изписано името ѝ. *Consuelo de Colombia.*

— Кафе с мляко, ако обичате — после Иън посочи към предмета, който беше държала в ръката си. — Извинете, какво е това?

— Това ли? — Момичето изглеждаше изненадано от въпроса. — Мобилен телефон — отвори го и му показа малкия екран и миниатюрна клавиатура с цифри.

— *Телефон?* — без кабел? Без да е свързан с нещо? По-малък от дланта ѝ?

— Нямате ли такива там, откъдето сте?

— Не. Откъде мога да си взема?

— Продаваме телефони с предплатени карти. Ще ви донеса един с кафето.

След малко Консуело се върна с кафето му и със син мобилен телефон.

— Този има сто предплатени минути. Струва 30 долара и мога да ви го активирам веднага.

— Чудесно. Благодаря. — Сега щеше да се обади на Люк. — Какво ви трябва, за да го активирате?

— *Caramba*, наистина сте нов в тези неща! Ще ви покажа. Вече имаме диесел, което е супер. — Доближи пръстите си до устните си и ги целуна, за да изкаже възторга си. — Едно мигване и сме включени.

Иън нямаше представа за какво говореше момичето, но я последва в задната част на заведението с кафето и новия си мобилен телефон. Неколцина души седяха и се взираха в малките телевизионни екрани.

— Ето ни. Номер 13.

Тринайсет. Отново.

Иън осъзна, че това, което бе сметнал за малки телевизори, бе нещо съвсем различно и непознато за него. На квадратна подложка отдясно на екрана имаше някаква пластмасова джаджа. Иън остави кафето си на масичката, придърпа си един дървен стол и седна.

— Какъв браузър използвате? — попита го Консуело.

Браузър! Какво, по дяволите, беше това?

— Изберете вместо мен.

Момичето постави ръката си на пластмасовата джаджа, мръдна я малко и екранът светна. На него имаше снимка на кафенето и някакви символи.

— Да изберем „Файърфокс“ — предложи Консуело. — Аз поне го харесвам.

Сега на екрана се появи бяла страница с букви в горната част — синьо Г, червено У, жълто Г, зелено Ъ, червено Л. *Гугъл*. Какво беше това? От лявата страна имаше още думи — новини, карти, образи, мрежа...

Какво, по дяволите... Иън постави ръка на пластмасовата джаджа, но не знаеше какво да прави.

— Нямате ли дие-сел там, където живеете? — попита Консуело.

— Ами... не.

— Все още сте на диал-ъп? Колко варварско!

Какво беше това диал-ъп?

— Живея в Минесота, доста сме провинциални там. Все още нямаме нито едно от тези неща. Какво да правя?

Изражението на Консуело показваше ясно, че го смяташе за паднал от облаците.

— Нямате интернет? Нито мобилни телефони? Ай, сеньор, дори в малките градчета в нашата страна всички имат телефон и интернет. — Седна до него. — Много туристи минават оттук. Вие сте първият, който никога не е използвал интернет. Така, нека да активирам телефона ви, после ще ви дам един урок.

Тя извърши каквото бе необходимо, за да включи телефона, макар той да не разбра към какво, после му изнесе бърза лекция за използването на интернет. Повечето неща, които му каза, бяха свързани с този *Гугъл*, който явно търсеше разни неща вместо хората.

— Може да влезете в *Гугъл* и да потърсите информация за всичко в познатата вселена. Дайте ми име, термин, нещо...

— Есперанса, Еквадор.

— Отлично — Консуело написа думите в пространството, което тя наричаше „поле за търсене“. Екранът се изпълни с нови редици думи — линкове. — Натискате върху някой линк, след това ето този бутон, ако желаете да си отпечатате информацията. Опитайте с *Уикипедия*. Това е свободна енциклопедия. Всеки може да пише информация в нея и всеки може да я ползва.

— Много благодаря, Консуело.

След като тя го остави, Иън натисна линка на *Уикипедия* и прегледа статията за Есперанса. Част от информацията беше подобна на това, което му бе споменал Пако Фарадей, като повечето бе представено под формата на митове и легенди. Че градът някога бил

нефизическо място в друго измерение за души в преходна фаза; имало и някаква голяма битка между *брухос* и ловците на светлина преди петстотин години. Пропусна митологията и се насочи към фактите от реалността.

Градът с население 20 000 души е разположен на 4023 метра надморска височина в Андите. До Есперанса е почти невъзможно да се стигне без местен водач. Това се дължи отчасти на трудността на високопланинския терен. Пътищата са лоши, вулканите изригват непредсказуемо, планините се издигат на почти 2500 метра от най-близкия изходен пункт.

Местните легенди и митове твърдят, че районът и до днес притежава някои мистични свойства в наследство от предишното си съществуване в свръхестественото измерение — че е дом за шейпшифтъри, че жителите му притежават изключително здраве и дълголетие, че тук желанията се изпълняват много по-бързо. В последните десет години обаче ръстът на убийства е нараснал значително, а това се отразява зле на туризма; градът се бори да задържи по-младото си население, защото младежите все по-често напускат Есперанса в търсене на по-добър живот.

В края на 60-те години на ХХ век културният антрополог от „Бъркли“, трийсет и пет годишната Сара Уелс, получава стипендия „Фулбрайт“, за да изследва разпространените в Есперанса вярвания в *брухос*. Сара Уелс изчезва в Андите и се смята за мъртва. Сестра ѝ предприема продължително издирване, но то не довежда до нищо. Изчезването ѝ остава една от многобройните загадъчни случки в историята на това мистериозно място.

(Виж: „Интернешънъл Хералд Трибюн“, Списание за Културна антропология „Сан Франциско Хроникъл“, „Ел Ей Таймс“)

Мислите на Иън препускаха бясно. Тази Сара Уелс същата ли беше като онази, за която бе споменал Ед Грейнджър? *Сара Уелс ще иска да говори с вас, когато се върне. Тя е експерт по тези mala sangres.*

Върна се отново в Гугъл, написа името на Тес. Имаше 52 196 възможни отговора. Добави Маями, Флорида, и от една страница научи, че срещу 29.95 долара, платени по кредитна карта или *Пей Пал* (каквото и да беше това), може да получи пълна информация за адреса и телефонния й номер, да разбере дали е била съдена, омъжвала ли се е, развеждала ли се е, какво е кредитното й състояние. Но още по-смайваща от тази информация бе датата, която се появи в най-горната част на страницата: края на януари 2008 г. Сигурно бе грешка.

Отново се върна в основната страница на търсачката и провери последните новини от света. Никой от кандидат-президентите не му бе познат. Прочете, че глобалното затопляне бе родило създаването на цели нови индустрии, проучванията на стволови клетки давали обнадеждаващи резултати за откриването на лекарства за болести като Алцхаймер, Паркинсон и рак. Мъртви сателити трябвало скоро да бъдат свалени. Космическата станция се разширявала. Някакви неща, наречени „блогове“, бълваха многобройни политически слухове. СПИН продължавал да опустошава Африка. В новините, свързани със забавленията, най-много се говореше за стачката на сценаристите, която съсипвала икономиката на Ел Ей. Филмът „Семейство Симпсън“ вече бил пуснат и на дивиди.

Иън разпечата някои от тези статии. Имаше чувството, че е бил запрятан в напълно непознат свят без компас, без речник, без елементарно познание за езика и културата. Сякаш бе на друга планета. Взе отпечатаните странички, сгъна ги и ги пъхна в джоба на якето си. Все още разтърсен от всичко прочетено, се надигна от стола и се върна в предната част на кафенето, плати на Консуело и я помоли за карта на града. Тя му подаде една, после заговорнически се наведе към него.

— Току-що получих имейл от Ед Грейнджър от Посада де Есперанса. Там сте отседнали, нали?

— Да. — *Какво беше „имейл“?* — И?

— Този е втори, който получавам през последната седмица, и е изпратен до всички магазини и заведения в града. В първия пишеше,

че не бива да предоставяме на вас и на приятелката ви Тес достъп до компютри, интернет и телефони. Във втория, изпратен преди час и половина, пише, че се намирате в голяма опасност — преследват ви *брухос* — и ако ви видим, да им позвъним веднага. Когато са намесени *брухос*, процедурата е задължителна. Трябва да се обадя, мистър Ритър. Но наистина не ми харесва начина, по който го правят — сякаш са някакво Гестапо, разбирате ли? Така че зависи от вас. Останете тук и те ще дойдат да ви вземат, или тръгвайте. Имате преднина от може би... пет минути.

— Благодаря, Консуело. Къде мога да хвана автобус за Хиганте?

— На две пресечки източно оттук, пред място, наречено „Книги на надеждата“.

Иън се впусна към вратата и се затича по улицата, стискайки новия си мобилен телефон в ръка; раницата се тресеше на гърба му, шевове на слепоочието му пулсираха от болка, а гърлото му бе пресъхнало от страх.

[1] Сарајо — исп. ез. — По дяволите, мамка му. — Б.пр. ↑

[2] От исп. ез. — Да, да, ясно. Трябва да се връщам на работа, любов моя. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

По сигнал на Доминика нападението над парника спря и мъглата, прикриваща хиляда *брухос* от нейното племе, се оттегли към близките дървета. Там духовете си бърбореха, гласовете им се носеха като ромонещ шепот на вятъра в листата и клоните. Но за живите, които ги чуваха, тези гласове вероятно звучаха неприятно и злоещо хищнически.

— Защо го направи? — попита я Бен, като се материализира до нея във формата си на калифорнийски сърфист.

— За да ги примамя да излязат навън — и защото бе чула тревожен зов от Рафаел, очевидно предназначен само за нея. — Ако излязат, ги последвай с мъглата, Бен. — Подозираше, че Номад и този Мануел имаха някакво по-сигурно място, за което тя не знаеше. — После ми дай знак.

— Казвам, че трябва да призовем останалите от племето и да атакуваме града, Ника.

— Не още. Първо ще прогоним *междинните* обратно в телата им и ще ги убием. Това ни е най-добрата застраховка.

След това мислено се отпрати към Рафаел. Приели виртуалните си форми, той и Пърл спореха ожесточено на затънтено местенце на огрения от слънцето бряг на Лаго дел Суено. Доминика се впусна към тях във формата си на амазонска кралица воин, крещейки: „Стига, престанете!“

Пърл се дръпна настрана, босонога красавица в дънки с ниска талия и широки крачоли, с бяла тениска с дълбоко деколте и с дълги гърдани с мъниста като на хипи, падащи на гърдите ѝ.

— Той е полудял, Ника — извика тя. — Направи нещо. Не мога да говоря с него.

Рафаел хлипаше, прикрил лицето си в ръце, и явно бе толкова разстроен, че не успяваше да задържи виртуалната си форма — премигваше, трептеше, изчезваше и отново се появяваше. Стресната, Доминика го сграбчи за раменете и го разтърси.

— Успокой се, Рафаел, поеми си дълбоко дъх, така, добре... Сега ми кажи какво е станало.

Той свали ръце от обляното си в сълзи лице, тъмните му очи бяха толкова изразителни, пълни със силна емоция, че тя за малко да повярва, че наистина *бе* човек.

— Ти... ни каза да стоим близо до Иън, да го уплашим... когато ни се удаде шанс — сви ръцете си в юмруци, притисна ги до тялото си. — Той бе ранен... един от хората на Ед го удари. Ед повика лекаря... и когато после напусна вилата... изчаках и обсебих тялото на лекаря. Пако Фарадей. Аз... той... се бори с мен, Ника. Не искаше да ми съдейства, не искаше да прави каквото му казвах... Вбеси ме и аз... го притиснах малко по-силно и той... получи кръвоизлив и Пърл... трябваше да ме издърпа, преди да умре.

Рафаел, чийто живот като чернокож в сегрегирания американски Юг бе завършил, когато група расисти го бяха обесили, никога досега не бе обсебвал човек и не бе причинявал ничия смърт. Той не можеше да убива. Не бе част от природата му. С най-спокойния си глас Доминика каза:

— Всичко е наред, Рафаел. Вината не е твоя...

— *Не съм тук, за да убивам* — изпищя той. — Тук съм, за да бъда с Пърл, да създадем град на *брухос*, където просто ще *използваме* телата на хората, за да изпитваме физическа наслада. Не искам да убивам, не мога да се превърна в... чудовищата, които ме убиха. Не мога. Това не съм аз.

След това се отпусна на колене в пясъка, хлипайки неудържимо. Болеше я да го гледа така. В Рафаел виждаше собствения си провал, защото не бе предвидила тази възможност, не бе забелязала признаците. Нищо чудно, че Рафаел и Пърл никога не се присъединяваха към нея, Бен и останалите *брухос* в техните сексуални екскурзии, при които винаги съществуваше риск да убиеш приемника си.

Тя дръпна Пърл настрана.

— Какво стана с Иън?

Пърл бе толкова притеснена, че нейната форма също премигваше и трептеше.

— Напусна вилата. Рафаел му каза, че е на животоподдържащи системи, че Тес е в кома, но той... той не се стресна, Ника. Не се сви в

някой ъгъл като уплашено бебе. Просто... си тръгна. Изведох Рафаел оттам, преди Ед Грейнджър и проклетите му охранители да се върнат и да открият тялото на Пако. Доведох го тук на брега, после се върнах в хотела. Всички вече бяха там — Ед, Хуанито, Илика, Хуичо... и после пуснаха сирените... и... и...

— По-накратко, Пърл.

— Видели са Иън в „Кафенето на инката“. Хуанито Карденас е тръгнал натам да го прибере.

Хуанито. Добре. С него можеше да се справи.

— Отведи Рафаел у дома. Остани с него. Накарай го да поговори с консултант, Пърл.

Пърл изглеждаше ужасена от това предложение. Срещата с консултант бе на една крачка от прогонването от племето.

— Просто... това го хвана неподготвен, нищо повече. Сигурна съм, че ще се оправи.

— Твоята работа е да се погрижиш за него и да се увериш, че ще получи помощта, която му е необходима. Ще държим връзка. — Доминика се обърна и се издигна над брега, разпилявайки войнската си форма на парченца — ръка, крак, глава. Когато се освободи от нея, се насочи с мисълта си към Хуанито Карденас.

Но Хуанито бе хитър и отлично познаваше методите на брухос. Коренен жител на Есперанса, роден преди повече от осемдесет години; когато завърши гимназия, бе заминал за Кито, после отиде в Буенос Айрес, за да следва в университет. Спечели много пари от недвижими имоти и се завърна тук в края на трийсетте си години заедно с жена си. Бяха купили къща близо до родителите му и до сестра му и започнаха новия си живот.

Преди десет години Доминика и Бен обсебиха тялото на сестра му и оттогава той работеше активно с най-верните помощници на ловците на светлина в Есперанса, за да победят гладните духове. Хуанито знаеше всичко, което знаеха и те — как да се прикрива, когато се налагаше, къде са убежищата им, какъв бе по-мащабният план, кои бяха всъщност ловците, какво бяха намислили. Именно Хуанито бе открил, че когато брухос са във виртуалната си форма, могат да бъдат унищожени с огън, и оттогава Ед Грейнджър и хората от неговата групичка — като Мануел Ортега — се бяха въоръжили с огнепръскачки.

Кой, по дяволите, си ти, бе попитала тя Мануел, когато бяха пред автобуса. *Някой, с когото определено не искаш да си имаш работа,* бе казал той.

Сякаш той също притежаваше познание, сила, отговори. Тя искаше да разбере кой бе той, защо Бен не бе успял да намери никаква информация за него и какво правеха Мануел и Номад заедно с Тес в парника. Беше сигурна, че Хуанито ще я осветли по въпроса.

Фокусира съзнанието си върху мисловния образ на Хуанито и позволи този образ да я насочи към стар малък товарен камион, препускащ по тесните тайни улички на града. Приблужи се и видя Хуанито вътре. Вместо да премине през покрива и да го обсеби, тя го последва до „Кафенето на пиката“.

Брухос рядко влизаха в това място, защото младата жена, която го ръководеше, Консуело, можеше да ги усеща, да ги вижда. В определени кръгове тя бе известна като „проклетия детектор за духове“. Мълвата разказваше, че когато била дете, за малко не умряла, имала от онези специални преживявания близки до смъртта и оттогава можела да вижда и да общува с мъртвите. Това означаваше ли, че ако Тес и Иън успеяха да се завърнат във физическите си тела, щяха да могат да правят същото? Това ли бе истинската причина, поради която ловците на светлина бяха допуснали появата на тези двама *междинни* в Есперанса?

Можеше ли да е толкова просто?

Тази нова възможност обсеби съзнанието ѝ. Да, колкото повече мислеше, толкова по-вероятно ѝ се струваше. Може би това отговаряше и на най-досадния въпрос през последните десет години — защо ловците не се бяха намесили, щом брухос подновиха нападенията си над хората в Есперанса? Можеше ли просто вече да нямаше достатъчно от тях? Възможно ли бе тези т.нар. еволюирали души да бяха намалели толкова много, че сега тези като нея да ги превъзхождаха по брой?

Хуанито не спря пред кафенето, а го подмина бавно, говорейки по телефона си, след което изчезна в страничната уличка. Доминика не харесваше тесните улици, също както не ѝ допадаха и подземните бункери, ограниченията им, приликата им с гробове. Но когато камионът излезе от уличката и зави надясно, по широкия път, тя го видя отново.

Камионът забави ход, лъкатушеше из жилищния квартал — и тогава Доминика забеляза и Иън, който тичаше по улицата, с прибори до тялото си ръце. Хуанито свали прозореца от своята страна и му извика:

— Ей, амиго! Аз съм, Хуанито. Мануел ме изпрати. Той е с Тес. Ела, ще те закарам при тях.

Иън изви главата си към него, очите му бяха подивели, стреснати. *Изглежда зле*, помисли си тя. Бледата му кожа, начинът, по който си поемаше тежко дъх, дори капчиците пот, блещукащи по лицето му, означаваха, че няма да бъде още дълго тук. Тя беше дошла в най-подходящото време, за да го последва до физическото му тяло, когато поемеше нататък.

Той преглътна тежко и извика:

— Защо да ти вярвам?

— Ще звънна на Тес и ще говориш с нея.

Иън спря, камионът също спря и отби до тротоара, а Доминика се приближи към тях. Хуанито извади телефона си, продължи да говори успокояващо на Иън, докато набираше номера. Иън пристъпи предпазливо към него, намръщен, потната тениска бе прилепнала към тялото му, дъхът му излизаше накъсано. Спря пред прозореца от страната на пътника и продължи да наблюдава Хуанито внимателно. После Хуанито му подаде телефона и Иън го взе, притисна го до ухото си и се извърна настрани.

— Тес?

Доминика се възползва от момента, в който Иън бе обърнал гръб на колата, и облада тялото на Хуанито с такава бруталност, че той нямаше шанс да реагира, още по-малко да се съпротивлява. Наложил контрол върху мозъка му, върху дробовете, крайниците и сърцето му, наслаждавайки се на притока на кислород, който потече в кръвта й. *Лесно се свиква с това*. За мъжко тяло бе направо чудесно. Дълголетието и доброто здраве, характерни за жителите на Есперанса, бяха допълнени с отличната грижа, която Хуанито бе полагал за себе си — хубава храна, редовни упражнения. И още по-важно бе, че той бе емоционално и духовно щастлив.

Харесва ми тялото ти, Хуанито.

Мълчание. Доминика почувства, че той бърза да прикрие информацията, която смяташе, че тя може да открие, затова се зарови

по-надълбоко в него и грабна каквото можа. Успя да измъкне само фрагменти — ако откритото можеше да се сравнява с думи, все едно се бе добрала само до предлози и съюзи. *О, хайде, Хуанито! Рано или късно бдителността ти ще отслабне и аз ще намеря всичко, което ми е необходимо.*

Както ще направя и аз, Доминика.

Мога да те убия веднага. Съвсем лек натиск върху мозъка ти и ще свършиш като Пако Фарадей.

Хуанито се разсмя. Вайра винаги е казвал, че познаваш единствено смъртта и унищожението. Казвам ти, няма да спечелиш тази битка.

Доминика се вбеси, че Вайра бе говорил за нея с този презрян, жалък човечец. В този пристъп на гняв защитата ѝ се отслаби и Хуанито проникна в основата на съзнанието ѝ. Измъкваше спомен след спомен от времето ѝ с Вайра, филм от разпокъсани, сърцераздирателни образи, толкова лични и живи, и безкрайно предателски, че агонизиращата болка я прогони от тялото му.

Иън все още говореше по телефона, когато чу Хуанито да крещи името му. Обърна се и видя мъжа да се свлича по капака на колата, размахвайки безпомощно ръце като риба на сухо. Затвори рязко телефона и се впусна към него, като успя да го хване, преди да се строполи на земята. След него оставаха кървави следи.

Кръвта течеше от носа му, струйките излизаха от ъгълчетата на очите му и се спускаха на тънки бразди до брадичката му. Иън го вкара в камиона, Хуанито се облегна на прозореца, гърдите му се повдигаха тежко, сякаш се бореше да си поеме дъх, устата му се движеше в опит да оформи някакви думи.

— Не се опитвай да говориш — Иън изтича до шофьорското място и се метна зад волана. — Ще те закарам в болницата.

— Не. Мога... да се справя с това. Карай към Мануел... при другите.

— Какво стана, Хуанито? Брухо ли беше?

— ... обсеби ме... Аз... я прогоних. Но тя... успя да ме нарани... докато си тръгваше.

Иън запали двигателя и тръгна толкова рязко назад, за да подкара по улицата, че за малко да се блъсне в една кола. Телефонът звънна, той го вдигна от седалката.

— Тес?

— Мануел е. Какво става? Чух Хуанито да крещи, после връзката се изгуби.

— Той кърви — повтори какво му бе казал Хуанито.

— В съзнание ли е?

Иън погледна към спътника си.

— Едва-едва. Къде е най-близката болница?

— Можем да се погрижим за него тук. Той знае какво да прави, докато стигнеш при нас, Иън. Случвало му се е и преди. Карай по този път около 15 километра, докато стигнеш Кале Лима. Тръгни надясно, 10 километра. Вляво, на ъгъла, ще видиш църквата „Свети Франсис“. Карай по алеята, надуй клаксона. Минавай бързо през всяка мъгла, на която попаднеш. Това е много важно. Не спирай, не забавяй, вдигни плътно прозорците. Вратата ще се отвори, влез в гаража. Нали си в камиона на Хуанито?

— Да.

— Това е добре. Той има специални уплътнители на прозорците, има и климатик за издухване на мъглата.

— Вече почва да кърви много лошо.

— Довери ми се. Той знае какво да прави.

Разговорът свърши, Иън си пое дъх, даде газ и подкара право напред. Караше като полудял, минаваше на червено, шмугваше се между другите коли, докато не излезе от града. Трафикът отслабна, пейзажът разкри просторните полета и високите хълмове, над които се спускаха кълбета мъгла, после се издигаха към небето, сякаш за да го погълнат. Бяла и сива мъгла се виеше край дърветата като захарен памук около дървена пръчка и пълзеше към него от всички посоки. Някъде зад него се разнесе воят на сирените.

Хуанито се закашля — тежки, влажни, раздиращи хрипове.

— Те са се опитали да те... сломят, да те уплашат, за да... загубиш контрол, Иън.

— Нямам шанс.

Даде газ, колкото беше възможно и по силите на стария камион. Скоростомерът показваше почти 130 километра в час, а колата се тресеше така, сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Стрелката потрепери, камионът започна да се дави, червената светлинка показва, че бензинът им свършва.

Мамка му.

После влязоха в мъглата. Тя се прилепи до прозорците, притисна се толкова плътно, че Иън почувства как иска да се слее със стъклото, да мине през него. Тежко, зловещо мълчание насищаше въздуха, вакуумът започваше да се изпълва с нещо не толкова въздушно. След секунди коварният шепот започна да навява онова зловещо тананикане: *Намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото, бъди тялото...* Той притисна длан към едното си ухо, за да го заглуши поне малко, стисна здраво волана с другата ръка, но това не бе достатъчно. Чувстваше се така, сякаш дъвчеше стъкло и то скърцаше между зъбите му, сякаш някой забождаше нажежени ръжени в очите, ушите и в черепа му. От пискливото напяване му се гадеше, не можеше да диша, започна да се поти силно, образът пред него се размаза.

— Радиото — прошепна Хуанито. — Пусни го. Музика. Силно.

Иън натисна силно копчето и пусна звука максимално високо. Когато това бе станало във вилата, Тес инстинктивно се бе досетила да направи същото, за да заглуши виенето на духовете. Сега музиката загърмя в камиона, латиноамерикански ритъм и женски вокал, чийто кристален глас можеше да разбие стъклата. Тя притъпи най-лошото от напяването. Но мъглата бе толкова плътна, че се виждаше едва на една ръка разстояние пред тях.

— Завий — изкрещя Хуанито, махайки диво с окървавената си ръка. — Наляво. Бързо.

Иън зави рязко, гумите изсвистяха по паважа. Задната част на колата се завъртя, забиха се в някакви храсти, коренища и камънаци. Той изви леко кормилото надясно и се впусна напред в още по-гъста мъгла. Различаваше смътните очертания на сгради, но не виждаше никакви улични знаци, пресечки или белези на района, които да му покажат къде се намира и къде е църквата. Погледна към Хуанито, но той бе припаднал.

Иън натисна спирачки и се опита да види през мъглата. Главата го болеше от силната, гърмяща музика. Но се страхуваше, че ако я намали, ще чува ужасяващото напяване. Това щеше да е по-лошият вариант.

Телефонът извибрира до крака му, вдигна го и бе принуден да намали радиото, за да чува гласа на Тес, неговата връзка с живота.

— Иън, ще изляза встрани на пътя, за да знаеш къде да завиеш за църквата. Къде си?

Напяването сега звучеше като стържене на мощен електрически трион, който разрязваше челюстта му, зъбите му, черепа...

— Завих наляво преди около километър. Сега съм намалил, май бензинът ми свършва. Трябва да усиля отново музиката, Слим, или ще припадна. Отново онзи вой, онзи проклет вой...

Хвърли телефона на седалката, увеличи радиото колкото бе възможно. Вече караше на изпарения, приведе се напред над волана, надявайки се да види нещо през мъглата, и камионът да успее да стигне до църквата, преди резервоарът да се изпразни напълно.

Вътре в гаража под църквата Тес се подготвяше. Чувстваше се като състезател от Наскар, обличан, обгрижван, надъхван, докато Мануел, Сара Уелс и Илика Хуичо й даваха един през друг указания. *Направи това, направи онова, вземи това, вкарай ги тук...* Сара приличаше на момиче от Калифорния, руса и хубава, и явно бе свикнала да ръководи и стоеше начело на нещо, за което Тес още нямаше представа. Илика изглеждаше направо древна, поне на сто години, тъмните й очи бяха вдълбани сред плетеница от хиляди бръчки по лицето й, което бе типичното лице на индианка кечуа.

— Вайра ще бъде с теб — каза Илика, докато подаваше на Тес наушници с вградени вътре слушалки. — Следвай указанията му.

— Направи каквото е нужно, за да доведеш Иън и Хуанито — каза Сара Уелс.

Мануел я прегърна. Отново я погълна чувството, че го познава отнякъде, че той не е просто Мануел, служителят в посадата, мъжът, който бе докарал нея и Иън в Есперанса, а нещо повече. Струваше й се, че всички те бяха *нещо* повече.

— Внимавай и ги доведи тук — прошепна й той и топлият му дъх обля лицето й.

— Нямахте да правя това, ако смятах, че няма да успея — отвърна тя, отскубна се от всички и се метна в хамъра, огромното чудовище, което Мануел бе обяснил, че е техният „брухоавтомобил“. Вайра седна на мястото до шофьора. Все още се чувстваше странно с него, трудно й беше да го възприеме като Номад в човешка форма, но беше признателна за компанията му.

Когато вратата на подземния гараж под църквата се отвори с плъзгане нагоре, огромните вентилатори, които стояха отстрани, се включиха и разпръснаха мъглата. Тес натисна спирачките и хамърът се изкачи по рампата и излетя навън, бърз, мощен и запечатан срещу набезите на мъглата. Специален бутон на таблото включи излъчването на електромагнитно поле около колата, което се предполагаше да прогони всеки *брухо*, опитващ се да проникне вътре.

Излезе на улицата, силните фарове прорязваха тясна пътечка през гъстата, мрачна мъгла. Сега воят на духовете се надигна — далечен, заплашителен звук, и тя си сложи наушниците, които го блокираха напълно. През лявата слушалка чуваше музика от сидиплейъра, през дясната — гласа на Вайра, който ѝ даваше указания.

Той седеше спокойно на седалката си, странен, висок мъж с очите с цвят на зелен чай на Номад и виждаше неща, които тя не можеше. *Събрали са се в мъглата, минахме право през тях. Вдясно от теб има елен. Носорог вляво. Тези фигури не са реални. Те се преструват, искат да те сплашат, да те разсеят.*

— Вайра, трябва да знам нещо.

— Карай. Бавно. Внимателно.

— Защо ни помагаш, на мен и на Йън?

Той я погледна — лицето му бе като на олимпийски бог, а очите — на куче, което бе невероятно тъжно и бе изстрадало много.

— Защото двамата сте нашата последна, единствена надежда.

— *Нашата*. На кого?

— На ловците на светлина, на всички междинни души на Есперанса... Те...

В слушалките ѝ се чу дразнещо щракане, като силно наелектризиране. Вместо музика сега в лявото ѝ ухо се разнесе заплашителен женски глас.

— Вайра, Вайра, толкова много лъжи. Искаш да ѝ помогнеш, но я лъжеш. Ти си в кома, Тес Ливингстън. Беше простреляна по време на акция. Твоят приятел Йън е получил инфаркт. Вие двамата сте първите междинни души тук от петстотин години. Този белег на бедрото ти? Там си била простреляна. Всичко, което преживяваш тук, е дело на твоето въображение. Душите ви се движат, не са нито тук, нито там и ловците на светлина ви използват...

Вайра се пресегна, смъкна наушниците от главата ѝ и ги хвърли на задната седалка. Тес наби рязко спирачки.

— Коя, по дяволите, беше тази жена?

Мъглата ги обграждаше все по-плътено, жива, дишаща маса от органична материя, която туптеше като сърце, говореше на различни езици, притискаше се по стъклата на хамъра с незаситен глад. Вайра отвори вратата от своята страна, изскочи навън, затвори с трясък и изкрещя:

— Покажи се, Ника!

Не, благодаря, аз не искам да те виждам! Тес подкара отново колата, безразсъдно бързо, без да вижда нищо пред себе си, ужасена от надигналата се пак пронизваща песен — *намери тялото, нахрани тялото...* Внезапно и напълно необяснимо пред себе си видя камион. Истински ли беше или фалшив? Не знаеше. Зави рязко вдясно, но камионът зави в същата посока и те се блъснаха. Ударът я разтърси и направи предницата на другата кола на хармоника.

Двигателят на хамъра замлъкна, Тес отвори вратата и се затича към камиона. *Мога да тичам, дишам, уплашена съм, не съм в никаква кома!* Но имаше чувството, че е хваната в кошмар, мъглата я поглъщаше, дразнещото пищене я пронизваше до костите. Иън вече бе излязъл от камиона и се впусна към другата му страна, притискайки длани до ушите си.

— Помогни ми да изкараме Хуанито! — изкрещя ѝ той.

Хуанито бе в безсъзнание, лицето му бе покрито със засъхнала кръв. Иън го издърпа от колата, Тес го хвана за краката и двамата го понесоха към хамъра. Звучите вече бяха толкова болезнени, че тя се чувстваше зле, прилошаваше ѝ, дъхът ѝ засядаше в гърлото. Иън май не беше в по-добро състояние — докато вкарат Хуанито на задната седалка, лицето му бе побледняло *като* на мъртвец и очевидно едва стоеше на краката си. Тес грабна наушниците от задната седалка, метна му ги и изкрещя да си ги сложи на главата. Щом влязоха в хамъра, наду радиото силно и започна да крещи и да пее, както бе направила и във вилата.

После пронизващите звуци внезапно спряха, но мъглата продължаваше да се стеле над тях, обвивайки колата от двете страни, сякаш се канеше да я вдигне и да я отнесе някъде. Иън свали наушниците и Тес намали звука на радиото.

— Също като преди, Слим. Тишината.

— Ще се измъкнем оттук — тя запали двигателя и подкара хамъра назад.

— Мисля, че сме в кома, ти и аз — започна той и ѝ разказа разкъсано и неподредено какво му бе споделил Пако Фарадей, какво бе научил в „Кафенето на пиката“, как бе повярвал, че Есперанса може наистина да е град, обсебен от *брухос*.

Думите му я притесниха — не защото звучеше като луд или че му бе повярвала, а защото май най-накрая разбра причината за смайването му от откритията в кафенето.

— Иън, какво е дивиди плейър?

— Какво?

— Какво е уай-фай?

— А, това го пишеше в кафенето. Но не знам какво е.

— Какво е айпод? Блекбери? Сиди? Лаптоп? Уиндоус? Макбук?

Той я гледаше уплашено и клатеше глава на всичко.

— Знаеш ли кой е Бил Гейтс? Стив Джобс? Джордж Лукас? Индиана Джоунс?

— Никога не съм чувал за тях.

Божичко!

— Коя година сме?

Той се замисли за миг.

— 1968.

— Мили Боже — прошепна тя.

— Да не би да отговорих грешно?

— Не — тя стисна здраво волана и премигна, за да изтрие парещите сълзи, които избиваха в очите ѝ. — Никсън спечели ли изборите? Боби Кенеди беше ли убит на 5 юни 1968 в хотел „Амбасадор“, в Ел Ей? Убиха ли Мартин Лутер Кинг? 4 април 1968, хотел „Лорейн“, Мемфис? Ами Май Лай? Знаеш ли за Май Лай^[1]?

— Изобщо не знам за какво говориш, Слим.

Тя продължаваше да изрежда дати, събития, случки, подтиквана от някаква лудост, която я караше да каже колкото се може повече за по-кратко време. После отново усети как съзнанието ѝ потрепва и ѝ се стори, че чу майка си да я вика.

— Иън, за мен годината е 2008. Четирийсет години след твоето време.

Той я погледна така, сякаш го бе ударила в стомаха, очите му светеха и правеха лицето му толкова бледо и прозрачно, че тя усети, че времето им изтича. Изпълни я странно чувство на осъзнаване и разбиране.

— *Palo* означава *stick* на английски, Иън. *Rio Palo* се превежда като река на име *Stick*, или...

— Река Стикс — прошепна той. — В гръцката митология това е една от реките в подземното царство, среща се и в „Тибетската книга на мъртвите“. Реката Стикс разделя света на мъртвите от света на живите, тя е границата, където душата прави откритието си: *Ехо, коя, по дяволите, съм аз и какво правя тук?*

От задната седалка се чу кашляне — от онези влажни, силни хрипове, които можеха да означават, че Хуанито се дави в собствената си кръв. Тес подкара по-бързо хамъра, убедена, че ако спре тук, гъстата мъгла, която беше навсякъде, щеше да проникне в колата и да погълне всички.

През лек процеп в мъглата забеляза църквата точно пред себе си и се понесе бясно към нея, надувайки клаксона. Вратата започна да се вдига, гъстата мъглива пелена се сгъсти — като цунами, което се извисяваше все по-високо и по-високо, докато покри напълно покрива на църквата. Тес влетя в гаража, следвана по петите от зловещата вълна.

Иън и Тес отвориха вратите си едновременно и се строполиха навън. Иън се чувстваше слаб, замаян, изтощен, но тръгна към Тес, като се подпираше на капака на колата. Наоколо цареше пълен хаос, хора крещяха, изстрелваха бързо въпросите си, тълпата се скупчи около него, явно никой не можеше да въдвори ред. Двама мъже измъкнаха Хуанито, поставиха го на носилка и го изнесоха през една врата.

Когато Иън стигна до Тес, едва успя да я прегърне и двамата се отпуснаха един на друг като инвалиди. Лицето ѝ изглеждаше пепеливо, усмивката ѝ бе съвсем лека, разсеяна, сякаш не можеше да си спомни коя е и къде се намира.

— Да се махаме оттук, Слим — прошепна той.

— През онази двойна врата. В бункера под църквата. Ще успеем ли?

— Ако се подкрепяме взаимно.

— Чувствам се така, сякаш съм на двеста години, Иън.

— Мисля... че не ни остава много време. Но каквото и да се случи, ще те намеря отново.

Тя обви ръце около раменете му, зарови лице в извивката на шията му и той притвори очи. Останалият свят просто изчезна.

Следващото, което помнеше, бе, че двамата с Тес седяха на диван в слабо осветена стая с Мануел, някаква възрастна индианка и друга жена, по-млада, която той разпозна от статията, която бе прочел за Есперанса.

— Познавам ви — каза Иън. — Сара Уелс, културен антрополог от „Бъркли“. Спечелила стипендия „Фулбрайт“ в края на шейсетте, за да проучва *брухос* в Есперанса. Смята се, че сте изчезнали някъде в Андите. Предполага се, че сте мъртва. В коя година е станало това?

Изумлението на лицето ѝ разкри колко усилия бяха вложили всички, за да не допуснат той и Тес да се доберат до повече информация.

— Последният ми контакт със стария ми живот бе на 16 май 1969 година, мистър Ритър. Когато се обадох на сестра си от Кито — жената хвърли бърз поглед към Мануел. — Той ще помни ли това?

— Не знаем — отвърна Мануел и посочи към бутилките вода на масичката за кафе пред тях. — Пийте още вода. Това ще ни спечели още няколко минути. Ако и двамата си спомните какво ви се случи тук и ако успеете да се върнете в Есперанса, ще бъдете заедно, независимо от времето, което ви разделя.

— Но как? — попита Тес.

Иън се вкопчи силно в ръката ѝ, но вече чувстваше, че не издържа, отслабваше, трептеше и някак изсветляваше.

— Защото Есперанса съществува и вътре, и извън времето такова, каквото го познаваме — каза възрастната жена.

— Вайра остана отвън — каза Тес внезапно, гласът ѝ бе пресипнал, нисък.

— Той ще попречи на *брухос* да ви последват — каза Сара. — Надяваме се да ги спрем и те да не ви проследят до физическите ви тела.

— Но ако ви открият — продължи Мануел, — няма да можем да ви защитим така, както правехме тук. Те все още няма да могат да ви

обсебят, но могат да обсебят хора, близки до вас, и да ги принудят да ви убият.

— Но... това не е нашата битка — възмути се Иън. — Това не е...

Тялото на Тес внезапно стана прозрачно и за един ужасяващ миг Иън виждаше водата, стичаща се по гърлото ѝ, после в стомаха ѝ. Той се дръпна рязко.

— Какво... какво става?

Тя започна да кашля. Иън се наведе и я потупа по гърба, но ръката му премина през нея. Виждаше плътта си вътре в нейната, ръцете му в нейните органи. После Мануел се пхна между тях и прегърна Тес.

— Какво правиш? — извика Иън и се запрепъва назад. Краката му бяха толкова слаби, че поддадоха и той падна на колене на пода.

Сара коленичи до него и се наведе толкова близо, че Иън усети уханието на мед, носещо се от кожата и от косата ѝ.

— Запомни това, Иън. Запомни всичко.

Пред очите му всичко стана червено. Все още чуваше как Тес кашля, тялото на Мануел трепереше и се тресеше до нейното, думите се размиваха, в главата му отекуваше гръмко бучене. Надигна се, за да помогне на Тес. Но докато го правеше, тялото на Мануел се разпадна на парчета — ръка, крак... изчезнаха. Едно рамо падна на пода и изчезна. Главата се откъсна. И после се появи мъж с бяла коса и кръгли очила като на Бен Франклин, който държеше Тес в прегръдките си. Широка усмивка озари лицето ѝ.

— Татко? — каза тя. — Наистина ли си ти?

Иън ахна. Нима Мануел бе виртуалната форма на починалия баща на Тес, Чарли Ливингстън?

Зрението му отслабна съвсем, причерня му и той почувства, че също изчезва, пада, изгубва се. Метеорит се устреми към земята, целият в пламъци, докато пронизваше атмосферата. После остана само тихото, губещо се в далечината мрачно виене на гладните духове.

Доминика усети могъщата промяна в баланса на силите, сякаш тектоничните пластове под Есперанса се бяха разместили. Тя отблъсна Вайра от себе си: сладкият им разговор, нежните им ласки в овощната градина отвъд мъглата са били само уловка, за да ѝ попречи да

последва междинните души, докато те се връщаха във физическите си тела.

— Ще те убия заради това — изсъска тя и пооправи гънките на дрехите си върху съблазнителното си тяло; тялото, което той толкова обичаше, когато бяха в Испания.

— Съмнявам се, *mi amor*. Но се радвам да разбера, че все още си толкова лековерна за някои неща, Ника.

Той разроши с пръсти гъстата си черна коса, усмивката му бе едновременно и радостна, и трагична; този висок, красив, недосегаем мъж, който я бе предал още веднъж.

— Ще ги намеря, Вайра. Знаеш, че ще го направя, имам ресурсите...

— Както и аз. Както и други.

— Други? — да не би да имаше предвид групата за освобождение? — Кои други?

Той се усмихна леко.

— Не сме сами в битката си срещу вашия вид.

Прониза я силен страх. *Той знаеше. Знаеше за това движение. Предател, мразя го.*

— Ако наистина вярваш, че можеш да победиш по този начин, щеше да си го направила вече. Признай си, Ника. Времето ти е отминало. Сега е зората на съвсем нова ера.

После се извърна от нея и се затича към мъглата, пълна с *брухос*, които не можеха да го докоснат, да го обладаят или да му навредят. Преобрази се в движение, мъжът се превърна в черното куче със златистите очи. Секунди преди да потъне в мъглата, победоносният му лай огласи пространството и времето.

Доминика остана там в призрачната си човешка форма, потънала в сълзи, хлипаща неконтролируемо.

[1] Май Лай — вьетнамско село, в което американската армия разстрелва 567 цивилни — жени, деца и старци. Един от най-позорните моменти за САЩ по време на войната с Виетнам. — Б.пр. ↑

ИЪН РИТЪР

1968

„Времето днес е толкова странно, че животът прилича на сън и това ме научи, че човекът, макар и буден, сънува живота си.“

Калдерон де ла
Барка, „Животът е сън“

ДЕСЕТ

Минеаполис, Минесота

Такава неподвижност. Никога не бе познавал нещо подобно на това. Сякаш Вселената все още не бе поела първия си дъх, сърцето ѝ още не бе започнало да бие, всичко бе неоформено, неподредено, чиста възможност. Той чакаше, наблюдател, наблюдаващ самия себе си. Беше само съзнание, нищо повече.

После неподвижността се разтресе от първото дихание на Вселената, от първия удар на сърцето ѝ. Стана му студено, почувства се неудобно, вкочанен. Болеше го навсякъде, неопределена, неконкретна болка, която се разпростираше във всяка част на тялото му, заразяваше кръвта и костите му, органите, клетките. Осъзнаваше всичко, което не беше наред в тялото му, в гърлото, в дробовете, в сърцето. Опита се да свие пръстите си, но не успя. Пробва да отвори уста, да помръдне глава, стъпала, крака. Нищо не работеше. Очите му молеха да се отворят, но клепачите бяха лепкави, тежки, като гъста кал. Зачуди се дали не бе погребан жив.

Вълна от паника се надигна от горящите дробове през разраненото гърло и се разтвори във въздуха. Капка пот се появи на долната му устна. Усещаше я, свършена по форма, нито студена, нито гореща, просто влажна и нерушима.

Почна да възприема и други детайли, звуци и вкусове, усещания, които знаеше, че би трябвало да разпознава, но все още не можеше. Не разполагаше с категории, понятия, имена. Аз съм... Кой? Аз съм болка. Чувствам се неудобно. Не, не, не. Опитай по-надълбоко. Спомни си, спомни си...

Кой му беше казал това? Кой му каза, че трябва да си спомни?

Опита се да се върне отново в първичното състояние на неподвижност, но вече не можеше да си проправи път дотам. Не помнеше какво бе изпитвал тогава. Не можеше да блокира звуците, вкусовете, прилива на сетивност. Онова застинало спокойствие бе като пламък на свещичка от торта за рожден ден, която рожденикът вече бе духнал.

Аз съм... Игра. Той знаеше тази игра. Аз съм птица.

Каква птица?

Кондор.

И за миг се видя как стои и се взира нагоре към небето, където двойка кондори се носеха по въздушните течения, а величествените им криле хвърляха огромна сянка.

После образът изчезна и му се прииска да стене, да крещи... Моля, върни се, не си отивай, моля те...

Чу познат глас. Мъжки глас.

— Мамо — викаше мъжът. — Мамо, ела тук! Мисля, че се събужда!

Топла длан докосна дясната ръка на Иън, лицето му.

— Татко? Чуваш ли ме? Пръстите ти помръднаха.

Люк. Това е Люк. Пръсти повдигнаха залепналите му клепачи, светлината проникна като острие през ретината му, чак до мозъка. Иън извърна глава от нея.

— Мамо! Обади се на сестрите! Къде е проклетият бутон? Божичко, той се върна. В съзнание е.

— Сега — женски глас, който Иън разпозна. Луиз, бившата му жена.

Моля те, върви си, Луиз.

— Успокой се, Люк — трак, трак, трак... Токчета по пода. — Вероятно е несъзнателен рефлекс. Случвало се е и преди. Не означава нищо... О, Господи! Очите му са отворени — тя се наведе над него, силната миризма на парфюма ѝ го зашемети. — Иън? Мигни, ако ме чуваш.

Иън мигна.

— Ще намеря лекар. Сестра. Някого — после Луиз изтича от стаята, крещейки: — Сестра, сестра! Моля, доведете лекар тук, съпругът ми се събуди!

— Божичко, татко... — прошепна Люк. — Мислех, че съм те загубил завинаги.

Иън извърна отново глава, мускулите му пукаха като ръждясали панти, черепът му сякаш бе пронизан от остра вила. Отвори очи. Вълна от сиво. Шумове. Неравномерни пиюкащи звуци от някакъв апарат, гласът на сина му. Зрението му се възстанови и лицето на Люк изплува пред него — здрави рамене, къдрава коса, прибрана назад на

опашка, хипи гердан с цветни мъниста, тениска със символа на мира и думите „МИР СЕГА“. Люк, който имаше устните и кожата на майка си, носа и тъмните очи на Иън. А откъде се беше появила тази трапчинка в ъгъла на устата му? И русата му коса? Някакви далечни рецесивни гени?

Иън стисна ръката на Люк, после свали кислородната маска от лицето си — дребен жест, за който му бяха нужни огромни усилия.

— Никакъв. Шанс — каза тихо със стържещ глас. — Вода.

Студената вода щеше да му помогне да говори. Трябваше да каже на Люк какво бе станало, да му опише, да обясни. Трябваше да разкаже всичко, преди спомените му да изчезнат.

Люк повдигна главата на баща си и пъкна внимателно сламка между напуканите му устни. Иън всмукна бавно и почти простена, когато студената течност се плъзна по нараненото му гърло. Всмукна още веднъж, кимна и Люк дръпна чашата. Главата на Иън се отпусна пак на възглавницата.

— Колко време? — попита той. — Колко време ме нямаше?

— Три седмици, шест дни... — Люк погледна към часовника на стената. — Девет часа и 12 минути.

Иън не се въздържа и се усмихна. Откакто Люк бе станал достатъчно голям, за да ходи и говори, тази прецизност бе характерна за него в същата степен, колкото и цветът на косата му, и трапчинката в ъгъла на устата му.

— Бях мъртъв — каза той.

Люк си придърпа стол до леглото, седна и се наведе към баща си.

— Получил си инфаркт в офиса си. След като са те довели в болницата, си получил втори и си умрял... Не знам... за няколко минути, после са те върнали обратно, но си изпаднал в кома. Бях на път за болницата, когато е станало. Казаха, че може да имаш увреждания на мозъка. Известно време бе на животоподдържащи системи. Най-накрая се стабилизира, но през последните седмици бе в кома.

— Бях... някъде — Иън затвори очи и се опита да си припомни Есперанса, пътуването си, Лес, всичко, което бе преживял. Но то вече му приличаше на сън, някакъв измислен свят, който бе създал в главата си, избледняващ като стара снимка. Опита се да го облече в думи,

заговори бързо, отчаяно искащ да сподели с Люк колкото се може повече.

Но синът му го прекъсна.

— Татко, лекарят ще бъде тук след няколко минути. Просто се отпусни и...

Очите на Иън се отвориха, той сграбчи Люк за ръката и го стисна толкова силно, че момчето изохка.

— Запомни тези неща. Мобилни телефони, интернет. Гугъл. Нещо, наречено айпод. Мартин Лутер Кинг и Боби Кенеди ще бъдат убити. Нещо за Май Лай. Космическа станция. Дивиди. Лаптопи...

Изражението на любов, загриженост и облекчение, което бе изписано допреди малко на лицето на Люк, се смени с нещо по-мрачно — ужас, че мозъкът на баща му наистина бе увреден.

— Не съм луд, Люк. — *Надявам се.* Гласът му бе пресипнал, несигурен. — Есперанса, Еквадор. Там бях.

— Професор Ритър — изгърмя силен глас от вратата. — Най-после отново сред нас.

Мъжът, който влезе в стаята, следван по петите от Луиз, бе висок над метър и деветдесет и имаше красива, уверена усмивка, която можеше да накара всекиго да се отпусне и да се почувства по-добре. Прегърбените му рамене бяха доказателство за юношество, прекарано с чувство на вина заради ръста му. В началото на четирийсетте, предположи Иън, хубав по начин, по който като че ли повечето лекари бяха — доктор Килдеър^[1] с черна коса.

— Аз съм доктор Андрос, вашият кардиолог. Как се чувствате?

— По-добре, отколкото преди петнайсет минути.

— Помните ли какво ви се случи?

— Изпитах силна болка в гърдите, докато бях на бюрото си. Когато стана... Мисля, че веднага разбрах какво е.

— Вашата секретарка ви е намерила. Имахте втори сърдечен пристъп тук в болницата и...

— Той ме е довършил.

— Да, наложи се да ви съживяваме.

Андрос погледна в картоната, който държеше в ръцете си, и погледът на Иън се премести към бившата му жена. Тя стоеше до лекаря — все така спокойна и съвършена — една изящна Барби кукла, но брюнетка, с гневни сини очи, изпълнени с яд и негодувание заради

неудобството, което той ѝ причиняваше. Неговото физическо състояние я откъсваше от много по-важните за нея неща — благотворителните каузи, новият съпруг и нарасналото ѝ семейство.

Луиз каза:

— Чудесно е, че си отново сред нас, Иън. Толкова се притеснихме.

— Да, чудесно е, че съм тук.

— Може ли да ни оставите за малко насаме, мисис Ритър? — попита лекарят.

— Да, разбира се — отвърна Луиз и се отмести от леглото.

— Бел, мисис Бел — обади се Люк. — След развода ни се омъжи пак.

Луиз погледна възмутено към Люк. Доктор Андрос явно не знаеше как да реагира на това, така че просто повтори първоначалната си молба. Люк и Луиз излязоха от стаята, спорейки с приглушени гласове, а Андрос си придърпа един стол.

— Искам да ви прегледам, мистър Ритър. Целта ми е да излезете оттук, колкото е възможно по-скоро.

— Определено искаме едно и също.

Андрос си вършеше уверено работата, говорейки небрежно за това и онова, докато махаше катетъра му и изключваше кислородния апарат и другите машини, жужащи край леглото му. Иън се опитваше да не мърда и да не пречи. Обмисляше възможността мозъкът му да бе поне отчасти увреден, да бе халюцинирал всичко и упойките и останалите лекарства, които му бяха давали, да бяха създали фантазията му за Есперанса.

— Колко време бях мъртъв? — попита той най-накрая.

— За щастие бяхте в интензивното, когато сърцето ви спря втория път, така че бързо реагирахме. Не съм сигурен точно колко време сте били действително мъртъв.

— Колко време мозъкът може да бъде лишен от кислород, преди да бъде непоправимо увреден?

— Много повече, отколкото беше във вашия случай — успокои го Андрос.

— Какво е станало с мен през това време?

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса.

Иън се надигна малко в леглото и се облегна назад на възглавницата си, отпи от чашата с вода и си спомни колко благодарен се почувства, когато вкуси онова горещо кафе в Бodega дел Сиело и когато отхапа от димящата емпанада.

— Какво е станало с мен, докато съм бил мъртъв?

Андрос сега стоеше до мивката с гръб към Иън и си миеше ръцете.

— Нямам представа, мистър Ритър.

— Никога ли не сте мислили по въпроса?

— Разбира се, че съм мислил — мъжът откъсна няколко салфетки от поставката на стената и се обърна, докато подсушаваше ръцете си. Красивото му лице а ла доктор Килдеър разкриваше, че наистина бе посветил много време на този въпрос, но явно още не бе стигнал до удовлетворително заключение. — Прекарах две години като лекар във Виетнам. Изгубих много пациенти. Но освен това имах пациенти, които умираха и се връщаха след това към живота. Някои от тях ми задава същия въпрос като вас. Нямам отговор, просто теория. Може би вие ще ми помогнете — хвърли салфетките в кошчето и се приближи към леглото. — Какво преживяхте?

През 2008 година Андрос щеше да бъде на около осемдесет години или — най-вероятно — мъртъв. Иън знаеше, че ако имаше достъп до Гугъл, щеше да напише името му и със сигурност щеше да излезе някаква информация за него. Искаше да му каже всичко, да признае, да му се довери, да прошепне „Открих истинския си живот, истинското си аз, влюбих се“. Но ако го направеше, можеше да го сметнат за луд и да се озове в усмирителна риза. А може би заслужаваше тази риза, може би наистина бе луд?

Затова отвърна:

— Нищо. Не си спомням нищо.

Малко след като Андрос излезе, Люк се върна в стаята.

— Лекарят каза на мен и на мама, че трябва да си почиваш. Ще дойда отново утре, татко.

— Люк, почакай — Иън сграбчи ръката на сина си. — Трябва да се махна оттук. Да се върна в Еквадор, в... — *Трябва да отида четирийсет години напред във времето.* О, нима? Четирийсет години? Божичко, изобщо си нямаше идея какво трябваше да направи.

— Татко, ще говорим по-късно — Люк стисна ръката му. — Обещавам, ще кажа на Кейси, че може да дойде да те види — прегърна нежно Иън, сякаш се боеше, че баща му може да се счупи. — Всеки ден седях тук, говорех ти, молах те да се върнеш. И ето те сега — изправи се, но не пусна ръката му. — Имаме проблем с мама. Трябва да поговорим за нея, трябва официално да прекратиш пълномощното ѝ да действа от твое име.

Луиз имаше пълномощно да действа от негово име? Как беше пропуснал да го прекрати след развода?

— Какъв е проблемът? Държа се добре преди малко.

— Нима?

Иън не искаше да задълбава. Враждебността между Люк и майка му беше техен проблем.

— Ще говоря с адвоката от университета, когато изляза.

— Вече се свързах с офиса му. В момента е извън града, но ще се върне следващата седмица.

— Това е добре. Следващата седмица не е далече.

— Ще се видим утре, татко.

Иън седеше на стола до прозореца в болничната си стая, пишещата машина „Ремингтън“ беше поставена на масичката пред него. Искаше му се да има компютър като онзи в „Кафенето на пиката“. *Ако въобще съществуваха такива неща.*

Беше започнал живота си като репортер в онази база в Щутгарт, когато военната полиция го накара да опише как е намерил подпухналото тяло на баща си, висящо на въжето в банята. Беше се придържал към фактите, такива, каквито ги бе видял. Това правеше и през последните няколко дни и вече бе изпълнил повече от трийсет листа с бележки и спомени. Колкото повече пишеше, толкова повече си припомняше. Понякога му се струваше, че спомените могат да създадат тунел, през който да се върне в онзи свят. Но в повечето случаи се съмняваше във всичко, което се бе случило и което бе изписал, и му се струваше, че — в най-добрия случай — е просто екзотична фантазия, а в най-лошия — бълнувания на полудял човек.

Загледа се в голата пустош на Минесота, все още покрита с мартенски сняг. Снежинките тихо докосваха стъклото и преди да се

разтопят, за секунда запазваха съвършената си форма. Дните му напоследък минаваха по един и същи начин. Разхождаше се постоянно по коридорите на болницата, ходеше в общата стая да гледа телевизия, ядеше силна храна, пишеше и се надяваше, че написаното ще докаже, че не си бе загубил ума, когато бе умрял.

Между тези тривиални дейности постепенно усещаше как разпокъсаните части на предишния му живот започват да се съединяват отново около него. Иън Ритър, професор по журналистика в университета на Минесота, станал носител на награда „Пулицър“ на 28 години, в отпуск по болест от четири седмици и два дни. Иън Ритър, автор на „Минеаполис Трибюн“ не беше водил колонката си от пет седмици. Трябваше да се върне скоро на работа, да направи крачка към обичайния си живот, за да може да организира пътуването си до Еквадор.

Продължаваше да я вижда. Тес в автобуса, в посадата, Тес в хамъра, пред камината във вила номер 13. *Тес, жената от фантазията ми, създадена от дълбините на подсъзнанието ми, докато съм бил в кома.* Каква беше историята с това число? Надраска го на листа, подчерта го два пъти, после написа: автобус 13, вила 13, компютър 13. Всичко ли си бе измислил? А ако не беше, какво послание бе скрито в тези тринайсетици? Лош късмет?

В отделението изведнъж се разпищя алармата и по високоговорителя проехтя женски глас: „Код синьо в стая 13. Повтарям, код синьо в стая 13“.

Побиха го нервни тръпки. Тринаiset. Съобщението привлече вниманието му. Иън нямаше представа какво означаваше „код синьо“, но санитарите и сестрите търчаха наоколо, мъкнейки апаратура и носилки. Той стана и се запъти към вратата. Надолу по коридора болничният персонал се бе струпал пред стая 13, в която явно се бе случило нещо. Стаята се намираше в кардиологичното крило, което означаваше, че пациентът очевидно бе изкарал инфаркт.

— Горкият Бил — каза Гладис, слабата, възрастна женица, стояща на прага на съседната стая. — Оплакваше се, че не се чувства добре, но сестрата настояваше, че резултатите му са хубави и че вероятно просто има киселини в стомаха.

Иън беше срещнал Бил и Гладис в общата стая вчера. Бил, чернокож мъж на около осемдесет години, се придвижваше с

проходилка, раменете му бяха приведени над нея, сякаш носеше много тежък товар.

— Не се притеснявайте, ще го спасят. В тази болница екипът кардиолози е един от най-добрите в страната.

Вратата на стая 13 се затвори. Тъкмо когато Иън се извърна, за да се прибере, Бил премина през вратата — *през затворената, дървена врата* — и се появи в коридора, облечен в болнична нощница и по раздърпани чехли. Взря се над телените рамки на очилата си и се почеса по почти плешивата си глава. Изглеждаше объркан и смутен. *Затвори ме, изхвърли ключа.* Иън погледна бързо към Гладис, но тя не показва по никакъв начин, че е видяла Бил.

Но той я видя и се впусна към нея.

— Гладис, притеснявам се за нещо.

Жената не го чу, не можеше да го види, просто се прибра в стаята си и затвори вратата. Инстинктът на Иън крещеше, че трябва да изтърчи по коридора и да излезе през най-близкия изход. Но краката му не помръдваха. Когато черните, празни очи на Бил се срещнаха с неговите, чернокожият мъж каза:

— Ти ме виждаш. Но Гладис не можеше. Защо? Какво ми се е случило?

Иън не само го чуваше и виждаше, но усещаше и умолителната нотка в гласа му, объркването, страха...

— *Аз... Аз полудявам, Бил* — ... не знам какво е станало с теб, Бил. Но преди няколко минути лекарите и сестрите влетяха в стаята ти, затова предполагам, че е имало спешен случай. — Отговорът на другия му въпрос — *защо Иън го виждаше, а Гладис не можеше, беше неочаквано лесен.* Причината бе, че Бил сега бе на място, където Иън се бе намирал преди. Или защото мозъкът му се бе изпарил в това болнично отделение.

Бил погледна към заключената врата на стаята си, после отново към Иън.

— Мисля, че сърцето ми спря — придърпа страните на болничната нощница и внезапно се разсмя. — Мразя това проклето нещо — оставя отпуснатия ти задник гол, та всички хубави сестрички да го видят.

— Напълно разбирам какво имаш предвид.

— Толкова съм уморен от това място.

— Не е нужно да оставаш, Бил. Изборът е само твой. — *Защо го казах? Вярно ли е? Кой съм аз, да давам съвет на почти мъртъв човек?*

— Жена ми си отиде преди четири години. Без нея ми беше много самотно. Имаме шест деца и двама и четири внука, но всички са заети със своя живот, знаеш за какво говоря, нали?

— Да.

— Татко?

Иън се завъртя, стреснат от гласа на сина си, който бе дошъл почти безшумно зад гърба му.

— Люк.

— Стори ми се, че те чух да говориш с някого.

— Само с призрака на стария мъж в тази стая — Иън посочи с пръст в посоката, в която допреди малко се намираше Бил, но сега коридорът бе празен. Нищо чудно. Бил беше просто плод на неговото въображение.

— Да, добре — каза Люк и се разсмя, но смехът бе малко колеблив, като че ли част от него все още се съмняваше, че мозъкът на баща му може да е увреден. — Слушай, тъкмо идвам от доктор Андрос. Ще те изпише утре. Мама не е съгласна обаче.

Вратата на стая 13 се отвори и оттам започнаха да излизат лекари и сестри, мъкнеци апаратурата и папките си, забравили вече всякаква спешност. През отворената врата Иън видя двама санитарии да повдигат тялото на Бил и да го поставят на носилка, след което го покриха и започнаха да бутат носилката по коридора.

— Не си се шегувал — прошепна Люк тихо.

Разтърсен от потвърждението, че наистина бе видял и говорил с духа на мъртвец, Иън не отговори.

— Божичко, татко. Случвало ли се е и преди?

Нервен смях се надигна в гърдите му. Случвало ли се е преди? Преди какво? Преди да умре? Преди мозъкът му да се разкапе от липсата на кислород в интензивното?

— Не.

— Каквото и да е това, не споменавай нищо пред мама.

— Не съм и възнамерявал. — Иън не смяташе да казва и на Люк, преди да го бе заварил да говори с призрака на Бен в коридора.

— Ще го използва като доказателство, че не си наред с ума.

Може би ще бъде права.

— Чувал ли си се с адвокатата?

— Все още чакам да се свърже с мен.

— Как изглеждаше този призрак, татко?

Докато влизаха в стаята му, Иън описа какво се беше случило, а Люк слушаше с жив интерес.

— Имах чувството, че Бил бе готов да се пренесе отвъд, но все още не го осъзнаваше. — *Нима? Това ли е било тъпото ти чувство? Какво означаваше това? Сега вече стана и експерт по свръхестествените пренасяния?*

— Леле, това е невероятно! — каза Люк. — Веднъж, докато бях под въздействието на халюциногени, вървах в центъра на Минеаполис и ме заобиколиха духове. Всички сякаш говореха едновременно, опитваха се да ми привлекат вниманието, да ми предадат послания за семействата и близките си, някои искаха да разберат дали аз съм изпратен, за да им помогна да отидат някъде другаде.

— Какво направи?

— Изперках от страх, върнах се в апартамента си и се заключих.

— Духове? Кой говори за духове?

Луиз влезе в стаята, без да почука, а думите ѝ накараха Иън да заподозре, че бе подслушвала отвън на вратата. Носеше му подарък — огромен букет цветя.

— Я се виж само, стоиш и ходиш, и вече работиш, с пишещата си машина, с изписаните страници... — избликна тя в бърз поток от думи.

Люк направи гримаса на презрение, но Иън се усмихна и я поздрави, после бързо събра листовете, които бе изписал, и ги подаде на сина си.

— Пази ми ги, докато ме пуснат утре.

— Утре е прекалено скоро — намеси се веднага Луиз, докато поставяше цветята във вазата на перваза на прозореца. — Току-що си поговорих с доктор Андрос и му изтъкнах, че изкара два инфаркта.

— Андрос е кардиолог, мамо — каза Люк. — Сигурен съм, че едва ли има нужда от твоето мнение.

— Чувствам се добре — каза Иън. — Готов съм за изписване.

— Не можеш да го направиш — сопна се Луиз.

Застана лице в лице с него, с фризираната си, бухнала коса, неестествено големите си очи, синята си пола и сако и с обувките и чантата в тон. Луиз, модната икона. Спомни си смеха ѝ в първите години на брака им, когато беше специалист по числата и цифрите и работеше като счетоводител във фирма за недвижими имоти, единствената жена в изцяло мъжки офис. Тогава цялото ѝ държане бе по-меко, по-леко и изпълнено с радост от живота. Помнеше я като жената, която вече не беше, и понякога му липсваше тази стара Луиз, липсваше му това, което имаха в онези години.

— Някой трябва да се грижи за теб у дома ти — продължи тя. — Трябва да уредим нещо, някой да идва...

— Благодаря ти за цветята, Луиз, и за това, че си се грижила за всичко, докато съм бил в кома. Оценявам го. Но мога сам да вземам решения за себе си — каза Иън.

— Честно казано, Иън, не съм убедена, че можеш да вземаш каквито и да било решения. Загубата на кислород се е отразила на мозъка ти...

— Достатъчно, мамо! — прекъсна я рязко Люк. — Татко е добре.

Очите ѝ се разшириха от обида, яркочервените ѝ устни се присвиха възмутено, гневно.

— Люк, това е между бащата ти и мен. И след като аз имам пълномощно за всичко, свързано с него, аз ще преценя кога да го изпишат от болницата. Освен това не съм видяла ти да платиш някой разход от тези, които медицинската му застраховка не покрива. Нито ти, нито Кейси, нито университетът. Аз, аз плащам за това.

— Толкова си прозрачна, че чак е отвратително — Люк направо крещеше вече. — Изобщо не ти пука за татко. Важно е само как изглежда отстрани, какво ще си помислят хората. В новата си роля на съпруга на преуспяващ бизнесмен и филантропка искаш да те смятат за много състрадателна. Ти си просто проклета златотърсачка!

Очите на Луиз искряха от ярост.

— Не... мога да повярвам, че мислиш така за мен, Люк.

— Е, по-добре повярвай — не спря той.

Сърцето на Иън започна да го боли. Осъзна, че Люк използваше тази възможност, за да изкаже на глас всички проблеми, които имаше с майка си.

— Моля ги. Спрете да спорите — Иън проговори с толкова странно спокойствие в гласа, че и двамата млъкнаха внезапно и го погледнаха с изненада, сякаш той нямаше нищо общо с кавгата им.

Минаха няколко секунди, след което Люк каза:

— Прав си. Няма смисъл да спорим. Нямах повече работа тук, мамо. — Постави ръка на раменете ѝ и я побутна към вратата.

Луиз се дръпна, за да не я докосва, и го погледна така, сякаш бе побесняло куче.

— Да не си посмял да ми казваш какво да правя, млади момко.

— По-късно, мамо. — Люк отново сложи ръката си на рамото ѝ и я изведе в коридора, като затвори вратата зад нея. После се наведе над Иън и тихо му каза: — Опитва се да убеди Андрос, че трябва да те прегледа и невролог, за да провери дали не си невменяем. Казвам ти, татко, ще става по-зле. Беше унижена от развода, защото ти го поиска. Напълно удобно е забравила, че именно тя се чукаше с онзи, докато все още бе омъжена за теб.

— Както и да е. — Цялата тази драма бе изтощила Иън. — Има пари в общата ни сметка, която е на мое и твое име. Плати ѝ каквото е необходимо. Наеми адвокат да я заличи като мой пълномощник. Ние сме разведени. Тя не трябва да има нищо общо с моя живот.

Леко почукване, после красива червенокоса глава се подаде през вратата.

— Ей, момчета — каза жената. — Може ли да вляза? Тук, навън, атмосферата е малко враждебна, особено след като бившата мисис Ритър отпрати някои обиди по мой адрес, докато се разминавахме в коридора.

Люк се разсмя и прегърна Кейси О'Тул. После се обърна към Иън.

— Заемам се веднага, татко. Ще се върна по-късно.

Люк затвори вратата на излизане, а Кейси влезе в стаята; усмивката ѝ беше достатъчно ярка, за да освети тъмната половина на Луната.

— Ей, красавецо.

— Кейси О'Тул. Не съм в най-добрата си форма.

— На мен ми изглеждаш чудесно. — Остави кутия шоколадови бонбони на масичката до него, после се наведе и го целуна по устата.

Иън се развъълнува силно, когато устните ѝ се сляха с неговите. Но въпреки това можеше да мисли само колко много се различаваха устните на Лес от нейните — формата им, плътността им... Ако Кейси беше жива през 2008 година, щеше да бъде на шейсет и седем години. *А аз ще съм на осемдесет и четири.* Вече не беше сигурен какво изпитваше към нея.

Кейси се отдръпна назад, красивата ѝ коса се спускаше отстрани на лицето ѝ, яркозелените ѝ очи се опитваха да разгадаят изражението му.

— Люк се обади и каза, че е издействал разрешение да те посетя. Опитвах се да дойда, докато беше в кома, но Луиз фучеше много и не исках да предизвикам скандал.

— Прекрасно е, че те виждам — каза Иън.

— Люк ме информираше за състоянието ти. — Придърпа си стол до него и седна, красиво кръстосвайки крака. Премигна закачливо. — Позволено ли ти е да ядеш шоколад?

Внезапно в съзнанието му проблесна спомен — двамата стоят пред водопада Хиавата в греция от цветовете на есента парк и тя го гледа по същия игрив начин. И той я целува.

— Никой не ми е казал, че *не мога* да ям шоколад.

Тя повдигна капака на кутията и показа най-голямата му слабост — великолепни швейцарски шоколадови бонбони във формата на полумесец, комбинация от бял и тъмен шоколад, бонбони във формата на сърце, пълни с карамел, малки квадратчета с черешки върху тях, триъгълничета, изпъстрени със златисти късчета сушени плодове. Шоколадът имаше специално място в речника на техните взаимоотношения — шоколад на рождените дни, на Свети Валентин, на Коледа и понякога, просто без повод.

Избра си един триъгълен бонбон, отхапа и почувства как гърлото му се затваря и за малко да повърне. Грабна салфетка от кутията на масичката, изплю го и го хвърли в боклука.

— Предполагам, че не си пасва с лекарствата ми...

— Вероятно е прекалено скоро.

Иън почувства вина, че шоколадът го бе накарал да му се доповръща.

— Кажи ми какво става в университета. И с теб.

Зададе правилния въпрос.

— Човекът, който те замества, явно си няма и представа от журналистика и има няколко оплаквания от студенти, че е некомпетентен...

Нещо просветва над дясното ѝ рамо и докато го гледаше, Иън спря да слуша какво точно му говореше тя. Какво беше това? Оптическа илюзия, някаква игра на светлината? Присви очи, изви глава, погледна отново, надявайки се, че каквото и да беше, щеше да го види по-добре с периферното си зрение. Изглеждаше така, сякаш прехвърчаше и прелиташе като бяла нощна пеперуда, като призрачна пеперуда, и почти изчезна, когато се озова в сноповете ярка светлина, влизаща през прозореца. Появи се отново миг по-късно, в другата част на стаята, където светлината не стигаше, и там се превърна в сянка, която започна да приема форма и плътност. *Той знаеше какво е това, мамка му, много добре знаеше.*

Иън скочи на крака и се впусна към нея, размахвайки ръце, крещейки с цяло гърло, а сърцето му биеше лудо. Грабна една лампа, метна я и тя се разби в стената. Стъклото и крушката ѝ се пръснаха на парчета. И тогава я видя — жена, *бруха*, и разбра, че го е последвала от смъртта. Беше все още там, когато двама санитарии го сграбчиха, събориха на пода и забиха спринцовка във врата му. Смехът на *брухата* бе последното нещо, което чу, докато потъваше като камък в мрака.

[1] Доктор Килдеър — синоним за красив и добродетелен лекар; името за пръв път се появява в кратък разказ от 1936 г. След това героят се среща в редица филми, но най-известен е от едноименния сериал на NBC — 1961–1966 г., игран от Ричард Чембърлейн. — Б.пр.

↑

ЕДИНАЙСЕТ

Той се хвърли към Доминика, размахвайки ръце като луд, крещейки: „Виждам те, бруха, виждам те, върви на майната си, разкарай се от мен!“ И когато метна съвършено точно прицелената лампа по нея, тя внезапно разбра, че Иън не просто усещаше присъствието ѝ, нито бе забелязал движението ѝ като сянка с периферното си зрение, а *наистина* я виждаше.

Как бе възможно? Извън Есперанса единствените, които можеха да виждат *брухос*, бяха хората, настроени към едно по-вътрешно съзнание — шаманите, медиумите, екстрасенсите.

Логичното обяснение беше, че преживяването му в Есперанса, досегът му със смъртта и връщането му оттам бяха отключили нещо вътре в него. Дали Иън сега притежаваше дарбата на второто зрение, също като момичето от „Кафенето на пиката“, Консуело?

Докато санитарите го упояваха и полагаха на носилката, Доминика бе обзета от отчаяние. Какво трябваше да направи сега? Ако обсебеше съзнанието и тялото на някой от тези мъже, можеше да го накара да убие Иън. А можеше и да не се получи. Способностите ѝ в това време не бяха изпробвани. Никога не бе пътувала във времето, за да убие някого. Само за да обсебва.

От раждането си през 1408 до смъртта си през 1444 година и във всичко, което ѝ се бе случило оттогава до този момент, винаги се бе придвижвала *заедно с* потока на времето, не *срещу* него. Макар да бе възможно за нейния вид да се връщат назад във времето, все пак не бе лесно. Само за да стигне тук, за да открие къде се намира Иън, ѝ бяха нужни дни наблюдение и подслушване на Ед, Сара, Илика и възстановяващия се герой Хуанито. Трябваше да влезе в компютрите им, в охранителните им камери, а после използва способностите си, за да се настрои на вибрациите, които излъчваше душата на Иън. А сега се оказа, че той може да я вижда.

Тя нямаше план Б. Но изминалите шестстотин години все пак я бяха научили на много неща и най-вече на адаптивност. Затова се метна веднага към най-близкия санитар и потъна в него като нож в

масло — и бе незабавно отхвърлена обратно. Вбесена, се опита да обсеби другия санитар. Когато се случи абсолютно същото, разбра, че не беше аномалия. Явно бе ограничение, свързано с тази епоха — или пък само с Иън и хората около него. Все пак през 1914 година бе успяла да обладае Бен без никакви проблеми. Да не би това да означаваше, че няма да може да обсеби никого тук? Тази възможност я ужаси в същата степен, в която се плашеше и от освободителното движение.

Последва ги в коридори и междувременно обмисляше алтернативите, с които разполагаше. Синът му. Любовницата му. Бившата му съпруга. Можеше ли да обсеби някого от тях?

Дори да беше възможно, то синът му, който не беше тук в момента, очевидно не бе най-добрият вариант. Въпреки че Люк имаше съмнения за умственото състояние на Иън, отношенията им явно бяха много стабилни и тя едва ли щеше да успее да го принуди да убие баща си. Освен това, когато беше в стаята по-рано, бе усетила наличието на токсини в тялото му — наркотици, популярни в тази ера; марихуана, мескалин, пейот, отрови, променящи съзнанието, които щяха да я объркат и да ѝ попречат да открие пътя си обратно навън. А можеха да му позволят и да разбере истинските ѝ намерения.

Красивата червенокоска изкушаваше Доминика. Допадаше ѝ дързостта на жената, интелигентността ѝ. Но Кейси О’Тул обичаше Иън, което означаваше, че нямаше шанс да я принуди да го убие.

Значи последният избор беше бившата съпруга. Доминика се приближи до Луиз, която вървеше припряно зад носилката, притиснала хубавата си малка чанта под мишница, високите ѝ токчета тропаха силно по облицования с плочки под, а тъмната ѝ коса бе толкова обилно напръскана със спрей, че къдриците ѝ не помръдваха дори от силните струи въздух, духащи от климатиците. Толкова дребно телце. Тънка талия, красиво разширяваща се към бедрата, палава походка. *Щеше ли да успее да я обсеби?*

Придвижи се плътно зад нея и се плъзна вътре ненатрапчиво, както тънката тресчица се пъхва под кожата. Светкавично разпръсна същността си из цялото тяло на Луиз и не бе отхвърлена. Жената не трепна, нито се сгърчи и явно изобщо не разбра, че е била обладана. Може би това бе начинът за намиране на приемници в тази ера.

Направи го нежно, излъжи прикрито — като ракова клетка, изчакваща удобния момент.

Проучи бързо физическото и емоционалното ѝ състояние. Отвън беше толкова привлекателна, но отвътре беше пълна каша. Огорчението ѝ от развода вече бе предизвикал проблеми с червата и със ставите на коленете и раменете. Постоянно бе на диети и имаше склонност към прекалено драматизиране, което бавно разяждаше надбъбречните ѝ жлези. Луиз бе изневерявала на Иън по време на брака им, но се възприемаше като жертва, защото той първи бе подал молба за развод и така я бе унижил жестоко. Нейното най-силно желание бе отмъщението. Ненавиждаше факта, че синът им бе близък с Иън и че Люк я възприемаше като алчна кучка, стремяща се към положение и власт, която не разбира нищо.

Освен някоя цигара марихуана от време на време, тя не приемаше други наркотици, не пушеше, пиеше умерено. С други думи, Луиз Ритър-Бел щеше да предостави чудесно, здраво тяло на Доминика, поне за момента.

Докато санитарите доближаваха двойните врати в края на коридора, Доминика започна да се притеснява. Отвъд тези врати се намираще психиатричното отделение. Чувстваше колективното мисловно неразположение на хората вътре, цунами от страх, отчаяние, депресия, трагедия. За щастие тялото на Луиз ѝ осигуряваше някаква защита, но за Доминика бе болезнено ясно, че не може да обсеби някого там, за да убие Иън, освен ако не променеше плана си.

Санитарите спряха пред двойните врати.

— Тук не са позволени посетители — каза по-слабият, мускулест мъж.

— Какво е това отделение? — попита Кейси.

— Психиатричното.

— Той не трябва да е тук! — възпротиви се силно тя.

— Извинете ме — обади се Луиз и в гласа ѝ се чу ледена нотка. Доминика усети напрежението в тялото ѝ, едва потискания гняв, но не се осмели да се намеси. — Това е семеен въпрос, мис О'Тул.

Кейси избухна в силен смях.

— Тогава вие какво правите тук? Не сте част от неговото семейство след развода ви преди две години — обърна се решително

към санитарите. — Синът на мистър Ритър има официално пълномощно за медицинските решения, свързани с него.

Доминика се почувства засрамена от объркването на Луиз, която се умълча и започна да рови из файловете в главата си, за да открие документа, който беше направил Люк законен настойник на баща му. Когато стигна до извода, че Кейси блъфира, каза на санитарите, че тя е носител на законовото пълномощно. Кейси я прекъсна.

— Трябва да се обадите на Люк Ритър.

— Съжалявам, госпожо — отвърна санитарят. — Болничната политика изисква всеки пациент с такъв пристъп да бъде докаран в психиатричното отделение за преценка на състоянието му. Не ни е необходимо разрешение за това.

— Кой е началникът ви? — попита Кейси.

— Доктор Данфорт, болничният администратор.

— Добре, ще говоря с него. И после ще се обадя на сина на мистър Ритър.

Кейси си тръгна, а Луиз я изгледа сърдито. После гневът ѝ изригна, тя се втурна след нея, сграбчи я за ръката и я дръпна силно, за да се обърне.

— Чуй ме добре, госпожичке — думите излизаха със съскане през зъбите ѝ и се беше навела толкова близо до Кейси, че Доминика виждаше кехлибарените пръски в красивите ѝ зелени очи. — Не искам да доближаваш до Иън, ясно ли е?

— Разкарайте се от мен. Веднага — отблъсна я Кейси.

Луиз се олюля на високите си токчета, единият ѝ глезен се изви, обувката ѝ падна и тя се просна на пода на красивото си малко дупе.

— Това е нападение! Ще те съдя!

— Чудесно — Кейси отметна червената си коса, обърна се и щракна предизвикателно с пръсти. — Ехо, Луиз. Отивам да се обадя на Люк.

Луиз се изправи доста трудно. Полата ѝ бе много тясна, подът бе хлъзгав, катарамата на колана на жартиера ѝ се откачи и единият ѝ чорап се свлече. Тя се почувства още по-унизена от това, че скарването им с Кейси бе видно от санитарите и от другия медицински персонал. Но Доминика се интересуваше най-много от нейната ярост — емоция, която можеше да манипулира и управлява.

След като Луиз най-накрая се изправи на крака, взе обувката си и се извърна настрани, за да закачи отново жартиера на чорапа си.

— Проклетата кучка — измърмори тя и тръгна по коридора, за да намери телефон.

Доминика забеляза, че Луиз бързо се овладя и мислено започна да си повтаря какво трябва да каже на болничния администратор. Но докато обмисляше тази линия на действие, ѝ хрумна нова идея, която започна да изследва със задълбоченост, която изненада Доминика. Жената бе по-умна, отколкото изглеждаше на пръв поглед, способна да огледа една идея от всички страни, да прецени възможните последици от нея, да ги противопостави една срещу друга.

Доминика следваше криволичещия, порочен път на мисълта на Луиз: ако лекарят, който прегледаше Иън, се убедеше, че мозъкът му е увреден вследствие на липсата на кислород, когато бе умрял, може би тя щеше да успее да го убеди да вкара бившия ѝ мъж в лудница за известно време. Дори само за наблюдение. Заради престоя си в лудницата Иън сигурно щеше да бъде освободен от задълженията си в университета, а най-вероятно щяха да му отнемат и колонката във вестника, което щеше да бъде крайно унижително за него. Най-накрая щеше да изпита същия срам, който бе преживяла и тя, когато *той* се бе развел с нея. Разплата.

Въпреки възхищението на Доминика за начина на мислене на тази жена, тази работа с лудницата изобщо не ѝ допаднаше. Макар обикновено да не усещаше емоциите на хората, които обладаваше, когато ставаше дума за психически заболявания, положението беше различно. Емоциите на такива хора бяха толкова интензивни, толкова нетипични и увредени, че те проникваха в духовете, независимо от защитата, която тялото на приемника можеше да предложи. Нямаше да успее да издържи повече от петнайсет-двайсет минути на такова място. Ако обаче Луиз бе подходящо въоръжена — с нож, например, то тогава може би нямаше да ѝ е нужно много време, за да я убеди да прободне Иън. От друга страна, може би щяха да бъдат нужни дни или седмици, докато ѝ се удадеше такава възможност, а Доминика не разполагаше с толкова време тук.

Много по-просто — и по-бързо — щеше да бъде да се плъзне в съзнанието на някого от болничния персонал, ако успееше да го направи, и да го принуди да влезе в психиатричното отделение и да

довърши по някакъв начин Иън. Свръхдоза от някое успокояващо лекарство щеше да бъде най-добре. Безболезнено, бързо.

Докато Луиз разговаряше с адвоката си по платения телефон в коридора, Доминика излезе от нея и се понесе към младата, пълничка медицинска сестра. Последва я в асансьора и след като вратата се затвори, се сля с нея. Никаква реакция. Явно докато обсебваше телата по този начин — спокойно, разпръсвайки плавно същността си из тялото на приемника, нямаше да бъде отхвърлена. Може би това бе ограничението — без насилствени обсебвания, без използване на телата за физическа наслада, без да ги изтощава и съсипва. Добре. Можеше да го преживее.

Сестрата — Една — натисна копчето за втория етаж, но психиатричното отделение бе на третия, също като кардиологията, затова Доминика нежно я тласна да натисне третия бутон. Тя го направи. Дотук, добре. Без съпротива. Но когато вратата се отвори към кардиологията, Една се поколеба, намръщи се, огледа се объркано и се зачуди какво бе станало. Протегна се да натисне копчето, което щеше да затвори вратата, затова Доминика приложи повече контрол. *Мръдни. Направи крачка напред.*

Сега, след като същността ѝ не бе разпръсната из тялото на Една, Доминика трябваше да диша, да почувства ударите на сърцето на жената, да използва всичките ѝ сетива пълноценно. Беше принудена да завземе мозъка на сестрата, дробовете, сърцето и органите ѝ, за да я обладее напълно. Това първо потреперващо дихание, това сърце, което вече туптеше за Доминика, красивият и ритмичен поток на физическия живот... Почти простена от удоволствие и радост.

Но Една го развали, като изкрещя в ума си: *Коя, по дяволите, си ти?!*

Доминика се зарови по-дълбоко, за да открие отговор, който щеше да съвпадне с убежденията на жената. Тя не вярваше в Господ, нито в някакъв друг религиозен боклук, а в смесица от езичество и духовни постулати от Ню Ейдж ученията.

Твоето по-висше Аз. Ти имаш мисия.

Тикали?

Един мъж в психиатрията страда. Доминика се устреми към отделението, премина през двойните врати и се изложи на агресивната вълна от емоциите на лудите. Този първи контакт почти я смаза —

всички тези вътрешни гласове, крещящи за помощ, за свобода, за разбиране, за изкупление... Представи си, че е вода, бързо течаща река, която отнася плашещото цунами на отчаяние далече от нея. После настана тишина. Благословена. Изцеляваща.

Влизаха по-навътре в отделението, през странно виещи се коридори, към помещението с лекарствата. *Искаме Иън Ритър да заспи, прошепна Доминика. Най-добре ще бъде с фенобарбитал.*

Една се озова в стаята, отвори хладилника, извади малко шишенце. Напълни спринцовка. *Сложи я в джоба си.*

След като излезе отново в коридора, Една пак се поколеба, но Доминика я побутна напред и жената измина решително обратния път към стаите на пациентите. Никой не коментира присъствието ѝ. Взе един от картоните, закрепени към клипбордовете, откри името на Иън и прочете: *Пациент от кардиологията, агресивен пристъп, изчаква психиатрична оценка, наложителна усмирителна риза. Стая 13.*

Този номер омагьоса Доминика. Изглежда се появяваше постоянно в живота на Иън и тя се зачуди дали не трябва да потърси по-дълбока символика. Но каква? Лош късмет? Почти се разсмя. Съвсем скоро Иън щеше да изпита лошия късмет в най-крайната му фаза. Смъртта.

Една се придвижваше бързо през коридорите и влезе в стая 13. *О, виж го само, колко красиво лице,* помисли си Доминика. Дори тук, в усмирителна риза, физическият му вид беше поразяващ, а самото му присъствие бе изключително. Иън Ритър, един от първите *междинни* от петстотин години насам. Доминика бе чула, че малко след него в Есперанса бе пристигнало и едно семейство, но те бяха мъртви, не се намираха на границата. Това правеше Иън и Тес уникални. Защо ловците им бяха позволили да преминат? Какво им беше толкова специалното? Какво беше специалното в него?

Една се пробуди достатъчно, за да попита.

Междинен? Какво означава това?

Такъв, който може да ходи сред мъртвите.

Но той не е мъртъв. Той е упоен психар.

Спри да говориш.

Но...

Разкарай се.

Доминика премести съзнанието на Една в металната стая, която бе създала преди седмици, когато бе обсебила туристката в Есперанса. Принуди я да приближи до леглото, да извади спринцовката и да свали пластмасовия предпазител, който покриваше края на играта.

Забий я във врата му.

Ръката на Една започна да трепери.

Това не е редно.

Той страда. Ти си ангел на милосърдието.

Не съм никакъв ангел, изпищя Една и заби иглата в собствената си шия, в сънната артерия, и я изпразни докрай.

Доминика изскочи веднага от нея и наблюдаваше как тялото на жената се извиваше на пода, гърчеше се и потръпваше, докато пикочният мехур и червата ѝ се изпразваха. После излезе през покрива и потъна в здрача на Минеаполис, някъде около март 1968, пищейки с все сила, обзета от отвращение към себе си. Тръгна да търси Луиз Ритър-Бел, единствената ѝ останала надежда.

ДВАНАЙСЕТ

В един миг бе светло, в следващия беше мрак. Между тези две състояния Иън ядеше, спеше и се мотаеше из голямата обща стая с телевизора, масите за пинг-понг и настолните игри. Дузина мъже и жени по пижами и халати се разхождаха свободно, потънали в лиги и говорейки сами на себе си. Хора идваха и си отиваха. Светлината отстъпваше място на тъмнината и после отново идваше наред. Няколко пъти на ден сестра му подаваше малка бяла чашка с хапчета вътре и друга чашка с вода и му казваше да си изпие лекарството като добро момче.

Той негодуваше, че го наричат „добро момче“, сякаш бе четиригодишен. Искеше да се разбунтува, да откаже да взема лекарствата. Но го обземаше все по-голяма апатия, сякаш се вледеняваше — първо главата, после вцепеняващият студ плъзна през черепа му из цялото му тяло. Когато поглъщаше храна, не усещаше вкуса ѝ. Когато хората му говореха, гласовете бяха далечни, звучаха като откъснати от телата. Когато в общата стая се появяваха свежи цветя, не можеше да долови уханието им. Затова следващия път, щом сестрата му подаде двете малки бели чашки, той плъзна хапчетата под езика си и се престори, че ги е глътнал. Тя се обърна и той ги изплю в ръката си, после ги зарови в саксията, поставена близо до прозореца.

Направи същото при следващите няколко раздавания на лекарства и почувства как по ледника, който го обвиваше, започнаха да се появяват пукнатини, после огромни късове лед се отчупиха от него. Стана по-лесно да усеща вкуса на храната, мириса на цветята, да чува хората, когато говореха. При следващото подаване на лекарства сестрата се обърна към него с „професоре“, но Иън не повдигна очи, не можа да се насили да я погледне. Беше ужасен, че тя може да открие истината, да разбере, че той вече не е дрогиран.

— Заповядайте. Хайде, глътнете си хапчетата като добро момче.

Подаде му първата чашка и той изпразни съдържанието ѝ в устата си. Шест хапчета. После дойде бялата чашка с водата. Изпи я до дъно, сестрата взе празните чашки и го потупа нежно по главата,

сякаш бе послушно куче. В съзнанието му изплува името на сестра Рачед от романа на Кен Киси „Полет над кукувиче гнездо“. Той беше в лудницата.

Божичко! Как беше днес в стаята за шокова терапия? Кого измъчвахте днес? Имате ли още „хапчета на щастието“ за мен?

— Много добре, професоре. Починете си сега — тукашната Рачед му се усмихна леко, засмя се и побутна количката с чашките с хапчетата към следващия пациент.

Майната ти. Веднага щом тя се обърна, той вдигна ръка към устата си, изплю хапчетата и ги пхна в процепа между възглавничката и гърба на стола си. Постави на лицето си отсъстващото изражение. *Професор Ритър, тъпакът. Изперкалият. Няма никого у дома. След няколко минути отиде до прозореца. Зимата си беше отишла. Колко време? Откога съм тук?* Почти простена от отчаяние заради времето, което бе изгубил.

Голите дървета в двора под него разкриваха ранните признаци на пролетта, зелени пъпки се бяха появили по клоните като обещание. Хората тук носеха пуловери или само ризи. Тежките якета и палта, ботушите и шаловете бяха изчезнали. Иън преглътна хлипането си.

Затътри се бавно към стаята си и застина на място, когато видя номера на вратата: 13. Нещо в това число. Какво? Два образа изплуваха в съзнанието му — автобус 13 и още една врата със същия номер. Врата за къде? Втори спомен се появи, възрастен чернокож мъж минава през затворена врата като някакъв специален ефект във филм на ужасите. Този образ го притесни силно. Почувства, че може би имаше връзка с причината, заради която се намираше тук.

Иън влезе в стаята си и потърси лист, нещо за писане. Двойни легла, еднакви дървени гардероби, еднакви шкафчета. Имаше смътен спомен за своя съквартирант, някакъв смахнал се музикант, чието име не помнеше. Леглото на Иън бе под прозореца, дрехите му бяха сгънати прилежно върху него. Не можа да открие химикалка или молив, а единствената хартия бяха страниците от Библията в нощното шкафче. Откъсна парченце от една страница, нагъна една лентичка и отиде в банята. Наведе се, за да пхне късчето хартия зад мивката, но откри още седемнайсет такива нагънати ленти. Седемнайсет. От толкова отдавна ли бе започнал да крие лекарствата си? Седемнайсет подавания на лекарства? Седемнайсет дни? Седмици? Месеци? *Какво?*

Люк, къде си? Дали синът му изобщо бе тук? Или пък Кейси? Започна да си възстановява спомените от времето, когато бе в нормалната болница. Беше избухнал, когато видя *брухата*, и после санитарите го упоиха. Не знаеше какво се бе случило веднага след това, нито как се бе озовал в отделението на сестра Рачед. Кой го бе затворил тук? Луиз? Люк? Някаква невидима власт? Дали си бяха поиграли с мозъка му, бяха ли го подлагали на електрошоково лечение? Не знаеше. Скорошното му минало на това място бе като гигантска пустиня в главата му.

Потърка лицето си с длани и се върна в общата стая, тътрейки се като другите пациенти със забит в мокасините си поглед. Седна в един от столовете пред телевизора, умът му препускаше. На кой етаж се намираха? Къде въобще бе това място? В Минеаполис? Или в друг град? Възможно ли бе да избяга?

На екрана на телевизора лаеше някакво черно куче. Внезапно си спомни черен лабрадор — Номад, който се бе сприятелил с него и с... кого? *Тес*. Различни спомени се появяваха като светкавици в ума му, но не можеше да реши дали наистина бяха реални или просто фантазия на неговото подсъзнание, родена, докато се бе намирал в кома? И по-важно, колко време бе загубил на това място?

Изкара някак обяда, лудите край него пъхаха храната в устата си с пръсти или просто зяпаха втречено в хартиените си чинии. Други въртяха пластмасовите си лъжици — единствените прибори, които им бяха позволени — и ги разглеждаха така, сякаш бяха извънземни артефакти. Той приключи с яденето, изправи се, взе хартиената си чиния и я отнесе до боклука. Сестра Рачед и раболепните ѝ слуги наблюдаваха внимателно, за да се уверят, че правилата се спазват. Ако пациентът не вдигнеше мръсните си чинии, го викаха обратно до масата, за да го направи. Ако пациентът говореше прекалено шумно, ако се съпротивляваше на правилата или се разбунтуваше срещу тях, го порицаваха или му даваха по-силни опиати, изолираха го, а някои получаваха като бонус и електрошокова терапия.

Иън се върна в мястото за отдих и седна отново, с лице към вратата. Накъде ли водеше тя? Към коридора? Към стълбището? Обзе го силно желание да излезе навън, да вдиша нежния пролетен въздух, да застане сам под откритото небе, да види сянката си върху асфалта, върху тревата, върху полето с цветя. Ако успееше да избяга оттук,

колко време щеше да бъде нужно на сестра Рачел или на някой от санитарите да го настигнат и упоят? Секунди.

Трябваше да се махне оттук, да стигне до Еквадор. Трябваше да разбере дали това, което помнеше, се бе случило в действителност, дали поне някаква част от него беше истина. Или поне трябваше да успее да се върне на работа. Какво бе станало с неговата рубрика? Кой я водеше, докато го нямаше? Кой преподаваше на класовете му? Дали бе в отпуск, или го бяха съкратили и от двете работи?

Вратата на залата за отдых се отвори и синът му Люк влезе. Люк. Иън с мъка се принуди да остане неподвижен, да продължи да гледа с все така отсъстващ поглед. Люк бе в компанията на висок, слаб мъж с костюм, който не се отделяше от него, като бодигард. Иън смътно си спомни, че го е виждал и преди, но не можеше да се сети кой беше. Лекар? Адвокат? Индиански вожд? Насочиха се към него и Иън усети, че сестра Рачел го наблюдава. Ако не изиграеше ролята си добре, можеше да остане в тази адска дупка още шест седмици или дори шест години.

— Татко, радвам се да те видя — говореше прекалено силно, сякаш смяташе, че Иън има проблеми със слуха. Когато баща му не реагира, не проговори, пито пък премигна, а просто продължи да се визира тъпо пред себе си, Люк се обърна към спътника си. — Бих искал да го изведа навън на разходка, д-р Парсъл.

— Препоръчвам да го направите с инвалидна количка, Люк.

— Да, разбира се, с количка. Ще ми намерите ли една, ако обичате?

Изржението на Пърсъл показваше, че няма желание да го направи, че обикновено оставя такива задачи на помощния персонал, но кимна и се отдалечи бързо от тях, размахвайки дългите си маймунски ръце край тялото.

— Татко, отиваме на разходка — Люк продължаваше да говори високо. — Искаш ли? Времето навън е чудесно, около петнайсет градуса — после се наведе към него и му прошепна: — Адвокатът ни трябваше да попълни купища документи дори само за да вляза при теб на посещение. Разбираш ли какво казвам?

— Изкарай ме оттук, Люк. Моля те! Бързо.

Люк се отдръпна назад, с широко отворени очи, очевидно шокиран да открие, че баща му не е слабоумен лигавещ се идиот.

— Нека закопчам жилетката ти...

— Извинете ме, господине...

Сестра Рачед се бе промъкнала зад Люк като някакъв таен агент, с престорено скромно събрани длани пред тялото си, непреклонното ѝ поведение бе способно да накара и президента да застане мирно и да наведе глава. *Истински деспот*, помисли си Иън. Но Люк се изпъна надменно, за да се види целият му ръст, и се извиси над нея с около петнайсетина сантиметра и попита:

— А вие сте...?

— Главната сестра. Фрида Банкрофт.

— Аз съм синът му, Люк. Имате ли връзка с Ан?

— С кого?

— С Ан Банкрофт, актрисата, от „Полет над кукувиче гнездо“?

— Ами, не... мистър Ритър. Нямам връзка с въпросната дама. А часовете за посещение...

— Тук съм с доктор Парсъл. Ще изведе баща си на разходка. С разрешението на доктор Парсъл и по съвет на моя адвокат.

— Да, разбирам. Длъжна съм да ви предупредя, че баща ви е на силни успокоителни лекарства и не препоръчвам да го извеждате извън сградата.

— С цялото ми уважение, мадам, изобщо не ми пука какво препоръчвате или не.

Очите на сестрата се разшириха от изненада и тя нервно прибра един избягал от касинката ѝ кичур зад ухото.

— Опасявам се, че трябва да говоря с доктор Парсъл...

— Добър ден, мис Банкрофт — каза точно в този момент лекарят, като избута до тях една инвалидна количка.

— Сър, може ли да говорим за момент насаме? — попита сестрата.

Той кимна и остави количката пред Люк.

— Ето, заповядайте. Трябва да помогнете на баща си да се качи в нея, мистър Ритър.

Ах, скапаняк такъв, мога и сам да се кача в тъпата ти количка! Мога да изтанцувам един рокендрол около теб. Но Иън остана спокоен и се престори, че наистина има нужда от помощ, държа се сякаш бе на деветдесет и пет години и напълно разпаднал се отвътре.

Парсъл и Банкрофт се отделиха настрани и заговориха напрегнато, шепнейки, като от време на време поглеждаха към Люк и Иън. Люк насочи количката към вратата, така че се оказаха с гръб към двамата шушукащи.

— Мама е зад всичко това. Тя убеди лекаря да те вкара тук. Нашият адвокат твърди, че разводът е анулирал силата на нейното пълномощно и заплашва да съди болницата. В сметката са ти останали около петнайсет хиляди долара. Смятам да те изкарам оттук и да те скрия някъде. Разбираш ли ме?

— Аз съм...

— Моят баща — каза бързо Люк. — А аз съм...

— Моят син — прошепна Иън и преглътна тежко от облекчение. Люк притисна ръката си на рамото на Иън.

— Тук съм, татко.

— От известно време не гълтам лекарствата, които ми дават. Крия ги.

— Добре. Майната им на всички. Кейси ще докара колата си до портала.

Иън заговори бързо:

— Люк, когато умрях, отидох в Есперанса и се влюбих в жена, която още дори не е родена, на четирийсет години напред в бъдещето е. Искам да кажа, поне мисля, че това се случи. Трябва да отида в Еквадор, да разбере дали нещо от това е вярно. Ако съм ти казал това и преди, извинявам се, че се повтарям. Не мога да си спомня почти нищо. Но...

— Татко, вярвам ти — Люк се наклони към него и се престори, че му оправя яката. — Вярвам, че си преживял нещо особено. Има един лекар, който прави проучвания за това, което се случва на хората, когато са в клинична смърт, Реймънд Муди. Говорих с него. Надява се скоро да публикува своите открития върху тези близки до смъртта преживявания, както ги нарича той^[1].

Близки до смъртта преживявания — същата фраза, която бе употребила и Тес.

— Той се интересува от твоя случай, татко. Ще стигнем до дъното на тази история.

Иън не искаше да стига до дъното на нищо. Просто трябваше да докаже на себе си, че преживяното от него бе реално. Или че напълно

се е побъркал. В момента обаче бе ужасно щастлив дори само от присъствието на Люк и от факта, че не се мотае наоколо по пижама като повечето пациенти. Изглеждаше достатъчно представително, за да излезе навън — дънки, пуловер, лека жилетка, чифт удобни мокасини.

Парсъл се присъедини към тях и придружи Люк в коридора до асансьорите.

— Ако останете в двора на болницата, мистър Ритър, ще ви бъда признателен. Сестра Банкрофт очевидно има някои опасения за баща ви, които...

— Тя е сестра. Вие сте лекар. А и нашият адвокат каза...

— Да, разбирам, аз просто гледам по-голямата картина, мистър Ритър. Баща ви е тук от седемнайсет дни, приема антипсихотични медикаменти и той...

— Определено има нужда от малко свеж въздух — довърши Люк изречението му и натисна копчето на асансьора; Парсъл изчака заедно с тях.

— Ние поощряваме излизанията, посещенията от членове на семейството и въобще всичко, което ще накара пациентите да се почувстват удобно и сигурно.

Парсъл звучи така, сякаш рецитира информация от брошура на болницата, помисли си Иън, и му се прииска да може да залепи устата на мъжа с плътно тиксо. Когато вратата на асансьора се отвори, Люк каза:

— Ще се справя и сам, доктор Парсъл. Благодаря ви много за отделеното време.

— Ами... добре. Много добре. Би било добре да го върнете след два-три часа за следобедния чай и закуска. Той е привикнал към този режим.

— Няма проблем — каза Люк и бутна количката в асансьора.

Докато вратата се затваряше, Иън забеляза, че Парсъл нервно преместваше тежестта на тялото си от крак на крак, почесваше брадичката си и явно се чувстваше доста неудобно за ставащото. Но продължаваше да се усмихва. После вратата се затвори и асансьорът потегли надолу.

— Къде е паркирала Кейси, Люк?

— В далечния край на паркинга, където не могат да видят вана. Ще ни закара до моята кола.

— Коя дата сме?

— 27 март.

Беше умрял през януари. Повече от два месеца.

— Божичко. Загубил съм толкова много време.

— Можеш ли да ходиш?

— Да ходя, да говоря, да пърдя, да се шегувам, да тичам бързо — Иън почувства силно, болезнено туптене в слепоочието си, усети как мускулите в краката му се напрягат от непривичното усилие. Вече бяха навън, под купола на великолепното синьо небе и той пое с цели гърди пролетния въздух. — Коя е тази болница?

— Центърът за психична грижа в Минеаполис. Новият ми „татко“ е в борда на директорите тук и в борда на самата болница, така че мама първо убеди психиатъра на болницата, че трябва да си под специално наблюдение, после пусна връзки и те вкара тук. Какво помниш?

— Как бълнувам нещо за *брухос*, после двама яки типа ме събориха на пода, забиха нещо във врата ми, след това дойдох на себе си и открих, че съм в усмирителна риза и почти изперкал. Мисля, че затова майка ти така лесно е успяла да убеди психиатъра, че съм луд за връзване.

— Кейси ми се обади и ми каза какво е станало. Докато дойда в болницата, вече те бяха прибрали в психиатричното отделение. Има и нещо друго. До леглото ти откриха сестра, изпаднала в кома, със спринцовка, забита в шията. В спринцовката откриха следи от фенобарбитал. Знаеха, че не си могъл да го направиш ти, защото си бил в усмирителна риза. Сестрата се възстанови, но я уволниха от болницата и повдигнаха обвинения срещу нея за кражба на лекарства.

Червен бутон светна в главата на Иън. Дали онази *бруха*, която бе видял в стаята си, го бе последвала, за да го убие? Дали спомените му бяха истина? Ако бе вярно, то *брухата* не би могла да го убие във виртуалната си форма, затова е обсебила сестрата, която обаче й бе оказала съпротива и се бе инжектирала сама.

— Трябва да говоря с тази сестра.

— Кейси вече го направи, татко. Историята е много странна. Тя твърди, че е била обладана от демон, който е поискал от нея да облекчи страданията ти. Цитирам думите й буквално. Казва, че се е борила и е избрала да забие инжекцията в себе си, а не в теб.

Значи може би наистина не се бе смахнал. И тогава вероятно заключенията му бяха правилни.

— Тези копелета, *брухос*, се опитват да ме убият. Трябва да се махна от страната, Люк.

Синът му го потупа по рамото.

— Ще те заведа на сигурно място. В хижата на един приятел на езеро в провинцията.

Люк все още не схващаше. Не разбираше, че никое място не бе безопасно и нищо не можеше да спре *брухос*. Потупването по рамото не бе признак на разбиране, а на състрадание.

— Къде е майка ти сега?

— В деня след случилото се с теб я повали тежка настинка и до вчера не можеше да излезе от къщи.

Може би това обясняваше защо онази *бруха* не беше обсебила Луиз.

— И все още смяташ, че това е отмъщение от страна на майка ти? Нейният опит да ме накаже заради развода?

— Съвсем точно.

Движеха се бавно, следвайки пътеката покрай малкото езерце в двора, покрай горичките с все още голите дървета, все по-далече от основната сграда. Подминаваха други пациенти, придружавани от сестри или семействата си — всичките бяха очевидно тежко упоени. Иън поддържаше същия празен поглед, когато се срещаха с други хора, но щом останеха сами, не спираше да говори за Есперанса и за това, което бе преживял.

Понякога Люк го прекъсваше и задаваше въпроси, ако не бе разбрал нещо. После стигнаха до място, където гъсти борове издигаха преграда между тях и сградата на психиатрията.

— Още малко — каза Люк и започна да бута по-бързо, докато накрая почти тичаше.

Докато количката се клатушкеше по алеята, Иън погледна назад. През клоните на боровете се виждаше част от основната сграда и той се запита дали Парсъл и садистичната сестра Рачед ги наблюдаваха през някой от голите прозорци.

Люк внезапно избута количката под дърветата и под сянката на сладко ухаещите борове, после пусна спирачките ѝ.

— Тук сме.

Иън бе благодарен, че синът му не предложи да му помогне да се изправи. Когато излязоха изпод сигурната закрила на дърветата, се зачуди, че ходеше сам, на свобода, със сравнително чисто от упойващите медикаменти съзнание, на път да избяга от тази адска дупка. *Аз съм на една стъпка по-близо до Еквадор.*

Пресякоха паркинга, движеха се бързо като крадци и стигнаха до стар ван фолксваген, паркиран в най-отдалечения край. От едната му страна беше изрисуван знакът на мира, на задната броня бяха изписани антивоенни надписи, страничните прозорци бяха затъмнени. Люк отвори страничната врата, Иън скочи вътре, после Люк седна отпред на мястото до шофьора. Кейси се бе вкопчила във волана, червената ѝ коса бе прибрана под бейзболна шапка. Погледна назад и се усмихна.

— Е, изпържиха ли ти мозъка, Ритър?

— Вечно ще съм ти задължен за това, Кейси О'Тул.

— По-добре се свий ниско долу — каза тя. — Трябва да минем точно покрай административната сграда, за да те изкараме оттук. Искахме да те изведем много по-рано, но Луиз явно е подозирала, че ще го направим, защото адвокатът ѝ нареди на Парсъл да не допуска на посещение при теб нито Люк, нито мен. После, когато Люк намери нов адвокат, на човека му беше нужна седмица, докато се оправи сред политическите машинации, които очевидно съпругът на Луиз бе забъркал.

Ванът обърна назад и двигателят му издаде гъргорещи звуци, които напомниха на Иън за онзи автобус, катерещ се високо из Андите.

— Ще бъда благодарен дори само да излезе оттук.

— Добре, ченгетата са на входа — обяви Люк. — С кучета.

— Божичко, тези хора са луди — измърмори Кейси. — По-добре се наведи и ти, Люк.

Ванът пуфтеше, обърна се, набра скорост. Когато Кейси най-накрая обяви, че са излезли от територията на болницата, Иън се надигна и се наведе напред, между нея и Люк.

— Когато Луиз научи за това, ще повдигне обвинения срещу вас двамата.

— Тя вече повдигна обвинение срещу мен за нападение — сви рамене Кейси. — Но кучката първа започна, като бутна пръста си в гърдите мий после го размаха пред лицето ми. Аз просто я отблъснах назад.

— Надявам се, че си й казала да си гледа работата.

— По-лошо. Унижих я.

— Тогава си влязла в списъка й със смъртни врагове до живот. Ще платя за адвокатата ти, О'Тул.

— Няма нужда. Приятел пое делото ми без пари. Каза, че за него е удоволствие да се изправи срещу който и да е член на семейство Бел.

— А срещу мен няма да повдигне обвинение — каза Люк. — Няма да изглежда добре в очите на приятелките й — майка се изправя срещу сина си. Ще кажа, че само аз съм карал колата. Кейси няма да бъде замесена в историята.

Тя се протегна и потупа Иън по ръката.

— Ей, не се тревожи. Ще ми хареса да имам извинение да бутна още веднъж Луиз по задник на земята.

Иън се разсмя и стисна силно ръката й. След няколко минути завиха в един парк и паркираха до колата на Люк — шевролет'67-ма. Люк излезе бързо от вана, Кейси се обърна и погледна Иън с красивите си зелени очи. После го погали нежно по лицето.

— Разбирам, че когато умря, си преживял нещо особено, Иън, и сега се опитваш да подредиш пъзела. Люк ми разказа за онова място, за Есперанса.

Мисля, че срещнах някого там. Трябва да отида в Еквадор, за да я намеря. За малко да го каже на глас, но не можа да понесе мисълта, че ще нарани Кейси. Затова я целуна, осъзнавайки отново болезнено колко различни бяха нейните устни от тези на Тес.

— Благодаря ти за помощта, Кейси.

Тя се дръпна назад.

— Ако Луиз не ме проследи, ще се опитам да дойда в хижата, където ще те заведе Люк.

Той я целуна още веднъж, после излезе от вана и се промъкна, привеждайки се, в шевролета на Люк. Надяваше се Кейси да не дойде при него в хижата. За нея щеше да бъде най-добре той да изчезнеше завинаги от живота й.

След като потеглиха на север и излязоха от Минеаполис, Иън каза:

— Заминавам за Еквадор. Трябва ми паспорта. Той е в сейфа ми в банката. Тъй като и твоето име го има на сметката, не би трябвало да

е проблем да го вземеш. Имам нужда и от малко гари в брой. Останалото го задръж.

Изречението на Люк показваше, че макар да вярваше на думите на баща си за някакво специално преживяване, което бе имал, когато бе изпаднал в клинична смърт, за останалото продължаваше да бъде скептичен. Магически град високо в Андите. *Брухос*. Жена, която идва от бъдещето. Кой можеше да го вини? На самия Иън това му се струваше напълно налудничаво.

— Ще оправим всичко по-късно, татко. Защо не си починеш? След няколко часа ще стигнем до хижата. На задната седалка има възглавница.

Иън не се чувстваше уморен, но след няколко минути със затворени очи усети, че му се приспива. Протегна се назад, взе възглавницата, подпря я на прозореца и отпусна глава.

Когато се събуди, дълги, тънки сенки падаха като ивици на пътя пред тях. Късно следобед е, помисли си той, докато потъркваше схваналия му се врат. Бяха в местност с много езера, където всичко изглеждаше прекомерно голямо — извисяващите се борове, огромните, голите дъбове, необятната пустош наоколо. През дърветата езерата блещукаха на светлината на следобедното слънце и явно зимата се предаваше на пролетта, защото на места ледът по повърхността се беше пропукал. Сякаш само тяхната кола караше по тесния кален път.

— Къде сме? — попита Иън, прозявайки се.

— Близо до хижата. Как се чувстваш?

— Напълно разумен.

— Спрях за малко и купих храна. Пиле, картофено пюре, боб, по всичко вече изстина — Люк му подаде хартиен плик.

— Мирише чудесно. Благодаря, Люк — Иън отвори плика и се зае да опустошава храната.

— На задната седалка има термос с горещо кафе.

Иън се обърна, за да го вземе — и се разсмя. Седалката бе претрупана с покупки — торби с дрехи, дърва за горене, въглища, чаши и купи, одеяла, чаршафи, възглавници, оборудване за къмпинг.

— По дяволите, напазарувал си!

— Да, малко се изсилих. В хижата няма отопление, така че трябва да използваме камината и печката за дърва.

— Там има ли телевизия? Телефон? — *Интернет? Уай-фай?*

— Телевизор, но антената невинаги хваща сигнал. Телефон има на десетина километра на юг, в града. Минах покрай апартамента ти, преди да дойда в болницата, така че някои от дрехите ти са отзад в багажника. Взех и книги, пишещата ти машина, хартия и разни дреболии, както и онези листове, които изписа в болницата. Аз... прочетох ги, татко. Надявам се, че нямаш нищо против. Доста странно е и откачено, но е хубаво.

— Откачено, но, надявам се, вярно.

— В следващите няколко дни просто се отпусни и си почивай.

— Мислиш, че съм се побъркал.

— Мисля... че нещо определено е станало, докато си бил мъртъв и в кома, татко. Но историята ти е...

— Абсурдна? Нелепа? Смахнала?

Люк прехапа долната си устна — навик, който имаше от съвсем ранна възраст и който бе знак, че се опитва да намери начин да се изрази тактично.

— Просто го кажи, Люк.

— Татко, хората не се влюбват, когато умрат. И още повече, не се влюбват в някого, който живее четирийсет години след тяхното време, в бъдещето, когато и двамата са на необичайна екскурзия в град на майната си, някъде в Андите.

— Така ли? И кой го казва, Люк?

— Хората, които разбират от тези неща.

— А, да. Теолозите, свещениците, равините, проповедниците. Преди не беше такъв привърженик на организираната религия.

И двамата едновременно избухнаха в бурен смях.

— Добре де, печелиш. Може би просто ми е прекалено странно.

— О, хайде, Люк. Експериментирал си с всякакви наркотици, които променят съзнанието, и все още искаш да играеш ролята на адвокат на дявола? Наистина ли е толкова невъзможно да повярваш в това, което преживях? Да ти припомня ли какво ми разказа за срещата ти с демоните, след като си пробвал халюциногенни гъби?

— Добре. Значи смъртта е същото, да похапнеш халюциногенни гъби.

— Може би наистина е същото. Може да съм последният хипи, друсаш професор в кампуса.

— По твоите думи смъртта прилича на приключение.

— Честно казано, не знам дали всичко, което помня, наистина се е случило. Затова трябва да отида в Еквадор — Иън притисна ръка до очите си, опитвайки се да си припомни онзи разговор с Тес, когато бяха осъзнали, че са или в кома, или мъртви, и на разстояние четирийсет години един от друг. Споменът се появи потресаващо лесно — дати, случки, имена. — Но в случай че е истина, моля те, Люк, запомни следните неща. На 16 март тази година във Виетнам ще има инцидент, който ще стане известен като клането при Май Лай. През септември следващата година армията ни ще бъде обвинена за избиването на стотици виетнамски мъже, жени и деца в това село, но случаят ще гръмне по вестниците чак през ноември, когато Сеймур Хърш ще разкаже историята. На 6 април Мартин Лутер Кинг ще бъде убит пред хотел „Лорейн“ в Мемфис. Джеси Джаксън ще стои на балкона с него, докато това се случва. На 6 юни Робърт Кенеди ще бъде убит в хотел „Амбасадор“ в Ел Ей.

— Каза ми го и преди, веднага след като дойде в съзнание. Аз... мислех, че блънуваш. Можем ли да предотвратим тези събития?

— Ако спомените ми са истина, нямам никаква представа дали могат да бъдат спрени.

— Познавам репортера, който интервюира Кинг наскоро. Мога да му се обадя...

— Можеш най-много да му кажеш да предупреди Кинг да стои далече от хотел „Лорейн“ в Мемфис. Но не знам дали това ще промени напълно хода на историята. Освен това, ако му кажеш нещо повече, федералните ще потропат на вратата на хижата.

— Те и без това могат да дойдат, ако мама разбере къде си.

Люк зави по страничен път, който беше толкова тесен, че приличаше по-скоро на горска пътечка. В сумрака дърветата сякаш прегръщаха колата, заобикалящия ги мрак падаше интимно, но и притеснително над тях. Фаровете осветиха малка дървена къщичка, която едва-едва се крепеше на основите си. Коминът обаче беше голям и точно пред входната врата бяха струпани цепеници. Скреж покриваше малките прозорчета, ледени висулки висяха от острия покрив. Иън се надяваше, че не е заменил един затвор с друг.

Колата спря. Люк загаси двигателя, фаровете. Мракът се спусна край тях, стегна ги в юмрук. Иън се уплаши. За част от него тъмнината все още беше равна на мъгла, на *брухос*.

После очевидно Люк се сети, че ще им бъде трудно да занесат покупките в хижата на тъмно, затова отново светна фаровете и двамата започнаха да разтоварват колата. Свежият, хладен въздух на гората ободри Иън. Той вдигна очи към мастиленосиньото небе, изпъстрено с ярки звезди, над себе си. Някъде там, напред във времето, Тес се взираше в същите звезди.

Когато най-накрая се отпуснаха пред запалената камина с бира в ръка, Люк каза:

— Добре, да приемем, че спомените ти са истина. Какво още трябва да знам?

Иън се замисли.

— Така... Никсън ще спечели изборите тази година, но по-късно под натиска от импийчмънт заради нещо, наречено „Уотъргейт“, ще подаде оставка. Джералд Форд ще стане президент. След него ще дойде някой си Картър, южняк, от Джорджия, мисля. Бензинът ще стане голям проблем, ще има опашки по три часа пред бензиностанциите. По времето на Тес един галон^[2] бензин ще струва повече от четири долара.

— Виж, направи ми услуга. Няколко дни остани тук и просто си почивай, докато взема парите ти от банката — помоли го Люк. — И запиши всичко, което си спомняш. Всичко. Все пак, татко, ако това наистина ти се е случило, имаме невероятната възможност да погледнем 40 години напред в бъдещето. Мога да играя на борсата и да се оттегля с няколко милиона. Или да изобретя нещо, което ще промени света.

— Гугъл — каза Иън. — Това ще промени света. Търсачка в интернет.

— Напиши го в бележките си — каза Люк.

Разсмяха се отново и в този момент на пълно единомислие над дясното рамо на Люк започна да се оформя смътна фигура — възрастен мъж с гъста сива коса и очила тип Бен Франклин. Иън го позна — Чарли Ливингстън, бащата на Тес. Мъжът държеше в ръцете си светец знак на мира.

— Добре дошъл на чаеното парти на лудия шапкар, Иън. Все още не си в безопасност. Брухос не могат да те обсебят, но могат да го направят с хората около теб и да ги принудят да те убият. Бившата ти жена няма да се спре пред нищо. Доминика я е облагодила. Попълни

бележките си, скрий следите си и напусни, когато почувстваш, че е дошъл подходящият момент. Сан Франциско, Сара Уелс в „Бъркли“ — тя би трябвало да заличи всички съмнения, които все още изпитваш.

Иън скочи на крака. Чарли изглеждаше напълно реален и когато пристъпи към него, той не се изпари във въздуха.

— Разкажи ми за онази сестра, Чарли.

— Татко? — Люк звучеше разтревожено.

— Виждаш ли го, Люк? Сивокосият мъж? — Иън не сваляше очи от Чарли.

— Ами... не, татко. Сами сме тук.

— Не, не сме сами. Сестрата, Чарли. Разкажи ми какво се случи.

— Доминика я обсеби, точно както ти смяташе, че е станало, и се опита да я накара да те убие.

Отвън вятърът виеше, клоните на дърветата се удряха в прозорците. Пламъците на огъня в камината танцуваха, цепениците пукаха и съскаха, димът се издигаше нагоре. Гърлото на Иън го болеше, той се чувстваше гладен, изтощен.

— Тя използва Луиз веднъж и ще я използва отново — продължи Чарли. — Луиз се забави в преследването ти, защото беше болна. Синът ти не е напълно убеден, че си здрав и с всичкия си. Но ти имаш нужда от подкрепата му и затова трябва да го убедиш, че си същият, просто си леко променен.

— Нима? И как точно да го направя?

— Татко? Говориш на стената — обади се Люк в този момент.

Иън не му обърна внимание и продължи да слуша Чарли.

— Питай Люк за Кейси. Какво се случи в нощта, когато двамата бяха в стаята ти, докато още беше в кома. Питай го, Иън. След това той няма как да се съмнява, че си говориш сам със себе си и че си се побъркал.

Иън не беше сигурен какво щеше да научи, ако зададе този въпрос на Люк. Не беше сигурен дали въобще иска да го научи. Но тъй като Люк бе застанал точно зад него, тресеше го за раменете и му говореше така, като че ли бе напълно полудял — *хайде, татко, седни, тук, край камината, е по-топло, ще приготвя нещо за ядене, престани, моля те, да говориш на проклетата стена...* — Иън знаеше, че трябва го попита.

— Чарли казва да те питам какво е станало между теб и Кейси, докато съм бил в кома, Люк — освободи се от ръцете на сина си, обърна се и видя истината, изписана на лицето му, смесена с изумлението, че този смахнал се мъж някак бе успял да разбере.

И Люк, Бог да го благослови, не отрече, не протестира, не излъга, нито се опита да се извинява. Притисна свитите си в юмруци ръце до очите си и издаде приглушено стенание.

— Бяхме там, до леглото ти, ден след ден, чакахме, надявахме се... Не знам как се случи. Нашата любов към теб ни събра, татко... Аз... не мога да го обясня по друг начин. Божичко, толкова съжалявам, толкова ме е срам... случи се само веднъж... То...

Иън напълно разбираше инстинктивното влечение на сина си към Кейси и защо тя бе изпитала същото към него, докато самият той се бе намирал в кома. Знаеше, че би трябвало да е ядосан, разочарован, възмутен или да изпитва нещо съвсем различно от това, което всъщност чувстваше — облекчение и благодарност, че синът му и бившата му любовница бяха открили тази дълбока връзка помежду си.

— Радвам се за теб, Люк. Радвам се и за двама ви.

Люк изглеждаше смаян, поразен, после го погледна невярващо, сякаш бе очаквал Иън да го прокълне и да се отрече от него.

— Божичко, татко... — Поклати глава, размаха неловко ръце във въздуха и отстъпи назад, явно неможещ напълно да разбере какво ставаше.

— Наистина, Люк, радвам се, че това се е случило.

— Имам нужда от малко въздух. — Люк грабна якето от облегалката на стола си и се запъти към вратата, към гората, светилището на мрака извън хижата.

Иън отиде до прозореца и се загледа към осветената от луната гора. Люк бе приседнал отвън, с присвити към гърдите крака, отпуснал глава на коленете си. Час по-късно Иън все още стоеше там, когато колата на сина му се отдалечаваше от хижата.

[1] Реймънд Муди е реално съществуваща личност. Това е лекарят, който въвежда термина ПБС — преживяване, близко до смъртта. За пръв път го употребява в книгата си „Живот след живота“ (Life After Life), публикувана през 1975 г., в която е събрал редица разкази на хора, преживели клинична смърт. — Б.пр. ↑

[2] Един американски галон е равен на 3,785 литра. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Доминика тъкмо се канеше да се плъзне в тялото на Луиз Ритър-Бел, когато Бен се присъедини към нея.

За да я потърси в миналото, значи новините бяха или изключително хубави, или притеснително лоши. *Лоши са*, каза той, като прочете мислите ѝ. *Не успяхме да проследим Тес Ливингстън. Сякаш потъна в черна дупка, Ника.*

Или пък ловците на светлина я защитаваха, като я бяха маскирали по някакъв начин. Но Доминика се съмняваше в това. Ловците бяха силни, но не и всемогъщи. Те не бяха богове. Брухос също имаха ограничение в откриването на хора сред безмерния океан на физическия свят, разпръснат във времето и пространството. *Просто продължете да търсите.*

Има и още нещо. Смятаме, че движението за освобождение получава помощ от църквите из цял Еквадор и че имат шпиони сред местното население. Пърл и някои други обсебиха свещеници в Пунта, Гуаякил, Кито и Пуйо и научиха, че те трупат купища огнепръскачки за някаква голяма битка с брухос. Но очевидно свещениците не разполагали с цялата информация. Не можяхме да научим точните дати и други подробности.

Църквата. Проклетата католическа църква разполагаше с повече пари и ресурси от правителството и мрежата ѝ от контакти беше огромна и сложна.

Предупреди племето. Кажу им да набележат тела, които могат да бъдат обсебени на мига, в който се вдигне тревога, да открият камиони и провизии, които бързо могат да бъдат докарани и подредени за защита. Набележете и места, откъдето да съберем оръжия.

А ти ще останеш тук, за да убиеш Иън?

Да. Бившата му съпруга е красавица, нали?

Двамата гледаха как Луиз бърза по тротоара към лъскавия си мерцедес, подарък от новия ѝ богат съпруг. *Ти си по-хубава*, каза Бен и за кратко се сля с Доминика — единственият начин, по който можеха

да бъдат заедно извън Есперанса. *Обичам те, Ника. Ще се видим скоро.* После си отиде и Доминика почувства болезнено остро отсъствието му.

Зачуди се дали не трябва да се върне в Есперанса, за да помогне за подготовката на града срещу нападението на тази група за освобождение. Но смъртта на Иън също беше неотложна задача. Бързо се плъзна в Луиз и се пръсна из клетките на жената, точно както бе направила преди десетина дни, преди тя да се разболее. Луиз не показва по никакъв начин да е забелязала, че се е случило нещо необичайно.

Луиз, образецът за нищо неподозираща жертва.

Вирусът, който бе причина за болестта ѝ, все още присъстваше в тялото ѝ, макар да бе значително отслабнал. Но тъй като Доминика бе стояла встрани от жената именно заради него, реши, че е по-добре да приключи с него окончателно. Склонността на Луиз към драматизъм и желанието за отмъщение в комбинация с омразата към Иън бяха отслабили съпротивителните сили на организма ѝ, затова Доминика се погрижи да укрепи имунната ѝ система, после поработи върху хипофизната жлеза и хипоталамуса, за да освободи ендорфини и Луиз да не бъде в такова превъзбудено състояние. Доминика разбираше притеснението ѝ — Иън бе избягал от психиатричната болница преди два дни, но сега жената можеше да ѝ бъде от полза само ако разсъждаваше трезво и спокойно.

Когато Луиз влезе с колата си в паркинга, вирусът вече бе мъртъв, нервността ѝ я нямаше, енергията ѝ бе възстановена. Доминика, освен това, се бе погрижила и за някои други здравни проблеми — като сковаността в коленете и раменете на Луиз, признаци за артрит, и раздразнението в храносмилателната система. Май сега жената ѝ дължеше услуга, помисли си Доминика.

Луиз измъкна изящните си крака извън колата, приглади гънките на тясната си синя пола и на сакото в тон. Очевидно изтърсването ѝ в болничния коридор я бе убедило да се откаже поне за известно време от нелепите високи токове. Днес носеше обикновени черни ниски обувки. Затвори вратата на колата и се запъти към грозната тухлена сграда, в която се помещаваше Центърът за психична грижа на Минеаполис.

— Ей, Луиз! — провикна се някой.

Висок мъж, приличащ на Икабод Крейн, непохватния кокалест герой от „Слийпи Холоу“, се разгъваше и излизаше от сребристото си беемве с куфарче в ръка. Рей Гарте, адвокатът и финансовият съветник на Луиз, облечен безукорно в шито по мярка палто, се приближи към нея с бързи крачки.

— Рей, мислех, че вече си вътре — каза тя.

— Допреди пет минути говорех по телефона с доктор Парсъл и го информирах, че ще съдим мижавия им задник до спукване.

— Имаха изрични заповеди да не пускат Люк и Кейси при Иън.

— Да... Бяхме прибрали багажа му, бяхме прекратили изплащането на заплатата му.

Вътре в сградата вонята на пръст и мрак и вълните на лудост бяха на път да завладеят Доминика. Едва овладя желанието си да постави ръка на устата и носа си. Спряха пред бюрото на рецепцията, зад което ужасно слаба жена се ровеше в някакви листове и папки. Рей каза:

— Тук сме за среща с доктор Парсъл.

— Съжалявам. В момента е зает и...

— *Зает?* — Доминика удари с длан толкова силно по бюрото, че жената зад него се сепна и отстъпи назад. — Кажете му да слезе долу веднага или до вечерта ще откриете съдебния иск срещу тази болница в пощенската си кутия.

— Тъъ, да, госпожо. А вашите имена са...?

— Луиз Бел и адвокат Рей Гарте.

Жената бързо вдигна телефона. Рей побутна Луиз затворнически по лакътя и повдигна вежди. *Впечатляващо*, прошепна тихо мъжът. *Трябвало е да станеш адвокат.*

Когато живеехме в Канзас, помисли си Доминика, *двамата с Бен бяхме адвокати.*

— Докторът слиза насам — каза рецепционистката.

Не чакаха дълго. Доктор Парсъл се появи след няколко минути, червендалестите му бузи бяха още по-румени от притеснение, устните му бяха разтегнати в изкуствена усмивка.

— Толкова съжалявам, че ви накарах да чакате — протегна ръка, за да се здрависа с тях, и Рей я прие; Луиз също искаше да го направи, но Доминика не ѝ позволи.

— Тук сме, за да приберем вещите на бившия ми съпруг, доктор Парсъл.

— Разбира се. Ще ви ги донесат веднага.

— Не. Сами ще ги вземем от стаята му — каза Рей. — Незабавно.

Доминика харесваше този Рей. Арогантен. Наперен. Сигурен в себе си.

— О, съжалявам — каза Парсъл. — На посетителите не е разрешен достъп до стаите на пациентите.

— Доктор Парсъл, не знам как да ви го кажа по-ясно — започна Рей. — Вашето болнично заведение е допуснало да се извърши сериозно нарушение. Позволили сте на сина на професора да дойде тук въпреки изричните писмени инструкции на мисис Бел, която има законно пълномощно за разпореждане с делата на своя бивш съпруг. После мистър Ритър е извадил нож срещу сина си и го е принудил да го закара до гарата. Вече 48 часа го няма, смята се за въоръжен и опасен и цялата щатска полиция го издирва.

— Пациентите ни нямат достъп до ножове — очите на Парсъл премигнаха нервно и погледът му се местеше от Рей към Луиз и обратно. — А синът ви, мисис Бел... Убедена ли сте, че казва истината? Може да е измислил тази история с ножа.

— Пропускате най-важното, доктор Парсъл — Рей вече звучеше ядосано. — Младият мъж изобщо не е трябвало да бъде допускан тук. Сега, може би ли да отидем в стаята на мистър Ритър?

Парсъл се закашля леко. Изглеждаше засрамен, явно се чувстваше неудобно.

— Ще бъде дълга разходка. Асансьорът ни се развали тази сутрин.

Сградата беше огромна, по-скоро дълга и тясна, отколкото широка, и по време на „разходката“ им Доминика изпита желание да завземе напълно тялото на Луиз, но се въздържа — знаеше, че постепенното обсебване, орган по орган, бе по-безопасно. Луиз не подозираше нищо, докато Доминика не стигна до сърцето и дробовете ѝ, и тогава изпищя *Ей, махай се оттук*, сякаш за нея тя беше някаква обикновена прислужничка, досадна натрапница.

Заспивай, каза ѝ Доминика, докато засмукваше въздуха, който навлезе през устата на Луиз в дробовете ѝ.

Но Луиз отказваше да млъкне, затова се принуди да я бутне в металния затвор, който бе изградила в съзнанието си. После потърси информация, която можеше да ѝ бъде полезна. Къде можеше Люк да е отвел баща си? Кои бяха приятелите на Люк? Някой от тях имаше ли къща извън града? Може би в гората, в провинцията, в друг град? Коя беше банката на Иън? Дали вече си бе взел паспорта? Колко пари имаше в сметката му?

Ровенето в психиката на Луиз ѝ разкри повече информация, отколкото имаше нужда — как бе наела частен детектив да следи Иън, за да открие нещо, с което може да очерни репутацията му. Разбра за нарушената връзка със сина ѝ, с детето, което никога не бе желала и се бе надявала да абортира.

Това е проклета лъжа, изпищя Луиз. Аз исках деца, Иън не искаше.

Доминика заглуши писъците ѝ и тя и Рей последваха Парсъл по дългия, неприветлив коридор, който миришеше силно на препарати. Под тази миризма обаче тя усещаше вонята на урина, на немити тела, на лудост.

— Ето, стигнахме. Стая 13 — каза доктор Парсъл.

Колко тринайсетици вече бяха станали?

Просторна стая с легло под прозорец с решетки и друго, опряно до източната стена. Бледосиви стени. Една-единствена лампа на тавана. „Потискащо“ беше много слаба дума, за да опише това място. Мъж седеше на ръба на леглото до прозореца и се взираше през решетките; изглеждаше отпаднал и нещастен. Небръснато лице, посивялата немита коса полепваше плътно по черепа му, дясната му ръка потупваше в монотонен ритъм по лявото бедро.

— Здравей, Кийт — каза много високо лекарят, сякаш Кийт беше глух. После добави тихо и доверително на спътниците си: — Кийт страда от параноидна шизофрения. При нас е от три години. Преди е бил музикант. Затова движи ръката си така. Сякаш непрекъснато чува някакъв вътрешен ритъм.

Да, благодаря за това просветление, докторе. Доминика отиде до купчината вещи, струпани на другото легло. Нямахше много неща, само малко дрехи, раница с чифт спортни обувки вътре, шампоан, електрическата самобръсначка на Иън — всичко, което самата Луиз бе донесла от дома му в деня, след като го бяха приели в психиатричното

отделение. Доминика прибра дрехите в раницата, затвори я и я метна на рамото си. Отвори нощното шкафче, извади Библията оттам и я прелисти разсеяно.

На някои страници имаше подчертавани редове, но вероятно не от Иън. Според това, което бе научила от Луиз, той не беше религиозен. Имаше страници, от които бяха откъснати дълги ивици. За какво? Отвори до края шкафчето и намери мека четка за коса, но не и други книги. Доминика вече владееше напълно тялото на Луиз и я насочи към банята. Тя не оказа съпротива.

Огледа вътре бавно, надявайки се това, което бе почувствала, само да ѝ се разкрие. Провери съдържанието на медицинското шкафче — кутия с лейкопласт, парчета марля, сапунчета, сгънати кърпи, но нищо, което би могло да се използва за оръжие. Повдигна капака на кутията с лейкопласт. Беше натъпкана с нагънати листчета. Доминика разгъна едно от тях. На него пишеше: *Помня кондорите.*

— Мамка му. — Взе друго листче. *Помня брухос, парниците, Ед, Мануел, Илика, Хуанито. Помня Тес.*

Прочете всичките, едно по едно. На някои имаше само откъслечни думи. На други по няколко изречения. Всичките бяха описание на спомените, които се бяха връщали в паметта на Иън, докато е бил тук. Тя се възхити на неговата решителност, която бе доловила и по-рано — когато наблюдаваше тялото му, приело формата на мълния, докато спеше в автобуса.

Пъхна кутията с лейкопласт в чантата си и се обърна, за да се присъедини към Рей и лекаря. Кийт беше застанал на прага на банята и ѝ препречваше пътя, подпрял се с двете си ръце на рамката на вратата.

— Какво правиш? — наведе главата си наляво и левият ъгъл на устата му също се изви надолу. — Струва ми се, че дебнеш наоколо. Иън ми разказа за теб. За това каква си. Ти си неговата бивша жена. Само дете в момента не си точно ти, нали така?

Доминика изви настрани главата си и се опита да надзърне в стаята зад него. Но Кийт беше висок, с широки рамене и тя не успя да види почти нищо зад него.

— Хей, Рей! — провикна се Доминика Луиз.

— О, те излязоха в коридора. Да си поговорят насаме. Доктор Парсъл е притеснен заради приятелчето ти адвоката. Той не обича адвокати. Аз пък мразя лекарите, адвокатите... Май мразя почти

всички. А особено мразя лъжците. Мисля, че ти си лъжкиня. Ти не си бившата на Иън. Ти си... — яркосините му очи се присвиха заплашително — нещо друго.

Така. Лудият я усещаше.

Той пристъпи към нея, дясната му ръка сега бе свита в юмрук, който заплашително притискаше към дланта на лявата си ръка.

— Мисля, че ти се един от онези духове, за които Иън ми разказа. Гладните духове на надеждата, така ви наричаше. — Удари още по-силно юмрука си в другата си длан и направи поредната крачка към нея. — Ти си Доминика. И това ми разказа, да.

Не си играй с мен, Кийт, ти, жалък шизо такъв.

— Тези листчета, които намери в кутийката от лейкопласт? Той забрави да си ги прибере. Предполагам, че не е имал възможност да се върне в стаята за нещата си — удар с юмрука по другата длан, после пак. Приблужи съвсем до нея. — Видях те, че ги четеш. Това не е никак хубаво, да четеш нещо, което е чуждо.

Доминика се мръдна наляво, опита се да го заобиколи, но дясната му ръка се стрелна напред и ѝ препречи пътя.

— Не се измъквай. Не си отивай, скъпа Доминика, макар да знам, че искаш да откриеш приятелката му... — Кийт се ухили.

— Не си много мил, Кийт. Пусни ме да мина.

— Ти пък не си много честна, госпожо, така че стой тук, ако обичаш.

Вече ѝ беше писнало от него.

— Знаеш ли за Тес? — реши да попита тя, за да се увери, че го бе разбрала правилно.

— Разбира се, че знам — болният посочи с ръка към долната част на тоалетната чиния. — Знам и за тях. Те са точно седемнайсет на брой.

Очите ѝ проследиха посоката на ръката му и тя видя, че в пукнатината, която се образуваше между фаянса на тоалетната чиния и стената, имаше напъхано нещо.

— Какво е това?

— Иън използваше листчетата, за да отброява дните, в които се преструваше, че гълта лекарствата си. А не го правеше. Аз също не гълтах моите — усмивката му стана по-широка, най-ужасяващата човешка усмивка, която някога бе виждала, и разкри зъби, които имаха

крещяща нужда от зъболекар. Усмивка, която казваше: „Опа, хванахте, прецакана си!“

После той се хвърли срещу нея, размахвайки юмруците си. Доминика излезе от Луиз и се плъзна в тялото на смахнатия Кийт. Внезапността на това преобразяваш я шокира много повече, отколкото повлия на него. В сравнение с тялото на Луиз тялото на Кийт бе като боклукчийска кофа, тежка, воняща маса от объркване, болест и пристрастяване. Лекарствата, които бе приемал в последните три години, се стовариха върху нея като циментов блок върху крехко листо. Не можеше да разбере как действа това тяло, затова не успяваше да се напасне към него, не знаеше какво да направи, за да диша. Сърцето му биеше, но не за нея. Тялото се гърчеше и бореше и се препъваше на собствените си крака, после падна и вътре в него Доминика също се сгромоляса, докато Луиз Ритър-Бел пицеше и ръкомахаше като полудяла в стаята.

Един миг я делеше от смъртта вътре в Кийт, от онази смърт, която можеше да сполети *брухос* в телата на обсебените от тях хора. Унищожение, заличаване, тотално изтриване от всяко измерение. *Смърт*, независимо как я възприемате. Доминика заби въображаемия си юмрук в мозъка на Кийт и в секундите преди той да получи кръвоизлив, изскочи навън и отново се вмъкна в тялото на Луиз.

Този път Луиз се бори, а Доминика все още бе слаба и не успя да поеме контрола върху тялото ѝ. Жената се претърколи на пода, Доминика изскочи от нея, после Луиз се блъсна в стената и се строполи долу. Доминика плавно преля същността си в безжизненото ѝ тяло, окончателната, тотална инвазия. Надигаше се на лакти, когато Рей и лекарят се втурнаха в стаята. Адвокатът хвърли един поглед към кръвта, преливаща от тялото на Кийт по пода, и закри носа и устата си с длан.

— Той... той ме нападна — простена Доминика Луиз.

Рей погледна към нея. Луиз бе една от най-добрите му клиентки, затова той направи каквото трябваше да се направи, стигна до правилните заключения и когато местните ченгета дойдоха, Рей показа ясно, че смята доктор Парсъл за виновен, че е допуснал клиентката му да остане сама в стая с психичноболен. А на следващия ден всички минеаполски вестници писаха за благородната местна дама, активно

участваща във всякакви благотворителни акции, нападната от пациент с психични проблеми, който след това починал от мозъчен кръвоизлив.

Дните се сливаха един в друг, Иън вече не ги броеше. Цепеше дърва и правеше дълги разходки в гората. Ядеше простичка храна и пиеше литри вода, за да прочисти отровата на лекарствата от тялото си. Духът му започваше да укрепва.

Но щом настъпеше мракът, отново започваше да се съмнява в здравия си разум и потъваше в размисъл — за кариерата, която бе загубил, за живота, който трябваше да остави зад гърба си. Единственото, за което не се притесняваше, бяха отношенията му с Люк и Кейси. Продължаваше да чувства облекчение и благодарност, че те се бяха намерили един друг.

Люк се бе върнал преди няколко дни с провизии и новини, че полицаите го бяха търсили два пъти и го бяха разпитвали къде е откарал Иън. Люк се беше придържал към историята, че баща му, въоръжен с нож, го бе принудил да го откара до гарата. Никой от тях не спомена името на Кейси. Очевидно и за двамата този въпрос бе приключен. Иън искаше само да стигне някак до „Бъркли“, където възнамеряваше да потърси Сара Уелс, последното потвърждение за верността на станалото с него.

От това, което си спомняше, нейният последен контакт със семейството ѝ е било онова обаждане до сестра ѝ на 16 май 1969 година. Трябваше да я види, да се убеди, че е истинска — и следователно, че всичко останало също е било истина, че той не е никаква откачалка и не е халюцинирал.

Точно по тази причина сега беше на път към града със старото ръждясало рено, което приятелят на Иън държеше до хижата. Смяташе да си купи билет за Калифорния, през Дълут. Люк трябваше да дойде тази вечер и можеше да го откара до летището.

Иън излезе на поредния неравен, кален път. Следобедната светлина просветваше през боровете и създаваше странни, блуждаещи сенки пред него. Внезапно се притесни и му се прииска да стигне колкото се можеше по-бързо до града и после да се върне в хижата, преди да се стъмни. След залез-слънце човек лесно можеше да се изгуби в тези гори.

Най-накрая излезе от последната просека изпод боровете на павирания път и след това по главния път към Хибинг. Наречен по името на основателя си, немски търсач на желязна руда, градът бил основан сред богатия на тези скали и минерали планински район на Месаби Айрън Рейндж. По време на най-големия си разцвет, в началото на XX век, населението му било повече от 20 000 души. Днес едва ли би могъл да бъде определен за процъфтяваща метрополия, но имаше приятелска, гостоприемна атмосфера. Може би даже прекалено приятелска и гостоприемна, помисли си Иън и се зарадва, че вече изобщо не приличаше на мъжа, когото бившата му съпруга бе пуснала за национално издирване. Беше отслабнал с пет килограма в последните месеци, бе брадясал и носеше бейзболна шапка, дънки, дънково яке и ботуши — все дрехи, които Луиз по никакъв начин не би могла да свърже с него. Приличаше по-скоро на съвременен Пол Бъниън^[1], само малко по-хилав.

Подкара бавно по главната улица, като оглеждаше табелите по сградите, за да открие някъде туристическа агенция. Хубавото време бе изкарало хората навън; те се разхождаха по широките тротоари, пазаруваха, наслаждаваха се на импровизирани пикници под сянката на дърветата. Обикновен живот, помисли си Иън, и не бе изненадан, че той вече не му се струваше привлекателен. Искаше само да се махне оттук и да направи следващата крачка в своето странно пътуване.

Остави реното на малък паркинг и се вля в тълпата пешеходци. Чувстваше се неловко сред хора и беше благодарен, когато влезе в офиса на туристическата агенция. Цветни плакати на колоритни хора от далечни места украсяваха стените. Рио, Лондон, Истанбул. Вътре имаше само една жена, червенокоса, в началото на четирийсетте, с искрящи лунички по бледите ѝ бузи. Напомни му за Кейси.

Жената седеше зад бюро, отрупано с брошури и графици за полети.

— Добър ден — поздрави го тя ведро. — С какво да ви помогна, сър?

Той седна на стола пред нея.

— Бих искал билет за утрешния полет от Дълут до Сан Франциско.

— Разбира се — тя взе една от тетрадките пред себе си и започна да я разлиства. — Да видим сега... — Прокара пръста си по редовете в

търсене на информацията.

Иън си спомни как Тес му разказваше, че през 2008 година можеш да си резервираш сам билет за който полет си искаш по интернет. Дали това означаваше, че туристическите агенти и агенциите им са станали излишни и са изчезнали?

— Има полет утре в 11 часа сутринта от Дълут до Сан Франциско през Чикаго.

— Чудесно.

— Как ще платите, сър?

— В брой.

— А името ви?

Той реши да използва моминското име на майка си.

— Иън Хоук.

Според Тес пътуването със самолет през 2008-ма било бюрократичен кошмар. Дори само за да се качиш на самолета, името ти трябвало да съвпада напълно с това на личната ти карта, можели да те изкарат от опашката на случаен принцип, за да те претърсят, хората нямали право да носят в ръчния си багаж на самолета повече от 100 грама от каквато и да било течност. Освен това по някаква причина трябвало да събуват обувките си, но може би Тес се беше пошегувала. Поне се надяваше да е така. От малкото, което му бе разказала за пътуването по въздуха — и за живота — в нейното време, излизаше, че правата на хората често бяха нарушавани. Знаеше, че имало много други ограничения и закони, които са били въведени като резултат от нещо, което било станало през септември 2001 година, но в момента помнеше само тези. Така че макар в неговото време да нямаша интернет, мобилни телефони, лаптопи, уай-фай и всички онези технологични чудеса от бъдещето, някои аспекти на живота през 1968 година бяха за предпочитане.

Докато агентката резервираше билета му, внезапно *парещо* чувство прогори стомаха му като огнен пламък. Той се изправи мълчаливо и приближи до прозореца. Отвън сенките се бяха издължили по улицата и сякаш имаше още повече пешеходци и движение. Работниците се прибираха от работа, двойки отиваха на кино...

На отсрещната страна на улицата голяма група хора се бяха събрали пред сервиза за поправка на телевизори. Групата бързо

нарасна, имаше вече хора извън тротоара и от двете страни на сервиза. Някои от тях започнаха да се отделят от тълпата, разпръсваха се и крещяха нещо на другите хора.

— Какво става там? — попита агентката.

— Не знам. Изглежда, гледат нещо по телевизорите. Имате ли телевизор тук?

— Не. Билетът ви е готов, мистър Хоук.

— Чудесно — върна се до бюрото, тя му подаде билета и рестото от парите му. — Много ви благодаря.

— Няма защо. Приятен полет.

Изгарящото усещане в стомаха му внезапно се засили, той изохка и почти се преви надве от болка, зрението му се замъгли. Не продължи дълго, двайсетина секунди най-много. Но когато зрението му отново се проясни, видя Чарли Ливингстън в края на коридора на агенцията, където се намираха тоалетните. Махаше му притеснено с ръка и сочеше към задния вход.

— Изчезвай бързо оттук, Иън. Кинг е мъртъв.

Кинг. Какъв беше този цар^[2]? За какво, по дяволите, говореше Чарли?

Отиде пак до прозореца, тъкмо навреме, за да види как черно беемве спира до отсрещния тротоар, близо до струпалата се пред сервиза за телевизори тълпа. Луиз и адвокатът ѝ Рей Гарте излязоха от него.

Само че това не беше Луиз. Иън усети *брухата* вътре в нея, а щом той можеше да я усети, значи и тя можеше да го открие по същия начин. Зад беемвето им спря полицейска кола, ченгето излезе от нея и се присъедини към тях.

Луиз направи жест към тълпата, Гарте повдигна безпомощно рамене, а Иън се обърна към агентката и я попита може ли да използва тоалетната. Точно тогава младо момиче влетя в агенцията.

— Мамо, мамо, знаеш ли какво е станало? — момичето потриваше ръцете си една в друга, за да ги стопли. — Мартин Лутер Кинг е бил убит.

Вярно е. Кинг е мъртъв.

В гласа на момичето нямаше никаква истерия, нито тъга, съжаление, никакъв намек за вълнение. А и защо да има? Хибинг беше градче с основно бяло, работническо население. За тях Кинг беше

поредният чернокож демагог агитатор. Иън предположи, че реакцията на бившата му съпруга ще бъде подобна — ако тя изобщо можеше да възприема нещо в момента.

Докато майката и дъщерята застанаха една до друга до прозореца, Иън се отдалечи от тях и отиде в задната част, където бе видял Чарли, после се измъкна през задния вход и излезе на алеята. Затича се, обувките му тропаха по павираната уличка. В края на алеята зави към главния път, забави крачка и наведе глава, докато умът му продължаваше да препуска бясно и да обмисля вариантите, с които разполагаше.

Спря в края на пресечката и забеляза, че броят на любопитните пред сервиза бе нараснал значително. В тълпата нямаше чернокожи, никой не плачеше или протестираше, но и никой не се радваше. Просто бяха любопитни. Иън се отдалечи от тях и се запъти бързешком към паркинга, на който бе оставил реното.

За щастие тълпата беше концентрирана в горната част на улицата, така че успя да изкара колата от паркинга и да излезе от града безпроблемно. Пое по първата странична улица, до която стигна, и премина през няколко работнически квартала, като се стараеше да не превишава позволената скорост. Страхът му го наведе сега на друга мисъл. След като тази бруха беше обсебила Луиз, дали не се беше добрала преди това и до Люк? Трябваше да бъде сигурен в това. Но как?

По същия начин, както си сигурен за Луиз.

На смрачаване стигна до хижата, изтича вътре и събра всичките си вещи — дрехи, тоалетни принадлежности, фотоапарата си „Полароид“, допълнителните филми, страниците, които бе изписал. Беше писал с индиго, така че остави копието на текста върху кухненската маса. Пъхна пишещата си машина в багажа си, но проклетото нещо бе прекалено тежко, затова я извади и реши да я остави тук, в хижата. И без това нямаше да има нужда от нея в Есперанса.

Остави лампите включени, за да вижда през прозореца алеята отпред и портата на оградата. Грабна раницата и ловджийската пушка и изтича до реното отвън. Метна всичко на предната седалка до шофьора и закара колата навътре в гората, максимално далече, но все пак на такова място, че можеше да вижда хижата. Изгаси фаровете.

Двигателят боботеше като сърце на извънземно, борещо се да привикне със земната гравитация.

Трябваше да бъде сигурен. Излезе от колата и се придвижи предпазливо до края на гъсталака, откъдето можеше да наблюдава хижата.

Мракът се спусна плавно, нощта оживя от звуците на невидимите животни край него. Нещо голямо изшумоли в храсталака наблизо, доста притеснителен звук. Черна мечка? Стомахът му се сви, той стисна здраво пушката в ръката си и сериозно обмисли дали да не се върне в реното и да се махне оттук. Но шумолящите звуци се отдалечиха. Съвсем скоро чу приближаваща кола. Люк? Или някой друг? Докато не разбере истината за Люк, нито един вариант не беше добър.

Шевролетът на сина му се появи на пътя, вдигайки облаци прах, които се изпаряваха като снежинки на светлината от фаровете, а зад него го следваше фолксвагенът бръмбар на Кейси. И двете коли спряха пред портата на хижата. Люк изскочи от колата, крещейки: „Татко, татко, включи новините! Ти беше прав, застрелях Кинг. Но в хотел «Артизан», не в «Лорейн».“

Люк се втурна в хижата, като продължаваше да вика, а Кейси го последва тичешком.

Люк и Кейси — обсебени от брухос?

Иън остана на място, все така стискащ пушката, устата му беше пресъхнала. И после осъзна какво бе чул. Хотел „Артизан“, не „Лорейн“^[3].

Дали историята бе променена, защото Люк бе предупредил журналиста, който познаваше Кинг? Можеше никога да не разбере, но изглеждаше логично предположение. Дали това означаваше, че и убийството на Робърт Кенеди не можеше да бъде предотвратено?

— Татко?

Люк и Кейси изтичаха навън от хижата и застанаха в кръга от светлина, излизаща през прозорците. Държаха се за ръце. Иън ги огледа и след като не почувства нищо необичайно, се обади:

— Да, тук съм — излезе от сянката на дърветата, стискайки пушката под мишница.

— Слава Богу — каза Кейси, но Люк бе този, който се впусна към него.

— Помислихме... не знаехме какво да мислим.

Иън го прегърна силно.

— Хванаха майка ти, Люк. Трябва да тръгваме. Веднага.

— Хванаха я? Кой? — светлината загадъчно оставяше половината му лице в сянка. — *Брухос!*

— Една бруха. Доминика.

— Божичко. Откъде знаеш?

— Бях в града. Видях Луиз и почувствах онова *нещо* вътре в нея. Луиз се появи с онзи досаден адвокат.

— Гарте. Напълно логично. Но как... как е разбрала, че си близо до Хибинг?

— Мисля, че ако *брухо* обсеби някого, той има достъп до цялото познание на този човек. Майка ти сигурно е знаела, че имаш приятел с хижа близо до града.

— Но...

— Няма значение *как* е разбрала, Люк — каза Кейси. — Достатъчно е, че тази *бруха* е на десет километра оттук.

Кейси проумя, помисли си Иън.

— Ще ме откараш ли до Дълут, Люк?

— Сега? Тази вечер?

— Трябва да се махнем оттук. Запазих си билет за утрешния полет до Сан Франциско.

— Добре, разбира се, татко. Разбира се. Нека само си събера нещата — после Люк се намръщи и посочи към пушката. — Защо си я взел?

— Защото... Помислих, че може да са те... обсебили — погледна към Кейси. — И теб също.

Люк приближи до него, прегърна Иън с едната си ръка, а с другата — Кейси, и ги стисна с изненадваща ожесточеност.

— Никога — прошепна той. — Това никога няма да стане.

— Да тръгваме, момчета — каза Кейси.

И едва тогава Иън напълно се убеди, че никой от тях двамата не бе обладан от духовете и се запита какво, по дяволите, би правил, ако това се бе случило? Дали щеше да ги застреля? Люк притисна ключовете от шевролета в ръката на Иън.

— Пет минути, татко. Запаля колата. Кейси, можеш да оставиш своята тук.

— Вземи копието на ръкописа от масата — провикна се Иън след него и метна пушката на предната седалка на шевролета.

Настани се в колата и закри очи с ръце.

— Ей, Ритър — Кейси го погали нежно по врата. — Всичко е наред. Ще те закараме там, където трябва да отидеш. Но не се изненадвай, ако с Люк те последваме по някое време.

Иън я прегърна, познатата, близка Кейси, неговото изкупление и спасение през последните няколко години, любовница и приятел едновременно.

— Кейси, грижете се един за друг с Люк.

Тя отстъпи назад и кимна, в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Ще го направим.

Лампите в хижата загасваха една по една, после Люк изтича навън.

— Да тръгваме.

Иън стисна за последно ръката на Кейси.

Доминика видя тълпата, събрала се надолу по улицата пред един от магазините. Предположи, че гледат новините за убийството на Кинг, за което бяха чули по радиото в колата по пътя за насам. Това означаваше, че днес е 6 април 1968. Къде ли беше отишъл Кинг? Определено не беше сред племената на брухос. Винаги, когато някой известен се появеше сред тях, те научаваха за това. Къде беше тогава? Фактът, че нямаше категоричен отговор на този въпрос, я притесняваше. Задаваше си го от векове.

Къде бяха ловците на светлина? Защо не бяха тук, защо не пречеха на плановете ѝ, защо не се стовареха върху нея като природна стихия? Може би някоя по-висша сила беше обладала ловците? Ха. Нямаше ли да е иронично? Ако някога се сблъскаше с някой ловец, имаше доста неща, за които ѝ се щеше да го попита. Например: *Кой дърпа конците? Ако не сте вие, момчета, кой или какво тогава? Тази група за освобождение беше ли част от армията на ловците?*

По-важното обаче беше, че бе пренебрегнала значението на днешната дата. Да живееш живота на Луиз Ритър-Бел определено бе доста разсейващо. Жената имаше повече драми от Шекспир, нуждите ѝ изискваха пълно внимание. Все пак, когато Доминика ѝ заповядаше да

си затваря устата и да се прибере в клетката си, Луиз изпълняваше. Беше разбрала правилата. Когато Доминика сведе информацията си за издирването на Иън до три града, именно Луиз предложи да започнат първо с Хибинг. Семейството на най-добрия приятел на Люк имало хижа наблизо.

Провери в един ресторант и в едно заведение дали хората там не знаят къде се намира хижата на семейство Требел. Но дори и някой да знаеше, не ѝ казаха.

Третата ѝ спирка беше туристическа агенция, където две жени — по вида им личеше, че са майка и дъщеря — спореха за нещо, когато тя влезе. В мига, в който майката отвори уста, за да я поздрави, Доминика знаеше, че Иън е бил тук и че си е купил билет за някъде. Бе оставил отпечатъка си във въздуха — като миризма, като смътна асоциация, заседнала в съзнанието на тази жена.

Приближи се до по-възрастната жена, до майката.

— Искам да знам дали Иън Ритър си е купил днес билет от вас.

— Какво? — жената се надигна леко от бюрото, зад което седеше.

— Иън Ритър — повтори Доминика/Луиз.

— Имам клиент на име Иън, но не е Ритър. Мисля, че... почакайте малко. А вие коя сте?

— Съпругата му.

— Съпругата на Иън Ритър?

— Да. Но е възможно той да пътува и под друго име.

Младото момиче погледна внимателно към Луиз — може би беше почувствало, че тя не е тази, за която се представяше, и прошепна нещо на майка си. Жената кимна и каза:

— Не ми е позволено да давам такава информация.

— Не ми се иска да намесвам адвоката си или властите, госпожо. Мистър Ритър е беглец — Доминика/Луиз посочи с ръка към стоящия отвън полицаи. — Трябва ми само информация закъде ще пътува.

— Искам да напуснете — отвърна жената.

— Не ми оставяте избор — каза Доминика и се обърна, за да отвори вратата и да повика Рей.

— От Дълут за Сан Франциско — каза бързо агентката. — Сега се разкарайте оттук.

Доминика излезе от Луиз и потъна отново в сивотата на своя свят. Луиз се запрепъва, покри лицето си с длани, започна да дере кожата си и да крещи: „Помогнете ми, помощ, някой да ми помогне!“

Помисли си, че Луиз трябва да ѝ е благодарна, че не я остави кървяща на улицата. Но може би благодарността беше чувство, което бившата мисис Ритър тепърва трябваше да се научи да изпитва в този свят.

На Доминика ѝ се прииска да знаеше какво тя *самата* трябваше да научи. Погледна за последно Луиз и се понесе към целта си.

[1] Пол Бъниън — легендарен американски великан дървосекач, изсякъл всички дървета в Гранд каньон, Черните хълмове и Южна Дакота, живял през XIX в. — Б.пр. ↑

[2] King — англ. ез. — цар. — Б.пр. ↑

[3] Всъщност Мартин Лутър Кинг е застрелян в хотел „Лорейн“ на 4 април 1968 г. в Мемфис, Тенеси, докато е на балкона на стая № 306. Авторката променя и датата на убийството. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

„Бъркли“, Калифорния

Автобусът остави Иън на южната страна на кампуса на „Бъркли“. Той праметна дръжката на малката си пътна чанта през рамо и остана за миг на място сред свежия, прохладен въздух, докато се ориентираше в картата, която Люк му бе дал. След това тръгна по булевард „Телеграф“ в посока към административната сграда, която трябваше да се намира на шест пресечки на север. Ако Сара Уелс съществуваше и наистина преподаваше тук този семестър, щеше да я намери там.

След двацет и четири часо̀во пътуване беше чудесно да ходи отново, да знае, че съвсем скоро щеше да разбере със сигурност, по един или друг начин, дали беше побъркан или все още с разума си. Нуждаеше се от това последно доказателство, с очите си да види някого от Есперанса. Дори не искаше да говори с нея. Всъщност може би бе по-добре да не го прави. Ако се намесеше, ако се представеше и се опиташе да обясни кой е, можеше да предизвика някаква промяна по веригата в бъдещето. Не можеше да рискува. Колко много се бе променило само защото Люк бе говорил с журналиста, който познаваше Кинг — мястото на убийството, датата... Може би в историята на света имаше толкова значими събития, че те не можеха да бъдат променени.

Докато навлизаше все повече във вътрешността на кампуса, минаваше покрай множество студенти — някои носеха плакати в памет на Кинг; други — членове на Студентската организация за демокрация (СОД) — разлепваха обяви за тазседмичното шествие против войната, а последователите на „Черните пантери“ се разхождаха с вдигнати юмруци и крещяха „Черна сила, черна сила“^[1].

Убийството на Кинг може и да не бе повлияло на живота в Хибинг, Минесота, помисли си Иън, но тук, в Бъркли, беше част от битката за края на войната във Виетнам.

Мина покрай студентските общежития — от отворените врати гърмеше музика. „Бийтълс“, песен от албума „Сержант Пепър“. По

прозорците бяха залепени множество плакати, обявяващи всякакви събития: антивоенна демонстрация, концерт на Джанис Джоуплин, поетично четене на Джеймс Дики, събиране на СОД. Имаше и плакат на Робърт Кенеди с надпис „Запазете наследството живо“.

Дали Боби вече бе убит? Боби Кенеди? Напусна този свят на 5 юни, 1968 година в хотел „Амбасадор“, Лос Анджелис. Думите на Тес изникнаха в съзнанието му. След като беше се оказала права за Кинг, сигурно беше права и за Робърт Кенеди.

Фоайето на административната сграда беше доминирано от голямо кръгло бюро, зад което седяха четирима студенти. Нямаше опашки. Приближи и красива млада жена го попита с какво може да му помогне.

— Имам среща със Сара Уелс. Но тя забрави да ми каже номера на вътрешния си телефон. Преподава културна антропология.

Жената прелисти голямата тетрадка пред себе си, прокара пръста си по редовете и поклати глава.

— Не намирам името ѝ, сър.

Това го поразя. Дълбоко в себе си бе уверен, че е истинска, че ще бъде тук.

— Може ли да проверите пак? У-е-л-с.

— Тя е в департамента по социални науки — обади се един от младежите зад бюрото. — Но провеждат някои от заниманията си в сградата на хуманитарните специалности, докато ремонтират тяхната.

Още прелистени страници, още списъци и после:

— Да, ето я — младата жена направи един червен знак X на картата и му я подаде. — Втори етаж, кабинет 13.

13. Иън за малко да се разсмее на глас.

— Благодаря ви много.

Излезе от сградата. Убеди сам себе си, че просто ще почука на вратата ѝ и ще я попита дали могат да поговорят за *брухос* в Еквадор. Щеше да ѝ каже, че е журналист на свободна практика, който пише материал за тази страна и докато е бил там, е чул легенди за *брухос* и е говорил с местни, които са били убедени, че те са духове — гладни духове. Нещо такова.

Но когато изкачи стъпалата до втория етаж на сградата по хуманитаристика и се наклони да потропа на вратата ѝ, го заля огромна вълна на неувереност и за малко да се затича към най-близкия изход.

Приведе се напред, така че кръвта да нахлуе в главата му, и просто си остана там, със затворени очи, почти докосващ пода с ръце.

— Ей, добре ли сте?

— Да, само съм леко замаян.

Изправи се и застина на място от изумление. *Истина е, всичко бе истина, наистина се бе случило.* Сара Уелс изглеждаше точно както я помнеше — четирийсет години напред във времето. Висока, крехка блондинка, бледа и приятна, не повече от трийсетгодишна. Значи това, което Пако Фарадей му бе казал, бе вярно — хората в Есперанса не остаряваха. Гъстата ѝ руса коса бе късо подстригана, по привлекателен начин, който разкриваше дръзката линия на челюстта ѝ. Носеше съвсем лек грим, обеци и колие, направени от някакъв красив черен камък, изпъстрен с кехлибар. Нямаше ги дънките и полото с висока яка, които помнеше; синята рокля отиваше чудесно на очите ѝ.

— Много сте пребледнял. Кабинетът ми е точно тук — тя махна с ръка към отворената врата зад нея. — Защо не влезете вътре да си починете, а аз ще ви донеса чаша вода.

— Много ви благодаря.

Иън влезе вътре, чантата му се удряше в бедрото му, а той се опитваше да се държи като човек, който допреди минути е бил на път да припадне. Отпусна се на най-близкия стол, остави чантата си на пода. Почувства парещото чувство в стомаха си и внезапно *разбра*, че тя беше изненадана от себе си — от това колко лесно бе поканила непознат мъж в кабинета си — и че на някакво по-дълбоко ниво усещаше, че двамата се познават.

Докато Сара наливаше вода от каната в пластмасова чаша, Иън забеляза как бе украсила кабинета си. На стената срещу него висяха плакати от концерт на Джоан Баез и от фестивала в Монтерей, между тях бяха окачени в рамка дипломите ѝ, сякаш бяха по-маловажни, на източната стена имаше висок шкаф, запълнен с грижливо подредени книги. Вдясно видя снимки от Еквадор — сенчестите, загадъчни лабиринти на улиците на Кито, индианки кечуа, увити в цветните си одеяла, готвещи на открито, и вулканът, който се извисяваше над Есперанса. Сърцето му се сви само като ги гледаше.

— Търсите ли някого? — попита Сара, докато му подаваше чашата с вода.

Той кимна и пресуши чашата.

— Професор Уелс. Пиша статия за Еквадор и разбрах, че тя е един от най-видните експерти по митологията на тази страна.

— Е, аз съм професор Уелс.

Иън се престори на изненадан.

— Фантастично! Какъв късмет имам. Аз съм Иън Ритър.

Въпреки убедеността му, че тя вече усещаше, че се познават отнякъде, изражението ѝ не разкри нищо.

— Аз съм специалист само по една много малка част от митологията на Еквадор, мистър Ритър. Но цялата тази култура и страна ме очароват.

— Какво може да ми кажете за разпространената вяра на местните в *брухос*, които пътуват с мъглата? Някои хора ги наричат *mala sangres*. По време на пътуването си чух местни да говорят за тях, за това как обсебвали хора, но никой не пожела да обсъди темата с мен. Знаете ли нещо повече?

Нещо рязко се промени в изражението ѝ.

— *Брухос*, за които говорите, поне по мое мнение са еквадорската версия на бугимен, на таласъмите от различни култури. Бил си непослушно момче и *брухос* ще разберат за това и ще те накажат. Нещо такова.

— Смятате ли, че има нещо вярно в митовете? Че може наистина да съществуват?

— Не знам. В Есперанса, където митът е най-силно разпространен, местните твърдо защитават вярата си. Затова е възможно да се каже, че за тях митът е истина. Но никога не съм виждала сигурни доказателства за съществуването на подобни създания. Като културен антрополог повече се интересувам от митология.

— А ако предположим, че митът е истина? Да предположим, че тези *брухос* наистина съществуват.

Тя се усмихна и килна глава на една страна, присвивайки очи, сякаш сега го виждаше истински за първи път.

— Изглежда сте имали някакво особено преживяване, докато сте били там, мистър Ритър.

Той не беше сигурен колко трябва да ѝ каже, какво можеше да признае.

— Кажете ми, моля... При своите проучвания намерихте ли някаква информация за митологията на самия град?

Сега тя седна зад бюрото, подпря се с лакти и отпусна брадичка върху дланите си.

— Не съм сигурна какво имате предвид.

— Според митовете, които чух, преди векове Есперанса е била нематериално място, където душите в преходно състояние са отивали, за да открият, че смъртта не е задължително заличаване на съзнанието. *Брухос* са харесвали града, защото това означавало, че разполагат с много души, които могат да обсебват. После имало голяма битка между група еволюирали души и *брухос*, които загубили. И тогава Есперанса станала физическо място и се материализирала в нашия свят.

— Каква е тази група от еволюирали души, които спечелили битката?

— Чух, че ги наричат *cazadores de luz*.

— Ловци на светлина, или търсачи на светлина — усмивката ѝ стана по-мека и блага. — Простете ми, мистър Ритър. Но всичко това звучи като еквадорска версия на „Изгубеният Рай“ — очите ѝ обходиха лицето му за миг, после тя се намръщи леко. — Струвате ми се много познат. Къде сме се срещали? Имам някакъв спомен, че сме заедно в една стая, че съм се навела над вас и ви казвам да помните. *Спомни си*. Има и една друга, висока руса жена с вас — разсмя се силно, нежно, с известно неудобство. — И все пак съм сигурна, че никога не съм ви виждала, нито съм чувала за вас до днес. Това смислено ли ви звучи?

Как беше възможно да помни събития, които щяха да се случат след четирийсет години? Айнщайн твърдеше, че времето е илюзия, че човек го възприема като минало, настояще и бъдеще, защото това е единственият начин, по който човешките същества могат да функционират. Но Айнщайн не бе имал предвид душата, тази част от човека, която оцелява след смъртта и която, изглежда, бе вечна. Да предположим, че след като преживее дадено събитие, духовното съзнание може да преодолее ограниченията на времето? Да си припомним отрязъци от нещо, което на земно, недуховно ниво още не се беше случило?

— Имате ли малко свободно време? — попита той. — За кафе или закуска?

Сара Уелс погледна към часовника на стената.

— Имам три часа до следващата ми лекция. Знам подходящото място.

— Между другото, ако кандидатствате за стипендията „Фулбрайт“, за да изучавате митовете за брухос, да знаете, че ще я спечелите.

Тя вече се бе изправила от стола и го гледаше с широко отворени от изненада очи, стиснала чантата си в едната ръка и ключовете в другата.

— Как...? Искам да кажа, да, подала съм документи... Но не са ми отговорили, а минаха месеци.

— През май следващата година ще позвъните на сестра си от Кито. Това е последният път, когато някой въобще ще чуе някаква информация от и за вас. Защото ще спечелите „Фулбрайт“, ще заминете за Еквадор и ще се установите за постоянно в Есперанса.

Очите ѝ сега се вираха втренчено в него.

— Откъде знаете, че имам сестра?

— Четох за вас в интернет, в „Кафенето на инката“ в Есперанса, през 2008 година, докато бях в кома през 1968 година.

Изречението ѝ беше неразгадаемо като китайска бисквитка с късметче. Иън нямаше да се изненада, ако тя вдигнеше слушалката на телефона и позвънеше на охраната. Вместо това обаче Сара Уелс отметна глава назад и се разсмя.

— Знаете ли какво е най-странното? Че ви вярвам, мистър Ритър.

По време на обяда в крайбрежното заведение, намиращо се на красиво и живописно място в залива, той ѝ разказа всичко, от А до Я. Дори ѝ показа копия от медицинските си данни, които Люк бе взел, преди Иън да напусне Минесота, информация от болницата, от психиатрията... Тя ги прегледа съсредоточено, повечето време мълчаливо, понякога правеше коментар или задаваше въпрос.

— Знаете ли пътя до Есперанса? — попита най-накрая Сара.

— Самолет до Кито. След това нямам представа. А вие?

— Била съм там само веднъж, преди две години. И нямам идея как стигнах до града. Взех автобус, който според мен трябваше да ме закара до Ставало. Но автобусът стигна до...

— Бодега дел Сиело?

Стъписана, тя заекна.

— Това... това е повече от странно.

— Бяхте ли жива? В съзнание?

— Жива и ядосана.

— Кой беше шофьорът ви? — попита Иън.

Тя се загледа в огряната от слънцето водна повърхност в залива, в далечината се издигаха неясните очертания на Алкатрас.

— Висок мъж с гъста черна коса. Името му беше странно. Мисля, че беше Вайра.

Той помнеше името, но не го свързваше с лице или с човек. И все пак това бе белег за някакъв план. Но чий?

— Разкажете ми за Ед Грейнджър — каза тя. — Австралиец ли е?

— Да, ръководи посадата. — Иън описа каквото помнеше от хотела, от хората там, спомена имена, включително и на животните. Номад, Кали, Уискърс.

Дълго време тя не каза нищо. Ровеше в остатъците от салата в чинията си, разбъркваше супата с лъжицата си. Най-накрая проговори:

— Мисля, че двамата с вас трябва да заминем за Есперанса възможно най-скоро, Иън.

Къде беше Чарли, когато имаше нужда от него?

— Не. Нещата трябва да останат, както са били, ако никога не се бяхме срещнали.

Сара Уелс присви сърдито устни.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Вижте, преди две седмици казах на сина си, че Мартин Лутър Кинг ще бъде убит на 6 април в хотел „Лорейн“ в Мемфис. Той познава журналист, интервюирал някога Кинг, и му каза да направи всичко възможно Кинг да не бъде близо до „Лорейн“ по това време. Мисля, че като следствие от нашата намеса Кинг се премести в хотел „Артизан“. И бе убит там. Предупреждението ни промени малка част от историята. Ще бъде грешка, ако се опитваме да променим хода на събитията. Не можем да рискуваме.

Сара се приведе над масата, очите ѝ бяха потъмнели от някаква силна емоция.

— Аз съм капитан на собствения си кораб, Иън. Ако реша да тръгна сега, ще го направя. Ако избира да тръгна по-късно, така и ще стане. Няма нужда вие или някой друг да ми казва кога или как.

— Права сте. — Той остави пет долара на масата, за да плати за обяда, после вдигна чантата си и стана от стола. — Нямах право да казвам нищо от това. Благодаря ви за отделеното време, Сара. Ще си взема такси до хотела.

— Почакайте, къде сте отседнали? — попита тя.

— В Сан Франциско.

Мина бързо покрай нея, излезе от ресторанта и се качи в едно от спрелите отпред таксите, когато тя се показа на вратата и извика името му.

— Карайте — нареди Иън на шофьора.

— Накъде?

— Хотел „Дриско“.

Половин час по-късно шофьорът го остави пред двуетажна сграда, високо на хълма на ъгъла на булевард „Пасифик“ и улица „Бродерик“. Беше взел името на хотела от една от брошурите в самолета. И от двете страни се разкриваше спираща дъха гледка към залива, небе и земя се сливаха отдясно на него, остров Алкатрас се виждаше вляво, но не за дълго. Към острова се движеше мъгла. Иън внезапно се зачуди дали *брухос* можеха да пътуват с *тази* мъгла. Потръпна от изненадващата студена вълна, която го заля и мина по гръбнака му, и се забърза към хотела.

Стаята му гледаше към залива и той отвори широко прозорците, за да се наслади на гледката. Можеше да види Алкатрас оттук, надигащата се мъгла, настъпваща, пълзяща, започваща да се увива около острова. Вероятно бе обичайна за мястото и сезона, едва ли беше мъглата на *брухос*, но въпреки това се притесни.

Отдалечи се от прозореца и приседна на ръба на леглото. Порови в чантата си и се замисли, че беше тръгнал с много малко багаж — имаше само два комплекта дрехи за преобличане. Трябваше да напазува, преди да тръгне оттук. Но първо... Извади кредитната си карта, поиска външна линия, после за оператора и получи номерата, от които се нуждаеше. Първото му обаждане беше до самолетната компания Пан Ам, за да си резервира билет за следващия полет от Сан Франциско до Кито. Имаше полет в девет часа същата вечер, който щеше да пристигне в Кито в осем часа утре сутринта. Две спирки, Хюстън и Каракас. Запази го и му казаха, че може да вземе билета си, когато отиде на летището.

Следващото му обаждане бе до няколко вестника — „Маями Хералд“, „Форт Лодърдейл Сън Сентинел“ и „Палм Бийч Пост“ — в които пусна обяви в графата „Лични“ с едър шрифт и в болд. Трябваше да излизат всеки ден през следващите две седмици.

„Слим, истина е. Тръгвам на 8.04.1968. Фриско-Кито.
Обичам те, Иън Ритър от Минеаполис.“

Обявите му струваха малко състояние, но той беше оставил пари в сметката си, за да може Люк да поеме всички останали разходи. Можеше да му се обади по-късно и да му каже. Засега трябваше да си купи по-голям куфар, повече дрехи, здрави обувки и после да оправи сметката си тук.

Когато се надигна, хвърли поглед през прозореца. Заплашителната мъгла бе обвила напълно Алкатрас и сега сякаш настъпваше към сушата. *Не означава нищо*, каза си той. Но бързо затвори, заключи прозорците и внезапно усети, че устата му бе пресъхнала.

Доминика обичаше Сан Франциско във всяка епоха, по всяко време. Освен очевидната красота на града, именно типичната за мястото мъгла бе предизвикала в нея тази дълбока привързаност.

Мъглата тук бе най-прекрасната и най-сложна като консистенция от всички, които някога бе виждала извън територията на Еквадор. Лесно се манипулираше, оформяше и можеше да бъде използвана по същия начин като мъглата у дома. Тъй като беше напълно обичайна за Сан Франциско и никой тук не я свързваше с нищо опасно и зло, както в Есперанса, хората нямаше да се опитат да се скрият в някакви убежища, а когато им хрумнеше тази мисъл, вече щеше да е прекалено късно.

Знаеше, че Иън Ритър е тук, но не можеше да открие точното му местоположение, затова протегна ръце пред себе си като Мойсей, когато разделял Червено море, и призова множеството гладни духове от своя вид. *Елате и пирувайте! Бен, нужен си ми. Доведи ги тук.*

Доминика не знаеше дали ограниченията, с които се бе сблъскала при опита си да обладае насилствено телата на хората тук, щяха да важат и за тълпите брухос, връхлитащи града, но подозираше, че съвсем скоро щеше да разбере. Кой или какво ги бе наложил? През годините, в които бе ръководила това племе, единственият път, когато ги бе призовавала по този начин, бе когато тя и Бен се бяха върнали в Есперанса преди двайсет години, за да издигнат своя дом във вътрешността на двата вулканични върха. След минути тъмната мъгла започна да се събира над сушата, ставаше все по-голяма и по-плътна, докато духовете идваха незабавно отвсякъде, сякаш само това бяха чакали.

После мъглата се превъртя над водната повърхност, набирайки скорост и маса, и бързо обгърна остров Алкатрас. Мястото беше затворено, а все още не се допускаха туристи, както щеше да бъде след години, но имаше много тела, от които да избират — служители от Националния парк, строителни работници, екипажът на ферибота, който возеше служителите от континента на острова и обратно. Брухос обладаваха и пируваха, което бе доказателство, че ако нападаха накуп, по много, можеха да преодолеят глупавите ограничения. Други, като Доминика и Бен, не обсебваха тела. Те се хранеха от чистия ужас и страх, излъчван от обсебените хора.

Тук ми харесва, помисли Бен. Но извън Есперанса сме безсилни.

Не. Дори да не можем да приемаме физически форми, все пак можем да всяваме паника и ужас. А сред настъпилния хаос може и да открием Иън Ритър и да го убием. Някакви новини?

Имаме следа към Тес. А Пърл и Рафаел работят по няколко свещеника, които очевидно са били активни участници в движението за освобождение.

Прогрес. Знак, че вятърът се обръщаше и духаше в тяхната посока.

Да предположим, че не го намерим, Ника. И не успеем да го убием. В племето все повече се налага мнението, че трябва да действаме агресивно срещу членовете на освободителната група. В момента те са най-голямата заплаха за нас. Не ловците на светлина.

Тя се ядоса.

Докато съм начело на това племе, Бен, ще действаме по моя начин. Първо ще убием междинните.

Почувства настойчивостта на изпитателния му поглед, после той се извърна от нея и погледна към мъглата, която вече настъпваше към брега на континента. Доминика внезапно усети, че Бен бе престанал да бъде неин съюзник. Това я уплаши. Искаше да се впусне след него, да настои двамата да обсебят нечии тела, да ги използват за див и трескав секс. Но той вече бе прекалено далече от нея, а и лудостта на развихрилите се *брухос* я заля с пълна сила.

Дали не греша! В кой момент приоритетите и се бяха променили?

Хората ѝ обсебваха рибари, туристи, сервитьори и сервитьорки, ченгета, бизнесмени, хипита, учители, ученици... Тъмната мъгла се виеше нагоре по хълма, все по-плътна, разрастваща се на височина и ширина, докато поглъщаше коли, кафенета, магазини, ресторанти и се изкачваше до върховете на дърветата. Племето ѝ беше привлечено от обещанието за хаоса, възцаряващ се под него, където протестиращите срещу войната крещяха и размахваха юмруци във въздуха, а гласовете им отекваха из улиците на града.

С малко късмет Иън Ритър щеше да бъде смазан и убит при тази атака.

Иън тръгна пеша надолу по хълма, на път към магазина за дрехи, в който можеше да обогати жалкия си гардероб и да си купи нов куфар. Всяка сграда, покрай която минаваше, беше отрупана със саксии с пищни цветя — бугенвиллии, теменуги, рози, нарциси. *Като пред посадата в Есперанса*, помисли си той. От отворените прозорци звучеше музика. Пред него се извисяваше „Президио“, военната база, която приличаше на просторен, зелен парк, заел цялото пространство по бреговете на залива. Дори оттук можеше да види стотиците протестиращи срещу войната да крачат и пеят пред портите, а гласовете им се извисяваха в чистия следобеден въздух. *Върнете ги у дома, върнете ги у дома.*

Когато наближи подножието на хълма, още няколко хиляди протестанти завзеха булевард „Президио“, пресечка след пресечка, на вълни, стигащи до залива. Полицаи в защитно облекло стояха подредени от другата страна на пътя, готови да се намесят, ако събралата се тълпа станеше агресивна. Тротоарите бяха все още свободни, пешеходците забързано минаваха покрай редиците на

ченгетата. Иън се поколеба, защото не искаше да бъде хванат в капана на сблъсъците.

Погледна картата на града, която служителят от хотела му бе дал. Магазинът бе само на четири пресечки отгук, на улица „Калифорния“. Поколеба се дали да не се върне назад и да мине по улица „Дивизадеро“, но протестиращите можеше да са окупирали и нея. Затова ускори крачка, пъхнал ръце в джобовете на якето си, следейки внимателно настроението на тълпата. При първия знак за враждебност можеше да се вмъкне в някой от магазините по улицата.

Вървеше бързо, песните и виковете се надигаха и замлъкваха покрай него, всяка следваща вълна бе по-силна, по-гневна, по-агресивна. После тълпата се хвърли към полицаите, започна да ги замерва с яйца и камъни и да крещи: „Смърт на свинете!“.

Полицаите изправиха редиците си — гръмогласно цунами от размахващи се палки, които се стоварваха върху главите на протестиращите, чупеха ръце и крака и ги събаряха на земята. Въздухът се изпълни със сълзотворен газ. Иън се затича, но тълпи от хора внезапно се разбягаха във всички посоки в търсене на сигурност, насочиха се към магазините, криеха се под масите и пейките и хвърляха столове срещу полицаите. Ранените се препъваха сред множеството, хлипаха и стенеха за помощ, докато кръвта се стичаше по лицата им. Две жени паднаха на земята и бяха стъпкани от тълпата зад тях. Иън помогна на един мъж да се изправи и го избута към вратата на магазинче за кафе, където млада жена ръкомахаше на хората да се скрият вътре. Затичаха се към нея, жената затръшна вратата и ги насочи към задния вход, от който хората излизаха навън, на малка уличка.

Иън се устреми към обещанието за светлина и свобода, което малката улица предоставяше, заедно с още неколцина обезумели, уплашени хора. Затича се право напред, следвайки тълпата, и после внезапно спря в края на уличката. Знаеше какво вижда пред себе си и умът му продължаваше да крещи — *Бягай, бягай!* — но не можеше да помръдне. Мъглата не просто пълзеше към града. Сега покриваше хълмовете, движеше се към тях ужасяващо бързо, плътна, мрачна, поне километър широка. Вече чуваше зловещото напяване, което се надигаше от нея. *Намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото,*

бъди тялото... Озова се отново в Есперанса и песента се стовари върху него.

Побягна в противоположната посока, с плътно прибрани към тялото ръце като истински атлет. Мъглата напредваше по улицата зад него, песента се издигаше и заглъхваше. *Намери тялото, нахрани тялото...* Сълзотворният газ се беше смесил с мъглата и хората край него тичаха, като покриваха устите и носовете си с ръце. Някои от тях се гърчеха, телата им се тресяха във всички посоки, докато *брухос* ги обсебваша. Иън нямаше представа как тези кошмарни създания го бяха открили, но не смяташе да им позволи да го обладаят. Затича се по-бързо, още по-бързо, дъхът му вече не му стигаше, но успя да излезе от улицата на по-главния път.

Сирените пронизваха въздуха. Навсякъде имаше полицаи със защитни маски, исипваха се от патрулните коли, размахваха палки, галопираха из тълпата на коне, избутваха любопитните зяпачи встрани. Впусна се нагоре по хълма заедно с тълпата, опитваща се да избяга от ада на булевард „Президио“. Дробовете му бяха напрегнати до краен предел, потта се лееше по лицето му.

Тълпата напредваше към хълма, но с по-бавна скорост, сякаш *брухос* бяха толкова заети да се хранят с размириците около себе си, че не искаха да се разпръсват много надалече от тълпата. *Изпълни тялото, бъди тялото...* Той обаче не забави бега си, не погледна отново назад. На върха на хълма почти се преви надве от болка, когато се опита да си поеме дъх. Портиерът на хотела са впусна към него и му помогна да стигне до лобито и да се строполи на един стол.

— Сър, седнете тук. Ще ви донеса нещо студено за пиене.

Иън не можеше да говори, гърдите го боляха. Портиерът се върна с висока чаша с леденостудена вода. Иън я повдигна към устните си, но ръцете му трепереха неконтролируемо. Отпи внимателно, без да откъсва очи от вратата, ужасен, че ще види как мъглата се притиска в нея и забива отровните си нокти в стъклото като някакво бясно куче, което се опитва да се промъкне вътре. Отвън обаче се виждаха само бързащите надолу към базата полицейски коли и тичащите във всички посоки хора.

— Какво става там долу? — попита портиерът. — Чухме, че полицаите са нападнали протестиращите и е последвала кървава баня. И мъглата... никога не съм виждал нещо такова.

— Благодаря за водата. Искам да оправя сметката си и да стигна до летището. Имам нужда от такси.

— Разбира се, сър. Ще се погрижа за това.

Не знаеше колко време е минало. Изпи водата до дъно и погледна притеснено към вратата. После портиерът донесе сметката и малката му пътна чанта с прибория багаж. Купуването на нови дрехи щеше да изчака, докато стигнеше до Еквадор. Иън порови в портфейла си и даде пари за сметката и за щедър бакшиш на мъжа.

— Таксито ви идва, сър. Преди малко разбрахме, че долу ставали странни неща — каза портиерът с шепнещ, заговорнически глас. — Хората се държали наистина много необичайно, сякаш били обладани, или нещо такова. Имало палежи. Линейки и пожарни са тръгнали натам. Някои от улиците са блокирани.

— Дали ще стигнем до летището?

— Засега пътят до летището е чист.

Петнайсет минути по-късно Иън стоеше до вратата на хотела и наблюдаваше преминаващите пожарни и линейките, с включени сирени. Тълпите продължаваха да се блъскат по тротоарите, отчаяно желаещи да се отдалечат на колкото се можеше по-голямо разстояние от ада в подножието на хълма. На няколко пъти хора се опитваха да влязат в хотела, но вратите му бяха затворени.

Напредването на мъглата явно бе забавено или дори спряно от нещо някъде долу. Когато таксито паркира пред хотела, Иън нарами багажа си, портиерът отвори вратата и той се впусна напред. Докато таксито потегляше, шофьорът — леко плешив азиатец — каза:

— Протестиращите са запалили няколко пожара долу, хората получават странни конвулсии, неколцина са били ранени и са умрели.

— Ще успеем ли да стигнем до летището?

— Не се притеснявайте — мъжът поклати глава. — Всичко е заради войната. Хората знаят, че не е редно да я водим. Искат да спре. Войната е виновна.

Войната за души. Иън се наведе напред, бдителен, търсец някакъв знак от мъглата. Когато стигнаха върха на хълма, мъглата се впусна към тях от хълма вляво и хората се впуснаха да тичат, за да избягат от нея, крещейки ужасено. Таксито се заби в левия тротоар.

— Завий надясно — нареди припряно Иън. — Направи каквото трябва, за да си далеч от мъглата.

— Но летището е вляво и...

— Карай надясно! — заповяда Иън. — Бързо.

Шофьорът зави надясно, натисна педалите и колата полетя напред, влизайки в друга улица, после се понесе надолу по друг хълм, пак зави, направи няколко обиколки напред и назад по малките, еднопосочни улички, докато най-накрая като че ли избягаха от покрития с мъгла район. След минути се появиха и табелите за пътя към летището.

Дали мъглата щеше да се насочи към летището и да го погълне така, че полетите да закъснеят или направо да бъдат отменени? Иън не знаеше. Но се надяваше, че *брухос* ще са заситили глада си с кръв и ще бъдат по-отпуснати сега, когато апетитът им беше задоволен.

Таксито паркира пред входа на летището и Иън подаде на шофьора огромен бакшиш.

— За твоя безопасност, на връщане избягвай мъглата.

Измъкна се от колата с пътната си чанта и се затича към терминала.

[1] Партията на черните пантери — афроамериканска организация за граждански права на чернокожото население, активна от средата на 60-те до края на 70-те години на XX век в Щатите. — Б.пр. ↑

ТЕС ЛИВИНГСТЪН

2008

*„Ще разберем колко проста е Вселената
тогава, когато проумеем колко странна е тя
всъщност.“*

Джон Уилър^[1]

ПЕТНАЙСЕТ

Кий Ларго, Флорида, юни 2008 година

Вятърните камбанки, които висяха по дърветата в градината на къщата на майка ѝ, бяха направени от тръбички, морски мидички, метал, мед и стъкло. Те пееха и подрънкваха от сутрешния бриз като музика, изпълнявана по време на католическа меса в Сикстинската капела, и призоваваха птиците към хранилките. Ята от врани и сини сойки, мушитрънчета, косове и гълъби, дори диви зелени папагали пърхаха и се бутаха, за да се доберат до храната. Понякога се блъскаха във вятърните камбанки и променяха ритъма на песента им, сякаш в двора репетираше аматьорска рок група. Тес не виждаше нито едно колибри сред множеството птици и отсъствието им я потискаше ужасно.

Беше нелепо. Всъщност тя не помнеше някога да е виждала колибри във Флорида Кийс или някъде в Южна Флорида.

Отражението ѝ в прозореца се взираше в нея. *Все още съм си аз.* Сиво-сини очи. Дълга, руса коса на вълни. Устни, които пак можеха да се усмихват. Когато беше умряла преди пет месеца, вътрешно се бе променила драстично, но това не личеше във външния ѝ вид. Не че имаше някакво значение.

Някъде издрънчаха медни тръбички. Майка ѝ и сестра ѝ бяха станали и Тес си пожела да можеше да остане поне още час сама. Веднага се почувства гузна, задето си го помисли. Майка ѝ бе стояла в болницата непрекъснато от момента, в който Тес бе простреляна през януари. Когато бе изпаднала в кома, я бяха преместили в болницата в Кий Ларго, където майка ѝ бе старша сестра. Това преместване вероятно бе спасило живота на Тес. Когато се пробуди от комата, лицата на майка ѝ и на осемнайсетгодишната ѝ племенница Мадисън бяха първото нещо, което видя.

Откакто преди шест седмици бе излязла от болницата, те бяха нейната група за подкрепа. Грижеха се за нея, караха я до психотерапевта ѝ, готвеха и пазаруваха и бяха до нея тогава, когато никой друг не беше. Тъй като къщата на майка ѝ бе построена върху

циментови подпори, които се издигаха на пет метра над земята, бяха направили дървена рампа, за да може да излиза и да влиза в къщата с инвалидната си количка. Майка ѝ и Мади дори бяха разпределили планината от болнични сметки в седем различни купчини. Здравната осигуровка на Тес покриваше около шейсет процента от тях, но за да изплати останалото, трябваше да работи за ФБР поне още двацет години.

Отвори прозореца и наситеният с аромата на океан и пръст юнски влажен въздух я обгърна цялата. От двете страни на прозореца се виждаха краищата на алуминиевите капаци, които в този район се поставяха на всички прозорци за защита от ураганите. Цялата къща можеше да се затвори и защити за около десет минути, но имаше и две капандури — една в кухнята и една в дневната, — които нямаха такива капаци. Тес затвори прозореца, обърна се и се загледа в капандурата на кухнята, изпитвайки внезапно необясним ужас, че *нещо* можеше да влезе през нея в кухнята.

Абсурдна мисъл. Въпреки че сезонът на ураганите започваше през юни, Националният ураганен център бе съобщил, че Атлантическият басейн е спокоен. Освен това капандурите бяха направени по стандартите на урагана Андрю^[2] и можеха да издържат ветрове от най-опасната, пета степен. Но можеха ли да издържат на... *какво!* Почувства тежестта на думата на върха на езика си, после тя отново ѝ се изплъзна. Такива неща ѝ се случваха често, откакто бе дошла в съзнание. Естествено, нямаше да сподели това с психотерапевта от Бюрото, с когото се предполагаше да се срещне днес, за да бъде решено окончателно дали е психически здрава и стабилна, за да се върне на работа.

Куршумът, който бе преобърнал живота ѝ с главата надолу, бе разкъсал артерия в дясното ѝ бедро и тя бе изгубила толкова много кръв, че за малко да умре, преди да я докарат в болницата. По време на операцията сърцето ѝ бе спряло. Все още не знаеше колко дълго е била мъртва. Не че имаше значение. Нищо не се бе случило — нямаше тунел от светлина, не я беше посрещнал небесен хор, не беше срещнала починали близки.

Трябваше да ѝ сложат стоманени пирони и винтове в бедрената кост, за да се възстанови. Сега имаше толкова метал в крака си, че на проверка на летището вероятно щеше да включи всички аларми.

Накуцването ѝ все още се забелязваше, но състоянието ѝ се подобряваше с всеки ден. Всъщност днес се чувстваше по-добре от седмици насам и беше сигурна, че всекидневната йога — личната ѝ компенсация за физическата терапия, която осигуровката ѝ не покриваше — беше помогнала. Всичко, от което се нуждаеше, за да се върне на работа, беше чисто психическо досие с подписа и печата на този психотерапевт.

Тес не беше напълно убедена, че искаше да се върне в Бюрото, но отпускът ѝ по болест бе използван почти до края, а и имаше нужда от доходи. Шефът ѝ я беше уверил, че е първа на опашката за всяка работна позиция на Бюрото, която се откриеше в Кийс. Кийс беше закътано местенце, по-малко бюрокралични глупости, повече спокойствие. Но докато това се случеше, беше прикачена към отдела в Маями, което означаваше два часа път дотам и обратно всеки ден, ако не попаднеш в час пик. Въпреки че тази перспектива не я въодушевяваше — особено с цената на бензина, която непрекъснато се покачваше, — нямаше никакво желание да се мести обратно в града. А и не можеше да си го позволи при болничните сметки, които имаше да изплаща. Апартаментът в Маями, в който живееше през последните седем години, вече беше зает от някой друг и майка ѝ бе преместила в склад повечето от вещите ѝ.

— Ей, Тес, какво става? — Мади се появи в кухнята, облечена с потник и шорти за тичане, носейки обувките си в ръка.

— Прекалено рано е, за да съм будна. Къде ще тичаш?

— По плажа. Три километра. Искаш ли да дойдеш?

Мади напомняше на Тес на младо жребче — цялата крака, с буйна червена грива, която бе наследила от семейството на баща си. Останалото от нея беше чист Ливингстън — игриви сини очи, устни, които отразяваха всяко нейно настроение, високи скули. Бледият ѝ тен не беше по наследство. Не си позволяваше никакво излагане на слънце, множество кремове и мазила. Грим, чиято цел бе да прилича на Никол Кидман. Беше много капризна за храненето си — истинска веганка, която ядеше само сурови плодове, зеленчуци и тофу. В лявата гънка на носа ѝ искреше рубинена обеца.

— Ще ме изгубиш след три метра — каза Тес.

— Подценяваш се. — Мади остави обувките си, отвори хладилника и си наля голяма чаша портокалов сок. — Знаеш каква бях

преди година. Едва изминавах сто метра, без да се задъхам. Бях просто дебелото момиче, запътило се към диабета, подигравано от съучениците си, тяхното посмешище. Щом аз мога да го направя, значи и ти можеш.

Преди година Мади не беше просто дебелото момиче. Живееше с майка си в Северна Каролина, по-голямата сестра на Тес, и с новия ѝ съпруг, когото Мади ненавиждаше. Почти беше изключена от училище, вече бе арестувана два пъти и бе поела по бързата лента за никъде. Затова, когато сестрата на Тес се обади и попита майка им дали е съгласна Мади да поживее при нея няколко месеца, Лорън Ливингстън замина веднага за Северна Каролина и прибра внучката си.

Мадисън „пое“ Кийс така, както жабата поглъща насекомото. Тя отчаяно жадуваше за промяна и в мига, в който се озова в нова среда, преобърна живота си. Завърши гимназия през декември, шест месеца по-рано от връстниците си. Вече беше завършила и първия си семестър от двугодишния колеж, а през есента щеше да се премести в университета във Флорида. Софтуерната компания, която бе основала заедно с приятел, щеше да ѝ плати таксата. Искаше да стане ветеринар.

— Добре, да вземем Лорън и ще се пробвам.

— Оценявам факта, че никоя от вас не ме нарича „бабо“ или „маминка“, думи, които винаги съм мразила. — Майката на Тес стоеше на вратата, вече облечена в екипа си за тичане. Гъстата ѝ коса бе прибрана драматично назад — руса лъвска грива, стегнатото ѝ тяло, слабо и стройно като бамбук, приличаше на тяло на четирийсетгодишна жена. Вероятно щеше да надживее всички тях. Сега размаха театрално ръце във въздуха. — Е, питам ви — изглежда ли Лорън Ливингстън на шейсет и три години?

Отговорът беше единодушен.

— Не, в никакъв случай!

— Браво, правилен отговор. Сега да потичаме малко, дами.

Плажът, на който майката на Тес живееше, не отговаряше напълно на представата на повечето хора за плажовете на Флорида. Нямаше безкрайни бели пясъци, а само безкрайни купчини камънаци, мидени черупки и водорасли. Тичаха по брега, почти във водата, като на всеки 300–400 метра минаваха покрай пристан, на който бяха привързани различни видове лодки. След като подмина доста

пристани, Тес забави темпото си, а майка ѝ изостана леко, за да бъде до нея.

— Искаш ли компания днес, Слим?

Слим. Странно, че майка ѝ се обърна към нея с прякора, с който баща ѝ винаги я наричаше. Слим, от един от старите филми с Бакол и Боги, „Тъмният проход“. Почувства се неловко, сякаш имаше още нещо, свързано с прякора, което не можеше да си спомни.

Въпросът бе начинът на майка ѝ да я попита деликатно дали има нужда от емоционална подкрепа за срещата с психотерапевта днес. Странно, не ѝ беше хрумнало, че можеше да има нужда.

През повечето време се чувстваше емоционално отсъстваща, сякаш сърцето ѝ бе издълбано от тялото и бе захвърлено на вълците. Не го беше казала на майка си. Лорън Ливингстън, бивше хипи, познавач на най-добрите опии, променящи съзнанието, спътничка на Терънс Маккена^[3] в неговото ЛСД пътуване през лятото на любовта, сега работеше като медицинска сестра и можеше да открие нещо повече в тези думи. *Емоционално отсъстваща.* Звучеше опасно, като описание на сериен убиец. Но Лес знаеше, че нещо наистина ѝ липсваше отвътре. Като че ли докато, е била мъртва, големи парчета от нея бяха изчезнали.

— Добре съм, мамо. Шофирам сама вече две седмици.

— До йогата и до магазина и обратно е различно от пътя до Маями.

— Раниха ме в крака, не в главата.

— Знаеш какво имам предвид.

— Добре съм, мамо. Всички се държите с мен така, сякаш съм претърпяла някаква мозъчна травма.

— Ами... сърцето ти беше спряло. Обсъдих с Док какви въпроси може да ти зададе психотерапевтът и той е абсолютно убеден, че ще стане дума за клиничната смърт.

На Лес никак не ѝ допадна, че майка ѝ беше говорила с Док Брайън, нейния любовник от време на време.

— Той откъде може да знае това?

— Възможните мозъчни травми влизат в компетенцията му — все пак е учил психология. Помниш ли нещо от периода, в който беше мъртва или в кома?

Тес вече не помнеше колко пъти майка ѝ я беше питала това. Отговорът ѝ винаги бе един и същ.

— Не. Там няма нищо, мамо. Умрях, това е. После започнах да дишам отново, молекулите в тялото ми се събраха пак и ето ме тук — спря и вдигна парче дърво. Погали с пръсти меката кора, изучавайки извивките по нея, спирали в спирали, в спирали. Това късче дърво бе по-интересно от смъртта, помисли си тя.

— Звучи доста цинично, скъпа.

— Да, предполагам, че е така. Но смъртта не е пътуване с ЛСД, мамо.

— Със сигурност ще включа това в книгата си за Терънс Маккена и останалата банда.

Дивата младост на майка ѝ през шейсетте.

Мади спря на известно разстояние пред тях, опряла ръце на бедрата си.

— Мошенички — извика тя. — Ходенето не е позволено.

— Не мога да повярвам, че собствената ми внучка ме нарича „мошеничка“ — каза Лорън.

Тес се усмихна, когато майка ѝ се затича бързо напред.

Маздата на Тес се носеше по шосето към кампуса на университета, където Мади и нейният софтуерен партньор щяха да тестват най-новия си продукт сред контролна група студенти. Мади си играеше с косата си и от време на време пипаше нервно обещаните си във формата на символа на мира.

— Лорън е убедена, че нещо ти се е случило, когато си била в кома, Тесо.

— Защо?

— Може би, защото постоянно четете тези книги за преживяванията, близки до смъртта, будизма и преражданията. Защо Лорън задава всички тези въпроси? Защото си е такава.

— Нищо не ми се е случило. А ако е станало нещо, не си го спомням.

— Сега си различна, знаеш го, нали?

— Така ли? И какво ми е различното?

— Сега наистина слушаш хората.

— Не го ли правех преди?

— Не по този начин. Когато сега ти казвам нещо, знам, че ме чуваш. Има и други неща — как ядеш например. Преди ядеше червено месо, много боклуци, пиеше тонове газирани напитки. Откакто се събуди, не си докоснала нищо от тези неща. Преди не вземаше витамини, не се занимаваше с йога. А и Дан... Преди да те прострелят, обсъждахте да се преместите да заживеете заедно. Сега избягваш обажданията му. Просто не си същият човек. Мисля, че тази Тес ми харесва повече.

— Значи преди съм била Круела Девил, а сега съм Майка Тереза. Мади се изкикоти.

— Добре де, задраскай това с Майка Тереза.

— Просто си различна, Тесо. От мига, в който излезе от онази кома, в очите ти има нещо, което казва, че всичко се е променило.

Наистина ли? От момента, в който се бе завърнала в света, изпитваше едно основно чувство — искрена благодарност, че е жива.

Паркира пред главната сграда на университета и племенницата ѝ се измъкна от колата и насочи показалеца и палеца си към Тес като пистолет.

— Отиди и го разбий този психар, Тесо. Ще си намеря кой да ме върне у дома.

Пътуването до Маями беше прекрасно през първите четирийсет минути — спокойно, бавно, с минимален трафик. През юни нямаше много туристи. Спря два пъти, за да снима птици, които се гмуркаха в плитчините покрай брега. Преброи шест гнезда на орли рибари, повече, отколкото предполагаше, че ще открие, а успя да зърне и делфини, плуващи в далечината.

Част от нея отчаяно жадуваше да се установи тук, в Кийс, да открие по-простичък, по-удовлетворяващ живот — екскурзовод, чиновник, телохранител, рибар, треньор на делфини... Парите щяха да бъдат нищожни, но какво от това? Нека болницата я съди. Нека застрахователите я погнат. Нека запорират заплатата ѝ и приберат вещите ѝ. Не притежаваше нищо чак толкова ценно.

Но не можеше просто така да отхвърли всички отговорности. Дори и да не желаше да продължи да разследва убийства и сделки с наркотици и да си партнира с Дан Ернандес, възможностите ѝ бяха ограничени. Частна практика като адвокат към фирма в Маями или

към щатската прокуратура във Флорида. Нито едното, нито другото я привличаше.

Когато пътят се вля в магистралата, трафикът се промени и стана по-тежък. Тес се напрегна зад волана, стисна го здраво с двете си ръце, сякаш бе някоя старица с лошо зрение и забавени рефлексии. Колите я задминаваха и ѝ бибиткаха. После внезапно всичко се промени — трясък, метал в метал, стържещи гуми в горещия асфалт, разбито стъкло.

Тес изви рязко волана, за да не се забие в предната кола. Натисна спирачките, двигателят се задави и после умря. Няколко секунди остана така, стиснала кормилото, сърцето ѝ биеше бясно, очите ѝ се вираха невиждащо в огрения от слънцето хаос пред нея. От двете страни на пътя лежаха три коли, димяща купчина от метал и счупено стъкло, четвъртата кола беше обърната върху покрива си на зелената тревна просека, която разделяше северното и южното платно на магистралата. Един джип стоеше по средата на пътя, вратата от страната на шофьора бе смазана, прозорците му — разбити, гумите бяха спукани, предната му броня лежеше на асфалта пред него.

Тес се измъкна от колата си, набра 911 и обясни приблизително местоположението си на оператора, който вдигна.

— Пет коли са катастрофирали, в северната лента, със сигурност има пострадали...

В мига, в който го каза, от джипа излезе плачещо младо момиче, което викаше:

— Майка ми, някой да помогне на майка ми, моля ви! О, Господи, помощ... — по лицето му се стичаше кръв, притискаше лявата си ръка, която също бе окървавена. Затича се към вратата на шофьора и се опита да я отвори.

— Ще извадя майка ти — каза внимателно Тес и докосна момичето по рамото. — Но искам да седнеш отстрани на пътя. Линейката е на път.

— Аз съм лекар — извика един мъж, който бързаше към тях, праметнал лекарска чанта през рамо, и незабавно се зае да се погрижи за момичето.

Стекоха се и други хора да помогнат и неусетно Тес се оказа начело на нещо като спасителен екип. Двама пожарникари с опит като парамедици, които в момента не бяха на работа, помогнаха да извадят

едно дете от преобърнатата в тревата кола, няколко жени се погрижиха за ранено дете, което се луташе уплашено само, слабо момче с работнически комбинезон имаше в багажника на колата си всякакви инструменти и се захвана да отвори разбитите и смачкани врати на джипа.

Когато вратата се отвори, Тес погледна към жената вътре, заклещена на седалката си от въздушната възглавница. За малко да повърне, а мъжът зад нея отстъпи назад. Големи стъкла и парчета метал стърчаха от рамото на жената, малки късчета стъкло бяха пробили челото над дясната ѝ вежда, лявата страна на лицето ѝ бе разрязана надве от брадичката до ухото. Незнайно как останала в съзнание, тя се обърна леко към Тес и уплашените ѝ очи я помолиха за помощ.

— Не... мога да помръдна краката си... — прошепна тя. — Дъщеря... ми... къде...?

— Тя е добре — отвърна Тес. — Излезе от колата. Сега ще измъкнем и теб.

Обърна се към мъжа зад нея.

— Имате ли нож, за да спускаме възглавницата?

— Да, ето...

Тес плъзна ръката си пред гърдите на жената, за да не се свлече напред, когато въздухът излезете от възглавницата. Натискът намалая, жената простена, после изгуби съзнание. Мъжът каза, че ще извика лекаря и побягна нанякъде.

Въздушната възглавница се смеси с кървавата локва в скута на жената. Ръцете на Тес също вече бяха целите в кръв, дрехите ѝ бяха пропити с нея. Мирисът на неизбежната смърт навлезе в ноздрите ѝ.

— Дръж се, чуваш ли? Лекарят идва, дъщеря ти е добре...

Внезапно жената се озова до Тес, три четвърти панталоните ѝ в каки цвят и тюркоазената ѝ блуза вече не бяха разкъсани и окървавени, красивото ѝ лице бе чисто, тъмната коса бе прибрана красиво зад ушите.

— Изглежда доста зле — каза тя със странно спокоен и дистанциран глас. — Смяташ ли, че ще оживея?

Божичко, тя е дух. Да, Тес чувстваше, че сърцето на жената туптеше под дланите ѝ. Значи... не беше мъртва, просто бе излязла някак си от тялото си...

— Искаш ли... да оживееш?

Жената погледна към кървящото си тяло.

— Мисля, че гръбнакът ми е счупен — каза тя най-накрая. — Затова не си усещам краката. Не искам да съм бременна за съпруга ми и за дъщеря ми. Но... ме е страх да умра.

Истина е. Тя ме чува, аз я чувам.

— Този страх по-голям ли е от страха ти от болката?

— Не знам. Но ако след смъртта няма нищо?

Нещо вътре в Тес се раздвижи и тя усети, че трябва да се вгледа по-добре в него. Знаеше, че е свързано с разочарованието ѝ от липсата на колибрита в градината на майка ѝ, с колебанието относно работата в Бюрото, с емоционалния вакуум, в който бе изпаднала след излизането си от кома преди шест седмици.

— Смъртта може да е нещо много по-голямо, отколкото сме си представяли — каза Тес. — Но мисля, че ти сама трябва да вземеш решение дали да останеш, или да продължиш напред. Както всеки от нас трябва да направи, когато му дойде времето.

Лекарят се появи, Тес се отдръпна настрани. Духът на жената бе изчезнал. Тес се огледа бързо край себе си, но не я видя никъде. Чу приближаващите сирени и се затича към трите сблъскали се коли.

Няколко мъже се опитваха да отворят вратите, които бяха смачкани като консервени кутии. Пожарникарите, които се бяха озовали случайно на мястото, гасяха с пожарогасители издигания се от покривите на колите плътен сив дим. Въздухът бе изпълнен с мирис на огън, обгорен метал, кръв и смърт. Горещата слънчева светлина, която грееше над шосето, усилваше още повече вонята. Тес усети, че всеки миг можеше да повърне и се отдалечи от пътя, за да диша по-свободно. По земята отстрани на пътя бяха насядали ранените и лекарят и доброволните му помощници се грижеха за тях. Хората бяха организирали светкавично импровизиран център за първа помощ, бяха донесли бутилки с вода, одеяла, всякакви неща от аптечките в колите си.

Телефонът на Тес звънна и когато тя вдигна, женски глас от другата страна каза:

— Кабинетът на доктор Йетс. Може ли да говоря с Тес Ливингстън?

Йетс, кой, по дяволите, беше Йетс?

— На телефона.

— Имате час при доктор Йетс днес по обед, в 12 часа?

Мамка му. Билетът ѝ за връщане в света на нормалните. — Имаше голяма катастрофа на магистралата и пътят е блокиран. Може ли да насроча часа си за по-късно днес?

Оставиха я на изчакване. Тес притисна ноздрите си, за да не усеща силната миризма от катастрофата, и се обърна към високите, красиви борове, ограждащи земята отвъд пътя. Малко момче и куче, женско коли, стояха в сенките и наблюдаваха хаоса. Момчето бе на осем или девет, ръката му бе положена върху гърба на колито. Нито момчето, нито кучето имаха видими следи от кръв или нараняване, но телата им ту бяха плътни и солидни, ту прозрачни и тя можеше да вижда дърветата през тях.

Божичко. Тес се запъти към тях, все така притискайки телефона до ухото си. Рецепционистката се обади:

— Мис Ливингстън, доктор Йетс ще бъде тук до шест часа вечерта и ще ви приеме по всяко време.

— Благодаря ви, оценявам го — Тес прибра телефона в задния джоб на дънките си, погледът ѝ не се откъсваше от момчето и кучето. Когато стигна до тях, детето я огледа с интерес като работодател, интервюиращ кандидат за работа.

— Леле, обичам колита — каза Тес и протегна ръката си, за да може кучето да я подуши. Почувства топлината на дъха му. Ако се опиташе да го погали, дали ръката ѝ щеше да премине през тялото му? — Как се казва?

— Джеси. А аз съм Джош. Знаеш ли къде е майка ми?

— В коя кола бяхте?

— В тази... сребристия фолксваген.

Една от трите сблъскали се на платното.

— Сигурна съм, че тя е добре. Как се чувствате с Джеси?

— Сега сме добре. Но преди, когато бяхме в колата, ме болеше много ето тук — посочи с ръка към гърдите си. — А Джес май я болеше навсякъде.

Една жена се затича към Джош и към кучето и ги прегърна силно. После повдигна пълните си със сълзи очи към Тес.

— Какво ще стане сега?

Не съм сигурна.

— Ами... мисля, че имате избор. Може да се върнете в тялото си или да преминете отвъд.

Жената махна с ръка към пътя, където в този момент парамедиците изваждаха телата им от колата.

— Телата ни не могат да бъдат поправени...

— Просто искаме да сме заедно — каза Джош.

Тес нямаше идея какво трябва да каже, какъв съвет да им даде. Нямаше на кого да се обади и да попита какво трябва да направят тези три души, за да стигнат там, закъдето бяха тръгнали.

— Ако бях на ваше място, щях да тръгна към дърветата, далеч от този хаос тук, и да потърся помощ от някого, когото познавате... От някой ваш починал близък.

Жената стисна здраво ръката на сина си, а със свободната си ръка погали нежно козината на Джеси.

— Това звучи като много добра идея. Благодаря ви много. Готови ли сме, банда?

Те обърнаха гръб на Тес и тръгнаха бавно към дърветата и гласът на Джош отекна силно: „Татко, ей, татко! Имаме нужда от помощ!“

Тес се взираше в тях, докато те изчезнаха в сенките, после седна на тревата, на огряно от слънцето местенце, сви колене към гърдите си и се запита какво, по дяволите, ставаше с нея?

— Госпожо, госпожо, ранена ли сте?

Вдигна глава към полицая.

— Не.

Не беше чудно обаче, че той я бе взел за някоя от жертвите на инцидента. Тялото и дрехите ѝ бяха покрити с кръв. Трябваше да спре на някоя бензиностанция да се почисти и да се преоблече преди срещата с психотерапевта. Винаги носеше дрехи за преобличане в багажника си, навик, който бе придобила от Дан. Изправи се на крака, извади картата си от Бюрото и я показа на ченгето.

— Колко са загиналите?

— Поне пет, агент Ливингстън — мъжът ѝ подаде бутилка с вода и стара кърпа. — Ето, да почистите кръвта.

— Благодаря — поля ръцете си с вода, избърса се с кърпата. — Как е жената от джипа?

— Не оцеля. Но дъщеря ѝ е добре. Жената и момчето от размазания фолксваген умряха, преди да ги извадим оттам. Кучето в

колата също вече бе мъртво. И двама възрастни мъже от другите две коли.

Значи е вярно. Мога да говоря с умиращите и мъртвите.

— Ще се опитам да разчистя този район от хора, за да можем да пуснем трафика по разклонението на пътя.

— Аз ще тръгна тогава, благодаря още веднъж.

Майка ѝ я беше посъветвала да каже на психотерапевта истината. Но Тес подозираше, че ако го направи, резултатът ще бъде уволнение и усмирителна риза.

Ето каква е работата, док. Сега виждам духове. Аз им говоря, те ми говорят и очевидно смятат, че знам как могат да стигнат там, накъдето са тръгнали.

Отчаяно искаше да обърне колата и да се прибере у дома, но ако не свършеше тази работа днес, може би никога нямаше да има втори шанс да получи оценка от този психотерапевт. А това означаваше, че нямаше да се върне на работа. И щеше да остане без заплата. Затова точно в пет навлезе в един от старите жилищни квартали на Корал Гейбълс, където прекрасни бананови дървета се надвесваха от двете страни на пътя и клоните им се преплитаха така, че създаваха красив зелен тунел над преминаващите под тях коли.

Паркира и тръгна по малка сенчеста пътека, виеща се през истинска джунгла от тропични растения, която я доведе до очарователна дървена веранда, на чиито перила се излежаваха две котки. Черно-бял котарак я изгледа първоначално с толкова ледено безразличие, че Тес се стресна, когато миг по-късно скочи на земята и се отърка в краката ѝ, мъркайки. Когато го погали по меката, гъста козина, той я погледна със светлозелените си очи, измяука и тръгна с нея. Влязоха заедно в чакалнята. Никой не изгони котката навън. Рецепционистката се наведе през бюрото си и щракна с пръсти.

— Хайде, Уискърс, ела при мен, момче.

Уискърс. Чувала съм го и преди. Но Тес никога не беше имала домашен любимец на име Уискърс. Докато котаракът се излягаше грациозно на бюрото и започна да се чисти, в главата ѝ се появи странен образ на подобна котка в черно и бяло, свита на кълбо на хотелска рецепция, мъркаща, докато тя я гали. Какъв хотел? Кога?

Попълни нужната документация, като през цялото време Уискърс побутваше ръката ѝ с главичката си, после облиза дланта ѝ с

топлия си грапав и влажен език.

Това е невероятно — каза рецепционистката. — Никога не съм виждала Уискърс да се държи така с някого. Явно ви харесва.

— Котаракът ме одобри. Сега остава и лекарят. Аз съм Тес Ливингстън.

— Чухме за катастрофата. Петима загинали. Звучи ужасно. — Жената ѝ подаде още един лист, прикрепен към клипборд. — Попълнете горните три квадратчета, след това веднага ще ви заведе при доктор Йетс. Тя ви очаква.

Значи психотерапевтът бе жена. Супер. Жените обикновено не я харесваха. Тес взе клипборда и седна отново на стола. Котаракът я последва, скочи на стола до нея и се сви на кълбо.

— Ясно, вече сме си приятели, така ли? — попита го тя.

Уискърс обърна великолепните си зелени очи към нея, прозя се и пак се сви. Когато я допуснаха до вътрешното светилище, котаракът я придружи по коридора, влезе с нея в кабинета и си присвои единия от двата свободни стола пред бюрото. Валери Йетс, привлекателна брюнетка в началото на четирийсетте, поздрави Тес, после каза на Уискърс, че днес няма записан час в графика си за него.

— Той като че ли ме осинови — отбеляза Тес, докато седнаше на стола си.

— Уискърс е нашият талисман. В началото на януари, рано сутринта, идвах на работа и го намерих да лежи на пода. Беше го блъснала кола. Все още дишаше, така че го отнесох веднага при ветеринар. По време на операцията сърцето му спря и той умря. Върнаха го към живот, но прогнозата не беше добра. Няколко седмици по-късно обаче оздравя напълно и аз го донесох тук и оттогава е с нас.

Странно чувство обзе Тес, сякаш потъваше в плаващи пясъци и разполагаше само с няколко секунди, преди те да покрият главата ѝ и тя да се задуши. В главата ѝ изникна друг образ — черно-бяла котка я следва, мъж и черно куче вървят до нея през красив вътрешен двор някъде, на място, което беше сигурна, че никога не е посещавала.

— Значи с Уискърс имаме нещо общо — каза Тес. — И двамата сме умрели и сме се върнали към живота.

— Бях поразена от това съвпадение, докато четях досието ви. И двамата сте пострадали и сте умрели с един ден разлика — трети януари за него и четвърти за вас.

Тес знаеше достатъчно за Юнг и синхронността, така че тази информация я притесни. През всичките години работа в Бюрото бе научила, че ако не обръщаш нужното внимание на привидно случайни съвпадения, често може да пропуснеш ключа към разгадаването на случая. Какви бяха вероятностите психиатърът на ФБР — външен сътрудник — да има котка, която тя, Тес, като че ли познаваше отпреди?

Доктор Йетс се намести на стола си и отпусна ръце върху папката с досието на Тес на бюрото.

— Кой е последният ви спомен от деня, в който ви простреляха, мис Ливингстън?

— С партньора ми бяхме в престрелка в квартал в западната част на Маями. Тъкмо бяхме влезли в един склад заедно с още шестима агенти... и някой откри огън срещу нас. Спомням си пронизващата болка в крака си, видях как кръвта струи от него във всички посоки и после... нищо.

— В досието ви пише, че сте били в клинична смърт в продължение на шест минути и три дни по-късно сте изпаднали в кома.

— *Шест минути?* Не знаех, че е било толкова дълго.

— Винаги, когато се случи нещо такова с агент, правим психична оценка на състоянието му, преди да се върне на работа — Йетс си водеше някакви бележки. — Чувствате ли се готова да се върнете на работа?

— Използвах по-голямата част от отпуска си. Имам нужда от заплата. Физически се чувствам добре, само от време на време изпитвам лека болка в крака си.

— А емоционално?

— Да не започна работа ще бъде много по-стресиращо за мен.

— Разбирам ви напълно — жената извади един лист от досието на Тес. — Не знам как е попаднало тук, но беше прикачено към други документи. Изглежда е сън, който сте имали на 19 март. — Започна да чете: — „... в планините съм с Иън и Номад. Навсякъде има колибрита. Търсим начин да си тръгнем от Есперанса. После се озоваваме в някакъв бункер. *Брухос* са отвън и се опитват да влязат при нас.“ — Йетс направи пауза. — Имате ли представа кои са Иън и Номад? Какво е Есперанса? Кои са тези *брухос*?

Онова странно и необяснимо чувство отново премина през Тес, но този път сякаш стоеше на ръба на висока скала и се вираше надолу, където на стотици метри под нея вълните се разбиваха в остри камъни. Ако направеше крачка напред, щеше да полети като гмуркачите от Акапулко, които скачаха от много високо в океана^[4].

Но нейното падане щеше да бъде в някаква космическа река. Сърцето ѝ заби учестено, почувства, че ѝ прилошава и не искаше нищо друго, освен да излезе от тази стая.

— Аз... не помня да съм сънувала такъв сън. Нито да съм го записвала.

— Писано е в средата на март, когато още сте били на силно упойващи лекарства, така че не е чудно, че не помните.

— Може ли да го видя?

Доктор Йетс ѝ подаде листа.

Почеркът определено беше нейният. Но имената — Иън, Номад, Есперанса — не ѝ говореха нищо. Да, докато четеше думите, я обзе силна тъга и изведнъж, за неин ужас, тя започне да плаче, после да хлипа. Доктор Йетс ѝ подаде кърпички и Тес ги притисна към очите си и се опита да дойде на себе си.

Какво ми става?

Пристъпите на тъга и болка продължаваха да идват един след друг, но не ги последваха никакви образи, които можеха да обяснят защо се чувстваше по този начин. Уискърс се покатери в скута ѝ и се отпусна там, мъркайки силно, за да я утеши. Пръстите на Тес се заровиха в козината му, хлипането ѝ започна да намалява и тя издуха носа си.

— Съжалявам... Не знам защо плача.

— Изживели сте много и този сън явно е пробудил нещо у вас. Вижте, ще препоръчам, че сте готова за връщане на работа. Но мисля, че този сън е ключът за разбирането на вътрешната промяна, настъпила у вас.

— Аз... мисля, че нещо ми се е случило, когато съм умряла. — *И затова мога да виждам духовете на мъртвите и да говоря с тях.* — Но не си спомням какво.

— Възможно е. Има сериозни проучвания за преживяванията, близки до смъртта. Може да се запознаете с книгата на доктор

Реймънд Муди, „Живот след живота“. Той е един от пионерите в тази област.

Бученето в главата ѝ ставаше все по-силно и заглушаваше гласа на лекарката. Стаята се оцвети в яркосиньо, нямаше представа какво казва. Искаше само да се върне в дома на майка си и да се свие на кълбо в леглото. Какъвто и да е бил отговорът ѝ, явно е бил достатъчно задоволителен за доктор Йетс, защото разговорът им приключи. Тес вече беше отвън, на предната веранда, сведена над Уискърс, стискайки в ръка листа с написания сън.

— Помня те — прошепна тя на котарака, докато го галеше. — Помня те как се беше свил върху бюрото на рецепцията в някакъв хотел, как вървеше след мен, имаше мъж и куче... Просто не разбирам какво означава всичко това.

Котаракът измяука, сякаш се съгласяваше, потърка се още веднъж в краката ѝ, после се запъти към издължените сенки на дърветата и подгони един гущер.

Докато шофираше и излизаше от Корал Гейбълс, Тес приглади листа върху волана. Иън, Номад, Есперанса, брухос, планини, колибрита. Щеше да започне с тези шест думи като основа за своето разследване.

Иън. Нищо. Не познаваше никого с такова име, никога не беше срещала такъв човек. Беше прочела всички книги на Иън Флеминг, но това май не се броеше. Можеше ли този Иън да е мъжът, който вървеше с нея, с черно-бялата котка и кучето в онзи двор?

Номад. Нищичко. Но неизвестно защо си го представяше като кучето.

Есперанса. Освен че думата се превеждаше като „надежда“, нямаше никаква идея. Но ѝ звучеше познато, като името на приятел от детството.

Брухос. Магьосници, вещици на испански. Е и?

Планини. Какви планини? Като Катскил? Като Скалистите планини? Алпите? В главата ѝ се появи образ — вулканичен връх, покрит със сняг. Хавай? По вулканите там нямаше сняг.

Колибрита. Като се имаше предвид скорошната ѝ мисъл за тези птички, явно тази дума беше важна.

Отби към един търговски център и влезе в кафене с уай-фай, за да провери информацията. Поръча супа с броколи и сирене, капучино

и намери свободна маса до прозореца. Извади лаптопа си, бележник и химикалка и потърси „Есперанса“ в Гугъл.

Страниците бяха различни — от курорт в Кабо Сан Лукас през организация за испаноезично образование до компания за облекло от органични материи. Отваряше ги една по една на случаен принцип, но нищо не ѝ звучеше свързано с нея. Най-накрая кликна върху линк на академично списание за световна митология.

В Есперанса, Еквадор, е невъзможно да се отдели митологията на брухос от митологията за самия град. Сред индианците кечуа, най-голямото коренно население в Еквадор, съществува поверието, че градът някога е бил нефизическо място, нещо като виртуален свят, в който душите в преход са изследвали отвъдния живот. Тук тези души са можели да решат дали да се освободят от задръжките на физическия си живот, или да се завърнат в телата си.

Развълнувана, Тес се върна в Гугъл и написа „Есперанса, Еквадор“. Излязоха дузина линкове. От сайт за птици тя научи, че колибритата в Есперанса са едни от най-красивите и редките в света, живеещи на такава невероятна височина — над 4000 метра, благодарение на изобилието от цветя във и около Есперанса. Друг сайт, на туристическа компания в Кито, предлагаше екскурзии до града, но всичко бе резервирано за три години напред. На друг имаше множество снимки от Есперанса — древни каменни сгради, улички като лабиринти, парк, обграден от високи дървета, араукарии, тучни пасища, където пасяха алпаки и ламы.

Снимката с животните дръпна някаква струна вътре в нея, но не можеше да събере парченцата. Прокара пръст по екрана на лаптопа, сякаш искаше да докосне камъните, да почувства прохладата на сенките на тези сгради, мекотата на козината на алпаките.

Била съм тук. Ходила съм по тези улици.

Или това, или бе загубила напълно разсъдъка си, макар да успяваше да заблуди повечето хора през по-голяма част от времето.

А, да не забравяме, че сега говоря и с призраци.

Но да предположим, че първата версия беше вярна. Да допуснем, че наистина бе отишла на някакво място, когато беше умряла или беше в кома, и ѝ се бе случило нещо. Най-добрият аргумент срещу това беше, че на такова място тя би трябвало да бъде просто съзнание, без физическо тяло. А все пак ясно помнеше как върви през градината с някакъв мъж, куче и котка, а птица — папагал? — кръжеше над тях. Всички бяха напълно реални и физически. Освен това, ако имаше откъс от живот, не трябваше ли и баща ѝ да бъде там? Чарли Ливингстън беше починал преди десет години и щеше да ѝ бъде добър гид.

А може би не. Джош, майка му и хубавото им куче бяха мъртви, когато говори с тях. И никой не беше дошъл да ги посрещне — освен нея, една непозната, която поради някаква щастлива случайност можеше да общува с тях. Те нямаха представа какво да правят или къде да отидат, докато тя не беше предложила да потърсят помощ от някой познат, който вече е починал. Дали бащата на Джош се беше появил?

Главата ѝ бумтеше и я болеше от въпроси, на които нямаше отговор. Беше посещавала два пъти Еквадор, беше пътувала из цялата страна, но никога не беше чувала за Есперанса. Предполагаше се, че е реално съществуващо място, истинска дестилация. Щеше да провери при следващото си пътуване в Еквадор, което — като се имаше предвид болничната ѝ сметка — вероятно щеше да бъде след около двайсет години.

В по-близкото бъдеще реши да се отбие в местната видеотека на път за вкъщи и да вземе няколко филма. Нямаше представа какво ново е излязло, затова написа в Гугъл „най-нови филми“. Един от първите, които излязоха, беше най-новият филм на Джордж Клуни, „Майкъл Клейтън“.

Приличаш на Джордж Клуни.

На кого?

Тес сведе очи. Взираше се в Джордж Клуни, юмруците ѝ бяха свити и опрени на бедрата ѝ.

Познавам те.

Може би не самият Клуни, но мъж, който би могъл да му бъде близък. Тес ясно си спомняше този разговор, но дали това бе някакъв откъслечен спомен от сън от времето, когато е била в болницата,

фантазия, предизвикана от лекарствата? Най-накрая пак стигнахме до света на фантазиите.

Отвратена от себе си, прибра лаптопа и се запъти обратно към колата си. Включи айфона си и той веднага избръмча — имаше съобщение от Мади. Приятел я беше закарал, фокус групата бе харесала новия им продукт, няма да си бъде вкъщи за вечеря. Тес ѝ отвърна с гласово съобщение на пощата, което за нея бе по-лесният вариант, отколкото да пише есемеси: „Надявам се, че приятелят е бил от мъжки пол“.

Обикновеният, простосмъртен живот потече по вените ѝ и заличи всичките ѝ абсурдни теории. Беше умряла, бяха я съживили, беше оцеляла и сега можеше да говори с призраци. Край на историята.

Палмите се извиваха в синьото небе, силуетите им в здрача бяха по-високи и по-внушителни, отколкото в действителност. Всичко, което виждаше, изглеждаше преувеличено на последната светлина на деня — доматиите и броколите, растящи в градината на майка ѝ, пищните храсти на цъфтящия нощем жасмин, акациевите дървета, греещи с червено-оранжевите си цветове.

Когато паркира на празната алея, външните лампи светнаха. Взе лаптопа и дивидито с „Майкъл Клейтън“ от седалката до себе си и метна чантата си през рамо. Вътрешната страна на китката я заболя силно, сякаш се бе опарила на нещо. Почеса мястото и се зачуди какво ли я бе ухапало. Дано да имаше някакво мазило в аптечката на майка ѝ.

Пъхна ключа в ключалката, но вратата се отвори, преди да го превърти. Никой в тази къща никога не забравяше да заключи. Остави внимателно лаптопа си на земята, пъхна ръка в чантата си и извади оттам личното си оръжие, „Глок-26“, с големината на дланта ѝ. Съдържаше в пълнителя си единайсет деветмилиметрови патрона тип парабел; с вграден предпазител — пистолетът нямаше да гръмне, ако тя сама не дръпнеше спусъка. *Извади, прицели, стреляй:* просто и чисто.

Усещаше как пулсът ѝ биеше чак в гърлото. Пристъпи бавно в сумрачната стая, блясъкът на външните лампи проникваше през отворената врата. Дневната на майка ѝ бе претърсвана — мебелите бяха преобърнати, столната лампа бе съборена и счупена, снимките и картините — свалени от стените, разкъсаните възглавниците се търкаляха из стаята. Шкафът лежеше на една страна, книгите бяха

разпилени навсякъде по пода. Тес пристъпваше предпазливо сред изпопадалите предмети и вещи.

Кожата от вътрешната страна на китката ѝ отново я заболя, вече пареше толкова силно, сякаш се бе изгорила на горещца ютия. Напрягна се, послушвайки се за необичайни шумове, но чу само жуженето на хладилника, тиктакането на стенния часовник в кухнята. Продължи напред бавно и внимателно влезе в спалнята на майка си — и чу нещо зад себе си, промяна във въздуха... Извърна се рязко.

— ФБР! — извика тя. — Спри на място или ще стрелям!

Човекът не спря. Тя стреля ниско долу, целейки се в крака му.

Мъжът се сгърчи, строполи се на пода и се сви на кълбо, стискайки прасеца си. Тес светна най-близката лампа и се затича към натрапника. Слаб, латино тип, с брада, дънки и работна риза. Дишаше през стиснати зъби, ръцете му вече бяха покрити със собствената му кръв, думите излизаха от устата му на испански.

— Кракът ми... ти ме... простреля... в крака...

Тес също му отговори на испански.

— С удоволствие ще позвъня на 911 веднага, след като ми кажеш какво, по дяволите, правиш в дома ми?

Сухожилието във врата му се изопна толкова, че сякаш щеше да разкъса кожата и да изскочи навън.

— Аз... помогни ми... — проплака мъжът с тих, отчаян глас. — То е вътре в мен, принуждава ме... — После главата му се завъртя от едната страна на другата, тялото му се сгърчи, той простена... — и проговори на английски със спокоен, суров глас, напълно различен от предишния. — Очевидно не мога да те обладая, Тес Ливингстън, защото си защитена. Но мога да се вселя в майка ти, в племенницата ти, в партньора ти — така, както обсебих този мъж. И ще го направя, ще бъдат мои, един по един, ако се опиташ да откриеш Есперанса.

Какво, по дяво...

— Млъкни, облегни се с гръб на стената. Бързо, мърдай.

Мъжът се разсмя, притисна окървавените си ръце в пода и се изправи.

— Ще ти покажа какво ще се случи на любимите ти хора, ако не ме послушаш.

Главата на мъжа внезапно се отпусна назад и той изпищя, строполи се обратно назад, тялото му се тресеше от конвулсии,

агонизиращите му писъци отекваха из цялата къща. После започна да кърви отвсякъде — от очите и ушите, от ноздрите и устата, от порите на кожата му. Кръвта се лееше изпод ноктите му, стичаше се по брадичката му и той започна да се дави, да кашля. Кръвта скоростно заля тялото му и после по пода, в пукнатините между плочките. Толкова много кръв, че от миризмата ѝ на Тес ѝ прилоша.

Ужасена, но неспособна да откъсне очи от човека пред себе си, Тес заотстъпва назад към кухненския плот, като опипваше трескаво с ръка, за да намери телефона. Нещо се появи от ноздрите и от главата на мъжа, някаква тъмна мъгла, която се понесе нагоре, образувайки нещо, приличащо на малък, черен облак от дим. Задържа се за малко в светлината на лампата, после се придвижи бавно към прозореца и мина през стъклото. Мъжът лежеше неподвижно на пода. Тес се огледа наоколо, ръцете ѝ трепереха, докато набираше 911.

— Какъв е случаят? — попита операторът.

— Има... мъртъв мъж. На пода в дневната ми — каза името си, адреса и операторът я увери, че някой ще дойде веднага.

Тес затвори телефона и излезе от стаята, очите ѝ непрекъснато бягаха от едно място на друго, търсеха черната мъгла, облака от дим, каквото и да беше видяла преди малко. Мина през вратата, вървейки назад, после се отпусна на рампата отвън. Последните думи на мъжа кънтяха в главата ѝ. *Ще ти покажа какво ще се случи на любимите ти хора, ако не ме послушаш.*

[1] Джон Уилър (1911–2008) — американски физик теоретик, пръв въвежда в употреба термините „черна дупка“ (black hole) и „червейна дупка“ (wormhole). — Б.пр. ↑

[2] Ураганът Андрю от 1992 г. е един от най-опустошителните урагани в историята на САЩ. След него са приети специални нови стандарти при строенето на домове в Щатите. — Б.пр. ↑

[3] Терънс Маккена (1946–2000) — американски философ, етнолог, писател („Храната на боговете“), изследовател на древните култури и опита им с халюциногенните вещества. Специално изследвал в Еквадор магическата отвара аяхуаска. — Б.пр. ↑

[4] Една от най-големите атракции на Акапулко, Мексико, са професионалните гмуркачи, които скачат от 35 метра височина във водите на Тихия океан. Атракцията съществува от 1934 г. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

Доминика излезе през прозореца на къщата на подпори, изумена, че Тес бе успяла да я види. Още по-шокирана беше обаче от факта, че тя явно си нямаше представа за какво ставаше дума. Беше ли възможно да се е завърнала от мъртвите без никакви спомени за станалото с нея? Ако беше така, тогава ловците бяха доста изиграни, нали? Иън очевидно се бе завърнал с почти незасегнати спомени, беше успял да си ги възстанови напълно, макар да го бяха затворили в лудница, а другата междинна душа се бе върнала от отвъдното с амнезия. Иън щеше да тръгне към Еквадор четирийсет години назад в миналото на Тес, а самата Тес щеше да си остане тук. Това се казва отмъщение.

Насочи мислите си към Есперанса и се завърна там. Веднага забеляза колко много от местните бяха обсебени. Явно Бен беше задействал техния защитен план, който включваше осигуряването на колкото можеше повече тела, за да съберат и натрупат оръжия и да се подготвят за бъдещото нахлуване в града на групата за освобождение.

Доминика се вмъкна в посадата и потърси Номад, но не почувства присъствието на кучето. Работата в хотела бе някак запусната — фоайето с гостоприемната камина бе почти празно, на рецепцията нямаше никой, масите в ресторанта бяха заредени, но само една двойка се хранеше. Бърз обход наоколо ѝ разкри, че само една от стаите бе заета. *Само една.*

Очевидно слухът, че Есперанса е опасно място за туристите се бе разнесъл из интернет. За други южноамерикански градове се разпространяваха бюлетини, че не са подходящо място за почивка заради политическата ситуация, наркокартелите или терористични групи, Есперанса се смяташе за рискова заради високия брой убийства. Добре. Може би това щеше да е достатъчно да задържи групата за освобождение далече от града.

Доминика се понесе бързо из града, към Хиганте. Вятърни мелници покриваха провинцията, допълващи силата на водоелектрическите централи покрай реките, които осигуряваха светлина за градовете и селищата в тези планини, даваха им

възможност да имат интернет и поддържаха някакво качество на живот, независимо от всичко, което им причиняваха *брухос*. Унищожи източника на сила и Есперанса и всяко друго жалко градче северно от Рио Пало ще бъдат изолирани и уязвими, лишени от комуникация, помисли си тя. Всичко беше така подготвено, че когато настъпеше моментът на атаката, захранването с енергия щеше да бъде прекратено за секунди. Тогава те щяха окончателно да триумфират и да създадат мечтания град на *брухос*.

На улицата, на която живееше Мануел Ортега, тя прие виртуалната форма на индианка кечуа. Беше използвала тази скромна, безопасна форма безброй пъти, за да се придвижва през еквадорските градове. Надяваше се, че щеше да намери Номад и Мануел заедно. За последно ги беше видяла в деня, когато кучето и Тес — като междинна душа — бяха пътували в автобуса към Хиганте, за да открият Мануел.

Но алеята пред къщата беше празна, прозорците бяха тъмни, а вратата скърцаше отворена. Всичко беше изчезнало. Всичко. Нямаше мебели, нищо по стените, никъде. Празната обвивка на къщата сякаш ѝ се присмиваше. Излезе от нея и се понесе бързо към гората, крещейки: „Вайра, знам, че ме чуваш! Покажи се!“

Но той не дойде в никоя от формите си. Отърси се от човешката си форма и си помисли за него, за шейпшифтъра, когото бе обичала, пожела си да го намери. Отне ѝ съвсем малко време, за да долови уникалната му честота, но когато се насочи към мястото, се озова в бар в някакъв хотел в Отавало.

Вайра играеше бiliarд с европейски турист. Той усети присъствието ѝ в мига, в който се появи — раменете му се изопнаха, очите му се стрелнаха и огледаха стаята.

— Печелиш, играта е твоя — каза той на противника си и отиде на бара, за да си оправи сметката.

Вайра, висящ по баровете. Щеше да бъде забавно, ако не беше толкова нетипично за него. Доминика се огледа за подходящ приемник и се плъзна в тялото на една от сервитьорките. Нямаше съпротива. Каза ѝ да последва високия, красив мъж и тя го направи, вървейки след него чак до колата му. Когато той се обърна, Доминика каза:

— Бiliarд? В бар? О, Вайра, наистина западаш.

Той се облегна на капака на колата си със скръстени на гърдите ръце и се разсмя.

— Ей, добре се справям на билиярда. Какво искаш, Ника?

— Истината.

— Да бе. Коя истина? Онази, която се надяваш да чуеш, или тази, която отказваш да чуеш?

— Бях в 1968 година и не успях да обсебя никого. Трябваше да се сливам с тях, да се разтварям постепенно в клетките им и тази забрана бе преодоляна единствено когато нападнахме наведнъж, и то огромно множество.

— Това не е въпрос, Ника.

— Каква война водим? — попита тя. — Какви са правилата? Кой е Мануел Ортега? Кой е Чарли?

— Истинският ти въпрос е защо срещаш трудности при изпълнение на твоя план? Защо трябва аз да ти отговарям?

Искаше й се да може да го намрази.

— Защото трябва да го направиш.

— Наистина ли? Кой го казва, Ника? Наглостта ти е впечатляваща.

— Учих се от най-добрите. От теб.

Той отново избухна в смях.

— Боя се, че не мога да си припиша тази отговорност.

— Защо си в Отавало?

— Тук съм избрал да бъда.

— Чакаш Иън. Или Тес.

— Чакам Годо, чакам чесън и сапфири, Далай Лама, Нелсън Мандела, Джери Гарсия.^[1] Остави ме на мира. Върви да си играеш с Бен.

— Ще съжаляваш за това, обещавам ти. Не знам какво си мислите, че ще постигнете, ти и ловците, с тези двама *междинни*, но ще се погрижа те никога да не се доберат до Есперанса.

— Прави каквото смяташ за необходимо= — Илед тези последни думи Вайра се качи в камиона си и изчезна в мрака.

Доминика се затича след него, крещейки:

— Страхливец, ти си страхливец!

Гласът ѝ отекна, извиси се и заглъхна в тишината. Той не се върна.

Вбесена, че я бе пренебрегнал по този начин, Доминика излезе от тялото на сервитьорката и се насочи към дома си.

Бен крачеше нервно из дневната, притиснал телефона до ухото си. Звучеше превъзбудено и й даде знак, че скоро ще приключи разговора.

Тя осъзна, че кутрето голдън ретривър не беше дошло да я посрещне както обикновено. Не го намери и на верандата, където домашните им любимци обичаха да се излежават. Персийската котка я погледна с тъжните си кехлибарени очи и измяука. Папагалът, кацнал на парапета, изсвири и се обади: „Пюп, пюп“. Мамка му. Ретривърът си беше отишъл.

— Не очаквах да се върнеш толкова скоро — Бен излезе при нея на верандата. — Палето си тръгна през нощта — добави той, след като разчете мислите й. — Котката и папагалът седят тук от часове, сякаш го чакат да се върне.

Доминика прокара фалшивите си призрачни пръсти по призрачната козина на котката. Меко, приятно, но не като във физическия свят.

— Къде е отишъл, Бен?

Той сви рамене.

— Никой не знае.

— Трябва да разберем. Трябва да открием отговорите на този въпрос и на други като него.

— Да, но не точно сега. Обади ми се Пърл. Консултантът е говорил с Рафаел и твърди, че той е добре. Сега двамата помагат на групата, която подготвя защитния периметър. До момента три хиляди местни са обсебени и ги използваме за своите цели.

— Научи ли нещо друго за тази група за освобождение?

— Скоро ще имаме още подробности. Онези брухос, които обладаха свещениците, скоро ще се върнат с доклада си.

— Защо тогава звучиш толкова нервно?

— Защото те още настояват да осъществим мащабно нападение над всички селища северно от Рио Пало. Смятат, че ще бъдем в по-добро положение, ако нападнем първи, отколкото, ако просто се укрепим в града. Очевидно са привлекли доста от племето на своя страна.

С други думи, Пърл и Рафаел се канеха да организират преврат.

— Какво им каза?

— Че още не си издала заповед за нападение, така че ще се придържаме към първоначалния план.

Дали Бен я лъжеше, или тя вече ставаше параноична? Той можеше да крие информация от нея по същия начин, както тя криеше своите срещи с Вайра от него — *брухос* можеха да заравят информацията толкова дълбоко в съзнанието си, че никой друг да няма достъп до нея. Дори *брухос* имаха право на уединение.

— Не ми казваш всичко — каза тя.

Бен се загледа в далечината, към езерата и вулканите отвъд верандата, хапейки притеснено долната си устна.

— Пърл каза, че има подкрепата на почти половината племе, Ника. Вече планират как да проведат нападението.

Знаех си.

— Недалновидни копелета.

— Виж, казах ѝ, че се нуждаем от три дни, за да намерим междинните и да ги унищожим. Помолих я да ни даде поне това време.

Три дни? Така, както се развиваше ситуацията, щеше да има късмет, ако успееше да се справи за три месеца.

— Не е трябвало да я *молиш* за нищо, Бен. Не Пърл е начело на племето. Аз го ръководя.

— Тогава може би трябва да говориш пред племето. Да им обясниш какво става, защо смъртта на *междинните* е толкова важна.

— Аз самата не знам защо. Все още не съм сигурна защо им е било позволено да дойдат тук. Диверсия? За да ни отклонят вниманието? Но ловците на светлина положиха изключителни мерки, за да ги защитят — и като *междинни*, и във физическите им светове, и затова допускам, че ще се случи някаква решителна промяна, ако позволим отново да се появят в Есперанса. Затова е задължително те да умрат. Смъртта им ще сложи край на плановете на ловците, независимо какви са те. Тогава можем да нападнем Есперанса. Но преди смъртта им трябва да мислим основно как да се защитим от евентуално нападение на хората.

— В Сан Франциско не се получи. Нападнахме с хиляди, в мъглата, и Иън пак избяга.

— Трябваше да се справим с правилата и ограниченията, които имахме през 1968 година. Но през 2008 година такива ограничения не съществуват. Този път, Бен, ще бъдем само аз и ти. Ще обладаем два

подходящи приемника и ще ги използваме, за да убием Тес. После ще изчакаме Иън да се върне тук, ще направим същото и ще убием и него.

— Явно предполагаш, че той ще дойде тук също в 2008 година. Как според теб ще прескочи четирийсет години напред във времето?

Тя не знаеше. Дори *брухос* срещаша трудности при пътуването си напред и назад във времето.

— Когато Есперанса все още бе нефизическо място, *междинните* идваха тук от различни епохи. Не беше никакъв проблем за тях. Може би ловците на светлина сега разчитат точно на това. Може би ще се случи и с Иън.

Бен остана неподвижен прекалено дълго време, необичайно съсредоточен, все така криещ мислите си от нея. После ѝ се усмихна с онази лъчезарна усмивка, която я беше спечелила от първия път, когато го беше видяла преди почти сто години.

— Ще помоля Марла от съседната къща да идва и да се грижи за животинките и съм готов да тръгваме.

Сякаш животните, които живееха в дома им, бяха истински и се нуждаеха от смяна на водата, храна и други грижи. Инстинктивната грижа на Бен — и нейната — към тях бе най-важната част от отношенията им, причината, поради която тези животни изобщо бяха дошли тук. Докато Бен говореше с Марла, Доминика остана на верандата с котката и птицата. Обикновено не даваха имена на животните си. Така беше по-лесно да не се привържеш емоционално, да не страдаш, когато мистериозно изчезнеха някъде. Но тайничко тя наричаше котката Шели, а птицата — Шрик. Затова сега се обърна към тях по име и ги помоли да се помотаят още малко тук, защото тя и Бен ги обичаха много и не искаха да ги загубят. Обеща им, че кутрето голдън ретривър — когото бе кръстила Мол (Къртичо) заради уменията му да прониква дълбоко в сърцето на *бруха* като нея — скоро ще се върне.

Когато Бен се появи, доволен, че Марла ще се грижи за животните, той обви фалшивите си призрачни ръце около нейното фалшиво призрачно тяло. Почувства топлия му дъх до шията си почти като реален.

— Ще завладяваме, защото това сме ние — прошепна ѝ той и после тя ги отведе с мислите си до Саут Бийч, Маями, защото това бе най-доброто място, ако искаш да намериш убийци.

[1] Годо — от едноименната пиеса на абсурда на Бекет, „В очакване на Годо“. Изразът „чесън и сапфири“ е от стихотворение на Т.С. Елиът — „garlic and sapphires in the mud“, което се интерпретира като критика на съвременната прекалено фрагментарна култура. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Прекалено неспокойна да чака в тъмнината, Тес се премести в предната част на къщата и закрачи нервно на светлината на лампите. Обади се на майка си, но Лорън не отговори, затова ѝ остави съобщение на гласовата поща. Чувстваше се странно, отнесена, сякаш бе откъсната от всичко, не можеше да си спомни какво беше казала дори преди секунда по телефона. Продължаваше да чува онзи студен, режещ глас: „... ти си защитена... но аз ще взема всички, един по един... ако се опиташ да намериш Есперанса“.

Откъм водата идваше приятен бриз, по черната кожа на небето се появиха звезди. Всичко навън изглеждаше нормално, съвсем обикновено. Но вътре в къщата на майка ѝ един мъж лежеше в собствената си кръв, обладан от нещо, което знаеше името ѝ и заплаши да убие племенницата ѝ, майка ѝ, Дан. Ако споделеше това с някого, много бързо щеше да се озове в килията на някоя лудница, тапицирана отвътре, за да не си разбие главата в стените.

Припомни си отново какво се бе случило, огледа всеки детайл отблизо и подробно. Спомни си как вътрешната страна на китката ѝ бе пламнала в моментите, преди да влезе в къщата и докато мъглата или димът, или каквото и да беше това, бе излязло от мъжа. Потърка с пръст кожата си до мястото. Усещаше я топла и леко напрегната, но усещането за изгаряне бе изчезнало. На светлината на бледите лампи изглеждаше като че ли там започваше да се образува синина.

Имаш неприятна синина на ръката си.

Някакъв мъж отвън ме хвана за китката и ми каза, че съм натрапница.

Опита се да се сети какво беше това — спомен, халюцинация, бълнуване — и внезапно видя следната картина в главата си. Беше пред някаква сграда, в мъгла, и се препъна в паднал на земята мъж, индианец кечуа, покрит целия с кръв. Изглеждаше точно като мъжа вътре, сякаш бе получил кръвоизлив. Споменът беше не по-странен от това, което бе преживяла вътре в къщата или по-рано днес с

призраците след катастрофата. Но не можеше да е неин спомен. Беше убедена, че никога не е виждала мъртъв индианец.

Въздухът се оглуши от звука на сирените и след няколко секунди две полицейски коли спряха на алеята. Тес разпозна единия от тримата мъже, Франк Герлан — едър, със спортно телосложение, баща на две момчета, жена му бе учителка. Бяха работили заедно по един случай преди две-три години.

— Тес — каза Франк, докато се здрависваше с нея. — Радвам се да те видя. Когато приехме обаждането, се изненадах... Искам да кажа, последно чухме, че си в отпуск.

— Днес получих положителна оценка от психиатъра за връщане на работа. Прибрах се къщи, видях, че къщата е претършувана и открих онзи тип вътре. Той се опита да избяга, прострелях го в крака и тогава той... Не знам, Франк. Започна да се гърчи странно и после получи кръвоизлив.

— Сигурна ли си, че е мъртъв?

— Да. — *И нещо излезе от него и полетя във въздуха.*

Той стисна ръката ѝ окуражително.

— Остани тук, ей сега ще проверим. Съдебният следовател е на път. Прати го вътре, когато се появи.

Заедно с едно от ченгетата се насочиха към вътрешността на къщата. Тес се отпусна на най-долното стъпало и все още седеше там, когато пристигнаха още две коли — тойотата „Приус“ на майка ѝ и фолксвагенът „Джета“ на Брайън. Лорън изскочи от колата си, сякаш я преследваха, и прегърна силно Тес.

— Божичко, Слим — прошепна тя. — Добре ли си? — Отстъпи назад, очите ѝ огледаха лицето на Тес, както само една майка може да го направи. Изглеждаше с петнайсет години по-възрастна, отколкото сутринта. — Нарани ли те?

— Добре съм, мамо. Просто съм все още в шок. — *И ме наричаш „Слим“ отново. Сякаш татко говори чрез теб...*

— Телефонът ми нямаше обхват в ресторанта, в който вечеряхме с Брайън. Получих съобщението ти едва когато се канехме да тръгваме. Кой е той?

— По-скоро, кой *е бил*. Той е мъртъв. Никога не съм го виждала преди. Цялата къща е преобърната с краката нагоре.

Док Брайън стоеше зад Лорън — висок мъж, чието тяло кипеше от енергия. Крачеше като ранено животно и прокараваше нервно пръсти през гъстата си сива коса.

— Ако си ранена, Тес, трябва да те заведем в спешното възможно най-бързо.

— Добре съм, Брайън, благодаря ти.

Той я изгледа толкова скептично, сякаш тя беше извънземна форма на живот, каквато не бе срещал досега. По дяволите, може би наистина бе така.

— Звъннах на Дан — каза майка й. — Идва насам.

— Дан? Защо си му се обадила?

— Само това ми хрумна. С Брайън ще отидем да видим какво става вътре — минаха покрай нея, нагоре по рампата.

Тес нямаше желание да ги последва, да влезе отново в тази къща, но изведнъж се уплаши, че онова нещо, което й бе проговорило чрез мъртвеца, можеше да обсеби майка й. Как щеше да защитава Лорън и Мади, когато спяха?

Никой от тях нямаше да остане тук тази нощ. Тръгна по рампата, бедрото вече не я болеше, изгарящото пронизване в китката също бе изчезнало. Вътре в къщата тялото на мъртвия мъж лежеше сред кръвта на пода под ярката светлина на лампите и всички наоколо болезнено осъзнаваха това. Майка й казваше: „... той е от бригадата, която поддържа дворовете в този квартал“.

— Няма документи в себе си — отбеляза Франк. — Знаете ли как се казва, мисис Ливингстън?

— Не. Но жената, която живее от другата страна на улицата, ще знае. Той оправя ливадата й.

— Мислиш ли, че куршумът ми го е убил, Франк? — попита Тес, като едва успя да се насили да погледне към трупа. — Ранех го в левия прасец. Той се хвана за крака си след изстрела.

Франк, който сега носеше латексови ръкавици и гумени ботуши, се приближи до тялото и бавно обърна левия крак на мъжа.

— Какво мислиш, Док?

Брайън огледа раната, без да докосва тялото.

— Куршумът е откъснал парче кожа. Но изстрелът изглежда е чист. Куршумът не е проникнал в крака. И със сигурност не е

причинил всичко това — разпери ръце и посочи гигантското количество кръв и останалите щети по трупа.

Екипът от съдебна медицина пристигна малко по-късно и Тес и Франк излязоха навън, в задния вътрешен двор. Голямата лампа хвърляше ярък лъч светлина от патиото до плажа. Нощни пеперуди и малки бръмбарчета пърхаха и прелитаха из въздуха, бризът люлееше красиво високите, тънки стволове на морския овес^[1].

Не усещаше нищо притеснително и страшно тук. Тес написа рапорта си за станалото на лаптопа на Франк и изпрати копие до личната си поща. Когато се върна в предната част на къщата, Мадиче вече стоеше на алеята и говореше с Дан Ернандес. Тримата души, които *онова нещо* бе споменало, сега се бяха събрали на едно място. Тес се огледа неспокойно наоколо и се запита как можеше да предпази някого от нещо, което можеше да обсеби друг човек.

Брухос са гладни духове, призраци, които са заседнали между световите... могат да ни обсебват, да вземат телата ни, да влизат безсрамно в нас и да ни използват. Малцина оцеляват след това обсебване. Прекалено е насилствено, чуждо на тялото...

Дали този разговор се беше случил наистина? Ако беше така, защо тези спомени се завръщаха в съзнанието ѝ бавно, на малки порции, и то в звуци? Защо не с образи, допълнени с лица, хора и имена?

Гладни духове. Обсебване. Това ли беше видяла да излиза от мъртвия мъж? *Брухо!*

— Тес?

Дан Ернандес застана пред нея, осветен от лампите, светещи из цялата къща, кубинска аномалия с руса коса и сини очи, някакъв речесивен ген, който вероятно бе наследство от европейските му предци, заселили се в Куба преди векове. Преди да умре, беше смятала, че обича този мъж. Точно сега чувстваше само страх, че някой *брухо* може да влезе в него, да го обсеби и да го убие.

— Дан... Мама не е трябвало да ти звъни, но оценявам, че дойде чак дотук.

— Ей, бях в Хоумстед. Не е чак толкова далече.

Прегърнал малко по-силно, отколкото тя имаше нужда. Тес вдиша познатия аромат на Дан — мента от афтършейва му, летния мирис на препарата, който използваше за прането си, и после други,

по-сложни миризми, които я върнаха към спомените за техните интимни отношения.

— Съжалявам, че ти се е наложило да преживееш това, Тес, като се има предвид и всичко останало — каза той.

Тя бързо дойде на себе си. Да, страхуваше се за него, но този страх не беше покана да влезе отново в живота ѝ като неин любовник.

— Днес следобед получих разрешителното си за работа, но това може да промени ситуацията.

— Виж, току-що говорих със съдебния лекар и Брайън. Да, простреляла си този мъж, но и двамата лекари са 95 процента убедени, че изстрелът ти не го е убил. Заключение им е, че човекът е получил мозъчен кръвоизлив. Аутопсията ще потвърди по-категорично. Но каквато и да е причината за смъртта му, ти си го простреляла при самозащита.

— Застрелях го, защото се канеше да избяга през вратата.

— След като е проникнал в дома ти. След два дни случаят ще е решен и ти ще бъдеш напълно освободена от отговорност. Съдебните следователи ще останат тук с часове, после ще трябва да се почисти мястото. Затова взех апартамент за вас на плажа в „Кий Ларго Ресорт“.

— Благодаря ти, Дан, но това ще струва цяло състояние.

— Собственикът ми е приятел. Взех го почти без пари.

Разбира се. Дан рядко плащаше пълната цена за нещо. Възползваше се с пълна сила от федералните, щата и всички държавни институции, до които имаше достъп. Почувства се виновна и неблагодарна заради тази мисъл.

— Позволи ни тогава да те почерпим една вечеря.

— Имаме сделка.

Начинът, по който го каза — толкова бързо и ентузиазирано, я накара да съжали веднага за поканата си. Дан можеше да схване погрешно благодарността ѝ. От друга страна, тя не искаше никоя от тях да остава тук тази нощ, а и дължеше на Дан поне една вечеря за загрижеността му.

Айфонът ѝ изжужа и когато го извади от джоба си, видя съобщение: *Секретарят ви е пълен*. Или беше забравила да го изключи, след като бе изпратила гласовото си съобщение до Мади, или копчето на секретаря се е включило вътре в джоба ѝ. Дали беше успяла да запише гласа на онова нещо, на *брухо!*

— Трябва да си взема някакви дрехи и вещи, Дан. И да извлека майка си оттук — посочи към Мади, която се разхождаше напред-назад до колата ѝ и говореше по телефона с някого. — Ще кажеш ли на Мади да си приготви и тя някакъв багаж?

— Добре.

Тес пусна айфона в чантата си и тръгна отново нагоре по стъпалата. Майка ѝ, Брайън и съдебният лекар се бяха отдалечили от тялото и обсъждаха възможните причини за такъв масивен кръвоизлив. Лорън забеляза Тес, махна ѝ с ръка и се извини на мъжете. Дойде в коридора.

— Какво става, скъпа?

— Мамо, Дан ни е взел апартамент в „Кий Ларго Ресорт“. Взemi си малко багаж и да се махаме оттук.

— Вие с Мади тръгвайте. Аз ще дойда по-късно.

— *Не*. Ще тръгнем заедно. Помолих Дан да вечеря с нас. Знам, че току-що сте яли, но няма да откажете десерт и кафе, нали? Покани и Брайън.

Майка ѝ бе изненадана от решителността, с която Тес каза това „не“.

— Ами... добре. С Брайън вече се видяхме на вечеря, така че няма нужда той да идва с нас.

С други думи, вечерята ѝ с Док не беше минала както трябва.

— Искam ти и Мади да чуete един запис. Вземете каквото е необходимо за пътуване. — Просто в случай че онзи *брухо* се върнеше и се наложеше да отидат някъде за няколко дни. — Лаптоп, документи, каквото и да е.

— Добре.

— Отивам да се приготвям — каза Мади, която се вмъкна между тях, прегърна и двете едновременно, вкара ги в една от спалните, ритайки вратата с крак, за да се отвори. — Някой ще ми каже ли обаче какво става тук?

Притеснението на Тес вече бе стигнало непознати за нея самата висини.

— В хотела. Ще говорим там.

Курортът се простираше на десетина акра на атлантическата страна на островите, свят, създаден за туристите, выпльщение на

представата за райския живот, който водеха жителите на Флорида Кийс^[2].

Тенискортове, плувни басейни, плажове, сауни, ароматни вани, денонощно работещи ресторанти и заведения, магазини и туристически офис, високоскоростен интернет, сателитна телевизия. Тес искаше да открие някакъв малък килер и да се затвори вътре с майка си, Мади и Дан и да им пусне записа от айфона си. Но първо трябваше да се увери, че имаше какво да се чуе на него. Телефонът беше стоял във вътрешния ѝ джоб, така че не беше сигурна какво е качеството на записа.

По време на вечерята изчака малко и при първата възможност се извини и прекоси масивното фоайе, за да отиде до дамската тоалетна. Заклучи се в кабинката, пхна слушалките на айфона в ушите си, натисна копчето и въртя, докато чу музиката от радиото в колата. Очевидно телефонът бе почнал да записва по пътя към къщата на майка ѝ. Превъртя до затварянето на вратата. Секунди по-късно чу себе си как викаше на натрапника да спре или ще стреля. Последваха изстрелите, след това мъжът помоли за помощ. *То е вътре в мен, принуждава ме...*

То. Записът бе уловил странното звучене на гласа му, сковаността на английския му.

Очевидно не мога да те обладая, Тес Ливингстън, защото си защитена. Но мога да се вселя в майка ти, в племенницата ти, в партньора ти — така, както обсебих този мъж. И ще го направя, ще бъдат мои, един по един, ако се опиташ да откриеш Есперанса.

Тес спря записа. Не можеше да понесе да чуе последната реплика за това как те щяха да страдат. Ами ако майка ѝ, Мади и Дан не можеха да чуят този глас? При катастрофата тя беше единствената, която можеше да вижда и да говори с духовете? Но това бе записано. Дори ако успеяха обаче да го чуят, как можеха да бъдат защитени? Не виждаше с какво можеха да се въоръжат срещу онова нещо, което бе обсебило градинаря.

И това *нещо* знаеше името ѝ.

Доминика и Бен се мотаеха сред гълпата туристи в Саут Бийч. Хората се разхождаха по улиците, музиката гърмеше от отворените

прозорци, нощният живот бе осъщественият мокър сън на всеки воайор. Доминика потърси следи от *брухос* в телата около тях, но не откри никого. След един определен момент това обаче нямаше значение. Красивите тела, обещанията за страст и сетивна наслада, всички тези възможности ги примамваха, въпреки че в този свят те съществуваха само под формата на струйки дим, странно помръдване в периферното зрение на хората или игра на светлината. Само в тези моменти можеха да бъдат забелязани. Тук те бяха единствено сенки, гладни за форма. Всеки миг в тази физическа реалност напомняше на Доминика колко нищожни бяха тя и останалите от нейния вид, колко ниско се намираха в общата схема на нещата, колко безсилни бяха.

Все пак това място не беше Есперанса — тук нямаше остатъчна сила, която да им помогне да приемат виртуални форми, нямаше мъгла, нямаше къде да се скрият, нищо, в което да могат да се придвижват бързо от едно място на друго. Въздухът беше като стъкло, чистото лятно небе искреше, изпълнено със сияйни звезди. Те бяха извън стихията си и го знаеха.

— Е? — попита той. — Откри ли някого, който да ни бъде полезен?

— Не.

Да принудиш някого да извърши убийство, не беше лесно. Индивидът трябваше да бъде склонен към насилие. В Америка от 2008 година не липсваха агресивни, невротични, обичащи оръжието хора, но да открият най-подходящите за целта, щеше да бъде предизвикателство. Партньорът на Тес? За да бъде на такава работа, в него със сигурност се намираше агресивна жилка, както и в самата Тес. Но ако той все още бе влюбен в нея, това чувство щеше да вземе превес, освен ако химичният състав на организма му не бъдеше драстично променен. Идеалният вариант беше да намери човек, който няма емоционална връзка с Тес, напълно непознат, склонен към насилие и знаещ как да използва пистолет.

Когато формулира мисълта си, Бен също я долови и кимна.

— Заобиколени сме от хора, търсеци с какво още да се надрусат, следващия най-добър наркотик. Каква по-голяма тръпка от убийството?

— Не, не искам търсачи на силни усещания.

— Тогава какво?

— Не знам още — изминаха няколко пресечки, преди Доминика да посочи неоновия син знак, на който пишеше: „КЛУБ МАРТИНИК“.
— Да опитаме тук.

Частен клуб. Понесоха се покрай мъжа от охраната, който проверяваше членските карти на вратата. Уединените сепарета, скрити в сенките зад високи пищни растения, бяха заети от компании от елита, висшата класа на градската тълпа. Тя и Бен минаха през основната зала и огледаха клиентите в търсене на двойка, която да им пасне. Какъв великолепен избор! Чернокожи, бели, мулати, индийци, латино, азиатци, канадци, европейци. Истински банкет за сетивата им.

Бен посочи сепарето до прозореца, където седеше хубава двойка, мъж и жена, охранявани дискретно от двама здравеняци. Бодигардове.

— Какво мислиш? — попита Бен.

Жената бе азиатка, мъжът приличаше на европеец.

— Интересна възможност.

Бен каза, че ще ги провери и се понесе към тях, сянка, сливаща се с по-тъмните сенки. Доминика остана в близост до красивия, оформен като полумесец дъбов бар, който пресичаше залата от едната до другата страна. От време на време хората минаваха през нея, но само един млад мъж като че ли я усети. Той потръпна и потърка раменете си с длани, сякаш го бе залял безпричинен студ и искаше да се стопли.

Когато Бен се върна при нея, Доминика почувства задоволството му.

— Тя е модел, той е фотографът ѝ. И двамата бодигардове са въоръжени, единият от тях шофира колата.

— Могат ли да убиват?

— Ще ги изпробваме — Бен ѝ обясни плана си, тя го хареса и двамата се пренесоха над сепарето.

Охранителите бяха от едно и също тесто, с еднаква физическа структура, едри, мускулести мъже с гигантски бицепси. Единият беше с гола глава, другият имаше гъста черна коса и красива татуировка на гола жена от вътрешната страна на лявата си ръка. Доминика и Бен минаха над тях и се загледаха в модела и фотографа.

Жената бе хубава, но не зашеметяваща, не и по начина, който Доминика си представяше, че трябва да бъде един модел. Спътникът ѝ имаше приятно, мило лице. Държаха си ръцете, пиеха червено вино,

говореха си с приглушени, интимни гласове. Бен застана зад мъжа, Доминика — зад модела. Искаше ѝ се да му каже, че фотографът я привлича. Но ако го направеше, той щеше да ѝ каже колко го привлича азиатката и тогава, след като ги обладаеха, щяха да се отдадат на страстта си и да компрометират приемниците.

Бен влезе бавно в мъжа, Доминика се плъзна в модела. Никаква съпротива. Струваше ѝ се, че тази жена отдавна бе загубила душата си заради многобройните снимки, които ѝ бяха правени през годините, за да се превърне в обект на перверзното обожание от страна на хората и в търговски продукт. Истинската ѝ същност бе изчезнала, заменена от образа, създаден от списанията. Тя вярваше в него, не в себе си.

Тъй като нямаше да бъде в това тяло дълго време, Доминика нямаше нужда да му прави подробен преглед, но не можеше да не забележи колко бе хубаво. Чудесни дробове и сърце, всички вътрешни органи работеха добре. Химическият баланс на организма ѝ обаче бе прецакан — прекалено много захар, прекалено много зелени салати, недостатъчно хранителни вещества. Може би имаше диабет в ранна фаза.

С изключение на леко потрепване и няколко странни движения Бен явно също не бе срещнал проблем с фотографа. Никаква борба. Нищо не показваше, че мъжът осъзнава какво му се бе случило. Той се протегна към ръката на Доминика, доближи я към устните си и я целуна, а очите му не се откъсваха от нейните. Целувката събуди в нея всички тези човешки желаниа и страсти и толкова дълбок глад за тялото му, че за малко да забрави защо бяха тук.

Готова ли си, прошепна той.

Доминика метна дизайнерската си чанта през рамо, изправи се. Гологлавият мъж изглеждаше изненадан, че си тръгват толкова рано. Доминика откри името му в съзнанието на жената.

— Джим, може ли да докараш колата отпред?

— Разбира се — Джим погледна към Татуирания. — Лу, оправи сметката, става ли?

След като Джим излезе, Лу даде знак да донесат сметката, плати я, после ги поведе покрай дансинга, сред гърмящата музика и поклащащата се тълпа, от която се носеше мириса на пот, плячка и хормони към задния изход на клуба. Когато излязоха на алеята, отпред ги чакаше тъмен форд „Експедишън“, а Джим бе зад волана.

Бен отвори вратата.

— Аз ще карам, Джим.

— Сигурен ли си?

— Да, човече, всичко е наред.

Доминика изскочи от тялото на жената в това на Лу с извитата змиевидна татуировка и незабавно потъна в изпълнената с насилие същност на охранителя. Бивш член на банда, бивш мошеник, бивш служител на частна детективска агенция в Средния Запад, който искрено обичаше оръжията. Тя се сля с него и толкова плавно и внимателно пое контрола вътре в него, че той дори не трепна. Неговата същност изкрещя и запсува, но тя я натика светкавично в металната стая в съзнанието си и това беше.

Моделът се препъна напред и за малко да падне, после се отърси, сякаш сега се събуждаше от сън.

— Мамка му, това беше много странно. Почувствах се... не знам какво точно, като че ли...

— Сякаш нещо е напуснало тялото ти? — попита Доминика с гласа на Лу.

— Да, точно така, Лу.

Доминика призова цялото насилие, намиращо се вътре в мъжа, и заби лакътя му в лицето на жената, целейки се в носа ѝ. Тя се сгърчи от шок и болка. Ръцете ѝ се вдигнаха към лицето, кръвта се стичаше по пръстите ѝ. Доминика сграбчи главата ѝ с огромните, мощни ръце на Лу, и ѝ прекърши врата. Жената се свлече на пода.

Доминика накара Лу да завлече тялото в по-сенчестата част на алеята. Музиката от клуба бумтеше силно и стените му сякаш се тресяха. Надяваше се никой да не излезе точно сега от задния вход; нямаше желание да се разправя с когото и да било. Единственият човек, който се появи, бе Бен в тялото на Джим шофьора, влачейки тялото на фотографа зад себе си по старите павета на алеята. Нямаше съмнение, че бяха избрали подходящите двама мъже за убийството.

Оставиха модела и фотографа между отрупаните с боклук кофи, като взеха портфейлите, телефоните, айподите и блекберитата им и се върнаха тичешком до форда. Бен се метна зад волана и запали двигателя.

— Накъде, Ника? Къде е тя? Лес има белег на ръката си, така че би трябвало по-лесно да усетиш къде се намира, нали?

— Може да отнеме малко време. Трудно ми е да откривам сигнала ѝ, когато съм в това тяло. Но карай към Кий Ларго, към къщата на майка ѝ. Колкото по-близо сме до място, където е била и тя, толкова по-вероятно е да усетя нещо.

— Трябва ни карта — каза той.

Доминика отвори жабката. Нямаше карта, само някакъв странен уред с малко екранче и букса в края.

— Имаш ли представа какво е това? — попита тя, като го взе в ръка.

Бен погледна и поклати глава.

— Според Джим се нарича „Магелан“.

— Магелан? Какво означава това? Магелан е бил изследовател.

— Не знам. Джим млъкна. Присмива ни се.

Доминика пъкна буксата в мястото в колата, което явно ѝ пасваше, доволна, че поне знаеше как да го направи. Тя и Бен бяха обсебвали достатъчно туристи в Есперанса, така че имаха известни познания за XXI век. Но някои от по-фините нюанси им убягваха.

Включи „Магелан“ и екранът светна в красиво синьо, а после се появиха три символа. Натисна „меню“, после „изчисляване на маршрута“ и внезапно разбра как работеше това малко чудо.

— Бен, свързано е със сателитите. Знае къде точно се намираме.

— Сателити? Сателитите ни наблюдават? Какво, като „Спутник“ ли?

„Спутник“. Той бе заседнал в онзи живот в Канзас, който водеха преди десетилетия, и очевидно не беше толкова запознат с новите технологии, както бе смятала.

— Бен, „Спутник“ бе изстрелян през 1957 година. Съветски сателит. Май беше с размер на голяма надуваема топка. Отдавна е паднал от небето и се е разбил на някой плаж.

— Много смешно. Знам, че има космически станции, че има разузнаватели сателити, че през януари тази година един такъв повреден сателит е бил свален нарочно. Някои хора казват, че военните са го свалили, за да не могат враговете ни да се доберат до тайните му. Други казват, че са го направили, защото е заснел снимки на извънземни и на базата им на шибаната Луна. Не ми говори все едно съм идиот. Имаме достъп до високоскоростен интернет, нали знаеш?

Речта му я изненада. Винаги бе смятала, че знае повече, защото бе живяла по-дълго от него. Нейните шестстотин години я правеха най-възрастната, най-старшата и почитана сред брухос, нещо като изкопаемо.

— Ей, ти направи тази тъпа забележка за „Спутник“! Какво се предполагаше да си помисля?

— Мисли каквото искаш — каза той. — Открий адреса на Тес.

Тя го погледна.

— Какво? — сопна се Бен. — Какъв, по дяволите, е проблемът сега?

— Винаги когато вземем тела от един и същи пол или които не ни привличат физически, започваме да разговаряме, вместо да правим секс, и ето какво се получава. Караме се за глупости.

Той стисна волана още по-силно.

— Чуваш ли ме? — попита рязко Доминика.

— Не съм глух. Провери едно от блекберитата. Виж в интернет дали има нещо повече за онова движение за освобождение.

Колко бързо промени темата, помисли си тя, и взе блекберито, една от любимите ѝ играчки на дваисет и първи век. Все едно носиш със себе си цял свят с информация в ръката си. Бързо влезе в интернет и откри блога на движението. Отвори най-новата статия.

— Прочети я на глас — каза Бен.

— *Научихме, че паразитите са по следите ни. Получихме доклади, че са били обсебени няколко свещеници поне в четири различни града. Не са били убити, просто са използвани, за да бъде взета информация за нашата организация. Паразитите са се опитали да разберат плановете ни. Заради безопасност — та следващите съобщения ще бъдат публикувани само на нашия огледален сайт. Група А ще информира група Б за нашите намерения. Б ще предаде на Ви така надолу по веригата. От този момент нататък трябва да сме крайно бдителни и предпазливи — спря за малко. — Това е. Брухос е трябвало да убият проклетите свещеници, Бен.*

— Веднага щом приключим тук, ще се върна в Есперанса и ще говоря с Рафаел и Пърл. Те ще разпитат брухос, които са обсебили свещениците.

— Някои от нас могат да влязат в интернет, Бен, и да открият този огледален сайт.

Ужасът изпълни очите му.

— Последния път, когато опитахме това, изгубихме петима брухос.

Да, вярно беше. Безмилостното нападение на дигиталния поток ги беше изпържило, погълнало и ги бе отнесло в себе си завинаги. Но онези брухос бяха сравнително нови. Доминика бе сигурна, че ако тя или Бен опитаха, или дори Рафаел и Пърл, те нямаше да бъдат победени от тази сила, която бе отнесла другите.

— Първо да свършим по-важното — каза тя. — Тес.

[1] Морски овес (*Uniola paniculata*) — вид трева, която расте по Източното крайбрежие на САЩ, Мексико и Карибските острови. — Б.пр. ↑

[2] Флорида Кийс е архипелаг с повече от 1700 островчета в югоизточните части на САЩ, част от агломерацията на Маями. Островчетата са свързани с Маями с поредица от мостове. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

След вечерята се преместиха на просторната веранда зад ресторанта. Тес наблюдаваше осветения от луната плаж, оформяните от вятъра пясъчни кръгове, които се въртяха като дервиши и после се понасяха вихрено над водната повърхност. Вълните се разбиваха на равни интервали в брега, високите, изящни стъбла на растящия по близките дюни морския овес се извиваха, сякаш бяха хавайски танцьорки на хула. Картината бе странно спокойна. Не бяха сами. Семейства и двойки се разхождаха по плажа, плуваха в големия басейн вдясно от тях, във въздуха се носеше детски смях. Тес почувства, че мястото бе достатъчно сигурно и защитено, за да пусне записа. Ако загубеше работата си заради това, така да бъде. Винаги можеше да стане продавачка в някой от местните магазини и да пълни пазарските торбички на туристите.

Дан поръча плато с десерти и капучино за всички. След като всичко бе сервирано на масата, Мади се върна веднага на основния въпрос.

— Е, Тесо, какъв е този запис, който искаше да ни пуснеш?

— Обяснява какво е убило онзи мъж. Не бях осъзнала, че микрофонът на телефона ми е бил включен и е записвал. Чуйте какво казва човекът, след като го прострелях. — Натисна копчето на айфона си и Дан, Лорън и Мади се приведоха напред едновременно, сякаш бяха контролирани от един и същи мозък.

Докато записът звучеше, тя наблюдаваше лицата им — майка й бе свъсила вежди, лицето на Мади ставаше по-бледо с всяка секунда, а Дан слушаше напрегнато, но очевидно потресен. Тес съзнателно се бе „изключила“, за да не чуе отново онези думи, гласа, ужасяващата реалност на това, което бе станало в къщата на майка й, но образите препускаха безмилостно в главата й. Неоспоримото доказателство. Нещо я бе последвало обратно от света на мъртвите.

Когато записът свърши, Тес го изключи, поколеба се дали да не го изтрие — толкова бе омерзена от него, но после реши да го запази като потвърждение, че е била заплашена. В настъпилото мълчание

шумът от приборя на вълните и жалното свистене на вятъра ѝ се сториха притеснително силни. Мади първа наруши тишината.

— Защо това нещо ще тръгва след мен? Какво, по дяволите, съм направила?

— Какво е Есперанса? — попита майка ѝ.

И Дан:

— За какво говори той? Защитена срещу какво? И защо гласът му звучи толкова различно, когато те моли за помощ? Сякаш са двама души?

— Не разбираш ли? — Мади погледна към Дан. — Нещо се е случило на Тес, докато е била мъртва, и сега някакъв дух... или демон я е последвал дотук, убил е онзи градинар и... ние сме следващите му мишени. Всички ние. Нали така, Тес? За това ли става дума?

— Така мисля. Започвам да си спомням събития, които явно са станали, докато съм била в клинична смърт и в кома. Бях някъде, в град на име Есперанса. През последните десет години хората там се борят срещу тези... призраци, гладни духове, които те наричат „брухос“...

— Магьосници? — Дан се разсмя с дрезгав глас и поклати глава, показвайки ясно, че смята целия разговор за някаква нелепа шега. — Хайде, Тес! Демони, призраци, сега и магьосници. Кое от всичко е?

Тя пренебрегна недоверието му.

— Просто така ги наричат. Но те са духове, заседнали в някакво измерение, мъртъвци, които не могат да преминат в отвъдното. Съществуват от векове и изглежда са еволюирали в нещо много повече от нашата стандартна представа за духовете. Могат да обсебват хора, да ги манипулират, да ги принуждават да правят...

— Обсебване — майка ѝ не изглеждаше добре. — За обсебване като в „Екзорсистът“ ли говорим?

— Не обсебване от демони — каза Тес. — Поне не в този смисъл, в който ние възприемаме думата. Но явно могат да проникват в телата на хората и да поемат контрола върху тях. Правят го, за да изпитат отново човешките наслади. Но градинарят бе използван, за да ми покажат какво може да се случи с вас, ако се опитам да отида в Есперанса. Неговата същност е разбила контрола на брухо за малко и той успя да ме помоли за помощ и после онова нещо отново го

завладя. Затова имаше такава промяна в гласа му. После този брухо го уби.

— О, за бога — измърмори Дан. — Това са пълни простотии.

Лорън му хвърли сърдит поглед.

— Може да спреш с тези коментари, Дан. — Гласът ѝ бе нетипично рязък за нея. — Тес е преживяла нещо и дори да не си съгласен с нейното тълкуване на станалото, поне бъди така добър да я оставиш да продължи.

Ядосан, Дан вдигна с досада ръце.

— Добре. Права си, Лорън. Извинявай, Тес.

Гласът му обаче издаваше раздражението му и думите му изобщо не звучаха като извинение. Тес пропусна това без коментар, не можеше да го вини, че не ѝ вярва. Наясно беше как изглеждаше отстрани историята.

— Какво помниш? — попита Лорън.

— Че се намирам отвън, пред автобусна гара и има гъста мъгла. Някакъв мъж ме сграбчи за ръката и каза, че съм натрапница. По-късно видях същия мъж, проснат мъртъв на земята, целият кървеше — също като онзи в дневната ти, мамо. — Обърна ръката си и им показа лилавата следа на кожата си, която се виждаше съвсем ясно от вътрешната страна на китката ѝ. — Ето тук ме стисна...

— Чакай — спря я Дан. — Някакъв тип от отвъдното те е стиснал за ръката? И това е причинило тази синина тук?

— Точно това казах, Дан. Когато отивах към къщата на мама, синината на ръката ми започна да ме боли и да пари.

Дан очевидно бе вече много ядосан и направи презрителна гримаса.

— Съжалявам, но цялата тази история е нелепа. Когато си умряла, не си отишла на място, наречено „Есперанса“, в отвъдното няма магьосници и е физически невъзможно нараняване, уж причинено, докато си била мъртва, да се покаже наново, когато си се върнала в света на живите. Това е...

— Откъде, по дяволите, можеш да си сигурен? — сопна му се Тес. — Да не си умирал и после да си възкръсвал отново?

— Той е католик. Техните възгледи за отвъдния живот са доста сложни — вметна Мади.

Дан изглеждаше възмутен.

— Няма да влизам в религиозни спорове с осемнайсетгодишно хлапе.

— А с трийсет и две годишна жена? — продължи да настоява Тес.

— Да бе. Ти си най-малко религиозният човек, когото познавам. Убеден съм, че има напълно логично и разумно обяснение за смъртта на този човек, което няма нищо общо с обсебването от *брухос*.

— А как ще обясниш промяната в гласа му? — попита рязко Тес. — И фактът, че заплаши и трима ви? Как ще го обясниш, Дан?

— Бил е психопат.

— Чакай, чакай малко — намеси се ядосано Лорън. — Виж, каквото и да е станало с Тес, докато е била мъртва и в кома, си е *нейно* изживяване. Не можем да кажем дали се е случило или не. Но в едно нещо можем да сме сигурни — че заплахата на този запис е истинска.

— Да, добре — кимна Дан. — И човекът, отправил тази заплаха, е мъртъв.

Толкова категорична убеденост има в тона му, помисли си Тес. Знаеше, че е безсмислено да спори с него.

— Вярвай в каквото си искаш. Аз знам какво преживях.

Сред неловката тишина, която настъпи, внезапно телефонът на Дан звънна. Той го вдигна, стана от масата и се отдалечи, за да проведе разговора.

— Какъв задник — измърмори Мади.

Лорън махна небрежно с ръка.

— Забрави го. Да се върнем отново към по-важните неща. Тес, започни с Есперанса. Какво е това място?

— И говори бързо — допълни Мади. — Преди задникът да се е върнал обратно и да му се наложи да води религиозен спор с осемнайсетгодишен пубер.

Тес се опита да се ориентира във всички събития, станали през този ден. Започна да ги разказва едно по едно. Историята ѝ звучеше безумно, но пито Лорън, пито Мади показваха по някакъв начин, че според тях тя си е загубила ума.

— Ти си им помогнала — каза накрая Лорън. — За това става дума. Можеш да ги накараш да разберат, че имат избор. Господи, това е изумително!

Тес не беше сигурна, че самата тя би отишла толкова далече в изводите си.

— Мамо, аз съм последният човек, от когото можеш да потърсиш отговори за това, което се случва след смъртта. Няма да получиш просветление. До днес бях напълно убедена, че когато съм умряла, съм отишла в някаква гигантска и пуста черна дупка.

— Може би именно затова си се върнала от света на мъртвите с тази способност.

Мади веднага извади своя малък макбук и влезе в интернет. От време на време прекъсваше разговора им с някаква информация за Есперанса, брукс, митовете и легендите срещу реалността и попълваше празнините в познанията им. Майка ѝ я попита за Иън. Но Тес не можеше да каже кой знай колко за него, въпреки че той ѝ се струваше изключително важен за нейната история. Иън чий? Откъде? Какво правеше в този свят? Нищо по-конкретно не ѝ идваше наум.

— Спомням си, че отивам някъде с един мъж, куче и котка. Може би Иън е този мъж.

— Мислиш ли, че и той е бил мъртъв? — попита Мади. — Или в кома?

— Струва ми се, да. Но все още не съм стигнала до тези спомени.

— Как е цялото му име? — попита майка ѝ. — Откъде е? Как изглежда?

Тес си спомни как бе реагирала на снимката на Джордж Клуни от корицата на филма „Майкъл Клейтън“.

— Мисля, че прилича на Джордж Клуни, но не помня нищо друго.

— По дяволите, Иън прилича на Клуни? — възкликна Мади. — Леле, Тесо! От твоите думи смъртта започва да изглежда все по-добре и по-добре — погледна отново към екрана на компютъра си. — Добре, току-що изпратих имейл на човек, който може да ни помогне да разберем какво се случва.

— До кого? — попита Тес.

— До една жена, екстрасенс. Попитах я дали може да отидем да я видим утре. Тя е наистина добра. Срегнах нея и дъщеря ѝ на един от празничните панаири в колежа миналата година и тя ми проведе сеанс. Именно нейните думи ме убедиха да се преместя да живея при вас.

— Екстрасенс? — Тес се размърда неловко. — Като онези, които обясняват как са се настроили на моите вибрации, аз на техните и т.н.? Не, благодаря.

— Тя работи с твоите хора — обясни Мади. — С федералните. Казва се Мира Моралес.

— Не съм чувала за нея.

— А чувала ли си за агент Шепърд?

— Уейн Шепърд?

Мади кимна, а леката ѝ хитра усмивка показваше, че е напълно наясно с репутацията на агент Шепърд. Той беше истинска легенда в южната част на Бюрото — бе разкрил множество случаи със серийни убийци, отвлечения, изнасилвания...

— Да не би да работят заедно?

— И живеят заедно — добави Мади.

— Добре, брой ме.

Лорън се наведе напред, снижи гласа си, сякаш мислеше, че някой — или нещо — може да ги подслушва.

— Как можем да се защитим от нещо, което не можем да видим или чуем, Тес?

— Аз го видях. Докато напускаше тялото на градинаря на пода. Приличаше на... дим. И мисля, че когато някой от тях е близо до мен, ръката ми започва да ме боли, сякаш съм се изгорила на нещо. Така че, ако дойдат, ще разберем.

— И после какво? — попита Мади. — Онзи глас каза, че не може да те обсеби, защото си защитена, но може да вземе мен, Лорън или Дан, всички ни.

— Може би вие двете трябва да останете в Кий Уест тази нощ. Или да сте в отделни стаи. Или...

— Не, няма да се делим — Лорън събра дланите си една до друга, върховете на пръстите ѝ докосваха брадичката ѝ. — Ако те дойдат, ти ще го усетиш и ние с Мади ще се махнем. Не си прави труда да убеждаваш Дан, Тес. Той вече има непоклатимо мнение по въпроса. Ние трите ще разберем какво се случва. Утре ще се върнем вкъщи и ще почистим. Ще си взема ден-два отпуск от работа и...

Дан я прекъсна, връщайки се на масата. Каза, че трябва да ги остави.

— Двойно убийство на Маями Бийч.

— Къде на Маями Бийч? — попита Тес. Преди да я прострелят, това беше районът, който тя и Дан покриваха като партньори.

— Пред клуб „Мартиник“. Знаменитости. Местните ченгета се опитват да го потулят поне за известно време, но медиите вече са надушили историята. Жената е била на корицата на „Воуг“ преди месец, мъжът е нейният фотограф. На алеята, където са намерени телата, има камери и собственикът на клуба ще ми изпрати записа. Твърди, че на него се вижда как бодигардовете им са ги нападнали.

— Може ли да го видя? — попита Тес.

— Разбира се, ако го изпрати веднага. — Дан отвори капака на лаптопа си и влезе в пощата си.

— Чакай малко — каза Мади. — „Воуг“? Миналия месец на корицата беше Барбара Делило. Тя ли е убитата?

— Не знам името ѝ. Добре, ето записа. — Обърна екрана на лаптопа към тях. — Тя ли е?

Всички се струпаха, за да видят по-добре — поразително красива азиатка и двама мъже излизаха от задния вход на клуба. Светлината не беше добра и Дан изсветли образите.

— Тя е — възкликна Мади. — Гологлавият прилича на бодигард, така че другият сигурно е фотографът.

На записа се виждаше как тъмен форд се появява на алеята и спира пред тях, фотографът отваря вратата, казва нещо на шофьора и той излиза. Зад тях моделът внезапно се препъна и Тес се наведе по-напред.

— Спри го, Дан. — Пулсът ѝ биеше толкова силно в гърлото, че едва говореше. — Ето. Виждаш ли това?

— Кое? — попита Дан.

Тя потупа по екрана и посочи тънкото, почти призрачно обезцветяване, приличащо на мъгла или дим, което беше видяла да излиза от тялото на градинаря, преди той да умре.

— Ето, точно тук.

— Не виждам нищо — отвърна Дан.

— А ти, мамо? Виждаш ли го? Като малки кълбета дим?

— Не, не ги виждам — каза майка ѝ.

— Сигурно е някакъв дефект от записа — каза Дан.

Когато той пусна записа отново, Тес забеляза как мъглата изчезва в главата на бодигарда. Секунди по-късно мъжът заби лакътя си в

лицето на модела и тя падна назад, а от носа ѝ потече кръв. На записа нямаше звук, но Тес знаеше, че жената пищеше. Охранителят започна да размята главата ѝ на едната, после на другата страна и след това тя се свлече на земята. В същото време мъжът, който беше шофирал колата, удари фотографа по челюстта, след което заби нож в тялото му.

Боже Господи, брухос бяха влезли в модела и фотографа, после прескочиха в охранителите им и... Усети, че започва да ѝ се гади и едва успя да стигне до парапета, преди да повърне.

Ръката на Дан, нежна и хладна, уверена, докосваше внимателно гърба ѝ. Коленете му изпукаха, докато се навеждаше, за да седне на ръба на верандата до Тес. Стомахът ѝ продължаваше да клопочи като гърне на вещица, главата ѝ се въртеше. Той притисна студено кенче в ръцете ѝ.

— Пий бавно. Това е джинджифилова бира. Моята *абуелита*^[1] ми даваше да си пийвам, когато ме болеше стомахът като малък.

Тя повдигна кенчето до устните си, отпи, после долепи студената му повърхност до челото си. Вятърът, който духаше от Атлантика, миришеше на сол и далечни места, на мистерии и неизследвани дълбини.

— Дан, не знам какво е това, което доведох със себе си от мъртвите, но то беше вътре в модела и фотографа и после се прехвърли в охранителите им. Видях го. Беше същото нещо, което излезе от градинаря, когато той умря. Тази субстанция, каквато и да е тя, сега е обсебила телата на шофьора и другия охранител. Ако ги намериш, ще се всели в теб.

Той не се разсмя, но издиша шумно, докато се опитваше да прикрие разочарованието си.

— Виж, Тес. Вярвам, че ти се е случило нещо, докато си била мъртва и в кома. Но това с обсебването ми идва прекалено.

Тя го изгледа. Дан, русокосият и синеок кубинец. Любопитно беше, че в неговия род баба му и баща му практикуваха култа сантерия, кубинската мистична религия, в която поклонниците изпадаха в транс и вярваха, че са обсебени от духове пазители.

— Всеки път, когато баща ти и твоята *абуелита* извършват ритуалите си, те вярват, че техните светци, *santos*, ги обсебват. Защо това да е различно?

Той направи гримаса.

— Хайде, стига. Има огромна разлика. Сантерия е религия. А ти говориш за дяволи, демони, *брухос*, *male sangre*. Пълни глупости.

Тази фраза, *male sangre*, отвори още една врата в паметта ѝ. Автобус. Някакъв мъж се кръсти и произнася думите. И Иън Ритър от Минеаполис, който казва: *Имаше и други американци там. Защо избра нас?*

Тес беше напълно вцепенена. Чувстваше се така, сякаш се бе освободила от някакъв затвор и сега се бе озовала в прекрасно и изпълнено с цветове и живот място. Иън Ритър. В съзнанието ѝ изплуваха и други спираци дъха ѝ спомени — и този път те бяха пълноценни, със звуци, образи, емоции, допир, настроение — за себе си и мъжа, който приличаше на Джордж Клуни. Как се любеха пред камината. Черна котка лежеше свита на кълбо наблизко, Тес почти усещаше мириса на боровите цепеници в огъня.

Случило се е.

Дан я гледаше, като че ли тя бе извънземно, което внезапно се бе материализирало пред него. Отчаяно искаше той да си тръгне, за да може да се отдаде на спомените си, да ги възстанови и проучи. Но Дан явно чакаше тя да каже нещо.

— Когато някой, който никога не е чувал за сантерия, види за пръв път твоята *абуелита* как работи с клиенти и извършва жертвоприношения на разни животни, може да си помисли, че нещата, които прави, са пълни глупости.

Той са замисли за около пет секунди, после тръсна глава яростно, решително.

— Не е същото нещо.

— О, моля те. Очите на баба ти се обръщат в очните ѝ кухни, започва да пелтечи и да говори несвързано, гърчи тялото си и се тресе, и после понякога заговаря на чужди, неизвестни езици.

— Прекаляваш и го знаеш.

Да си вземе бележка: Дан Ернандес не можеше да излезе извън своите културни ограничения. Добре. Разбра го.

— Както и да е, Дан. Предупредих те, нищо повече не мога да направя. Благодаря ти отново, че ни нае този апартамент.

Той явно се изненада, че тя отстъпи и остана още няколко минути, хванал се с ръце за долния парапет, стъпалата му се люлееха над водата като на хлапе, играещо си на ръба на басейна.

— Не разбирам какво стана с нас, Тес.

Тя очакваше тази забележка от седмици. Бяха засягали темата за взаимоотношенията им няколко пъти, но не като въпрос, който изискваше искрен отговор. Загледа се към разбиващите се в брега вълни, към бялата им пяна, която грееше ярко под светлината на лампите около басейна.

— Отговорът е много прост. Умрях и докато бях мъртва, се влюбих в друг мъж.

Всичко, което бе преживяла днес, бе истински шок, но не и като този, който изпита в момента от собствените си думи, от сигурността, че мъжът, когото бе срещнала по време на смъртта си, е този, с когото ще прекара остатъка от живота си.

Изражението на лицето на Дан, което обикновено бе толкова лесно за разгадаване, сега беше напълно непроницаемо и ледено.

— Искаш да кажеш, в някого, когото си срещнала, докато си била мъртва и в кома?

— Да.

Изражението му се пропука, на лицето му се изписа гневно недоверие.

— Всичко това е реално за теб, нали? Реално, в смисъл че ти наистина вярваш, че то е станало.

Нюанси. Не каза, че е истинско за нея, защото се беше случило, а защото тя вярваше, че се е случило, което беше намек за делюзия, допускане на възможността времето, в което е била в клинична смърт, да е причинило увреждане на мозъка ѝ. Майка ѝ беше права. Нямахте смисъл да се опитва да го убеждава в нищо. Подозираше, че утре щеше да получи съобщение от началника си, че е прехвърлена на работа в някой кабинет или направо е уволнена.

Тес докосна ръката му.

— Пази се, Дан. — Изправи се на крака и се върна на масата, където майка ѝ и племенницата ѝ бяха свели глава над макбука. — Изтощена съм. Ще си лягам.

— Пу, първа съм на душа — каза Мадри и се впусна пред тях като животинче, държано прекалено дълго време вързано и затворено.

— Може би трябва да отидеш в Есперанса — каза Лорън. — За да откриеш истината.

— Точно това бях предупредена да не правя, мамо. Така ще изложи теб и Мади на риск.

— Ние ще дойдем с теб.

— Ти имаш работа, Мади е в колежа...

— Ей, имам осем месеца отпуск, който не съм използвала. Мади е свободна през лятото. Но като оставим това настрана, аз съм на шейсет и три, здрава, относително щастлива. Употребявах ЛСД и ДМТ с Терънс Маккена. Пуших джойнт с Кей Киси и Джери Гарсия. Пътувах с онзи смешен автобус на Киси месеци наред^[2]. И знаеш ли какво открих, Тес? Страхът от смъртта е това, което ни подтиква да живеем. Сега Маккена, Киси и Гарсия са мъртви. Аз не съм. И не се страхувам да умра. Каквото и да сме, ние сме много повече от това, което се вижда отвън на пръв поглед — разпери ръце. — Имам нужда да поработя върху книгата, която пиша, и за целта Еквадор може да се окаже идеалното място в идеалното време. Така че, когато си готова да се върнеш в Есперанса, аз ще бъда до теб в това пътуване.

Тес ясно си спомняше как получава съобщение от майка си, докато е в автобуса, катерещ се из Андите.

— Ти ми изпрати есемес, когато бях мъртва, мамо. Пишеше, че си готова за някакво голямо приключение — не за още петнайсет години работа в болницата, в компанията на Док и неговите проблеми. Или нещо в такъв смисъл.

Очите на Лорън се насълзиха и тя прегърна дъщеря си.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина странно? Докато беше в кома, прекарах часове наред край леглото ти, говорех ти, пишех ти есемеси на телефона, пращах ти имейли, молех те по всякакъв начин да се върнеш при нас. Няма да ни избягаш отново, Тес. По един или друг начин ще дойдем с теб.

Тес притисна силно майка си, нито една от тях не помръдна или проговори, докато не чуха Мади да ги вика:

— Ей, дами, трябва да си напазаруваме някои неща от магазина тук.

Тес не знаеше дали брухос щяха да се появят в телата на двамата бодигардове, които бяха видели на охранителните камери, или щяха да бъдат в естествената си форма — като на мъгла или дим. Трябваше да бъдат готови за всички възможности. Затова, когато се прибраха в апартамента си, запълниха всички процепи на вратите с кърпи и

залепиха ръбовете на прозорците и плъзгащите се стъклени врати с тиксо. Тес имаше чувството, че го е правила и преди, пак срещу същия враг. Чувството не дойде със звуци или образи, но тя вече приемаше емоцията като друг вид памет.

Лорън направи кана кубинско кафе в малката кухня на апартамента. Седяха около масичката за кафе часове наред, разговаряха спокойно и измислиха план. Той се основаваше на убеждението на Тес, че натъртеното място на китката ѝ беше някакъв вид аларма, която щеше да се „включи“, ако някой *брухо* беше наблизо.

— Това ще ни спечели малко време — каза тя. — Веднага щом почувствам нещо, двете изчезват оттук. Ще отидете в Танго Кий. Ще се срещнем там.

— Не — Лорън поклати глава. — С Мади решихме, че няма да ходим никъде без теб.

— Мамо, те не могат да ме обсебят. Единственият начин, по който могат да ме наранят, е да се вселят в някоя от вас. Така че ме оставете да бъда примамка. Ще поддържаме връзка по телефоните.

Мади сви ръце между краката си, огледа се неспокойно и прошепна:

— Може да са вече тук, Тесо. Да слушат какво си говорим.

— Не мисля така.

Майка ѝ стана и отиде до каната с кафе.

— Подкрепете се още. Тази нощ няма да спим. Ще направя омлет.

Хвана се за работа, разби яйца, запържи гъби, наряза домати и настърга сирене. Докато я гледаше, Тес откри още един спомен в съзнанието си — Иън, създаващ кулинарни деликатеси, които ѝ бяха напомнили за баща ѝ, не за майка ѝ.

— Мамо, когато бях малка, кой готвеше вкъщи през повечето време?

— Татко ти. Беше невероятен готвач. Откакто Чарли почина, станах по-добра в готвенето, но нищо не може да се сравни с нещата, които той можеше да забърка.

— Помня как Иън ми готвеше. — *И как се влюбих в него.* — Иън Ритър. Той е от Минеаполис.

— Фантастично, скъпа. Това е начало. Днес с Гугъл можеш да откриеш всичко.

Към два часа очите на майка ѝ вече се затваряха, а Мади дремеше на стола с отпусната брадичка. Тес ги убеди да се пренесат в спалнята и обеща, че ще ги събуди, ако синината на китката ѝ я заболеше. След като остана сама в кухнята, с прясно кафе в чашата си, взе лаптопа на Мади и влезе в интернет.

Прегледа няколко телефонни указателя на Минеаполис. Търсенето за Иън Ритър показва многобройни линкове към университета в Минеаполис и „Минеаполис Трибюн“. Отвори първия — беше статия за церемонията по връчването на първата Награда на името на Иън Ритър за журналистика. Един параграф привлече вниманието ѝ:

Наградата на името на Иън Ритър, професор по журналистика и автор на „Минеаполис Трибюн“, носи 10 000 долара на студент по журналистика за разследващи умения. Носителят на „Пулицър“ изчезва през април 1968 година при загадъчни обстоятелства. Наградата е финансирана от специален фонд, основан от бившата съпруга на журналиста Луиз Ритър-Бел, от техния син Люк Ритър и неговата съпруга Кейси О’Тул Ритър, от „Минеаполис Трибюн“ и департамента по журналистика.

— Какво, по дяволите... — прошепна Тес. — 1968 година? Нейният Иън имаше ли син?

На колко години е синът ти?

На двацет и една. Последна година в университета в Минесота.

Този разговор се бе провел пред някаква спирка, в мъглата, докато двамата с Иън чакаха автобуса. Кой автобус?

Номер 13.

Очевидно ключът за спомените ѝ беше задаването на правилните въпроси. Отвори следващия линк и той я отведе на страницата на професор Люк Ритър в университета от 2008 година. Имаше много информация, включително и лекциите, които щеше да води през есента. Отиде на биографията му.

Роден през 1947 година. Притисна юмруци към очите си, опитвайки се да осмисли ужасяващата възможност, че ако Люк Ритър беше синът на *нейния* Иън, това означаваше, че тя и Иън са разделени от четирийсет години във времето. Сега Люк би трябвало да е в началото на шейсетте, почти на възрастта на Лорън, а Иън най-вероятно бе мъртъв. Тес отиде на предоставения от сайта университетски имейл на Люк.

Уважаеми професор Ритър,

Казвам се Тес Ливингстън. Срегнах баща ви при необичайни обстоятелства и ще ви бъда много признателна, ако ми предоставите каквато и да е информация за неговото местоположение в момента. Дали се е върнал в Есперанса? Благодаря ви предварително!

Остави номера на телефона си и два имейл адреса, но към три часа все още нямаше никакъв отговор. Очите я боляха и се затваряха от умора. Прибра макбука на Мади в красивия му *калъф* и го остави до раницата ѝ в спалнята. Запъти се към вратата, когато племенницата ѝ прошепна:

— Тесо?

На светлината от лампите в коридора видя, че Мади се е надигнала в леглото, притиснала възглавницата в скута си, тъмната ѝ коса бе разрешена във всички посоки.

— Сложих макбука ти до раницата.

— Трябва да се махнем от страната — каза Мади. — Знаеш го, нали?

— Точно сега трябва просто да изкараме нощта.

Но племенницата ѝ се взираше в нея така, сякаш изобщо не я чуваше.

— Лорън и аз сме си взели паспортите. Твоят в теб ли е?

— Да. Заспивай, Мади.

— Кога изгрява слънцето?

— След няколко часа. Не се тревожи. Ще ви събудя, ако има някакъв проблем.

Излезе от спалнята, преди племенницата ѝ да я попита още нещо. Диванът в дневната ѝ се струваше много примамлив, затова натрупа възглавниците, избра си една и потъна в уютната ѝ мекота, стиснала „Глок“-а си до гърдите.

Сърцето ѝ би лудо доста време, преди да се унесе.

Тес. Събуди се, в опасност си...

Тя скочи веднага на крака, премигна няколко пъти и се втрени в мрака пред себе си, убедена, че е чула гласа на баща си.

— Татко? — прошепна Тес и осъзна, че бе стиснала с едната си ръка насиненото място на китката си. В момента болката бе изключително остра. Изтича в спалнята, светна лампата и събуди майка си и Мади. — Наблизо са. Трябва да се махнете веднага отгук.

Мади потърка очите си като сънливо тригодишно дете, хвана ръката на Тес и се загледа в лилавата следа.

— О, божичко — прошепна тя. — Станала е още по-тъмна. — После изскочи от леглото.

Лорън си бе легнала с дънки и по тениска и сега обикаляше трескаво из стаята и събираше багажа.

— Колко време имаме? Колко близо са?

Време. Тес не знаеше, всичко бе прекалено ново за нея. Макар насиненото място да я болеше и да бе станало с много по-тъмен лилав цвят, все още не пареше, както по-рано. Вчера, когато това бе станало, паренето бе започнало веднага, след като бе влязла с колата в алеята пред къщата на майка ѝ. Значи може би все пак разполагаха с малко време.

Тес се втурна отново в дневната, навлече якето си и нави ръкавите му, за да вижда синината. Нелепо. Яке през юни. Но в многото му джобове можеха да се поберат два пистолета и четири пълнителя. Когато Лорън и Мади дойдоха, подаде на майка си единия пистолет и двата пълнителя.

— Мамо, вземи го. Има 22 патрона. Да, незаконно е да го носиш, но го използвай, ако се наложи.

— Лорън не знае как се стреля с пистолет — каза Мади.

— Ха — отвърна Лорън. — Тес ме научи много отдавна.

Тес махна кърпите изпод процепа на вратата и я отвори с картата си. Щом излязоха в спокойния коридор, отбеляза мислено на какво разстояние бе стаята им от асансьора и от знака за изход, който водеше

към стълбището. То бе по-близо, но тя подозираше, че *брухос* щяха да се появят в човешка форма, като охранителите, и щяха да използват асансьора. Щеше ли да чуе как вратите му се отварят, ако беше вътре в апартамента? Вероятно не. Но тя имаше своя собствена алармена система. Синината вече изглеждаше почти черна и я болеше зверски, но все още болката не бе пареща. Имаха време. *Моля те, нека съм права.* Отвори вратата към стълбището и побутна майка си и Мади надолу.

Лорън ѝ прошепна:

— Ще бъдем в хотел...

— Не ми казвай. Колкото по-малко знам, толкова по-добре. Ще ви звънна, когато тръгна.

Остана приведена над парапета, гледайки ги как слизаха надолу, а стъпките им отекваха отчетливо в тишината на нощта. Няколко етажа по-надолу майка ѝ вдигна глава и ѝ прати въздушна целувка. Тес преглътна надигация се в гърдите ѝ плач. Надяваше се, че бе постъпила правилно, изпращайки ги далече от нея. Някъде долу се отвори врата, после се затръшна.

План, какъв е планът ми? Изключи звука на айфона си, махна тиксото от плъзгащите се врати, отвори ги леко, затвори дървените щори. Събра всички възглавници и кърпи и ги натрупа във формата на човешко тяло под завивките на леглото в спалня — та — най-старият тийнейджърски номер. Надяваше се тези *брухос* да са мъртви от прекалено дълго време и да не го знаят. Остави някакви дрехи на стола, загаси лампата, отиде в по-малката спалня и оправи завивката на леглото там. Подреди хавлиените кърпи на облегалката на стола, за да изглежда стаята необитаема. Загаси.

Синината на китката ѝ започна да пари. Силно. *Лоша работа, няма време!* Банята. Душът. Пусна горещата вода, метна хавлия върху горния край на вратата. Беше достатъчно голяма, така че прикриваше половината на стъклото и вътре не се виждаше добре. Излезе, затвори вратата. *Къде да се скрия?*

Дрешникът. Намираше се между банята и спалните. През дървените летви на вратата му можеше да вижда кой влиза в дневната и в коридора. Бързо се пхна вътре, провери докъде виждаше. Периметърът на наблюдение не беше толкова голям, колкото се надяваше, но щеше да свърши работа. Кожата на китката ѝ вече

излъчваше топлина. *Наблизо са.* Включи записващия микрофон на телефона.

Хладилникът бръмчеше, водата от душа шуртеше силно, вятърът отвън разклащаше капациите на прозорците — трак-трак. После чу нещо друго, тропане на крака и синината внезапно я заболя толкова силно, сякаш бе пламнала и плътта ѝ гореше отвътре. Бяха тук.

Погледна през процепите на вратичката, сърцето ѝ биеше толкова силно, че се уплаши да не я чуят. Единият от тях се появи в полезрението ѝ — тъмна коса, мускулест мъж. Докато се запътваше към банята, видя лицето му. Един от охранителите. Неговият спътник, който едва сега влезе в дневната, беше гологлав клонинг на Вик Маки от „Щитът“. Насочи се към спалните и Тес внезапно осъзна, че нямаше представа какво щеше да прави оттук нататък. Не можеше да ги застреля едновременно и не знаеше кой трябваше да бъде първата ѝ цел. Тъмнокосият разреши проблема ѝ. Пъхна се в банята и затвори зад себе си. Тес отвори бавно вратата на дрешника, благодари мислено, че тя не изскърца и тръгна безшумно към спалнята, в която гологлавият беше влязъл. Чу трополене отвътре, трясък на счупено стъкло и после мъжът се обърна назад и я видя.

За най-кратката секунда, която си бе представяла, че може да съществува, очите им се срещнаха и тя почувства онова нещо, *брухо*, вътре в него — мъжка енергия, която бе изненадана, че я вижда срещу себе си така, въоръжена. Тес стреля. Куршумът се заби в челото му, експлозия от кръв и кости отбеляза мястото, където бе проникнал. Очите му се разшириха от изумление, после той просто се строполи на леглото. Нищо не излезе от него, никакви тъмни вихри и мъгли. Тес се втурна напред и отскочи от вратата, докато другият мъж се появи, крещейки: „Бен, изчезвай оттам, банята беше празна!“ Тя стреля отново.

Изстрелите ѝ уцелиха мъжа в краката и той се стовари на пода толкова тежко, че тя чу как коленете му се строшиха. Сгърчи се от болка, падна напред, изпусна оръжието си. Тес скочи на крака и се приближи към него.

— Не мърдай — после изрита пистолета му надалече.

— *Бен* — извика с мъка мъжът.

— Мъртъв е — отвърна Тес. — Бен е мъртъв.

Деветнайсет

Мъртъв?

Бен?

Доминика погледна нагоре и видя тялото на леглото пред себе си, с дупка от куршум в челото. Огънят или изненадващата смърт на тялото на приемника бяха единствените възможни начини да бъде унищожен един брухо. Бен, нямаше го. И тя, тази ужасна, смахната кучка бе причината за това.

Скръбта направо я съкруши, мъката ѝ бе толкова дълбока и силна, че досега не бе осъзнавала, че е възможно да съществуват такива емоции. Започна да плаче и между риданията се опита да проговори. Но тази ужасяваща жена я обсипваше с въпроси, заплашваше да я гръмне в главата, ако не започне да отговаря. Внезапният силен гняв заличи мъката ѝ.

— Обещавам ти, Тес Ливингстън. Ще ти отнема всички, които обичаш така, както аз обичах Бен, и ще направя всичко възможно смъртта им да бъде ужасно болезнена. По-лоша, отколкото смъртта на градинаря.

— Как се казваш?

— Доминика.

— Какво искаш от мен, Доминика?

— Да умреш.

— Защо?

— Ти си важна за оцеляването на Есперанса. И за ловците. Те положиха огромни усилия, за да те защитят.

— Ловците? Не знам за какво говориш.

— Ще разбереш.

— Ставай — нареди ѝ Тес.

— Не мога. Простреля тялото в коленете.

— Превърти се по гръб.

Доминика изпрати заповед към центровете на болка на Лу, принуди тялото му да се изправи, после го тласна към ужасната жена. Тес отскочи назад, но прекалено бавно, и Лу падна върху нея с всичките си сто килограма. Той я блъсна към бюрото, ударът изкара въздуха от дробовете ѝ, пистолетът ѝ се претърколи през стаята, а след това самият Лу се строполи на пода.

Доминика пое контрол върху дробовете му, накара го отново да се изправи на крака и да сграбчи настолната лампа. Кабелът се

изскубна от контакта и мъжът се запрепъва към Тес с наранените си крака, размахвайки лампата като бейзболна бухалка. Но коленете на Лу бяха толкова зле, че той ходеше и залиташе като инвалид, ударът му не уцели Тес и тя се метна към пистолета си и изстреля куршум, който се заби в бедрото на нападателя ѝ. Доминика не го почувства, но Лу го усети, разтресе се целият и се строполи долу. Лампата се озова под тялото му и той я натроши с тежестта си.

— *Тес Ливингстън, ще ти се иска да бе останала мъртва!*, изкрещя Доминика.

Тъй като тялото на Лу бе започнало да губи съзнание, тя излезе от него, мина през покрива и се озова сред мрака. Вятърът я понесе из нощта. Известно време вика Бен, повтаряше името му, в случай че не беше вярно това, което всички *брухос* знаеха — че внезапната смърт на приемниците им можеше да ги унищожи завинаги. Откъде обаче го бяха научили? Кой ѝ го беше казал на нея? Не беше сигурна. Сред нейния вид имаше определени неща, които просто знаеш. Но дали това, че ги *знаеш*, означаваше задължително, че са истина? Продължаваше да го вика, но той не отговори.

Обезумяла, загубила чувството си за ориентация, Доминика се носеше напосоки, опитвайки се да осмисли факта, че Бен вече го нямаше, да свикне с огромната черна, разяждаща я дупка, която загубата бе оставила вътре в нея. Не можеше да разбере как тя, мъртва от почти шестстотин години, можеше да чувства подобно отчаяние и тъга или защо изобщо изпитваше такива чувства в съществуването си като *бруха*. Огорчение от загубата на любовта на Вайра, Бен, заради животните, които идваха и си отиваха в нейния фантомен дом. Не се ли предполагаше смъртта да бъде краят на страданието?

След време — минути, часове, не беше сигурна — тя се озова отново в къщата на майката на Тес. Къщата бе празна, някой бе почистил след кървавата драма, страховито мълчание изпълваше въздуха. Вслуша се в тази тишина, надявайки се, че ще чуе Бен — шепота му, смеха му, как я вика да го последва там, където бе отишъл. Тишината, гигантска и смазваща, ѝ се подиграваше. Доминика изпищя и се сгърчи, но понеже нямаше форма, виковете ѝ не се чуваха във физическия свят. Остана само мълчанието, въздухът ѝ отвърна с беззвучния си смях...

Вбесена, тя се опита да завърти ключа на газовата печка, та помещенията да се изпълнят с газ. Ако успееше да запали клечка кибрит, проклетата къща щеше да бъде вдигната във въздуха. В Есперанса това нямаше да е проблем за нея. Но тук беше невъзможно. Не успяваше да направи ръцете си достатъчно плътни, за да докоснат каквото и да е, да вдигнат клечката. Тук тя беше никоя и нищо, напълно безпомощна.

Не можеше да отмъсти на кучката за това, което бе причинила на Бен, не можеше да я накара да съжалява, да страда. Доминика излезе от къщата, колебаеше се накъде да отиде, какво да направи. Дали трябваше да призове племето си? Представи си как хиляди от нейния вид се спускат на талози върху Флорида Кийс, изпълват пространството над тези жалки островчета, обсебват всеки, който им се изпречи на пътя. Пиршество като в Сан Франциско, но по-мащабно и без мъглата.

На алеята паркира кола и Доминика се загледа нетърпеливо, надявайки се да е Тес и да успее да я проследи до мястото, където се бяха скрили майка ѝ и племенницата ѝ. Но оттам излезе Дан Ернандес. Добре. Можеше да обсеби него, да го нарани и да го убие. Можеше да го използва, за да осъществи отмъщението си — да накара Тес да страда.

Мъжът остана няколко секунди до колата си и се огледа крадешком наоколо, провери тъмната улица зад себе си, дворовете от двете си страни. Наблизо нямаше други хора, нито други коли, прозорците бяха тъмни. Той изкачи бързо стъпалата и мина право през нея. Никаква реакция. Дан разкъса полицейската лента на вратата, завъртя бравата, светна фенера си и едва тогава влезе в къщата. *Страх те е от тъмното ли, агент Ернандес?* Любопитна защо беше дошъл тук, Доминика го последва.

Той светна централната лампа и започна да разглежда внимателно мястото на пода, където бе паднал градинарят, огледа стаята, очевидно проверяваше работата на екипа по почистването. Отиде в кухнята, отвори вратичката под мивката и извади някакъв почистващ препарат. Намокри една кърпа и я уви добре около долната част на изтривалка с дръжка. Отиде в дневната, разсипа препарата по целия под и започна да търка ожесточено с изтривалката, сякаш искаше да заличи цвета на плочките.

Заинтересувана от ставащото, Доминика просто го наблюдаваше. Къщата бе почистена професионално, така че очевидно не бе тук по тази причина. Струваше ѝ се, че чистенето символизираше за него нещо друго, нещо, което той искаше да заличи вътре в самия себе си.

Дан хвърли мръсната кърпа в пералнята, отвори отново шкафа под мивката и извади още парцали и други почистващи препарати. После се захвана старателно за работа и мина навсякъде — плотове и прозорци, маси, дори крилата на вентилаторите, висящи от таваните. Зареди чинии в миялната машина, пусна я. Изтърка мивката, прочисти канала под нея. Цяла почистваща служба, състояща се от един-единствен човек.

Случката бе толкова странна, че Доминика реши да не го обсебва веднага. По-добре да го последва, да го наблюдава, да позволи нейната собствена скръб да поеме в друга посока. Така че, когато най-накрая той приключи, затвори вратата на къщата и слезе по стъпалата, за да се върне в колата си, тя го придружи и се настани на седалката до него.

Точно в този миг не ѝ пукаше изобщо за Есперанса. Градът можеше да се срине, да бъде завладян, беше ѝ все едно. Жадуваше единствено за отмъщение. *Ти беше неин любовник преди Есперанса. Сега ще бъдеш мой, Дан, независимо кога ще реша да те обладая.* Той щеше да бъде проводникът на нейното отмъщение срещу Тес заради това, което тя бе причинила на Бен.

[1] Abuelita (исп.) — умалително от abuela — баба. — Б.пр. ↑

[2] През 1964 г. Киси и приятелите му, които стават известни като „Веселите пакостници“, купуват училищен автобус. Киси и „пакостниците“ обикалят САЩ и дават ЛСД на всички, които искат да опитат. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Единият мъж беше мъртъв, другият бе беснеещ маниак, а местните ченгета си нямаха и представа какво става. Докато се накумеха какво да правят, федералната ѝ карта бе единственото, което я делеше от заповедта за арест.

Полицаяте и криминалистите си тръгнаха от апартамента ѝ малко преди разсъмване и тя напусна хотела почти веднага след това. Тес шофираше колата на майка си, караше на юг, чувстваше се безкрайно изтощена, умът ѝ блуждаеше безцелно. Но в дъното на съзнанието ѝ зловещият глас продължаваше да звучи и да заглушава мислите ѝ. *Обещавам ти, Тес Ливингстън. Ще ти отнема всички, които обичаш, така, както аз обичах Бен, и ще направя всичко възможно смъртта им да бъде ужасно болезнена.*

Тес свали прозорците и топлият въздух, който нахлу в колата, миришеше силно и приятно на лято, океан и сол. Но тя се чувстваше уязвима със спуснатите до долу прозорци, страхуваше се, че *брухата*, която я бе заплашила, може да проникне вътре, може да... *Спри.* Синината на китката ѝ не пареше, цветът ѝ бе почти избледнял. Това означаваше, че наблизено няма гладни духове. Как ли щяха да реагират на това твърдение Дан, психотерапевтката на Бюрото или шефът ѝ, ако го споделеше с тях?

Звънна на майка си, но дори не се включи и гласовата поща, сигурен знак, че ѝ беше паднала батерията. Обади се на Мади и племенницата ѝ вдигна на първото позвъняване.

— Тес. Добре ли си?

— Вече да. Къде сте?

— Хотел „Танго Фритър“, в северозападната част на острова, на около километър от Пайрътс Коув — издиктува ѝ адреса. — Вкарай го в джиписеса, мястото е трудно за намиране. Ние сме в стая 13.

Автобус 13. Вила 13. Страхът от 13 се нарича трискайдекафобия...

Числото 13, белегът на китката ѝ като алармена система, разговорите с призраци, нападения от духове. Сякаш целият ѝ живот

бе попаднал в напълно ново измерение, с чиито правила тя не бе наясно. Светофарът я хвана на червено малко преди моста на Танго Кий. Потърка очите си и звънна на Мади.

— Наблизо съм, можете да отворите вратата.

— Добре, Тесо, ще се видим след малко.

Тес включи джипиеса и вкара адреса на хотел „Танго Фритър“. Екранът стана зелен и тя продължи напред по моста. По всички мерки и стандарти той бе инженерно двайсеткилометрово чудо, свързващо Кий Уест и Танго. Преди няколко години силна буря го бе повредила много и месеци наред жителите на острова използваха само самолети и кораби, за да се придвижват. Мостът бе отворен наново миналия 4 юли с големи тържества. Помнеше го, защото бяха дошли на празника заедно с Дан, забавляваха се на уличния карнавал и наблюдаваха фойерверките.

Тес очакваше след няколко часа да разбере, че е уволнена от работа и полицията да дойде и да я арестува заради убийството на мъжа в хотелския апартамент. Със сигурност щеше да започне разследване и за стрелбата срещу мъжа с изпотрошените *капачки* на коленете, и за убийтия в къщата на майка ѝ. Ясно осъзнаваше как изглеждаха всички тези събития едно до друго.

Когато пресече моста, медното слънце се появи и направи дупка в хоризонта. Светлината окъпа върховете на дърветата на отсрещния бряг, те пламнаха и пламъците се разпростряха по гладките сребристи води на Мексиканския залив. Зави надясно по пътя, обикалящ острова — старият местен път с богата история, със забележителности покрай него, с извиващите се меандри, които тръгваха от морското равнище и се издигаха на стотици метри над залива, следвайки стръмните скали.

Скалите.

Танго Кий не приличаше на другите островчета в пролива на Флорида. Дори геоложката му структура беше различна — липсваше варовик, имаше малко на брой равнини, като изключим известно пространство на юг от градчето Танго, където опустошенията на ураганите обикновено бяха най-големи. Тук горе, по хълмовете, природата като че ли се бе възродила сама, местните ферми процъфтяваха, горите сякаш се бяха сгъстили, плодовите дървета бяха готови за нов живот. Докато приближаваше очертаванията на Пайрътс Коув, сърцето ѝ се изпълни с надежда и оптимизъм за пръв път от

месеци насам. Винаги, когато идваше на този остров, се чувстваше така. Ако дойдеше потисната, само след минути като по чудо мрачното ѝ настроение изчезваше.

Сякаш за потвърждение на това колко различен бе Танго от останалата част на Флорида, внезапно пред себе си Тес забеляза ято от нисколетящи птички, които ѝ заприличаха на колибрита. Сутрешната светлина се лееше върху тях и ги изпълваше, докато започнеха да светят отвътре като истински небесни създания. Ятото се понесе на изток към Кий Уест и тя ги изгуби от погледа си. Колибрита. Тук. Още едно невъзможно нещо. Стори ѝ се като знак, че постъпва правилно.

Точно под града джипиесът ѝ упъти да направи поредица от завои. Най-накрая пое по почти пуст пращен път, водещ към ръба на една урва. Хотелът се издигаше там като изящен жерав, стъпил с единия си крак на земята, а другия като че ли го бе прибрал под „тялото“ си. Част от сградата бе изнесен напред във въздуха, над скалата, някаква ефектна архитектурска приумица; изглеждаше така, като че ли постройката ще се свлече надолу, ако канарата поддадеше. Но във Флорида нямаше земетресения и твърдата каменна маса, от която бе изграден островът, можеше да издържи почти всичко. Хотелът не бе пострадал при последния ураган от най-високата, пета степен — не бе претърпял никакви щети, както личеше отвън.

Майка ѝ отвори вратата, погледна към Тес и прокара нежно пръсти през косата ѝ.

— Божичко, какво е станало с косата ти?

Косата ѝ?

— Сигурно вятърът я е издухал, мамо.

— Няма значение — Лорън посочи към леглото. — Ако не се стовариш на това легло незабавно, ще те съборя лично с удар в ченето.

— Аз съм на трийсет и три, мамо, не на петнайсет. Но леглото ми изглежда много добре.

Сви се на кълбо и последното, което помнеше, е как майка ѝ придърпва завивката и я подпъхва под брадичката ѝ.

Докато Дан спеше, Доминика си издърпа въображаем стол и се отпусна на него, за да го наблюдава — движенията на клепачите му, постоянното местене на тялото му, начина, по който скърцаше със зъби. Плъзна се в него много бавно. *Брухос* не се предполагаше да *вкусват*, а директно да *вземат*. Но тя отдавна не спазваше

ограниченията и правилата. Наслаждаваше се на това, което усещаше в Дан. Високо оценяваше, че той можеше да се прибере у дома си след наистина тежък ден, да легне и да заспи така. Харесваше ѝ връзката му с кубинския мистицизъм по линията на баща му и баба му, както и фактът, че лявата половина на мозъка му се бореше упорито срещу тези убеждения. Именно това го правеше толкова добър агент. Можеше ли да обикне този мъж? Вероятно. Имаше нужда да обича някого, нещо. Изглежда такава бе съдбата ѝ и причината, поради която страдеше толкова дълбоко, когато тези, които обичаше, си отиваха. Е, така да бъде. *Обичай онзи, с когото си.*

На вкус Дан приличаше доста на Бен. Но за да го обича, не трябваше да го обсебва. Друг брuxо трябваше да се всели в него, а в момента в племето ѝ нямаше нито един мъж, когото да обича или който дори малко да я привличаше. Можеха ли правилата да бъдат пренебрегнати? Можеше ли да обсебиш този, когото обичаш?

Телефонът му звънна с някаква ритмична латино песен и Доминика бързо се отдели от него. Дан се прозя и се завъртя в леглото. Изтощен, непохватно като пияница започна да опипва с ръка нощното си шкафче, докато намери телефона си. Натисна копчето на високоговорителя.

— Дан Ернандес на телефона.

— Тук е лейтенант Франк Герлан от шерифския офис в Монро. Аз поех вчерашното обаждане на Тес Ливингстън за убийтия мъж в къщата на майка ѝ.

— Да, спомням си — Дан се надигна в леглото, прокара пръсти през разрешената си коса, светна лампата. — Какво има, лейтенант? Станало ли е нещо?

— Разбрах, че вие разследвате двойното убийство от миналата нощ в Маями Бийч.

— Да, точно така. Модел и фотографът ѝ, Барбара Де...

— Знам кои са били, агент Ернандес. Знам и кои са били заподозрени за убийството. Гледах записа от охранителните камери на клуба. Обаждам ви се да ви кажа, че сме задържали един от заподозрените и той е напълно полудял, а Тес е простреляла и ранила другия. Очевидно мъжете са влезли в хотелския апартамент, където са били тя, майка ѝ и племенницата ѝ.

Сега я сплескахме, помисли си Доминика. Започва се.

Дан стана от леглото и се пресегна за дрехите си.

— Продължавайте, лейтенант. Дайте ми подробности. Пуснал съм ви на високоговорител, докато се обличам. Говорете високо.

Гласът на лейтенанта следваше Дан, докато той нахлузваше дънките си, сваляше чиста риза от закачалката, наместваше кобура си, пистолета си, обуваше чорапи и обувки. Дан засипа лейтенанта с въпроси, уточняваше подробности и на всяка стъпка от разговора Доминика усещаше как мозъкът му работеше с пълна сила, за да осмисли новата информация.

— Опитвах се да се свържа с Тес, но телефонът ѝ или не работи, или тя не отговоря нарочно. Имате ли някакви други контакти с нея?

— Нека да проверя какво мога да направя, Франк. Ще се свържа с вас веднага, щом получа някаква информация.

— Благодаря, Дан, оценявам го.

Франк и Дан. Минаха на малки имена. Дан приседна на леглото си и набра един телефонен номер, изчака малко, после набра друг, изчака още малко и най-накрая откри някого. Тъй като телефонът му вече не беше на високоговорител и Доминика не го беше обсебила, тя чуваше само неговите думи и от тях се опитваше да се досети за смисъла на разговора.

— ... какво правите там?... Трябва да говоря с нея... Искам да знам какво точно е станало в апартамента тази нощ... Какво? Извинявай, Мади, но това е разследване на убийство и... — Хвърли телефона си на леглото и закрочи нервно из стаята. — Мамка му. Мамка му.

Доминика се съсредоточи и се плъзна в него, старайки се да бъде максимално неуловима. Не се разочарова. Тялото му бе здраво, стабилно, силно. Той се грижеше за себе си. Фитнес, веганска диета, екзотични сокове, пълни с нутриенти и антиоксиданти. Обичаше работата си, което допълнително подсилваше имунната му система. Но дълбокото огорчение, изпълващо съзнанието му след загубата на Тес, беше ограничило някои от ползите от веганската диета. Беше спрял да пуши преди шест години и дробовете му се бяха възстановили напълно оттогава, кислородният им капацитет се бе увеличил от десетте километра, които пробягваше всеки ден. Ще се чувства добре сред по-разредения въздух на Есперанса, помисли си Доминика.

Дан още не осъзнаваше, че тя е в него, че тялото му е превзето от чужда сила. Изобщо не я усещаше. Нямаше писъци или вътрешен диалог, никаква съпротива. Тя чакаше напрегнато той да закрепси, да почне да се бори. Нищо. Да, и преди е била предпазлива при проникването в някого, но никога чак *толкова* внимателна, никога не е била толкова решена да остане скрита, преобразена, разпръскваща същността си така плавно в чуждото тяло, плъзгаща се сред молекулите и клетките му. Беше като течност, попиваща в земята, разсейваща се навсякъде, без да се концентрира на едно място. Това намаляваше силата ѝ, но беше важно за сегашната ѝ цел.

Дан влезе в колата си и подкара към Танго Кий. Вече бе сутрин. Тялото му бе в толкова чудесно здраве, че използването на сетивата му ѝ доставяше истинска наслада. Слънцето грееше, небето бе величествено синьо, а въздухът бе наситен с миризмата на сол и жега. Той спря за чаша кафе с мляко в любимото си кубинско заведение. Тя искаше кроасан с пържено яйце, но веганът Дан не беше ял яйца от години и си купи ядки със соево кисело мляко. Можеше да го преживее, засега. Не искаше да строши този странен и прекрасен съд, който бе заела.

Замисли се за кратко за Бен — Бен и неговия мерцедес, Бен и неговия глад за физически живот — и се зачуди къде ли е той в момента, къде отиват всъщност унищожените души. Може би беше някъде с Мол, тяхното кученце голдън ретривър. Този въпрос я тормозеше от векове, но след почти шестстотин години в това измерение все още не знаеше отговора.

С приближаването на Танго Кий на Дан започна да му се гади, неразположението му стана толкова голямо, че се наложи да отбие край пътя, за да повърне. Доминика внимателно го тласна да се прибере в колата и да се върне в Кий Уест. Той направи остър обратен завой в средата на моста и почти незабавно гаденето му изчезна.

Известно време Дан караше из тесните, преплетени улички на стария град на Кий Уест и се опитваше да осмисли всички събития. Доминика остана мълчалива, наблюдаваше и междувременно правеше леки промени в нивото на кръвната му захар. Помисли си, че може би това е причината да му прилошее. Най-накрая той паркира, влезе в един ресторант и си поръча салата, вегански бургер и студен чай без захар. След това се почувства много по-добре и реши, че стресът е бил

виновен за състоянието му, все пак толкова неща му се бяха струпали накуп — раздялата с Тес, работата, повишаването цените на бензина, животът по принцип.

Когато наближи отново моста, нещо се появи в периферното му зрение, на седалката до него, но Доминика осъзна, че само тя го виждаше. Каквото и да бе то, оставаше невидимо за Дан. После го видя ясно — колибри, бяло, искрящо, пърхащо бясно с криле. Формата бавно се преобрази в човек с гъста бяла коса, с кръгли очила като на Бен Франклин, с широки рамене. Носеше дънки, сандали, бяла кубинска риза гуаявера^[1].

Не беше брухо. Този мъж бе някакъв друг вид дух — ловец? — и той поклати пръст в нейна посока, сякаш тя беше непослушно дете.

Не мисля така, Доминика. Няма да стигнеш по-близо от това. Не и на този остров.

Кой, по дяволите, си ти?

Мъжът се разсмя.

По-добре накарай приемника си да се върне обратно или този път ще му стане наистина много лошо.

Веднага, щом каза това, тя почувства как из тялото на Дан плъзва силно гадене. Преди да успее да го убеди да обърне назад, той повърна върху себе си. Отклони се встрани от пътя, наби спирачки, отново му стана зле. Колата вонеше, Дан се потеше, повръщаното бе полепнало по дънките и по ризата му, по седалката и по таблото.

Мъжът с бялата коса се обади:

Казах ти. Махни го от моста. Танго Кий не е достъпен за вашия вид.

Дан се опита да отвори вратата, но Доминика незабавно пое пълен контрол над него. Принуди го да запали колата, да провери движението и да завие отново. Подкара надалече от Танго Кий.

Мъдър избор, Доминика, каза белокосият дух.

Какво си ти?

Твоят най-голям кошмар.

Това не ми говори нищо.

Тогава може би това ще ти помогне да разбереш. Белокосият мъж се превърна в Мануел Ортега, спътника на Тес, Иън и Номад. После образът се разсея и на негово място остана искрящото във всички цветове на дъгата колибри, което излетя и премина през

покрива на колата. Гигантски ужас заля Доминика. Тес Ливингстън бе защитена от същия мъж, който беше шофирал автобуса ѝ до Есперанса, копелето, което беше насочило огнепръскачката срещу нея. Ловец на светлина. Истинската му форма, предположи тя, беше тази на белокосия мъж, но когато се намираше близо до Есперанса, приемаше виртуалната форма на Мануел Ортега. Или на колибри. Не ѝ позволяваше да влезе в Танго Кий и докато тя се намираше в тялото на Дан Ернандес, и той също нямаше да може да стигне до острова.

[1] Мъжка риза с 4 джоба, която се носи над панталоните, традиционна за Куба и други страни от района. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ

Когато по обед Тес се събуди, беше сама в стаята — очите ѝ сякаш бяха пълни с пясък, а стомахът ѝ ръмжеше от глад. Огледа се неспокойна, търсейки някакъв признак, че онази *бруха* я беше последвала тук. Но сенките в ъглите на стаята бяха просто сенки. Прашинки танцуваха във въздуха, уловени в лъчите светлина, проникващи през завесите, климатикът жужеше натрапчиво. На нощното шкафче намери бележка от майка си, че тя и Мади са отишли да пазаруват. Щяха да се върнат около 12,30 и да я заведат на обяд, а в два часа ѝ бяха уговорили среща с онази жена медиум.

Тес беше посещавала само веднъж досега медиум, на панаира в Южна Флорида малко след като беше започнала връзката си с Дан. Една циганка гледаше миналото и бъдещето за пет долара, пет минути гадаене, в шарена палатка, истинско клише. *Дълъг живот, щастие, истинска любов, добро здраве. Да не повярваш, нали? И ще спечелиш 30 милиона долара от лотарията.* Затова, независимо от факта, че Мира Моралес работеше с легендарния агент Шепърд, Тес дълбоко се съмняваше, че от тази среща щеше да има някаква полза. Но нямаше и какво да губи.

Включи айфона си и откри дузина съобщения от Дан и почти толкова на гласовата поща. Всички се свеждаха до едно и също — да му се обади веднага.

Трябва да поговорим за това, което е станало тази нощ. Местните ченгета искат да те разпитат. Важно е. Свързах се с Мади, тя каза, че сте в Танго, после ми затвори. Обади ми се. Да поговорим.

Да му се обади? И какво щеше да му каже? Че вече не живее в света на разума и на чистата логика, родена от лявата страна на мозъка? Той и без това вече го подозираше. Беше ѝ се подиграл веднъж, нямаше желание да предизвика отново същата реакция.

Изключи телефона си, избра си чисти дрехи и бельо от раницата си и отиде в банята да се изкъпе. Видя отражението си в огледалото и просто остана там, взираща се в себе си. Нищо чудно, че майка ѝ я бе попитала какво бе станало с косата ѝ. Беше напълно побеляла.

Кафе книжарницата „Светът на книгите“, в която беше срещата им с медиума, напомни на Тес на къщичка от приказка — извитите ъгли, сведената веранда с хамак в единия край, двата етаж, боядисани в синьо и жълто. Дузина вятърни камбанки висяха от манговите и банановите дървета, които извисяваха сенките си над къщичката. Щом задухаше вятърът, камбанките танцуваха и пееха, изпълвайки въздуха с музика.

Вътре повечето стени бяха премахнати, за да се създаде просторно, свободно място, изпълнено с рафтове с книги и широки пътеки между тях, кафене. Клиенти обикаляха между рафтовете, а слънчевата светлина от многобройните високи прозорци заливаше подовете от черешово дърво.

— Ще разбера къде трябва да отидем — каза Мадри и изчезна нанякъде.

Лорън докосна Тес по рамото.

— Ще разгледам някои книги. Спри да се тормозиш за косата си. Мисля, че изглеждаш чудесно.

— Ти си ми майка. Ще говориш така, дори да съм покрита със струпей. Хайде, колко трийсет и три годишни познаваш, които са напълно посивели?

Майка ѝ се престори, че мисли.

— Поне десетина. Освен това има и боя за коса, не забравяй.

Чудно. Предстоеше ѝ прекрасен живот, изпълнен с химикали.

— Ще отида да поръчам капучино за всички ни, мамо.

След като даде поръчката си, седна на маса до прозореца, отвори лаптопа си и влезе в интернет, за да провери имейла си. Пропусна неколцина имейли от Дан и отвори веднага единственото, което беше важно за нея в момента — от професор Люк Ритър.

Скъпа мис Ливингстън,

По принцип бих сметнал писмо като вашето за някаква нелепа шега. За последно видях баща си преди

четирийсет години, когато го закарах до летището в Дълут. Но ако сте тази, за която се представяте, тогава би трябвало да можете да ми отговорите на няколко прости въпроса. Как ви е наричал баща ми и защо? Кой е Номад? Кой е номерът на вилата, в която сте били отседнали? Кой е карал автобуса ви до Есперанса?

Люк Ритър

Препречете имейла няколко пъти, уплашена и развълнувана едновременно. Разликата от 40 години означаваше, че Иън вероятно е вече или много възрастен, или мъртъв. Но писмото, освен това, потвърждаваше, че той е съществувал, че това, което си спомняше тя, наистина бе станало. Обзе я почти дзен спокойствие и после спомените ѝ я заляха като слънчева светлина, проникваща през мрака.

Скъпи Люк,

Иън ме наричаше Слим като героинята от филма „Тъмният преход“. Номад беше черен лабрадор. Бяхме отседнали във вила номер 13. Не си спомням името на шофьора на автобуса. Но помня, че съм била в този автобус, също номер 13, помня брухос, помня как Иън готви, колибритата, черно-бяла котка на име Уискърс. Помня запечатани с тиксо и кърпи врати и прозорци, за да не могат брухос да проникнат вътре във вилата. Помня, че се влюбих в баща ви. Спомените продължават да изплуват в съзнанието ми, но това са тези, в които съм сигурна.

Пред шест месеца бях простреляна при федерална акция, по време на операцията съм умряла, после са ме съживили, но съм изпаднала в кома. Спомените ми започнаха да се възстановяват съвсем наскоро. Ако Иън ви е казал за брухос, тогава разбирате защо ви питам дали е бил преследван и заплашван от тях, след като е дошъл в съзнание.

Благодаря ви отново!

Малко след като изпрати имейла, слаба, дребна жена застана до масата ѝ.

— Извинете, вие ли сте Тес?

Изглеждаше около седемдесетгодишна, посивялата ѝ коса бе сплетена на дълга плитка, спускаща се отпред на лявото ѝ рамо. Носеше свободни черни панталони, тениска с щампа на дървото сейба, дървото на живота според митологията на маите, конопени сандали. Имаше толкова силно излъчване, че за миг Тес се запита дали жената не е поредният дух.

— Да, аз съм Тес.

— Аз съм Надин.

Името ѝ не говореше нищо на Тес, но тя почувства вътрешно желание да почете тази жена по някакъв начин, затова събра дланите си и сведе леко глава.

— Намасте.

Надин изглеждаше изненадана от този поздрав, но си придърпа един стол и седна до нея.

— От колко време практикувате йога?

— От няколко месеца. Моето куче с муцуната надолу още не ми се получава много добре, все още не мога да държа стъпалата си изпънати и в класа се чувствам по-скоро като кучешко лайно, довлечено отвън.

Надин се разсмя.

— Дори учителите имат трудности с определени пози. Някои от тях могат да поставят глезените си зад главата, но не могат да се навеждат добре напред от изправена позиция. Някои не могат да правят лотус, защото бедрата им са прекалено едри. Правиш, каквото можеш, и почиташ тази част от себе си, която полага тези усилия. Божествената светлина в мен разпозна божествената светлина в теб. Това означава „намасте“. Затова се занимаваш с йога. — После добави: — Внучката ми е готова за теб.

— Внучката ви?

— Мира Моралес. Имате сеанс с нея, нали?

Медиумът от Танго Кий.

— На вас или на нея трябва да платя, Надин?

— Мира каза, че сеансът е безплатен.

— *Безплатен?* Защо?

— Обикновено, когато прави така, това означава, че е доловила нещо толкова необикновено в клиента и в ситуацията му, че получава възможност да разшири своите собствени способности.

Звучеше невероятно идеалистично, но какво пък? Прибра лаптопа в багажа си, взеха кафетата си с Надин и се запътиха към задната част на магазина.

— Надин, вярно ли е, че Мира живее с Уейн Шепърд?

Надин се усмихна насмешливо.

— Днес, да. Утре — кой знае? Отказала съм се да отгатвам взаимоотношенията им. Защо?

— Просто съм любопитна.

— От ФБР ли сте?

— Може би вече не.

— Искане ми се Шеп да може да каже същото.

— Но аз съм чувала, че той е феноменален в работата си.

— Така е. Но когато си в този вид професия, привличаш към себе си преживявания, каквито не би привлякъл в друга ситуация. Убедена съм, че ще вършите по-добре нещо друго, Тес.

Струваше си да се види. Точно сега това „нещо друго“ се очертаваше да бъде престоят в затворническата килия.

Котка се настани на стол в края на един шкаф с книги. В зоната за четене групичка тийнейджърки се кикотеха, шепнеха си и пишеха есемеси на телефоните си. Вероятно една на друга. На стената вдясно от Тес имаше закачени снимки, улавящи мистерията на острова, неговата атмосфера и величие, които трудно можеха да бъдат описани с думи. Влязоха в уютна стая с огромен прозорец, гледащ към изумителна японска градина, окъпана в светлината на ранния следобед. Под прозореца имаше малка каменна масичка за кафе, около нея под формата на полумесец бяха подредени табуретки и столове. Лорън и Мади седяха там и разговаряха с висока, привлекателна жена.

Мира Моралес. Тъмната ѝ коса беше прибрана назад със седефени гребени и се спускаше до раменете ѝ. Носеше сиви свободни панталони и черна тениска с искрящо син надпис „Танго Фритър“. Не прилича на циганката от карнавала, помисли си Тес. Къде останаха старите повлекани с разпуснати хавайски рокли и дрезгави от прекалено многото цигари гадателки? Жената пред нея не носеше

милион пръстени и подрънкващи гривни и вероятно нямаше да каже „Долавям вибрациите ти“.

— Тес, чудесно е да се запознаем. С Мади тъкмо си говорехме за нейното идване във Флорида.

Тес и Надин оставиха чашите си с капучино на масата.

— Разбирам, че ти си изиграла съществена роля за това, като си я убедила да го направи. С мама сме ти много признателни. Радваме се, че имаме възможност да общуваме с нея.

Лорън се надигна от стола си.

— Ние ще изчакаме навън, скъпа.

— Нямам какво да крия, мамо — каза Тес. — Вие също сте намесени. Трябва да останете.

— Съгласна ли си, Мира? — попита Лорън.

— Напълно.

Тес седна на стола между майка си и племенницата си. Не виждаше никакви таро карти или други обичайни средства за гадаене на масата. Мира не приличаше на шаманка, която щеше да извади изведнъж някакви сантерия номера от шапката си като това, че първо трябва да се поднесат дарове на боговете, *ориша* монети, шоколади, покрити с мед, бижу или щедър чек. Тес беше виждала достатъчно пъти бабата и дядото на Дан да действат по този начин, но тук не вярваше да стане така.

Няколко минути Мира мълчеше. На Тес ѝ се стори, че дишането ѝ стана по-забавено. Стаята изглеждаше странно запълнена от тежкото мълчание.

— Тес, един мъж влезе в стаята с теб — каза внезапно Мира.

Тес погледна веднага зад себе си, но видя само стоящата до вратата Надин.

— Тя има предвид дух — прошепна ѝ Мади. — Призрак.

Не още един. Дали не я преследваха всички мъртви от онзи свят? Нямаха ли си друга работа?

— Той... враждебен ли е?

— Напротив. Усмивва се. Широкоплещест е, с гъста бяла коса, големи сини очи. Очила като на Бен Франклин. Сега е застанал между теб и майка ти и мисля, че името му започва с Ч...

Тес и майка ѝ се спогледаха. *По дяволите*, казваха очите на Лорън.

— Чарли?! Тук ли е? — попита Тес.

— Той кима с глава — продължи Мира. — Това е името му.

На Тес ѝ се стори иронично, че можеше да общува с непознати, които умираха или вече бяха мъртви, но не можеше да види баща си.

— Тес, Чарли държи да знаеш, че ти можеш да го видиш — каза Мира. — Можеш да говориш и да общуваш с него. Казва, че вече притежаваш тази способност. Споменава нещо за колибрита. Така ще го виждаш понякога.

Ятото от колибрита тази сутрин.

Мира се приведе напред, погледът ѝ пронизваше Тес.

— Чарли казва, че си видяла духове по време на инцидента вчера.

— При катастрофата на пътя? — попита Лорън.

Тес кимна.

— Но стана спонтанно.

— Чарли предлага, когато съзнателно се опиташ да видиш дух, да използваш периферното си зрение. Или да извърташ очите си нагоре, към точката между веждите си, както и да пробваш дишане през ноздрите, както правиш по време на йога упражненията си.

— Ти така ли правиш? — попита Мади.

— Нямам много голям избор — отвърна Мира. — Виждам духове от дете. За щастие, Надин ме напътстваше в това. Лорън, Чарли се извинява, че те е изоставил, когато е умрял. Но казва, че е било от изключително значение, за да се развият в бъдеще определени събития. Надява се, че му прощаваш и че в края на този сеанс ще разбираш по-добре защо е трябвало да ви напусне.

Лорън всеки момент щеше да се разплаче.

— Простила съм му много отдавна. Но дано причините му наистина да са дяволски добри.

Тес почувства струя студен въздух вляво, между нея и майка ѝ, но не виждаше нищо дори с периферното си зрение.

— Чарли ми казва, че ти също си умряла, Тес. И си била известно време в кома.

Тес се запита дали Лорън или Мади бяха споделили с Мира тази информация.

— Казва ми, че не те е посрещнал там, защото е трябвало да преживееш нещо специално и да се върнеш с тази способност, която

притежаваш сега. Мястото, където си била. Опитва се да ми каже името, но чувам само буквите — *esp*. Говори ли ти нещо това?

Тази жена определено не беше циганка от някой панаир.

— Есперанса. В Еквадор.

Очите на Мира изведнъж станаха безжизнени.

— Да, той потвърждава. Казва, че когато сте били на онзи първи автобус, ти и някакво американско семейство сте били накарани да слезете. Едно от децата, малко момиче, се е разболяло. Дала си на майката нещо да облекчи гаденето на детето, по-късно момичето ти е благодарило и е казало нещо за мечето си. Помниш ли това?

Мили Боже! Спомените сега нахлуваха бързо в главата ѝ. Тес почувства как кръвта се оттегля от лицето ѝ.

— Да.

— Той е бил това момиче. Баща ти е приел тази форма.

— Как го е направил? — попита Мади. — Да приема чужда форма?

— Това семейство е било мъртво и Чарли е знаел как да приеме формата на детето — Мира спря и наклони глава, сякаш се вслушваше в нещо, което Тес не можеше да чуе. — Той ми казва сега — Лорън, има ключ на твоя ключодържател, който те тормози от смъртта му. Намерила си го сред неговите неща. Той е за сейф тук, в Танго. Сейф номер 13. Оставил е пари в сметка, за да се плаща за годишната му такса за години напред. Трябва да отидеш и да го вземеш колкото се може по-скоро. Ще намериш достатъчно пари в брой, за да стигнете и трите до Еквадор и да направите това, което трябва да бъде направено. Чакал е дълго време, за да ти го каже. Знаел, че ще се ядосаш как е успял да отдели толкова пари.

— Мамка му — каза само Лорън.

— Чарли се смее. Знаеше, че ще го кажеш — добави Мира.

— В коя банка е сейфът? — попита Лорън. — Ще ни бъде от полза да знаем.

— Не е сигурен. Сменила е имената си няколко пъти, а ураганът е променил пейзажа така, че той е объркан за мястото. Мисля, че е в северната част на острова — очите на Мира се стрелнаха към Тес. — Числото 13 значи ли нещо за теб, Тес? Появявало ли се е, когато си била мъртва?

Откъде е разбрала?

— Няколко пъти.

— Езотерично числото 13 представлява някой, който е възкръснал на по-високо ниво на съзнание и е достигнал състояние на трансмутация, на върховно преобразяване — обясни Мира. — То е един от признаците, от синхронните събития, които явно ще бъдат от значение за теб, Тес. Чарли казва, че е изключително важно да държите полицията в неведение, затова трябва да резервирате няколко различни полета до Кито. Освен това Лорън и Мади ще бъдат уязвими от... — спря, простена, очите ѝ се изцъклиха и внезапно тя се преви на две, а ръцете ѝ притиснаха корема ѝ.

Надин се впусна към нея и ѝ прошепна нещо. Мира поклати глава.

— Ще ми мине.

Тес и майка ѝ се спогледаха, но никоя от тях не проговори. Минутите минаваха една по една, после Мира каза:

— Понякога приемам и... физически усещания. Преди малко улових състоянието на мъж, чието име започва с Д — Дон, Дик, Дан, Дрейк, нещо такова. Една сричка. Той е болен. Има нещо вътре в него, което го кара да прави разни работи — пак млъкна. — Това има ли смисъл за вас?

Тес не можеше да говори от надигащата се вълна на тревога и ужас в гърлото ѝ. Искеше да скочи на крака и да изкрещи: *Коя, по дяволите, си ти и откъде знаеш това?*

— Дан. Името му е Дан. А какво е това в него? Какво? — вече се бе досетила, знаеше, че онази бруха, която я бе заплашила, бе изпълнила обещанието си. *Ще ти отнема всички, които обичаш така, както аз обичах Бен, и ще направя всичко възможно смъртта им да бъде ужасно болезнена.*

— То е... гладен дух. Чарли ме накара да използвам този израз. Доколкото разбирам, това е призрак, по-нисше астрално същество, което е останало близко до нашето физическо ниво на живот. Тези души са причина за феномени като полтъргайст и понякога могат да се свържат с човешкото енергийно поле и да създадат проблеми. Има различни причини за неспособността им да продължат и да преминат отвъд — травматична или внезапна смърт, липса на вяра в живота след смъртта, отказ да приемат напътствията на другите духове. Това са

някои от най-честите причини. Но тези същества явно са се развили по доста необичаен начин.

— Те... обсебват хора — каза Тес. — Вселяват се в тях. Завладяват телата им, използват ги като приемници и ги принуждават да вършат разни неща.

— Да, чувала съм за такива истории. Чарли ми казва, че тези създания си имат име, с което предпочитат да се наричат, и че броят им е огромен, милиони.

Милиони?

— Наричат се „брухос“.

— Духът, който е обсебил Дан, иска да те убие, Тес, и има нужда от тялото на Дан, за да го направи. Той се е опитал да стигне до Танго. Но Чарли и неговата група са попречили на Дан да дойде тук. Разболявали са го всеки път, когато се е опитвал да дойде на острова заедно с онова нещо вътре в него.

— Група — повтори Тес. — Какво означава това? Каква група?

— На енергии. На души. Чарли е част от тази група.

— Добро и зло? — попита Лорън. — Така звучи.

— Тези *брухос* не се възприемат като зли, не повече, отколкото Хитлер се е смятал за зъл човек. Тази битка между *брухос* и групата на Чарли се води от векове. Тя е за контрола върху Есперанса и други места като нея. Ти и един мъж имате важна роля в тази битка и *брухос* ще направят всичко възможно да ви спрат. Думата *вайра* означава ли нещо за теб?

„Вайра“ беше името на независима продуцентска компания за индианска музика от Андите, музиката на инките. Но докато Тес си го повтаряше, името започна да звучи в главата ѝ *като* магическа абракадабра, която отвори поредната врата на спомените. *Парник. Двама мъже. Единият започва да се променя, тялото му мутира, превръща се от човешко в кучешко. Вайра е Номад, шейпшифтър.*

— Чарли ми казва, че Вайра е част от тази група. Те се *наричат*... ловци на светлина, да, мисля, че такъв е изразът. Леле... това е много странно. Мощно — Мира потърка дясното си слепоочие. — Тук има информация за ловците... А тук за някого друго... — Пръстът ѝ премина към лявото слепоочие. — Да, тук виждам друг мъж. За какво искаш да знаеш повече?

Паника. Какво искаше тя?

— За другия мъж.

— Мъж, чието име започва с Т или И. Имаш ли представа за кого говоря?

— Иън. Срегнах го, когато бях... — *Мъртва*. — Срегнах го в Есперанса.

— Този мъж е като... твоята друга половинка. Чарли изглежда има много информация за вас двамата, но не мога да предам всичко, което се опитва да каже. Той и групата му могат да изманипулират някои събития, да защитят теб и Иън, но са ограничени в действията си така, както и *брухос* имат своите ограничения. Не могат физически да водят тази битка.

Мира спря отново, затвори очи и мълча толкова дълго, че Тес си помисли, че сеансът е приключил. Тес си даде сметка, че седи, приведена напред, тялото ѝ бе напрегнато, вцепенено, мускулите — опънати, и най-накрая се насили да се облекне *назад*. Продължаваше да усеща студения полъх на въздуха отляво и когато извърна глава, между себе си и майка си видя баща си, който бе приел по-видима форма. Чарли, наместващ очилата на носа си.

Здрасти, Слим.

Изкара ми акъла, татко.

Хайде, скъпа. Говоря с теб от деня, в който ви напуснах. Сега ме чуи много добре. Трябва да се махнеш от този остров заедно с майка ти и Мади. Скоро тук вече няма да е безопасно.

Формата му премигна, после изчезна. Тес си помисли, че официално можеше да бъде обявена за изгубила разсъдъка си.

— Мади и Лорън — каза Мира. — Двете трябва да заминете за Еквадор с Тес.

Мади се намръщи.

— Искам да отида. Но има ли някаква по-особена причина, поради която да го направя?

— Защото ти си млада и виждаш неща, които те не могат. Защото те са твоето семейство. И мисля, че ти е предопределено да откриеш там съдбата си.

— Предопределено ми е какво? Да направя нещо?

— Не знам. Тес, Чарли твърди, че Иън се е свързал с теб, но като че ли... — Мира свъси вежди, дланите ѝ бяха изпънати пред нея, сякаш държеше нещо в тях. После ръцете ѝ се отдалечиха една от

друга, като че ли предметът нарастваше. — Между вас има разстояние. Нямам никаква представа какво означава това.

— Мисля, че знам. Иън е живял през 1968 година, умрял е, озовал се е в Есперанса през 2008 година и ние... и после... — *И после е изчезнал мистериозно през април 1968 година и сега синът му е на шейсет и една години.*

— Леле — възкликна Мади. — Това е страхотно!

— Страхотно? — повтори Лорън. — Това е безумно. Дори и да успеете да се върнете и двамата там, Тес, как ще се съберете, когато сте от различни времена?

Тес се почувства смазана, малка, нещастна и несигурна.

— Не знам.

— Тъъ, Чарли ме уверява, че има начин.

Свеж полъх погали шията на Тес и кожата на ръцете ѝ настръхна.

До утре трите трябва да сте тръгнали, Слим.

— Чарли току-що си отиде — обяви Мира.

Направо ме вкарайте в лудницата. Баща ѝ *току-що* си бе тръгнал, каза Мира, но всъщност той си бе отишъл преди десет години, бе оставил майка ѝ сама с дъщеря, студентка по право, в не добро финансово състояние. Смъртта на баща ѝ ги бе превърнала в роби на парите дълго време. Сега трябваше да повярва, че е имало причина за това.

Майната му.

— Обадете ми се утре или вдругиден — каза Мира. — Искам да знам какво си решила, Тес. Ако аз открия нещо друго като информация, ще ви звънна.

Размениха си телефоните и имейл адресите и няколко минути покъсно Тес, Лорън и Мади се върнаха в кафенето. Седнаха на една маса и след като се настаняха, Лорън заговори с тих, заговорнически глас:

— Леко връщане към реалността. Това, което чухме тук, е толкова невероятно, че имам нужда да разбера дали всички сме на едно мнение. Луди ли сме? Мира някоя побъркана ли е? Чарли наистина ли говореше с нея? Тес, ти видя ли Чарли? Ехо, вече нищо не разбирам.

— Гласувам — обади се Мади — да действваме според информацията, която тя ни даде.

— Тес? — Лорън я погледна въпросително.

— Не съм сигурна какво искам да направя.

— Чакай малко — изржението на Мади бе направо ледено. — Какво, ще стоиш просто така ли? И после? Ще се върнеш на работа с партньор, който има вероятност да е обсебен от зъл дух? Ще се надяваш, че на това, което е облядало Дан, ще му стане скучно и ще си тръгне? Вярваш ли, че е възможно?

— Имам нужда от *cafe con leche*^[1] — каза Тес.

— Това не ти е кубинска закусвалня — изтъкна й Лорън. — Тук правят капучино. Аз трябва да проверя три банки преди пет часа този следобед.

— Аз пък съм гладна — заяви Мади.

Двете станаха и оставиха Тес сама на масата. Тя бързо влезе в пощата си. Имаше два имейла от Люк.

Леле! Съжалявам, че бях толкова подозрителен. Толкова много от предсказанията на баща ми се оказаха верни през годините, като започнем с убийството на Кинг, после на Боби Кенеди, после скандалът „Уотъргейт“ и всичко останало, интернет, Яху, мобилните телефони... Той имаше много ясни спомени за преживяното от него по време на комата, но признаваше, че времето, прекарано в психиатрията, е заличило някои от тях. Знаеше например че не си спомня нещо важно за Номад. Не можеше да си спомни какво сте работили. Това ме затрудни да ви намеря всичките пъти, когато се опитвах да го направя. Телефонът ви го нямаше в указателите. Предположих, че сте напуснали района на Маями.

Да, брухос се опитаха да го нападнат — но не можах да се доберам до него. Но една от тях обсеби майка ми, преживяване, от което тя така и не се възстанови. Тази бруха я използва, докато баща ми отлетя за Сан Франциско да търси Сара Уелс, културен антрополог, която замина за Е. през 1969 година. Мисля, че той имаше нужда от нея като потвърждение на преживяното от него. Освен това татко явно се бе завърнал от смъртта с уменията да „вижда и да говори с мъртвите“.

Последния път, когато се чух с него, се намираше в хотел „Експат“ в Отавало. Казах му, че ще дойда след няколко дни, но когато пристигнах там, беше изчезнал. Месеци наред пътувах из Еквадор, търсих го, но никога повече не го видях.

В случай че изпитвате същите съмнения, през които мина и той, ви изпращам няколко файла, които би трябвало да ги разсеят. Започнете търсенето си от онзи хотел в Отавало, Тес. Преди собственик на „Експат“ бе човек на име Ким Екърт. В края на имейла ще намерите адреса му. Моля ви, дръжте ме в течение и когато намерите баща ми, го помолете да ми се обади. Ще се радва да научи, че вече има трийсет и една годишна внучка!

С най-добри пожелания, Люк

Тес нетърпеливо отвори първия прикачен файл. Появи се копие на извлечение от кредитна карта с дата 6 април 1968 година — явно Иън бе платил за публикуването на обява в три вестника в Южна Флорида. После отвори и втория файл и видя снимка на мъжа, когото помнеше — същата топла усмивка, очите като тъмни басейни, леко посребрената брада. Не беше точно копие на Клуни, но имаше достатъчно прилика, така че ѝ стана ясно защо лицето на актьора на корицата на дивидито беше предизвикало онази реакция. Третият файл съдържаше сканирана обява от „Маями Хералд“ с дата 8 април 1968 година. В средата на страницата на вестника с големи, черни букви пишеше:

Слим, истина е. Тръгвам на 8.04.1968. Фриско-Кито.
Обичам те, Иън Ритър от Минеаполис.

Тес притисна юмруци към очите си.

[1] Кафе с мляко (исп. ез.). — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Доминика отказа да го освободи. Ако не можеше да стигне до Танго Кий в тялото на Дан Ернандес, то поне можеше да използва това тяло, за да накара Тес, майка ѝ и племенницата ѝ да напуснат острова.

Тя му заговори през лимбичната система на мозъка, предизвика спомените и емоциите му, свързани с удоволствието, сексуалната възбуда, гнева, желанието за отмъщение. Според нея това бяха атавистични нужди. Като че ли подейства. Дан Ернандес подкара много по-бързо към къщата на плажа.

Беше ранна привечер, когато паркира на пуст паркинг, на около триста метра от къщата на Лорън Ливингстън. Извади колелото си от багажника на колата и тръгна по дългата, тясна и сенчеста алея, мъж с мисия. Влезе в една задънена улица, после мина в полето и слезе от колелото си. Пистолет. Телефон. Нуждите му бяха простички. Отдели си малко време за съсредоточаване, разходи се по пътя, наслаждавайки се на ароматите на ранното лято във Флорида Кийс. Цъфтящият през нощта жасмин, океанът, дневната топлина, която се излъчваше още от асфалта. Когато денят се предаде на здрача, се почувства още по-щастлив. Сега бе по-защитен от мрака.

Неколцината разглезени наркоманчета, които живееха на тази улица, си бяха отишли след Великден, а други обитатели нямаше да обърнат внимание на мъж, излязъл навън за вечерната си обиколка с велосипед. Никой нямаше да го запомни. Тя продължаваше да обработва лимбичната му система, да подпалва гнева му, да предизвиква образи как е бил използван от Тес, наранен и изоставен. *Отмъщение, отмъщение, отмъщение...* Това сега бе неговата мантра.

Преди да пресече улицата, вдигна от земята голям клон, откъсна листата му, размаха го из въздуха. Все още не беше сигурен за какво щеше да го използва, но чувстваше, че можеше да му потрябва. *Защо*, попита съзнанието му. Не знаеше, но въпросът го накара да се поколебае. Доминика почувства внезапната му несигурност, съмненията, които го изпълваха. Погледна към къщата от другата страна на пътя, към клона, който стискаше в ръка.

— Какво, по дяволи...

Доминика светкавично удвои усилията си — *отмъщение, отмъщение* — и гневът го обзе отново.

— Шибаната кучка — запъти се да пресече улицата.

В края на стълбището опря пръчката до стената, отключи вратата, огледа се за последно и влезе вътре. Отиде право в кухнята пусна газта и включи и четирите котлона, точно както тя се бе опитала да направи преди. Доминика го тласна да отвори вратичката на шкафа под мивката, да извади парцали и две бутилки с течено гориво. Но той вече знаеше какво да прави и нямаше нужда тя да го подтиква.

Дан отвъртя капачката на едната бутилка и разля течността по диваните, възглавниците, столовете, върху чергите. Мина в спалните, банята, килера, изсипа горивото върху леглото, дрехите и обувките, кърпите и подложките в банята. Когато изпразни първата бутилка, отвори втората и мина отново през стаите. Направи нарочно ивица пред входната врата, излезе на верандата и зави парцал на върха на пръчката. Напои плата и вдигна запалена клечка кибрит към него.

Импровизираната факла избухна в пламъци и Дан я метна в къщата, убеден, че тя ще възпламени газта от пуснатата печка. Затръшна вратата и хукна по стъпалата, после се насочи към глухата улица, а зад себе си чу избухването на две експлозии. Пламъците на огъня се издигнаха в мрачното небе, отломки от къщата се разхвърчаха по улицата, а съседните къщи бяха осветени от зловеща оранжева светлина. Дан не се поколеба, не спря. Качи се на колелото и подкара бясно към паркинга, където бе оставил колата си, метна се вътре и отпраши. В далечината чу воя на сирените и усети как кръвното му се вдига, адреналинът пулсираше във вените му и той шофираше като полудял.

След осемдесет и девет минути стигна до дома на родителите си в Малката Хавана. Имаше някакъв празник — годишно парти, в задния двор бе организирано барбекю, хората се разхождаха и пиеха; беше се събрало огромно множество — семейство и приятели, двойки и самотници, колеги и началници... Никой нямаше да си спомня кога точно е пристигнал.

Когато на блекберито му започнаха да пристигат първите доклади за пожара; гърлото му се сви от притеснение. Доминика намести нивата на допамин в мозъка му. Щом Дан се успокои, тя го

убеди да си намери свободно легло в къщата и да подремне малко. Той се поддаваше чудесно на внушенията ѝ и се срина на дивана в една от задните стаи, която служеше за нещо като офис.

След като заспа, Доминика се захвана да поработи по него, да укрепи убеждението му, че преживяването на Тес, докато е била мъртва и в кома, е повредило мозъка ѝ и тя отчаяно се нуждае от медицинска помощ, че нейният срив я е накарал да убие двама мъже и тежко да нарани трети. Самозащитата нямаше нищо общо с това. Доминика насади в него мнението, че има опасност Тес да напусне страната и да отлети за Еквадор в търсене на местата, които твърдеше, че е посетила, докато е лежала в болницата в кома. Въръжена и опасна, това беше Тес. Съвременна Бони без своя Клайд.

Доминика блокира всеки спомен в него, че е подпалил къщата на Лорън Ливингстън. Успя да го направи само защото бе вътре в него, когато го бе извършил, и знаеше точно кои части на мозъка му да манипулира. После зачака той да се събуди.

Когато телефонът на Тес звънна в 11 часа вечерта, с майка ѝ и Мади си правеха сметка на капитала, които имаха общо, след като Лорън бе намерила сейфа на Чарли в банката и бе взела парите оттам. Изненада се, като видя на екрана да ѝ се изписва името на медиума.

— Здравсти, Мира — каза Тес.

— Сама ли си?

— Не.

— Престори се, че не чуваш добре и излез отвън.

— Не те чувам. Нека да изляза, за да имам по-добър обхват.

Лорън и Мади продължиха с правенето на купчинки и Тес бързо излезе сред прохладната тъмнина на паркинга пред мотела. Мирисът на океана тук бе много по-силен, отколкото сред островчетата в горната част на Кийс, сякаш Танго бе отделен континент със собствени правила и параметри. Това ѝ напомни, че нищо в света, в който живееше, вече не бе такова, каквото изглеждаше на пръв поглед.

— Добре, отвън съм — каза тя. — Какво става?

— Аз съм във фолксвагена от другата страна на паркинга. Светвам ти с фаровете.

Тес се запъти към колата и влезе вътре. Мира се беше преоблякла — дънки, сандали, черна тениска. Изглеждаше напрегната.

— Съжалявам, че се държа като шпионин от евтин филм, Тес. Но исках да говоря само с теб, без Мади и Лорън.

— В момента броят парите, които мама взе от сейфа на Чарли. Тук определено уцели, Мира.

— Нищо не съм направила. Просто повтарям това, което ми казват духовете. Надявам се, че сумата е значителна. Ще имате нужда от пари.

На Тес тези думи никак не ѝ харесаха.

— Не знам дали Мади ти е казала, но мъжът, с когото живея — Шеп, е агент от ФБР. Преди малко получи обаждане от агент Ернандес, който настояваше да бъдеш доведена в Маями за разпит във връзка със смъртта на двама мъже и нападение срещу трети. Ернандес очевидно се е обадил на полицаите от Танго да те открият и да те предадат на Шеп. Единствената причина да не си арестувана още е, защото местните ченгета не знаят къде си — млъкна за миг. — Инстинктите ми казват, че онова нещо вътре в Дан го кара да върши тези неща. Затова съм тук.

Мира явно чакаше Тес да ѝ разкаже своята версия на събитията. Но нямаше друга *версия*, имаше само истината. През целия ѝ живот беше така. Черно и бяло, добро или лошо, правилно или погрешно. Светът на Тес се състоеше от контрасти, противоположности, абсолютни категории. Нюансите бяха рядкост. Именно затова се насочи към прилагането на закона на практика, а не към правото. В правосъдната система имаше прекалено много нюанси, докато при силите на реда не се сблъскваха често с тях. Може би това обясняваше и защо повечето от връзките ѝ приключваха катастрофално.

— Виж, застрелях двама мъже при самозащита. Един от тях бе проникнал в къщата на майка ми, другият се опита да ме убие, а третият го прострелях в коленете, за да не ме нападне. Убих един от онези *брухос*, но нямам никаква идея как е възможно да е станало това, защото според моята представа тези духове вече са мъртви. Не знам какво друго да кажа.

Изречението на Мира не се промени.

— Има и още нещо. Очевидно къщата на майка ти е била подпалена по-рано тази вечер. Изгоряла е до основи. Нищо не е

останало. Шеп каза, че Ернандес му го е описал с тези думи.

Изгоряла. Тес закри очите си с ръце. *Нищо не е останало.* Вината беше нейна. Заради нея майка ѝ и племенницата ѝ се бяха превърнали в бегълки, къщата на Лорън бе унищожена, години спомени и незаменими вещи бяха загубени завинаги. Мамо, толкова съжалявам. Беше убедена, че онази *бруха* вътре в Дан го бе принудила да го направи, но не го каза. Въпреки че Мира бе наясно със ситуацията, заключенията на Тес можеха да ѝ дойдат в повече.

— Мама ще настоява да се върнем в Кий Ларго.

— Това ще я изложи на риск, Тес. Каквото и да го е причинило, то се опитва да ви изкара извън острова.

Обещанието на *брухата*. Тес прокара пръсти през бялата си коса и си пое дълбоко въздух.

— Какво смяташ, че трябва да направим?

— Напуснете страната колкото се може по-бързо. Говорих с приятелка, пилот на самолет, която прави чартърни и товарни полети тук, в Танго. Има товарен полет за Доминиканската република след около час. Оттам може да хванете самолет за Кито. Ще ви вземе по двеста долара на човек. Но няма да има никакви доказателства, че сте били на този самолет.

— Може ли да измами службата по охраната на полетите? Да подмени документацията пред Агенцията за национална сигурност? Щатската полиция?

— Тя работи на съвсем друго ниво, Тес.

— Така ли? И какво е това ниво?

— Нивото на много богатите и на добрите контакти. Моя близка приятелка е. Вярвам ѝ напълно.

— Добре, ще го направим. Имаме две наши коли. Можем ли да ги оставим?

— Разбира се, ще ги прибера в гаража си.

— Ще ти дам името на лекар, с когото работи майка ми. Той ще ти помогне после с колите, ще дойде и ще ги прибере — Док Брайън нямаше да откаже да направи услуга на Лорън.

— За колко време може да си съберете нещата? — попита Мира.

— Десет минутки. Ще те последваме до мястото.

— Предполагам, че ще има въпроси от застрахователите за къщата на майка ти. Ще ги уредим по имейла.

— Нямам думи, с които да ти благодаря за всичко, което правиш, Мира. — Тес се наклони да излезе от колата, но после спря за миг. — За всички свои клиенти ли го правиш? Нормално ли е? За теб?

— Нормално ли? — Веждите на Мира политнаха нагоре и оформиха два малки върха. — В никакъв случай. Тази ситуация е толкова извън всякаква норма, че ще трябва и аз да дойда някой ден в Есперанса.

— Десет минутки. — Тес излезе от колата, чудейки се как ще каже на майка си, че от къщата ѝ е останала само купчина пепел.

Когато влезе в стаята, Мадѝ ѝ съобщи, че общата сума на парите им в брой е 497 000 долара. Лорън каза, че няма никаква представа откъде може да са дошли тези пари. Но Тес имаше. Баща ѝ ги бе спестявал малко по малко, бонус тук, игра на борсата там — бе заделял всеки ден от живота си на тази планета. Като беше малка, той винаги ѝ разказваше истории как по време на Депресията баба му и дядо му бяха крили пари в матраците на леглата.

— Какво искаше Мира? — попита Лорън.

— Трябва да тръгваме — Тес им разказа какво е станало, после добави: — Иман още нещо, мамо. Къщата ти е била... подпалена. И е изгоряла до основи.

Изражението на Лорън премина от недоверие до скръб, през потрес и ярост, а после лицето ѝ сякаш се разпадна пред очите им. Тя се изправи бързо и се скри в банята. Тес и Мадѝ се спогледаха.

— Божичко, Тесо — изохка момичето.

— Направила го е *брухата* в него — прошепна ѝ в отговор Тес. — Като отмъщение срещу мен.

— Значи Дан не осъзнава, че го е направил?

— Вероятно не.

След няколко минути и двете станаха и се доближиха до вратата на банята. Отвътре се чу течащата вода, после издихване на носа, водата спря, Лорън отвори вратата и Тес и Мадѝ я прегърнаха едновременно. Тес не можеше да си представи какво означаваше станалото за майка ѝ. Не знаеше какви съкровища бе оставила погребани в дома си, нямаше идея какви емоции бе вложила в него. Тя не беше споделяла тази къща с Чарли, но присъствието на баща ѝ се усещаше навсякъде.

Изненада се, когато майка ѝ отстъпи назад и макар очите ѝ все още да бяха зачервени от плача, каза:

— Добре. Поплаках си хубаво. Но ето какво е положението. Всичко ценно, което притежавахме с Мади, както и повечето от твоите вещи, е на склад в Маями — прибрахме го, когато се подготвихме за сезона на ураганите. Така че проклетите брукс са добре дошли да потанцуват сред пепелта. Те са отговорни за това, нали?

— Вероятно.

Лорън махна с ръка.

— Дрехи, чинии, мебели, обувки, дори самата къща — всичко може да се замени. Имам вас двете, паспорта си, лаптопа и всичко, което ми е нужно, за да напиша книгата си. Да хващаме пътя.

Лорън Ливингстън, наръчник по оцеляване, помисли си Тес.

— Как ще носим всички тези пари? — попита Мади.

— Ще ги разделим на части — каза Тес. — Ще залепим пачките по телата си под дрехите, докато преминаваме митниците и границите. Ще вземем подходящо тиксо от Мира. Тя ще се погрижи за колите ни. Може би трябва да се обадиш на Брайън, мамо, и да го помолиш да звънне на Мира след няколко дни. Би могъл да се заеме и с въпросите, свързани със застраховката на къщата.

— Добра идея — каза Лорън. — Ами парите, които дължим за медицинските сметки?

— Ще трябва да почакаат.

Рано или късно задълженията им щяха да бъдат препратени към агенция по вземания и после щеше да бъде известена и полицията. Още едно попълнение към списъка ѝ с нарушения на закона. Тес метна ключовете на тойотата „Приус“ на майка си към нея и задържа ключовете на маздата.

— Мира ни чака отвън. Ще я следваме до тях.

Стаята бе платена до утре сутринта, така че остави ключа на нощното шкафче, пхна част от парите в чантата си и отвори вратата.

Бяха преполовили паркинга, когато една полицейска кола се появи на входа на мотела. Тес веднага ускори крачка, за да не изостане от майка си и Мади. Разбра, че нямаше да може да стигне до маздата и че бе много вероятно след ден или два полицаите да я намерят и да я конфискуват. Но щом Лорън можеше да продължи напред, след като

домът ѝ бе изгорен, то и тя щеше да преодолее изоставянето на една кола.

След няколко минути се качи заедно с Мади и майка си в тойотата и трите потеглиха, като следваха колата на Мира из хълмовете на Танго. Мира ѝ звънна и каза, че някой от мотела ги е видял и е докладвал за тях.

— Току-що го чух по полицейското радио.

Силно притеснение обзе Тес, както и неясно предчувствие, че нещо щеше ужасно да се обърка в следващите няколко часа. Ако *брухата* в Дан призовеше милионите си — милиони, бе казала Мира — от своя вид, те щяха да се спуснат над Танго Кий и щяха да бъдат толкова многобройни, с толкова зловеща сила, че дори ловците на светлина нямаше да бъдат способни да ги спрат. Чувството не я напусна дори когато влезе в отворения гараж на къщата на Мира. Тес паркира до тъмен джип, Мира остави фолксвагена си зад тойотата и вратата на гаража се спусна с трополене зад тях.

После отвори вратите на джипа.

— Седнете на пода, свийте се отзад между кутиите с книги и се завийте през глава с одеялата — обясни им тя. — Включила съм радиото на полицейската честота, така че ще знаем всичко, което знаят и те.

Лорън се наместила пода в пространството зад предната седалка и се зави с едно одеяло. Тес и Мади се пъгнаха в багажника между кутиите. Мира ги зави през глава.

— Добре, пет минути и ще бъдем на летището.

Двигателят забръмча, вратата на гаража се вдигна, колата излезе на пътя. Не след дълго се включи и полицейската честота.

— ... тук е сержант Травърс. Стаята на заподозряната е празна, но колата ѝ е на паркинга пред мотела. Какво искате да *направим*, агент Ернандес?

— Конфискувайте я — отвърна Дан. — Докарайте я в участъка и утре ще бъде изпратен камион, за да я върне в Маями.

— Искате ли да поставим наши патрули на моста? За да ви помогнем да проверявате колите, напускащи острова?

— Не, вече имаме достатъчно хора там, както и на всички големи пристанища. Трябва да проверите летището.

— Няма никакви полети след залез-слънце, агент Ернандес.

— А частни полети?

— Да, сър, частни полети има. На път сме към летището, за да ги проверим. Край.

— Мамка му — изруга Мира.

Джипът набра скорост, зави рязко надясно, подскочаше от дупките на пътя. Клони се удряха от двете страни на колата. Кутиите с книги се разместиха, когато Мира внезапно зави наляво.

— Имаме лека преднина — каза тя. — В момента звъня на пилота.

Последва бърза размяна на реплики на испански, от които Тес нищо не успя да разбере.

— Самолетът е готов — обясни Мира, когато приключи с разговора. — Виждам го пред нас. Ще доближа максимално до него и когато спра, момичета, трябва да излезете и да се затичате към него. Приготвила съм ви малко багаж — дрехи, закуски, грим, шампоан, все неща, с които животът ви ще бъде по-лесен.

Тес се измъкна от завивките и се изправи. Видя летището в края на пътя, сигналните светлини и един „Лиърджет“, който се подготвяше на пистата.

— Джет? — възкликна тя. — Това ли е самолетът на приятелката ти?

— Аха. И ако ви хареса, ще ви закара чак до Кито.

— Ще ни хареса — каза Лорън. — Можеш да разчиташ на това.

— Как се казва? — попита Мади.

— Рос Блейк. Както казах, моя доверена приятелка. Може би после ще я уговоря да ме докара при вас.

Мира влезе в района на чартърите и спря близо до пистата. Всички изскочиха навън, прегърнаха я за довиждане и тя подаде допълнителната раница на Тес.

— Задължена съм ти, Мира. Обещавам, че ще се видим отново, винаги плащам дълговете си.

— Дано си права за това. Хайде, изчезвайте оттук!

Тес се затича след майка си и племенницата си към чакация ги джет. Когато се качваха по стълбичката, сирените завиха силно, приближавайки към тях. Красива жена ги поздрави на вратата, даде им знак да побързат и да заемат местата си. Секунди по-късно „Лиърджетът“ се вдигна в осеяното със звезди нощно небе.

ПЪТУВАНЕТО

1968/2008 Г.

Интелектът не е толкова важен по пътя към откритието.

Там се осъществява един скок на съзнанието, да го наречем интуиция, или както желаете, и решението се появява, без да знаете как или защо.

Алберт Айнщайн

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Май 1968 г.

Заради приближаващите избори Кито бе град под обсада. На всеки ъгъл имаше войници, от време на време се чуваха изстрели, беше обявен и вечерен час.

Иън беше тук вече две седмици, разговаряше с туристически агенти, бармани, портиери в хотели, туристи, с всички, които смяташе, че може да го упътят към Есперанса. Очевидно дотам не пътуваха никакви автобуси, никакви самолети и дори хора, които бяха чували за града, нямаха идея къде точно се намираше. Звучеше невероятно, че един цял град можеше да изчезне в Андите, но явно точно такъв бе случаят с Есперанса. Пиколото в един хотел му даде най-полезния съвет — да отиде до хотел „Експат“ в Отавало и да наеме шофьор да го закара до Есперанса.

Страхотен план. Но наложените от правителството мерки за пътувания в Еквадор означаваха, че трябваше да получи виза от Министерството на транспорта. Така че през последните пет дни Иън се редеше на опашка заедно с още няколкостотин туристи и еквадорци. Днес беше поредният такъв ден.

Вече бе един часът следобед и Иън чакаше от шест часа. Дузина души стояха между него и входната врата, което му даваше шанс да влезе вътре в сградата преди залез-слънце и настъпването на вечерния час. Трима войници охраняваха вратата, като я запречваха с телата си. Всеки път, когато хората вътре приключеха и бяха готови да си тръгват, един от войниците отключваше вратата, другият преброяваше колко души излизаха, третият даваше знак колко могат да влязат.

В един и половина, когато от вратата го дяляха осем души и вече можеше да вижда хубаво вътре, металните щори бяха пуснати и един служител обяви, че офисът затваря за обяд до три следобед. От стоящите на опашката зад него стотина души се надигнаха шумни протестни викове и внезапно тълпата се понесе напред, към сградата.

Иън се отмести бързо в противоположната посока, срещу вълната от хора, пробивайки си път през гневните нападатели. Докато

тълпата се скупчваше все по-близо до сградата, войниците започнаха да стрелят със сълзотворен газ. Въздухът бързо се изпълни с отровата и паникьосаните хора се разпръснаха във всички посоки, стотици души се препъваха и падаха по улиците, криеха се зад коли и нахълтваха във всяка отворена врата. После започнаха да хвърлят камъни по войниците и по сградата. Прозорци се разбиваха на парчета, коли пламнаха, пукаха се гуми и облаци от тъмен, мазен дим се понесе по улицата. Неочаквано бяха избухнали размирици.

Иън затисна с пръсти носа и устата си и продължи да си пробива път през тълпата. Очите му сълзяха, дробовете му го боляха, сякаш бяха пламнали. После войниците започнаха да стрелят, изстрелите отекнаха във въздуха, разнесоха се писъци и плач на ранени хора, които се блъскаха в Иън. Той се опита да запази равновесие, но някой падна върху него отляво — ранена и плачеща жена, която се гърчеше от болка, а от главата ѝ течеше кръв. Иън се блъсна в стената пред себе си, жената се свлече на земята. Той се опита да стигне до нея, да ѝ помогне, но тя бързо бе смачкана от останалите блъскащи се хора. Прогърмяха още изстрели, разнесоха се сирени.

Иън мина през масата прииждащи и побягна зад ъгъла на сградата, сливайки се с останалите, които се опитваха да се спасят от хаоса. Очакваше всеки миг над улицата да се спусне мъгла, да чуе зловещото напяване *намери тялото, нахрани тялото...* Но този път заплахата бе изцяло човешка — още полицейски коли идваха към тях, няколко танка се движеха с гръмотевичен шум зад тях.

Танкове. Огледа се трескаво наоколо за магазинче, в което да се скрие, за отворена врата, прозорец. Но магазините бяха затворени плътно, дървените щори бяха спуснати до земята, хората се бяха барикадирали вътре. Не виждаше странични улички, алеи, никакъв път за бягство, освен обратно назад към размириците.

Тълпата се раздели, за да направи път на колите и танковете, хората се притискаха от двете страни към стените на къщите, крещяха, блъскаха се, падаха един върху друг. Полицейските коли преминаха покрай Иън с включени сирени, танковете ги следваха. Щом отминаха, тълпата отново се изля на улицата и всички се затичаха напред, търсейки някакво укритие. Той побягна с останалите.

На съседната пресечка множеството внезапно стана още по-голямо, когато хората от средата на размирицата се сляха с тях,

пулсираща, стремителна река от цветове и ужас. Иън продължи да тича, докато стигна до мястото, където пътят се спускаше остро надолу, покрай други стари сгради. Сега полицията зае цялата улица, още изстрели проехтяха във въздуха, още хора паднаха на земята.

После го видя, пространството между две каменни сгради, което беше толкова тясно, че той трябваше да се пъхне в него настрани. В края му имаше светлина. Насочи се към нея, почти пълзейки, като паяк, бързо, изстрелите се чуваха все по-близо, отекваха, куршумите се удряха в ъглите на сградите.

Най-накрая спря, за да си поеме дъх, и се наведе напред, дишайки тежко, потта направо се лееше от него. Сви се, притисна торса си към коленете, отпусна челото си върху тях. Сърцето му биеше бясно. Въпреки че беше тук вече две седмици, тялото му още не бе привикнало с надморската височина. Болеше го при всяко вдишване.

Когато вдигна глава, мъж, жена, младо момиче и малко момче се опитваха да се скрият в уличката.

— *Senor, por favor, puedes ayudarnos?* — каза мъжът.

За тези две седмици поне испанският му се бе подобрил и Иън разбра, че човекът молеше за помощ. Освен това разбра, че той умираше или вече бе мъртъв, както и семейството му. Можеше да види през тях каменните стени, до които стояха.

— *Claro, senor.*

Опита се да се сети как да каже „останете“ и после на колебливия си, странен испански обясни на мъжа, че е най-добре за тяхната безопасност да останат в тясната уличка.

— Английският ми не е добър — каза мъжът. Нисък и слаб, той стискаше ръката на дъщеря си и изглеждаше също толкова уплашен, колкото бяха и спътниците му. — *Los soldados*, войниците... синът ми бе блъснат и падна...

— Един войник... простреля баща ми — каза момичето с тих, несигурен глас. Английският ѝ беше със силен акцент. Изглеждаше на около шестнайсет години. — Друг рани майка ми. Опитвах се да открия брат си, когато... нещо ме удари в гърба. Аз... мисля, че може би умираме. Или че вече сме мъртви. Искаме... да останем заедно.

— Тогава така и ще бъде — Иън се надяваше това да е истина. — Важно е да се държите за ръце, ще останем заедно тук, докато стрелбата свърши.

Тя се обърна към другите и заговори бързо на испански. Майката се приближи до съпруга си, който хвана ръката ѝ, но малкото момче остана свито до стената.

— *Jorge, ven asa* — обърна се момичето към него.

Хорхе поклати силно глава, очите му бяха разширени от ужас.

— Брат ми... много е уплашен — каза момичето.

Иън се приближи до детето, приклепна до него и му каза на испански, че всичко ще бъде наред. Но долната устна на момчето трепереше, по бузите му се стичаха сълзи, то притисна длани към главата си и започна да хлипа.

Иън го погали внимателно по гърба.

— Попитай го дали ще дойде с мен — помоли той момичето.

Тя го направи и Хорхе повдигна глава и кимна отсечено. Иън се обърна и направи знак на момчето да се качи на гърба му. Хорхе се поклати бързо и Иън се изправи, изненадан, че усещаше тънките ръчички на детето, увити около врата му, че чувстваше тежестта му — всичките петнайсет или двайсет килограма — и че дори можеше да долови мириса на страха му.

— *Es major asi?* — попита го той. — *Така по-добре ли е?*

Ръцете на Хорхе го стиснаха по-здраво.

— *Si, si, gracias, senior.*

Иън изрови още няколко думи от бедния си речник и каза на испански:

— Аз съм твоето конче.

Момчето се разсмя.

Петимата се придвижваха напред, един зад друг, като се държаха за ръце — приличаха на куклите, изрязвани от хартии, на гирлянди. Изстрелите, писъците и виковете отекваха силно и май идваха притеснително близо към тях. От време на време си казваха нещо, после бащата се обърна назад и погледна към Иън.

— Вие мъртъв ли сте, сеньор?

Той поклати глава.

— Още не.

— Майка ми казва, че сигурно сте шаман — отбеляза момичето.

— Затова ли можете да ни виждате и да говорите с нас?

— Не съм шаман. Мога да говоря с вас, защото преди няколко месеца умрях и се върнах обратно към живота. Докато бях мъртъв, се

озовах в място на име Есперанса. Чували ли сте за него?

Тя бързо преведе и после всички кимнаха. Но момчето, Хорхе, проговори първо на развален английски.

— Есперанса. Магия.

— О, да — каза и момичето. — Има много легенди сред индианците кечуа за Есперанса. Това е магическо място, някога е било място задуши. Знаем, че...

Останалото, което искаше да каже, бе прекъснато от искряща топка светлина, която се носеше безшумно към тях като нещо от телевизионно шоу с изпитания за участниците. Разширяваше се, докато приближаваше, ставаше по-висока от сградите от двете им страни, широка, колкото уличката, после започна да блести и да пулсира. Преди да успеят да реагират, тя ги погълна. За най-краткия миг на света всепоглъщащо чувство на любов и хармония заля Иън. После светещата топка светлина изчезна и той отново бе сам на уличката. Огледа се, но не видя светлината или семейството.

Напълно изперкал от станалото, изтича до края на прохода, който се вливаше в по-широка, много сенчеста улица. Нямаше ченгета или бягащи хора. Мястото изглеждаше като много стара част от града, районът, където Кито се превръщаше в странен и безкрайно загадъчен лабиринт.

Продължи колебливо напред, подминавайки индианските семейства, живеещи направо на улицата. Повечето бяха облечени с натрупани един върху друг множество катове дрехи и си готвеха край малки огньове. Миризмата на храна се носеше из въздуха. Малките индианчета тичаха из улицата, смееха се, подхвърляха си червена топка, кльоцави кучета и котки се плъзгаха из сенките, долепили носове до земята. По-големи хлапета го заобикаляха от време на време и се опитваха да му продадат разни дрънкулки. Яркия контраст между този живот и това, което току-що беше преживял, го смая. Сякаш тесният пасаж между колониалните сгради бе портал към друг свят.

Улицата се разширяваше и Иън забеляза, че мястото, което индианците кечуа си бяха извоювали, ставаше все по-голямо. Тук и там се издигаха колиби, направени от дърво и ламарина, разминаваше се с магарета, с каруци, пълни със слама, по земята бяха подредени кошници с плодове и зеленчуци. Хотелът му граничеше с парк Ел Ехидо, но в момента нямаше никаква представа на какво разстояние от

него беше и къде точно се намираше. От деня, в който пристигна, непрекъснато се губеше — неориентиран гринго, странник в странна земя, истински герой на Хайнлайн^[1].

Но той беше с раницата на гърба си, плащаше седмица за седмица, не беше наложително да се връща в хотела.

— *Permiso* — обърна се Иън към възрастна индианка, която разбъркваше съдържанието на казана си с безкрайно търпение.

— Si? — Тя отвърна невъзмутимо на погледа му.

Иън не знаеше как да зададе въпроса си на испански, затова посочи към стомаха си, към казана и после извади един долар.

-Ah, *tienes hambre*^[2] — усмивката превърна лицето ѝ в хаос от бръчки. Жената се пресегна и взе една метална купа. Напълни я с черпака, сложи вътре метална лъжица и му я подаде.

Доларът, който Иън ѝ подаде, изчезна в гънките на дрехите ѝ. Купата бе достатъчно топла, за да сгрее измръзналите му ръце. Нямаше представа какво ядеше, но беше вкусно и запълни празнината в стомаха му.

— *Es bueno?* — попита жената.

— *Delicioso*^[3].

Старата жена изглеждаше доволна и потупа с ръка земята до себе си. Иън ѝ подаде купата си, повдигна вежди умолително. Тя се разсмя и сипа още една порция от вкусната манджа. Той ѝ подаде още няколко долара и приседна до нея. На много сносен английски жената го попита:

— От стрелбата ли избягахте?

Иън кимна.

— Опитвах се да си изкарам пътническа виза. Офисът щеше да затвори за обяд и на хората това не им хареса.

— Ааа... — Тя повдигна бутилка еквадорска бира към устните си, после му я подаде. Течността беше малко по-топла от въздуха, но имаше приятен вкус.

— Къде искате да отиде? В Щатите?

— В Есперанса.

Тя отметна главата си назад и се разсмя.

— Не, *he, guaro*^[4]. Есперанса е... как да кажа... — Ръкомахаше във въздуха в търсене на точната дума. — *Leyenda*.

Легенда. Иън поклати глава и постави празната бутилка на земята между тях.

— Не, бил съм там. Не е просто легенда.

Може би беше заради сенките по улицата, заради въображението му или нещо друго, но му се стори, че изражението на лицето ѝ внезапно се промени.

— Как се казвате, сеньор?

— Иън Ритър.

Няколко неловки, дълги секунди тъмните ѝ очи се взираха пронизително в него. После на смесица от испански и английски жената каза:

— Историята е много древна. И не искате да се забърквате в нея.

— Вече съм забъркан.

— Съчувствам ви. — Старата жена докосна внимателно ръката му. — Как да ви помогна?

— Кажете ми как да се махна от града. Трябва да стигна до Отавало. Мога да платя.

— Колко?

— Какво предлагате?

Двайсет долара му купиха пътуване в магарешка каруца със сено, запътила се към Отавало, без да му се налагаше да има пътническа виза. Калният път бе изпъстрен с дупки, той подскачаше отзад в каруцата, тресеше се, но небето над главата му бе кристално синьо. След като излязоха от Кито, небето стана почти бяло и контрастът с пицната зеленина и величествените планини наоколо бе изумителен. Искаше му се Люк да бе тук. Копнееше за компанията на хора, които познаваше. Но поне най-накрая бе излязъл от града.

Пътуването отне три дни по лоши, предимно непавиращи пътища. Ядяха в местни заведения — бараки, сглобени от дърво и ламарина с няколко масички отвън и казани, къркореци на външни огнища. Нощем спираха където ги свареше мракът, спяха в каруцата под небето, изпъстрено с повече звезди, отколкото Иън някога бе виждал. Всяка нощ сънуваше Тес, а щом се събудеше, се питаше дали тя бе открила неговото съобщение в някой от вестниците на Южна Флорида. Тревожеше се, че тя може да не си спомни него или Есперанса. Или че беше излязла от комата и се бе омъжила за своя досаден колега. Или че ще стигне до Есперанса и ще разбере, че тя не е

успяла да се върне. Или че мястото изобщо не съществува, че наистина е мит. Понякога се чувстваше напълно отчаян. Но продължаваше да върви напред, крачка по крачка, километър след километър.

В следобед на четвъртия ден влязоха в Отавало, дом на индианците отавало, една от най-богатите и най-затворени племенни общности в Еквадор. Където и да погледнеше, виждаше мъже и жени в традиционните дрехи на отавало. Мъжете носеха бели панталони до средата на прасците, характерното синьо пончо, меки шапки и имаха *шимбас*, дълги плитки, падащи почти до кръста им. Жените бяха облечени с бели поли, сини ризи и шалове, носеха гerdани със златни мъниста и подрънкващи червени гривни. Пиршество на цветовете.

Пейзажът беше от тези, които поетите биха описали в стиховете си — от всички страни се извисяваха планини, вулканът Имбабура се виждаше в далечината, колониални сгради ограждаха тесните улици. Спътникът му го остави пред хотел „Експаг“ — красива постройка в колониален стил, чиито собственици били по думите му двама европейци.

Сводестите врати и прозорците на рамките бяха дървени, подовете — от теракота, трапезарията, която можеше да побере около петдесетина души, беше цялата огряна от светлина, стъклените врати водеха към вътрешен двор, пълен с пищни, екзотични растения и дървета.

Привлекателната брюнетка на около трийсет години на рецепцията го поздрави на френски. Той поклати глава и тя премина на испански, после на английски, като очевидно говореше еднакво свободно и трите езика. Не поиска да види пътническата му виза или паспорта, уговориха се за петдесет долара за стаята, в брой, като в тях се включваше и едно ядене на ден. Дори не попита за името му.

— Чухме, че в Кито положението е много лошо — отбеляза тя.

— Прилича на военен лагер.

— До края на изборите следващия месец ви препоръчвам да стоите далече от големите градове.

— Точно това възнамерявам да направя.

— Ще ви покажа стаята. Гледа към градината.

— Може ли да се обадя оттук до Щатите?

— Мога да ви свържа с оператора и да се обадите от стаята си.

Но няма да е евтино.

Минаха през две двойни врати и излязоха в поразителния двор и градината, около която бе построен хотелът. Навсякъде цъфтяха великолепни цветя, обърнаха лицата си към слънцето и синия купол на небето. Птички прелитаха между клоните на високите дървета, бръшлянови растения с огромни листа се увиваха около стволите им.

— Откога живеете в Еквадор? — попита Иън жената.

— От десет години. Дойдох от Ница, когато завърших университета, срещнах тук съпруга си и решихме да си купим хотел.

— Значи сте достатъчно дълго тук, за да ми кажете как да стигна до Есперанса.

— Есперанса? Не съм чувала за такова място. Но в Еквадор има толкова много градчета и селца, че бих могла да живея тук до края на живота си и пак да не чуя за тях.

Разочарованието явно пролича по лицето му.

— Дали има някой в града, който може да знае?

— Вероятно. Попитайте в магазинчетата наоколо. Между впрочем, аз съм Ким Екърт.

— Иън Ритър.

Нещо проблесна в очите ѝ, но той не успя да го разгадае.

— Иън от студената страна?

— Моля? Ами... от Минеаполис съм и там става доста студено, наистина, но...

— Вие сте прочут сред някои индианци кечуа.

— Така ли?!

— Преди месеци кечуа предупредиха всички индианци от общността из целия Еквадор за възможното пристигане на Иън Ритър, който ще търси Есперанса. Бяхме помолени да ви свържем с човек, който живее близо до Отавало.

— Значи сте чували за Есперанса.

Ким го погледна виновно.

— Съжалявам, мистър Ритър. Повечето хора, които знаят за града, внимават с кого споделят информацията за него.

— Защо?

— Защото кечуа го смятат за свещено място. Те не искат да се наводни с туристи, контрабандисти и наркотрафиканти.

— Били ли сте там?

— Не. И не знам как да стигнете дотам, нито ще го откриете на картата. Все някога това ще се промени, но засега градът е добре прикрит за чуждите очи.

Ким отключи вратата на стаята му. Той огледа голямото легло, покрито с цветна завивка, тъканата на ръка синьо-червена черга на пода, изисканата украса, двата отворени прозореца, гледащи към градината. Вдясно беше банята.

— Сигурна съм, че ще ви е удобно тук, мистър Ритър. Ще видя дали мога да се свържа с човека, за когото говореха кечуа. Ще проверя и номера в Щатите, за който питахте.

— Чудесно. — Иън написа на лист номера на Люк. — Благодаря ви. Кажете ми, мисис Екърт... Тук пада ли често мъгла? В Отавало? — *Трябва ли да затворя прозорците?*

— Понякога. Но бързо се разсейва и вдига.

Веднага, щом тя излезе, Иън влезе под душа. Дрехите му се бяха вмирисали след три дни в каруцата, косата му миришеше на плевня, имаше чувството, че брадата му е мазна и пълна със слама. Усецането от обливащия го горещ душ беше прекрасно, водата бе в изобилие. Но когато парата започна да го обвива плътно, се почувства неудобно — прекалено много приличаше на мъгла. Бързо излезе от банята.

Телефонът звънна и той вдигна незабавно слушалката. Връзката не беше перфектна, но все пак чу възмутения глас на Люк от другата страна. Все пак му се обаждаше четири дни след уговорения ден. Иън го остави да се навика, после му каза:

— Вземи си химикалка и записвай. Имам информация — даде му името на Ким и на хотела.

— Страхотно, татко. Вдругиден имам запазен билет за полет до Кито.

— Какво? Кога въобще реши да идваш тук?

— Приключих с лекциите. И се чувствам... виновен за станалото. Просто искам да прекараме малко време заедно.

Виновен — заради Кейси.

— Няма защо да се чувстваш така, Люк. Ела тук, защото искаш да бъдеш с мен, не по някаква друга причина. Каквото и да направиш обаче, гледай да се махнеш от Кито възможно най-бързо. Политическата ситуация е опасна. Опитай се да си уредиш пътуването

така, че директно да дойдеш в Отавало. Ако не съм тук, кажи на Ким Екърт кой си.

По линията се чу силно прашене, връзката се разпадна. Трябва да помоли Ким да го свърже отново по-късно, помисли си Иън и се насочи към подмамващото го меко легло. Една дрямка, от това се нуждаеше. Но когато се събуди, се оказа, че вече е следващата сутрин. Бе спал непробудно дванайсет часа.

Изми зъбите си, облече се и се запъти през великолепната градина към основната сграда. Притесняваше се за идването на Люк, всичко бе толкова объркано, не беше сигурен какво щеше да се случи в следващия момент, къде щеше да се озове. Нямахше гаранции за нищо.

Избра си маса близо до прозореца, който гледаше към прашната улица и площада отвъд нея. Млада индианка дойде с менюто и с красива усмивка на лицето. Иън си поръча вегетариански омлет, който пристигна малко по-късно с кошница парещи, ръчно приготвени питки, кафе и резени папая и манго. Първото му свястно ядене от дни. Насили се да яде бавно, наслаждавайки се на всяка хапка.

На улицата от училищен автобус се изсипаха деца в униформи, работници разтоварваха пълните с пресни зеленчуци и плодове колички, теглени от магарета, индианци отавало се суетяха из площада и подреждаха сергиите си със сувенири за утрешния пазар. Черно куче прекоси площада със спокойна решителност. Не се разсейваше от хората, миризмите, децата, дори колите не му правеха впечатление. Вървеше направо към хотела, пристъпваше грациозно, с вдигната във въздуха опашка. Изчезна зад една от дървените каруци, после Иън го изгуби зад училищния автобус.

Иън се надигна, като остави няколко долара на масата за закуската. Автобусът затвори врати и се отдалечи от тротоара. Никаква следа от черното куче. Но мъж в дънки и синя работна риза пресичаше улицата, гъстата му черна коса бе прибрана назад на конска опашка. Не приличаше нито на кечуа, пито на отавало.

Къде е кучето? Иън беше сигурен, че това е Номад. Невъзможно, нали? Но от деня, в който бе претърпял инфаркта преди месеци, животът му бе живо доказателство, че не съществувахе дума като „невъзможно“.

Погледът му се плъзна по улицата, през площада, спря се върху дърветата, парцелите с трева и цветя пред магазинчетата, после отново

се загледа в мъжа. Той също го погледна и Иън извърна очи встрани и се престори, че чака някого. Но когато мъжът мина покрай него, го заля внезапно и силно чувство за близост и той се обърна — само да открие, че мъжът се вираше втренчено в него.

Строен, с високо чело, с грижливо оформена брада, очите му бяха зелени като чай. Иън за малко да каже „Номад?“. Но не успя да убеди себе си да го направи заради това, което щеше да означава. *Така ли? И какво по-точно имаш предвид?*

Куче, което можеше да се превръща в човек. Шейпшифтър. Да, разбира се. Доказателство, че може би все още се намираше в лудницата.

— Вие ли сте мистър Ритър? — попита мъжът с едва доловим акцент.

— Да.

— Приятно ми е да се запознаем — мъжът протегна напред ръката си. — Аз съм Вайра. Ким ми се обади. Да влезем вътре, за да поговорим.

Вайра? Същият, който бе закарал Сара Уелс до Есперанса преди две години? Може би все пак не се бе побъркал напълно.

— Преди да говорим за каквото и да било, искам да знам можеш ли да ми покажеш пътя до Есперанса.

— Може би.

— Това звучи доста уклончиво. Или да, или не, Вайра.

— В света, в който си попаднал така неочаквано, *muchacho*^[5], нищо не е изцяло черно или изцяло бяло. Какво си спомняш от времето си там?

Въпросът едновременно притесни и заинтригува Иън. Подсказваше, че Вайра знае неща, които нямаше откъде да знае.

— Помня много, включително и *брухос*.

— Е, след като се свързахме, *те* ще се задействат — посочи с ръка надолу по улицата, където беше започнала да се оформя лека мъгла.

Иън се сети за случилото се в Сан Франциско, колко бързо бе настъпила от брега към града, поглъщайки всичко по пътя си, и отвори вратата на хотела.

— Вътре ще бъдем ли в безопасност?

— За известно време. Ще бъде глупаво от тяхна страна да разрушат деликатния баланс, който поддържат с хората тук. Индианците отавало обикалят много — не само в Еквадор, но и в други страни, затова, когато *Брухос* ги обсебват, го правят, за да научат нещо — за новостите по света, да овладеят техния занаят, да се научат как да обработват кожа, как да контактуват с другите... Те не похабяват телата на приемниците си. Такъв е принципът на странната им симбиоза. В замяна отавало често се оказват излекувани от тежки заболявания и физически увреждания. *Брухос* не са напълно зли, мистър Ритър.

— Съжалявам, че ще прозвучи егоистично, но в момента съм притеснен единствено да не обсебят мен.

— Няма да го направят тук. Рискуват да загубят прекалено много. Но веднага щом напуснем Отавало... — сви рамене. — Тогава правилата ще се променят.

Вайра поздрави Ким Екърт. Докато си говореха, Иън поръча две кафета на младото момиче, което му беше донесло закуската, и каза, че ще излязат на верандата. Отиде бързо в стаята си, взе раницата си и после се присъедини към Вайра на задната веранда, която гледаше към красивата градина. От кафето му се издигаше гореща пара.

— Знаеш ли нещо за Тес? — попита той.

— Да. Оцеляла е.

Иън затвори очи, изумен, че Вайра каза единственото нещо, което всъщност го интересуваше. Тя беше жива. Имаше милион въпроси, но не знаеше откъде да започне. Вайра проговори пръв.

— Виж, знам, че имаш много въпроси, Иън. Ще се опитам да отговоря на всичките. Нека ти кажа някои основни неща. *Брухос* и хората, свързани по някакъв начин с тях, споделят една обща информационна мрежа, която се простира през времето и пространството. Както повечето системи, и тя не е съвършена и, за нещастие, те могат да имат достъп до нея така, както и тези, които са на наша страна.

— Значи те знаят какво правим?

— Наясно са с общата картина, същото важи и за нас. Например, аз знаех, че се намираш в голяма опасност в Сан Франциско, че Доминика е обсебила човек, близък до Тес, както и друг, близък до теб. Знам, че дългогодишният партньор на Доминика, Бен, е мъртъв. Тес е

убила тялото на неговия приемник и Бен не е могъл да избяга навреме. Повечето от нещата, които знам, ги знаят и те. Но конкретните детайли ми се губят. Ако се опитам да науча всичко, с всички подробности, ще се изгубя в измеренията. Трябва да се съсредоточа върху настоящето. И точно сега задачата ми е да те заведа до Есперанса, независимо от обстоятелствата.

Това звучеше като съвременна версия на „Изгубеният рай“ на Милтън, както бе отбелязала и Сара Уелс.

— Как е възможно да е *убила* Бен? Брухос не са ли вече мъртви?

— Мъртви са, но са заседнали в измеренията. Моят приятел Пако обичаше да разказва древно тибетското поверие, според което съществуват шест възможни свята, шест измерения, в които една душа може да се роди — светът на ада, на гладните духове, животинският, човешкият, на полубоговете и на боговете. Според него душите, които стават *брухос*, всъщност са родени в измерението на гладните духове, място, изпълнено с алчност, където желанията никога не могат да бъдат заситени. Това е много точно описание на света на *брухос*, доколкото го познавам.

— Пако Фарадей? Помня го. Той ме заши, когато бях ранен. И ми каза, че хората в Есперанса не стареят. Видях Сара Уелс и знам, че е казвал истината.

— Да, истината и само истината.

— Ти на каква възраст си, Вайра?

— Това е тема на друг разговор, *tichacho*. Да...

Вратата се отвори рязко и Ким Екърт направо изхвърча навън с побеляло като тебешир лице. Заговори бързо на френски и Вайра започна да превежда с почти същата скорост, с която думите излизаха от нейната уста. Мъглата се сгъстявала, спускала се над главната улица, през целия град, поглъщала всичко по пътя си.

— Вземи съпруга си, всички служители — нареди й Вайра. — Отведи ги на най-горния етаж, в стая без прозорци. Дрешник, килер, склад. Няма значение, стига да е нависоко, над мъглата. Тя не преследва вас. След като ние се махнем, мъглата ще изчезне. Къде е най-близкият заден изход, Ким?

Тя махна с ръка назад, към левия ъгъл на хотела.

— Насам. Към Имбабура. Побързайте. — Прегърна и двамата. — *Con Dios*^[6].

Иън грабна раницата си и се втурна след Вайра през градината към задната порта. Ивици мъгла вече се плъзгаха под оградата и когато Иън размахваше раницата си наляво и надясно, те се разкъсваха и разсейваха. Двата с Вайра блъснаха едновременно вратата толкова силно, че тя се отвори с трясък, пантите изскърцаха и някакви дървени летвички се разцепиха и полетяха встрани. Излязоха на пътя, но мъглата беше вече навсякъде, спускаше се над тях от всички посоки, не само вихрушки по земята, а и гъсти, плътни облаци. Вайра каза:

— Прости ми, Иън. Няма друг начин. — После го сграбчи за раменете.

От дълбините на цялото му същество избухна агония от болка, която се разпръсна във всяка частица на тялото му. Костите му изпукаха, гръбнакът му се изви напред, черепът му щеше да се пръсне.

Но внезапно започна да усеща миризмите край себе си по-остро от всякога. Целият произход и история на всяко камъче по улицата, на всяко листенце, на всеки храст се криеше в ароматите, които излъчваха те, вселена, съдържаща гигантска информация за съзиданието. Невероятно сила се вля в краката му. Чувстваше, че може да тича вечно. Зрението му се изостри стократно. Можеше да види точиците на гърба на мравката, пълзяща в прахта, да проследи пътя на всеки лъч светлина. Едва тогава Иън осъзна, че тича на четири крака, че беше куче или вълк, или някаква смесица от двете, а редом до него тичаше подобно създание, което носеше раницата му в зъбите си. Едва тогава се убеди напълно, че все още е затворен в Центъра за психична грижа на клиниката в Минеаполис и че сигурно е в усмирителна риза в някоя стая.

Потънаха в гъстата, тъмна мъгла. Иън откри, че може да вижда през нея — до огрените от слънцето сгради и коли от другата страна. Можеше да вижда и *брухос*, които пътуваха с нея. Те приличаха на парченца от незавършена или изпочупена мозайка, мрачно тъжни, като че ли част от душата им бе останала някъде другаде, когато бяха умрели. Повечето от тях бяха в мрачни, гневни цветове — кърваво червени, убийствено лилави, изгарящо оранжеви. Мъглата беше все така близко до тях, но не ги докосваше. Напяването изпълваше черепа му, извисяваше се и затихваше, зловещо, болезнено. *Намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото, бъди тялото.* Но той тичаше без никакво усилие. Дробовете му не се напрягаха, сърцето му не се

изморяваше. Вятърът блъскаше право в очите му, но не го притесняваше. Вкусваше историята на *брухос* във въздуха... Гигантското познание за един цял нов свят, за който не бе подозирал, се изля наведнъж в него. После вече бяха от другата страна на мъглата, слънцето грееше, животът си продължаваше съвсем нормално.

Те тичаха и тичаха, докато стигнаха до малък черен камион, паркиран на пуста улица. Вайра пусна раницата на Иън и за миг се преобрази от куче в човек, после докосна рамото на Иън.

— Ще бъдеш много ядосан.

Болката този път беше минимална. Но нищо друго не беше. Лишен от новопридобитите си изключителни сетива, все още неосъзнаващ напълно какво се бе случило току-що и какво означаваше, Иън се нахвърли срещу Вайра, крещейки:

— Ти, изрод такъв, ти, скапан изрод, защо не ми каза истината?!

Двамата се строполиха на земята, претърколиха се, после Вайра го сграбчи и изви ръцете му назад.

— Това беше единственият начин да минем през мъглата.

— Разкарай се от мен, преди да те ухапя по рамото или... — изръмжа сърдито Иън и Вайра се отмести встрани. Иън се изправи и се отърси от прахта. — Повече ми харесваше като Номад.

Стана, грабна раницата си и влезе в камиона. Не знаеше защо бе толкова бесен — заради факта че Номад не беше просто любвеобилно куче, или защото бе лишен от изумителната сетивност, на която се бе насладил през тези кратки, скъпоценни мигове.

[1] Робърт Енсън Хайнлайн (1907–1988) — американски писател фантаст. Става дума за романа му „Странник в странна страна“. — Б.пр. ↑

[2] От исп. ез. — Аха, гладен си. — Б.пр. ↑

[3] От исп. ез. — Вкусно ли е? Превъзходно. — Б.пр. ↑

[4] Guaro — исп. ез. — хубавецо. — Б.пр. ↑

[5] Muchacho — исп. ез. — млади човече, момко — Б.пр. ↑

[6] Con Dios — Бог да е с вас. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Юни 2008 г.

От момента, в който самолетът се приземи в Кито, Доминика работеше непрестанно върху Дан Ернандес. Повиши нивото на адреналин в организма му, за да пребори ефектите от високото надморско равнище, на което се намираха, поигра си с хипофизната му жлеза, както и с хипоталамуса му, така че те да освободят повече ендорфини и да му въздействат успокояващо, убеди го да пие много вода.

След като той премина през имиграционните и митницата, го накара да наеме такси до града и услужливо му предложи името на малък хотел в новата част на Кито, в близост до ресторанти, интернет кафенета, книжарници — всичко, което щеше да му бъде познато и полезно. Когато Дан даде името на хотела на шофьора, тя най-накрая се отпусна и потърси Тес.

Нищо. Тъй като Тес и групичката ѝ имаха две седмици преднина, може би вече бяха на път за Есперанса. Колкото повече мислеше за това обаче, толкова този вариант ѝ се струваше по-малко възможен. Някоя местна туристическа агенция не предлагаше екскурзии и превоз дотам. Градът бе зачеркнат от туристическите дестилации преди години, когато три автобуси с чуждестранни туристи бяха нападнати от *брухос* на пътя южно от Рио Пало. Всичките осемдесет и двама души бяха получили мозъчен кръвоизлив и умряха на място.

Правителството, естествено, приписа вината на някакъв неизвестен вирус. Но хората в Еквадор знаеха истинската причина. От време на време някой предприемчив туроператор пренебрегваше легендите за *брухос* и организираше екскурзии до Есперанса. Обикновено след един или два курса човекът се убеждаваше, че идеята е била глупава — опасни пътища, нападения от страна на бандити и наркопласьори, търсеци лесни мишени. Туристите, които все пак успяваха да открият пътя, пътуваха с коли или местни автобуси — Бодега дел Сиело беше местният център, откъдето можеше да се стигне до всички краища на Еквадор. Чужденците най-често бяха

млади, на по двайсет-трийсет години, пътуваха по двойки или в малки компании. Тъй като обикновено бяха здрави, брухос ги приветстваха радушно като част от нарастващото население, от което можеха да се възползват и на чиито тела можеха да се насладят. Но принципно пътят до Есперанса оставаше добре пазена тайна, така че Доминика чувстваше, че Тес и малката ѝ групичка все още бяха в Кито и се опитваха да открият как да се доберат дотам.

Веднага след като Дан се регистрира в хубавия хотел, Доминика го подтикна да отиде до автобусната гара и да си купи билет до Отавало. Оттам щеше да стигне до Ибара и после до Есперанса. Но ендорфините вече бяха отслабнали, нивото на адреналин бе спаднало и той се чувстваше изтощен. Дан отказа да се поддаде на внушението ѝ. Свлече се на леглото под отворения прозорец и заспа на мига. Доминика направи някои дребни поправки в химичния състав на мозъка му, така че да спи по-дълго от обикновено, за да може да се измъкне от съзнанието му и да се върне, преди да се е събудил.

Когато мозъчните му вълни се забавиха достатъчно, тя излезе от него и веднага съжали за загубата на цветовете, на всички прекрасни човешки усещания, които тялото му ѝ позволяваше да изпитва. Но така ѝ беше по-лесно да открие информацията, която ѝ трябваше, да призове своя вид, да види хората по оживените улици на Кито, които бяха използвани от брухос. Не бяха много. Може би дузина в тази част на града. Обикновено в големите еквадорски градове бяха много повече. Това означаваше, че членовете на различните брухо племена бяха призвани у дома — може би от Рафаел? Или от Пърл?

Изпрати мислено въпрос към Рафаел и Пърл, после обиколи Кито надлъж и нашир, опитвайки да долови сигнала на Тес. Въпреки че сигналят ѝ не би трябвало да се повлияе от разстоянието, не успяваше да усети нищо. Да не би Тес да бе открила начин да го ограничи или заглуши? Може би ловецът на светлина, който бе попречил на Доминика да влезе в Танго Кий, го прикриваше по някакъв начин.

Насочи се с бясна скорост на север от Кито, следвайки маршрута на четирилентовата магистрала до Отавало. Тя я отведе до центъра на града, до изпълнения с хора площад, където туристи и местни се мотаеха сред купищата сергии с дрехи и сувенири, произведения на изкуството, бижута, кожени стоки.

Доминика не се чувстваше сигурна в местните, в приятелството, което нейният вид споделяше с тях през изминалите векове. Съпричастието и съвместната дейност не бяха характерни за *брухос* и в последните години това приятелство бе започнало да отслабва, да се пропуква, особено след като духовете започнаха да си търсят жертви все по на юг. Трябваше да бъде предпазлива на това място. Въпреки че отавало бяха миролюбив народ, те не се страхуваха от *брухос*, както повечето еквадорци.

Най-накрая улови сигнала, идващ от сграда в колониален стил, хотел „Експат“. Нетърпелива да види Тее, се приближи — и незабавно бе отблъсната назад. Това я шокира. Как беше възможно цяла сграда да бъде защитена? От какво?

— Изключително ниски честоти на вълните — каза Рафаел, като се появи вдясно от нея.

— Най-новата защита срещу нас — добави Пърл, изниквайки вляво.

— Откога е поставена тук?

— Не се знае — отвърна Рафаел. — Не сме били по тези места от известно време. Чухме за Бен, Ника. Много съжаляваме.

Тя оцени съболезнованието, въпреки че не бе особено искрено. Никой от тях двамата не харесваше особено Бен.

— Радвам се, че се чувстваш по-добре, Рафаел.

— Просто трябваше да осъзная границите на възможностите си. Чух, че си се провалила и не си успяла да откриеш мъжа.

Провалила си се. Той не натърти на думата, но Доминика знаеше, че намерението му бе такова.

— Никой не се е провалил, Рафаел. Ще го пипнем. И нея също.

— Обясни ми, Ника. Защо е толкова важно да ги убием, преди да завладеем града?

Доминика усети напрежението в гласа на Пърл и внезапно разбра, че Рафаел не бе дошъл, за да я подкрепи. Той се надяваше да прецени решителността ѝ, силите ѝ, мотивите ѝ и после да изманипулира тази информация така, че да я изкара слаба и неспособна да води племето. Не искаше просто да организират нападение над Есперанса. Възнамеряваше да я свали от лидерската ѝ позиция и да се обяви за крал на града на *брухос*, на страна или континент, обитаван изцяло от *техния* вид. Доминика се нахвърли

върху него, което беше малко странен акт, защото и двамата не бяха материални, нито дори във виртуалните си форми, но той усети промяната в енергийния баланс между тях, както само *брухос* можеха, с целия изблик на нейния гняв и разочарование.

— Спасих теб и Пърл, помагах ти, вярвах ти, издигнах те на висока позиция в племето, Рафаел. Сега ти искаш да ме свалиш. Така ли ми се отблагодаряваш?

Рафаел някак си изтегли енергията си от нейната, толкова внимателна и същевременно решителна маневра, че тя предположи, че я бе научил от срещите си с консултанта на племето, което означаваше само едно. Метежът в племето ѝ бе пуснал корени много надълбоко.

— Ти представляваш стария начин на живот, Доминика. Писна ни да правим нещата, следвайки този начин. Но знай, че градът е готов за защита срещу нападението на тази група за освобождение или някой друг враг. Свършихме своята част от работата.

След това се оттегли от общия поток на мислите им.

— Ти съгласна ли си с него, Пърл?

— Не. Терапията му с консултанта бе пълна катастрофа. Той не може да обсебва, за да убива, не може да взема тела и за секс, защото приемниците после ще получат кръвоизлив и пак ще умрат, и изобщо не може да функционира така, както се предполага да го правят *брухос*. Той е слаб. Гласувах да бъде изхвърлен от племето. Гласовете на другите бяха повече. Ние... аз и той вече не сме на едно мнение за нищо. Но мнозина вярват в него, вярват, че той символизира промяната.

— Колко по-точно е това „мнозина“?

— Мнозинството. Но ти имаш верни последователи, такива, които смятат, че ловците на светлина наистина кроят нещо, че само ти виждаш по-голямата картина. Те мислят, че Рафаел е обикновен демагог. В момента привържениците ти са по-силни, но не и по брой.

— А ти в какво вярваш, Пърл?

Взираха се една в друга като сестри, които имаха различни страсти и копнежи, но по-дълбоката им връзка, някакъв вид духовна ДНК, бе непокътната.

— Какво казваха напоследък хората? Че мъжете са от Марс, а жените — от Венера? Живи или мъртви, тази истина пак важи. Да направим това, за което сме дошли тук.

Просто така Пърл насочи вниманието си към хората по улицата, а Доминика изпрати призив към привържениците си да обградят сградата с мъгла.

— Какво ще кажеш за тях? — Пърл посочи двойка туристки. — Изглежда, че са част от група. Струват ми се безобидни.

И прекалено затлъстели. Това означаваше запушени артерии, диабет, артрит. Но тя само щеше да заеме тялото, не възнамеряваше да живее дълго в него.

— Да го направим.

Доминика и Пърл застанаха зад жените, после се плъзнаха неусетно в тях.

— Усети ли това, скъпа? — каза провлачено едната жена. — Божке, сякаш умрях и някой се разходи по гроба ми.

— Мен ме побиха студени тръпки — добави другата жена.

Лили и Сесилия, сестри от Вирджиния. За пръв път бяха в Южна Америка, за тях това бе диво приключение и очакваха да им се случат всякакви странни неща. Тялото на Лили бе в лоша форма — в ставите ѝ вече се бе настанил артрит, имаше ранна фаза на дивертикулит и скоро май щеше да ѝ се наложи да си направи сърдечна операция, защото две от артериите бяха запушени осемдесет процента. Приемаше толкова много лекарства, че химичният баланс на кръвта ѝ бе напълно прецакан.

— Трябва да пишкам — Лили махна с ръка към хотела. — Да видим дали ще ни пуснат да ползваме тоалетната.

Доминика чувстваше, че Пърл прави същото като нея — разпръсва същността си в клетките на жената. Испита обаче леко притеснение, когато Лили доближи входната врата. Настрои се да реагира незабавно, ако приемникът ѝ проявеше някаква неочаквана физическа реакция — повръщане, гадене, кървене. Но жената мина през вратата необезпокоявана от нищо и влезе в сградата. Доминика усети съвсем леко чувство на дискомфорт. Тлъстаците на Лили я предпазваха.

Във фойето на хотела от високоговорителя се носеше гласът на Боб Дилън. Война, промяна, сърдечна болка, всички теми от шейсетте, които бяха все така актуални и днес. На крака за Дилън. Доминика се надяваше, че когато той починеше, щеше да дойде в нейното племе. Но не разчиташе много на това.

— Добро утро, дами! С какво да ви помогна? — попита млада жена на рецепцията.

— Съкровище, може ли да ползваме тоалетната ви? — отвърна Лили, все така провлачено и гърлено.

— Разбира се. Право напред през трапезарията и по коридора. Пада се вдясно.

— Момент, моля — каза по-възрастна жена, която дойде до бюрото на рецепцията. Слаба, нисичка, с посивяла коса, около седемдесетте, с прозрачно сини като лед очи. — Съжалявам, но тоалетните са само за гости на хотела.

Усмивката на Лили изчезна.

— А може ли да попитам коя сте вие, скъпа?

— Ким Екърт. Собственичката.

По-младата жена се намеси:

— Мамо, всичко е наред. Те са просто туристки.

— Не можеш да си сигурна — отсече рязко Ким.

Лили се наведе над ръба на рецепцията.

— Мисис Екърт, не искам да нахалствам, но как вашите гости ви уверяват, че не са това, от което очевидно се страхувате?

Доминика реши, че хареса Лили от Вирджиния. Много енергия и старомодна американска дързост. Изобщо не ѝ се налагаше да я притиска да върши тези неща.

— Аз... не знам точно.

— Добре. Ще платим за стая за една вечер и ще ползваме тоалетната.

— Ама че глупост — измърмори Сесилия. — Няма да платя шейсет долара, за да ползвам тоалетна.

— Права си. Ще платиш само трийсет — каза Лили и извади три двайсетачки на рецепцията. — Ще ми ги върнеш после, Сесилия. Или не. Знам само, че няма да пикая в някоя отвратителна химическа кочина. Сега, мисис Екърт, може ли да ползваме тоалетната?

— Предполагам, че да...

— Чудесно — Лили побутна сестра си. — Към тоалетната.

Докато сестрите вървяха по коридора, Доминика изпита странна симпатия към Лили — и към двете. Великодушно се зае за работа — освободи задръстените сърдечни артерии на Лили, разкара артритата от ставите ѝ, в червата ѝ имаше някакви притеснителни торбички, от

които също се отърва. После си поигра малко и с химичния баланс на мозъка ѝ, за да може сама да регулира апетита си, когато сяда на масата.

— Какъв ѝ беше проблемът на тази жена? — каза Лили, когато тя и сестра ѝ влязоха в тоалетната.

— Кой да ти каже, Лили. Огорчение от живота? Знаеш ли, сърцето вече не ме боли. И мигрената, за която ти казах? Май я няма. Напълно изчезна.

— И при мен става нещо, Тес. Ставите ми не ме болят. Мога да дишам спокойно, не се задъхвам. Мисля, че тази страна ни подхожда.

Когато излязоха от тоалетната няколко минути по-късно, все още обсъждаха колко добре се чувстват. Нямаха никаква представа, че са били обсебени от чужда енергия. Поне докато Доминика забеляза белокоса жена, седяща на маса, близо до прозореца. Тес Ливингстън. Кога ли ѝ беше побеляла косата? Може би в нощта, когато уби Бен? Малките откъсвания на живота.

Не виждаше майка ѝ, нито племенницата ѝ, само тази ужасна жена, която я бе заплашила и бе убила Бен в Кий Ларго. Тес четеше менюто и не спираше да разтърква китката си. Доминика подозираше, че белегът на ръката ѝ се активираше в присъствието на брукос. Нищо чудно, че бе подготвена за нейната и на Бен поява в онзи хотел.

Доминика тласна Лили да отиде до масата и да каже:

— Здравей, толкова ми е приятно да те видя отново.

Лили си пое силно дъх в мига, в който произнесе думите, и след това започна да пици. Доминика пое контрола над нея и ѝ попречи да каже още нещо. Но очевидно Тес нямаше нужда да чува нещо повече, за да разбере това, което вече знаеше, това, което парещата синина на нейната китка ѝ бе казала — че пред себе си виждаше брукос. Тя скочи на крака, хвърли се към Лили, сграбчи блузата на жената и я притекли рязко напред. Лице в лице, очи в очи просъска:

— Не можеш да ме изплашиш, не можеш да ме обсебиш, така че просто се разкарай, Доминика — после извика: — *Тя е една от тях, Ким, една от тях!*

Доминика дръпна тялото на Лили назад, но бе прекалено късно. Възрастната жена — Ким — прескочи бюрото на рецепцията като млада девойка и се спусна към Лили, размахвайки бухалка в ръце. Стовари я върху масата, наоколо се разхвърчаха счупени стъкла,

чиниите изпопадаха на пода. Лили отскочи встрани, но Доминика я принуди да изтръгне бухалката от ръцете на Ким и да я хвърли по най-близкия прозорец. Стъклото избухна, късове от него полетяха във въздуха, искрящи от ярката слънчева светлина, която се отразяваше за секунди в тях, и задейства някаква аларма. След миг целият хотел виеше като ранено животно.

После Лили скочи през счупения прозорец с новите си стави и с новите си излекувани сърце и дробове и се затича, следвана по петите от Сесилия, като не спираше да вика: „Бягай бързо, божичко, бягай...“

Докато с Ким разчистваха парчетата стъкло от пода, Тес от време на време поглеждаше към двете жени от другата страна на улицата. Те ръкомахаха във въздуха, сочеха към хотела и се опитваха да обяснят какво бе станало на местната полиция. По оградата като гарвани се бяха струпали любопитни зяпачи. Тес попита Ким:

— Какво ще кажеш на ченгетата?

— Истината. Те знаят за *брухос*. През последните десет години нападенията им зачестиха.

Тес, Лорън и Мади бяха последвали съвета на Люк и бяха започнали търсенето си от Отавало. Пристигнаха тук вчера следобед с автобус — двучасово пътуване по чудесната магистрала от Кито. Преди това бяха прекарвали седмица в Доминиканската република и още една в Кито. Това беше първият инцидент с *брухос*.

— Знаеше ли какви са, когато двете жени влязоха в хотела? — попита Тес.

— Усетих, че нещо не беше наред. Все пак те платиха шейсет долара, за да ползват тоалетната. Колко туристи биха направили това? Но, честно казано, откакто с теб говорихме за *брухос* предишната вечер, се чувствах неспокойна — очите на Ким се изпълниха с тревога. — Ако майка ти и племенницата ти бяха в стаята, щяха да бъдат обладани от духовете. Те не са защитени като теб — посочи ръката ѝ. — Това те предупреждава. Тази синина, белег, или каквото е там.

Да, каквото и да беше. Тес взе чантата си от съседната маса и пъкна ръка вътре.

— Ще погледнеш ли това, Ким? — извади снимката на Иън, която Люк ѝ бе изпратил и тя бе отпечатала на фотографска хартия, която значително бе подобрила качеството ѝ.

Ким я гледа дълго време, после повдигна очи. Изглеждаше разтърсена, но се опита да го прикрие с усмивка.

— Джордж Клуни. Ако дойде в Отавало, едва ли би отседнал в моя хотел. Жалко. Обичам филмите му — върна ѝ снимката.

Тес се изненада от реакцията ѝ, но реши да не се отказва.

— Мъжът е Иън Ритър. Според неговия син, Люк, Иън е отседнал тук преди четирийсет години. Позвънил е на Люк оттук. Той ми каза да започна търсенето си от това място. Даде ми името ти. През 1968 година Люк е дошъл в „Експат“, за да търси баща си, но Иън вече си е бил тръгнал. Можеш ли да ми кажеш къде е отишъл? Колко време е останал тук?

Ким изпразни пълната със стъкла лопатка в боклука, после погледна отново Тес, по лицето ѝ личеше, че се разкъсва от емоции.

— Защо? Защо искаш да знаеш?

Тес реши да бъде откровена.

— Защото преди шест месеца умрях и се влюбих в Иън, когато и двамата се озовахме по неизвестна причина в Есперанса. Знам колко налудничаво звучи, но...

Ким простена и се отпусна на най-близкия стол. Малките ѝ деликатни ръце се вкопчиха конвулсивно в облегалките.

— Мили боже... — прошепна тя.

Тес почисти изпочупените стъкълца от масата и седна срещу нея.

— Моля те, кажи ми какво знаеш.

— Мъча се от четирийсет години да разбера това — преплете пръстите на ръцете си и се загледа в побелелите си от натиска кокалчета. — Иън пристигна тук през май 1968 година след политическите размирици в Кито. Един от първите въпроси, които ми зададе, беше дали знам как да стигне до Есперанса. По онова време градът се смяташе за свещено място на индианците кечуа и почти никой не знаеше къде се намира. Кечуа могат да пазят добре своите тайни. Но още преди идването му те бяха разпратили информация до своите съплеменници в района и до всички, които общувахме с тях, че ако Иън Ритър от студената страна се появи, трябва да се свържем с Вайра, един от най-доверените приятели на кечуа, който живееше близо до Отавало. Нямах представа защо ги интересува този човек, но със съпруга ми бяхме гости тук и винаги сме уважавали вярванията и исканията на кечуа.

Вайра, шейпшифтърът.

Докато Ким говореше, един мъж излезе от кухнята и дойде до масата. Носеше зеленикави панталони и черна тениска, на която имаше дълъг надпис *Хоакин е тук. Кажу на Ким, че има поне още двайсет години. Или може да намери пътя до Есперанса и да изживеем безкрайността заедно.*

Ооо, помисли си Тес и отново насочи вниманието си към Ким, която в момента говореше за мъглата, покрила улиците на Отавало малко след пристигането на Вайра.

Със съпруга си били имали преживявания с мъглата, каза тя, затова, когато Вайра ѝ наредил всички в хотела да се скрият в стая без прозорци на най-горните етажи, веднага го послушала.

— Но няколко минути останах на балкона на покрива, откъдето се вижда във всички посоки, и наблюдавах приближаването на мъглата. Гледах как Иън и Вайра бягат през градината, за да излязат на пътя. Мъглата настъпваше към тях отвсякъде, но ниско по земята, така че все още ги виждах ясно. Видях как Вайра сграбчи Иън и... после на пътя имаше две кучета, които тичаха в мъглата. Или бяха два вълка. Или някаква смесица, не знам. Но те бяха променили формата си. Щом видях това, осъзнах, че трябва да преосмисля всичко, в което бях вярвала досега. Всичко, което бях смятала за истина в този свят. Така че прекарах следващите четирийсет години от живота си, правейки точно това.

Овладей се, не чуваш нищо по-странно от всичко, което си случи досега. Но какво, по дяволите, означаваше? Дали Иън бе като Вайра?

— Виждала ли си някой от тях оттогава?

— Не. А после отвориха Есперанса за туристите и онези кечуа, с които общувам, вече не говорят за града като за свое свещено място.

Сега Хоакин застана до стола на Ким и размаха ръце като съдия на спортен мач, настояващ за прекъсване. Думите на тениската му се бяха променили. *Кажу ѝ, че началникът на полицията идва насам. Трябва да му покаже следата на китката си. Той също има такава.*

— Тъъ, Ким, съпругът ти Хоакин ли се е казал?

Ким погледна изненадано.

— Да, но как...

— Стои точно зад теб.

Никакво рязко обръщане назад. Никакво изперкване. Никакви сълзи. Вместо това тя се наведе напред с широко отворени и искрящи очи, пълни с надежда.

— Той беше португалец, много мистичен човек. Не видя това, което аз бях видяла в онзи ден, но ми повярва без проблем. Преди осем години тръгна за Есперанса. Така и не се върна. Откриха тялото му в планините. Попитай го какво е станало.

Тес погледна към Хоакин. *Добре, приятелю, чу я. Какво е станало?*

Хоакин докосна нежно жена си по гърба. Тя трепна, сякаш бе усетила допира на призрачните му ръце. Ново послание се появи на тениската. *Засада от брухос, южно от Тулкан. Избягах, загубих се, покъсно бях убит от колумбийски наркопласъори.*

Когато преминах отвъд, Вайра ме чакаше. Присъединих се към ловците на светлина.

Тес прочете надписа на глас. Ким бе събрала длани като за молитва, върховете на пръстите ѝ докосваха брадичката ѝ, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Трябва да се махнем всички оттук. И бързо.

Две ченгета влязоха в хотела и Ким се запъти към рецепцията, за да поговори с тях. Тес отиде при майка си, която събираше стъклата в другия край на трапезарията.

— Събери багажа ни. Тръгваме.

— Как? Навън се спуска мъгла, Тес.

— Не знам как, но трябва да го направим. — Тес кимна с глава към Мади, която също метеше изпочупените стъкла от прозореца, тананикайки си нещо, което само тя чуваше от слушалките на айпода си. Музиката също можеше да бъде убежище. — Двете опаковайте багажа ни, аз ще оправя сметката.

— Добре.

Ким идваше насам с единия от полицаите, очевидно индианец отавало по произход, възрастен мъж с почти напълно побеляла плитка.

— Тес, това е Енрике Висенте, началникът на полицията в Отавало. Той ще изведе теб и семейството ти безопасно от града.

— Можем да си платим — каза Тес. — Но как ще го направите?

— Брухос обикновено не обсебват хора в Отавало, освен ако ние не се съгласим. А днес не сме се съгласявали на това. Затова взеха

телата на тези две американски туристки — усмихна се леко, нервно. — Със сина ми ще ви изведем от града. Ще бъде по-добре, ако носите шапки, които покриват лицата ви. И може би шалове като онези, с които се замягат нашите жени.

— Ще ви бъда признателна за всяка помощ — каза Тес.

— Моля ви, разберете... Ние не правим това от съчувствие към вас. Правим го, защото колкото по-бързо си тръгнете, толкова по-скоро мирът и спокойствието ще се върнат в Отавало.

Поне беше честен, помисли си Тес.

Ким каза:

— Енрике, ако можеш да докараш колата си до задната врата, те могат излезат през градината. Ще донеса шапки и шалове.

Когато Ким си тръгна, погледът на Енрике се спря на китката на Тес.

— Този белег на ръката ви, сеньорита... Мога ли да попитам откъде ви е?

Като клеймото на Юда.

— А, да... Един *брухо* ме сграбчи за ръката.

Енрике се намръщи.

— Но *брухос* не оставят такива следи във физическия свят.

Тя си спомни за посланието на Хоакин.

— А вие откъде знаете?

Мъжът навис левия си ръкав и й показа подобен, по-малък белег в горната част на ръката си.

— Когато бях млад, конят ми ме хвърли на земята. Ударих главата си и се озовах в гъста мъгла, пред някаква бодега. Един мъж ме сграбчи и ми каза да се махам, че не съм добре дошъл там. Това ме разтърси толкова силно, че се събудих — лежах по гръб на полето, където конят ми ме бе изхвърлил. Оттогава имам този белег.

— Мястото... Бодега дел Сиело ли беше?

Началникът на полицията се прекръсти бързо по челото.

-*Si, dios mios*. Вие сте първият човек, когото срещам със същия белег.

— Вашият понякога боли ли ви или ви пари? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не. Но ми казаха, че ме защитава от *брухос*, че те няма — или по-скоро, не могат — да обсебят човек с такъв белег.

— Но те могат да обсебят хората, които обичате — Тес изговори думите бавно, с почти пресипнал глас.

— Със сина ми няма да позволим нищо лошо да се случи на вас и семейството ви, сеньорита. За мен е чест да помогна на човек, който носи такъв белег.

Петнайсет минути по-късно трите бяха облечени в традиционните за жените отавало дрехи — бели блузи, сини поли и шалове. Въпреки че жените обикновено не носеха шапки, Ким им даде да сложат на главите си три меки шапки, тип федора.

— Чувствам се като Индиана Джоунс — Мади намести шапката си ниско над челото си. — Трябва ми само един камшик.

— Дори Индиана Джоунс ще се затрудни с брухос — каза Енрике с усмивка, но гласът му определено бе напрегнат. — Мъглата още не е стигнала до хотела. Тя сякаш... изчаква надолу по улицата.

— Това направо ме побърква — измърмори Лорън.

— Не го допускай, мамо. Те усещат страха.

Лорън преглътна тежко и стисна здраво дръжката на раницата си.

— Добре, да тръгваме, за да нямам време да мисля прекалено много за това.

Напуснаха хотела тичешком в колонка по един, Енрике начело, а Ким завършваше групичката. Освен шумоленето на техните стъпки по тревата, ароматният въздух беше притеснително тих, сякаш целият град бе притаил дъх. Ръката на Тес я болеше, но все още не пареше. На вратата прегърнаха Ким, после Енрике повдигна резето и те се втурнаха към колата, сребрист мустанг с чудовищен двигател, който ръмжеше силно. Тес, Лорън и Мади се вмъкнаха на задната седалка, Енрике седна на мястото до шофьора. Преди да затвори докрай вратата, хлапето зад волана натисна педала за газта и мустангът потегли с бясна скорост.

— Това е синът ми, Камило — провикна се Енрике. — Кара като Марио Андreti. *Vamonos!* Да тръгваме. Бързо, по-бързо!

Мустангът летеше по пътя, зави рязко надясно, гумите изсвистяха и във въздуха зад тях се вдигнаха облаци прах, разхвърча се чакъл. Излязоха на магистралата. В огледалото за обратно гледане Тес виждаше мъглата, която ги настигаше, все по-плътна и мрачна. Дали имаха шанс да надбягат тази гадост? Нямаше представа, но Камило

очевидно се опитваше. Стрелката на скоростомера показваше вече над 160 километра в час.

— Продължава да ни следва — момчето звучеше ужасено. — Какво искаш да направя, *рара*?

— Карай по-бързо — Енрике махаше като обезумял с ръцете си. — Още шест-седем километра, после завий наляво. Няма да доближат старото място на Вайра.

След шест километра и половина Камило зави наляво толкова остро, че караше почти само на две гуми, и продължи по черен път, отстрани на който имаше ниви, а в далечината напред се виждаше гъста гора.

Мъглата също зави. Но като че ли не се движеше така бързо, както преди, помисли си Тес. Енрике говореше с някого по телефона, редейки в бърз порой думи на испански, после млъкна, за да чуе другия човек, а след това затвори телефона си, размаха отново ръка напред и започна да дава указания на сина си.

Камило зави надясно, мустангът мина право през телената ограда, която разделяше полето от пътя, отнесе няколко дървени кола и се понесе напред, подплашвайки табун коне и шест-седем ламы, които пасяха във високата трева. Зави остро зад някаква плевня, заби се в канавката, после ускори отново по кална пътечка, която водеше в гъсталака. Клоните се удряха отстрани по колата, дращеха бронята, после дърветата свършиха и те стигнаха до равно място на върха на хълма. В центъра му ги чакаше хеликоптер, чиито перки се въртяха бавно.

Камило наби спирачки, вратите се отвориха и всички изпопадаха навън, кашляйки от облаците прах, които се бяха вдигнали край тях. Пилотът ги прикани с ръка да се качат и петимата се затичаха към хеликоптера. След като влязоха вътре, Енрике затвори вратата, мъжът им обърна гръб и се настани на мястото си. Пилотски наушници, гологлав, тъмни очила. Тес внезапно си го припомни: Татуирания мъж, Ед Грейнджър.

— Тес, за малко да не те позная с тази бяла коса — опита се да надвика шума на витлата той. — Радвам се да те видя отново. Пригответе се, приятели. Малко ще ни пораздруса.

После витлата се завъртяха по-бързо, двигателят забръмча и хеликоптерът се вдигна във въздуха.

Точно преди Доминика да влезе отново в тялото на Дан Ернандес, Пърл се появи с информация, която я ужаси. Тес и спътничките ѝ били спасени от Ед Грейнджър, който се притекъл на помощ с хеликоптер. Доминика се съмняваше, че Ед ще ги отведе в Есперанса — топографията на мястото правеше полетите много рисковани, въздушните условия за полети не бяха благоприятни толкова нависоко. Но дори и да го направеше, нейното племе щеше да ги нападне веднага щом се приземяха. Вероятно щеше да ги закара до Ибара, най-големия град в района северно от Отавало, или пък в Тулкан, най-отдалечения град по северната граница на Еквадор. Оттам сигурно щяха да вземат кола и да се отправят към Рио Пало, към град Дорадо, а защо не и до Бодега дел Сиело...

А после? Не беше сигурна. Не вярваше този път дрънчащият автобус, каран от Мануел Ортега, да е вариант, едва ли щяха да рискуват да използват каквото и да било превозно средство по този пуст път. Имаше прекалено много възможности за засада. Вероятно щом стигнеха близо до Рио Пало, хората от Есперанса щяха да ги пресрещнат и да ги охраняват, докато влязат в града. Мобилните телефони — когато въобще хващаха сигнал на тези височини — правеха живота много по-лесен.

Да, хората от Есперанса рядко напускаха града, защото навън остаряваха прекалено бързо. Когато го правеха, бе само за кратки пътувания за провизии, за събиране на информация, на посещения при семействата си в други страни или на спасителни операции — като последната малка експедиция на Ед Грейнджър. *Пълен идиот. Градът е наш. Майната им на ловците и на тъпата група за освобождение. Майната му и на Рафаел. Майната им на всички.* Но и в мига, в който си го помисли, дълбокият ужас продължаваше да я стиска за гърлото. Може би вече беше прекалено късно, може би брукос вече бяха загубили не само Есперанса, но и цялата битка и всички те щяха да бъдат унищожени завинаги.

— Пърл, нареди на най-доверените си последователи да обсебят всяко тяло, което успеят — каза тя. — Планът ни се промени. Трябва да подготвим защитата си срещу бъдещото нападение — а такава ще има, така че е време да завземем града. Рафаел ще бъде доволен.

— Сигурна ли си, че го искаш, Ника? Не мислиш ли вече, че ловците на светлина ще се намесят?

— Може би ще го направят. Но не мисля, че са достатъчно на брой, за да се бият с нас. Затова ще спрем източниците на енергия на града и ще го изолираме. Ще обсебим всеки, когото можем. Време е да си върнем Есперанса. Дали Иън в своето време е стигнал до града?

— Не. Чух обаче, че някой му е помогнал и нашите са го изгубили.

— Кой му е помогнал?

— Вайра.

От всички имена, които можеше да чуе, това направо потресе Доминика. Вайра? Отново? И откога шейпшифтърът можеше да пътува във времето? Как и кога бе получил тази способност?

— Това е невъзможно. Откъде разбра за името?

— Беше съобщено от духовете, които преследваха Иън Ритър.

— Пърл, предай на Рафаел новите ми указания. После отведи една група в 1968 година. Намерете Вайра и американеца. Трябва да ми ги доведете. Те са само двама мъже, ще можете да заловите двама мъже, нали?

После се плъзна в Дан и размести химичния баланс на мозъка му, за да го накара да се събуди. Очите му се отвориха и тя вече можеше да вижда през тях. Усети, че Пърл е изчезнала. *Сега ще вземеш под наем кола, Дан и ще караш много бързо, много дълго време. Събери си нещата.*

— По дяволите, колко съм спал? — Дан потърка лицето си с дланите си.

Искаш ли да намериш Тес или не?

Той се изправи, огледа се из стаята, сигурен, че има още някой при него. Доминика реши, че го харесваше повече, когато просто се подчиняваше на нейните внушения. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да демонстрира какво щеше да се случи, ако не ѝ се подчинеше.

Е? — попита тя.

Дан нахълта в банята, вече напълно убеден, че е загубил разсъдъка си. Плисна студена вода в лицето си, приближи се до огледалото и се втренчи в отражението си.

— Сигурно съм ял нещо развалено.

Като изключим ефекта от разликата в надморското равнище, тялото ти е напълно здраво.

Той се отдръпна от мивката, сега бе доста изплашен и тя усещаше как паниката го заливаше на вълни. Доминика бързо намести хипофизната му жлеза, освободи поток ендорфини и след минути Дан започна да се успокоява и да си говори сам на себе си.

— Ей, човече, всичко е наред. Просто си замаян от височината. Пий много вода, отиди да хапнеш нещо.

Чудесно предложение. Ще си купиш нещо по пътя. Трябва да наемем бързо кола, за да имаме поне четири часа на пътя, преди да залезе слънцето. След като потеглим, ще се обадиш на Тес и ще се опитаме да я открием.

Дан се върна в стаята, прибра вещите си, провери дали батерията на телефона му е заредена, после набра номера на Тес. Отговори му гласова поща и той остави съобщение, после излезе и оправи сметката в хотела си. Доминика го упъти към агенция за даване наколи под наем и трийсет минути по-късно вече бяха на пътя. Дан спря веднъж в крайпътно магазинче, за да си купи вода и вегетариански сандвич. Стигнаха в Ибара в два и половина следобед. В шест часа щеше да се стъмни, а тъй като се намираха на практика на екватора, слънцето нямаше да изгрее в следващите дванайсет часа. Прекалено дълго. Трябваше да го качи в по-високата част на планините преди това.

Подтикна го да влезе в един голям магазин в Ибара и да си купи всичко необходимо, за да може да си готви и да яде по пътя и да спи в колата си. Доволна от собствения си план, Доминика се разпръсна из клетките му, където можеше да помисли на спокойствие за Вайра и за това колко дълбоко бе предателството му към нея този път.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Май 1968/юни 2008 г.

Камионът се изкачваше упорито в планините край Отавало. Ушите на Иън бучаха на всеки няколкостотин метра, но иначе височината не го притесняваше. Пътят обаче, да. Изпъстрен с дупки, предимно кал и камъни, използван най-вече от товарни магарета и дървени каруци, каквито подминаваха от време на време. Притесняваше се, че следващата дупка, през която щяха да минат, щеше да обърне камиона, да спуска гума, да счупи полуос, гърне или нещо друго.

Иън изля вода върху една кърпа и почисти внимателно ръцете си с нея. Те бяха целите надраскани и изранени от камъните, клоните и тръните, и бог знае още какво, с което се бе сблъскал, докато тичаше като куче. *Куче*. Да, беше все едно колко пъти щеше да го повтори, едва ли можеше да осмисли и да преглътне преживяното преди малко по някакъв лесно смилаем начин.

Освежаващият, приятно ухаещ на планина въздух влизаше през отворените прозорци. Радиото бе пуснато, музиката се появяваше и изчезваше заради планинския терен и лошия обхват. Вайра понякога си тананикаше или пък просто стискаше по-силно волана на камиона. Бяха разменили едва няколко думи, откакто бяха напуснали Отавало преди часове. Най-накрая Иън наруши неловката ситуация.

— Ед Грейнджър или Хуанито, не помня ясно, ми каза, че преди си тичал с *брухос*. Вярно ли е?

— Помниш това? Помниш тях? — Вайра се извърна към Иън; погледът му бе напрегнат, очите му бяха със същия бледозелен цвят като очите на Номад.

— Да, помня това.

— Интересно. Тес не помнеше нищо месеци наред.

— *Видял си я?*

— Не. Чух от други.

— Какво друго си чул? — *Тя помни ли ме?* — Тя опитва ли да се върне?

— На път за насам е, заедно с майка си и племенницата си, но *брухос* го знаят и са след нея. Преследват я, както преследват и теб.

— Как е възможно да си тук? Видяхме те за пръв път пред бодегата през 2008 година.

— Имам способности да се придвижвам във времето, макар и ограничени.

— Като Номад?

— И в двете форми. Но предпочитам формата на Номад. Тя е по-чиста, по-проста и с нея притежавам много по-богати сетивни усещания.

— А какво си, куче или вълк?

— И двете. Шейпшифтърът, който ме ухапа, бе наполовина вълк, така че предполагам, че това ме прави четвърт вълк. Или нещо друго. Все едно. Хибрид съм.

Заклучи ме, заклучи ме в тиха стая...

— Все още ли съм затворен в онази лудница?

Вайра се разсмя.

— Спокойно, нищо ти няма. Просто попадна в много стара история и сега си неразривно свързан с нея. Ти си един от хората, от които зависи как ще продължи, как ще се развие или ще приключи.

— Не отговори на въпроса ми. За това дали си тичал заедно с гладните духове?

— Веднъж, преди много години.

— Колко много?

— Преди стотици. Аз съм последният от своя вид.

Иън усети самотата и отчаянието, които отекнаха в гласа му, и реши, че не иска да навлиза по-надълбоко.

— Кога си роден?

Вайра се усмихна, сякаш нещо го беше развеселило.

— Как си с историята, Иън? Роден съм в същата година, в която Томас Бекет бе назначен за архиепископ на Кентърбъри.

Бекет? Иън почти се задави, когато осмисли думите му. Краят на дванайсети век?

— 1162 година, за да сме по-точни. Когато бях на осемнайсет, бях ухапан от шейпшифтър в английската провинция, създание, което бе отчасти вълк, отчасти куче, отчасти легенда. В Испания, през петнайсети век, бях убит, защото бащата на жената, която обичах, ме

мразеше. Пристигнах в Есперанса, когато още беше нефизическо място. Но тъй като бях шейпшифтър, различен от всичко, което Есперанса познаваше, станах част от нейната същност и познание и ѝ помогнах да разшири владенията си, да се пренесе и във физическото измерение. Благодарение на това, което съм, аз самият станах отново физическо създание, когато и Есперанса се появи в този свят.

— Нещо като Лазар — отбеляза Иън.

— Лазар, но без религията. Точно сега Есперанса се е разпростряла в много времена и измерения на съзнанието. Въпреки че е физическо място, тя е запазила част от свойствата, които притежаваше, когато не беше. Това е неразривно свързано с нейната магия — и с нейното проклятие. Затова *брухос* могат да причиняват толкова щети в Есперанса, затова хората от града можеха да общуват с теб и Тес, когато не бяхте физически същества. Затова аз продължавам да живея. Това е и причината за фактора нестарееене.

Нямаше никакво значение, че думите му подсказваха наличието на умствено разстройство, и то толкова тежко, че дори електрошок или огромни дози „Торазин“ едва ли щяха да бъдат от полза на този тип. Иън му вярваше. Беше видял ефекта от неостаряването при Сара.

— И затова повечето хора не си тръгват от Есперанса.

— Именно. Изборът пред тях е пределно ясен — да се борят с *брухос* или да рискуват да остарееят бързо и да умрат скоро след като напуснат града.

— От това, което си спомням, те като че ли не се борят много; май най-вече се крият.

— Те не знаят как да се борят срещу *брухос*. През последните седем-осем години само се защитаваха. Затова духовете станаха нагли. Обсебват хора и в други градове, тероризират цели общности. В 2008 година мнозина смятат, че появата на първите *междинни* от петстотин години насам е знак, че се надига общонационално въстание срещу *брухос*, водено от група хора, загубили близките и любимите си заради тях. Те са десетки хиляди души. Имаме нужда от още хора. Имаме нужда от армия. Когато бунтът избухне, ролята на физическите помощници ще е изключително важна.

— Какво представлява физическият помощник?

— Помниш ли нещо за ловците на светлина?

— Само израза. Какво са?

— Еволюирали души. Ловците задействат събитията. Но могат да направят само това. Те не са богове, Иън, и нямат физическа форма. В момента единствените физически помощници, които имат, сме аз, Ед Грейнджър, Сара Уелс, Хуанито Карденас и още неколцина в близост до Есперанса. Това не е достатъчно. Всеки ден, някъде в света през 2008 година — и в по-ранните десетилетия — се случват катастрофи, водят се войни, има мъчения, цели народи страдат от болести, фанатизъм и глад. Всеки ден хиляди души в преход се нуждаят от напътствие, от помощ, от посока. Ловците на светлина са разпръснати по целия свят и не могат ефективно да се борят с брукос. Те ни надвишават многократно по численост. А и никой от физическите помощници на ловците не може да прави това, което ти можеш сега — да общуваш с мъртвите и с умиращите, да им предлагаш помощ, която обикновено е във възможностите единствено на ловците. За да спечелим тази война срещу брукос, имаме нужда от повече физически помощници като теб, Иън, които могат да помагат на междинните души. Ти самият си бил такъв преди и разбираш света, в който им предстои да встъпят.

— Разбирам? — Иън се разсмя, но дори на него смехът му прозвуча уплашено и отчаяно. — Не разбирам *нищичко* от това, което ми се случва, от мига, в който се пробудих в онази болнична стая. И само за уточнение, отношенията ми с мъртвите досега са били доста жалки. Чернокож възрастен мъж, който беше сърдечноболен, и семейство от четирима души в Кито. Задавах ми въпроси, на които не знаех как да отговоря, Вайра. И двата пъти после изчезнаха някъде. Преминаха. В Кито някакво странно кълбо светлина ги погълна.

— Странно кълбо светлина — Вайра се усмихна на сравнението. — Ще пропусна това. Всъщност бяха група ловци на светлина. И само за уточнение, Иън, онзи възрастен чернокож от болницата? В момента работи в 1994 година, в Руанда, по време на геноцида, в който екстремистката армия на хуту изби повече от осемстотин хиляди души, основно тутси, а безброй други бяха ранени и измъчвани. А семейството от четирима, за което каза? Скоро ще бъдат разпределени в Индонезия, декември 2004 година, когато стана земетресение от 9.3 скалата по Рихтер. Земетресението предизвика цунами, което премина през единайсет страни и погуби почти триста хиляди души. Малкото момче е надарен емпат. В нейното време Тес помогна на няколко души

при пътен инцидент — сега те работят в Дарфур през 2006 година, където сушата, гладът, болестите и свръхнаселението доведоха до хуманитарна криза, в която умряха половин милион души и досега всяка година в този район продължават да умират повече от сто хиляди души от глад. Но имаме нужда от хора от физическия свят, които могат незабавно да помагат на душите в преходната фаза, които...

— Спри — прекъсна го Иън. — Моля те. — Внезапно му стана зле, почувства, че му се повдига, точно както в онези последни часове в Есперанса. Разбираше това, което му казваше Вайра, но просто не можеше да понесе повече. — Ще повърна.

Вайра отби встрани на пътя и наби спирачки. Иън изскочи навън и се затича към близките дървета, където се свлече на колене и повърна. Зарови пръсти в меката земя, вдиша плодородния ѝ мирис и усети с цялото си същество значимостта на по-голямата картина, плана, който ловците бяха задвижили.

Зад гърба му Вайра каза:

— Гаденето вероятно е резултат от твоето... преживяване *като...* хибрид.

Иън вдигна глава и издиша дълбоко.

— А може да е реакция на начина, по който всички вие използвате мен и Тес. Позволихте ни да дойдем като междинни души в Есперанса с надеждата, че ще оцелеем при обратното ни пътуване до телата ни и ще се върнем в града, а това ще насърчи местните хора да въстанат срещу тиранията на *брухос*. Направихте го, за да *започнете война* между живите и мъртвите. А втората сюжетна линия в плана ви е, че сте се надявали моите и на Тес преживявания — нашата смърт, да бъде по-точен — да ни позволят да общуваме с... душите в преход и да станем първите от новите ви човешки помощници, които ще поемат някои от задълженията на ловците на светлина. Доста умно, Вайра. — Изправи се на крака. — Хрумвало ли ви е някога, че вашата битка с тези *брухос* не е нашата битка? Хрумвало ли ви е някога, че може би не искаме тази работа? Че може би не би трябвало да се намесвате в живота ни? Имах живот. Професия. Връзка. А ти и онези ловци на светлина прецакахте всичко.

Вайра не отрече нищо. Просто каза:

— Но така никога нямаше да срещнеш Тес.

Иън се вбеси, че гласът на Вайра остана спокоен, невъзмутим.

— След като сме разделени от четирийсет години, може би не е трябвало да я срещам.

— Не сме предполагали, че двамата ще се влюбите, Иън. Това беше бонус. Това даде и на двама ви мощен стимул да оцелеете във физическия свят и да си спомните какво се е случило.

— Говориш за нас с Тес сякаш сме някакъв метафизичен експеримент. Така че, забрави, *tuchacho*.

Вайра не изглеждаше разстроен, нито разочарован.

— Виж, бащата на Тес, Чарли, знаеше, че има голяма вероятност да бъде простреляна по време на работа, затова направи така, че тя да може да дойде в Есперанса, единственото място, където можеше да открие нови сили и воля в себе си, за да се върне към живота. Той, освен това, знаеше, че тя притежава качествата, които са нужни на един помощник — силно чувство за справедливост, за добро и лошо, определени по-скоро от собственото съзнание, а не от религиозни убеждения или догми, нужда да служи на кауза по-голяма от самата нея, огромно сърце, способно да обича и да изпитва състрадание към другите. Чар ли искаше и втори човек със сходни качества и аз предложих теб.

— Откъде, по дяволите, си знаел нещо за мен?

Вайра се поколеба. Слънчевата светлина и сенките се редуваха по лицето му и променяха очертанията му. Прокара пръсти през косата си, закрачи нервно напред-назад.

— Бях в групата с ловците на светлина, които помогнаха на баща ти, когато той умря. Самоубийствата винаги изискват особено внимание. Бях любопитен как неговата смърт ще ти повлияе, в какъв човек ще се превърнеш, затова те наглеждах през годините. Твоята вътрешна нужда да докажеш на баща си, че е грешал за теб, те подтикна да пишеш по социални и културни теми. Това ти помогна да формираш в себе си социално съзнание и те възнагради с наградата „Пулицър“ на двайсет и осем години за разследването ти на изнасилването и убийството на чернокожа жена. Това те доведе до...

— Знам историята си. Само защото си жив от няколкостотин години това не ти дава право да се опитваш да ме анализираш. Вече определено ми лазиш по нервите, Вайра, и не разбирам какво, по дяволите, е искал да направи Чарли, като се е опитвал да моделира съдбата на дъщеря си от отвъдното?

Изражението на Вайра внезапно се промени.

— Движи се бързо, *tuchacho* — заговори тихо. — Мъгла. В гората зад теб.

Иън погледна назад. Ивици мъгла пълзяха по земята през дърветата и храстите, понесоха се към по-ниските клони, където изглежда, че започваха да пърхат като ято бели птици. Иън вече чуваше тихия, подмамващ звук като от палмови листа, влачени по паважа. После някакъв похотлив шепот изпълни въздуха и бялата маса се спусна от дърветата, двойно по-висока отпреди, простряла се може би на около петстотин метра ширина, и напевът избухна във въздуха. *Намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото, бъди тялото.*

Иън се обърна и хукна след Вайра, сърцето му биеше бясно, кръвта пулсираше в ушите му, спомените от Сан Франциско оживяха в съзнанието му. Хвърли се в колата на мястото до шофьора, а Вайра излезе на пътя, гумите свистяха по камъните, вдигайки облаци прах. Мъглата навлезе през прахта, набираше скорост, нарастваше, докато в страничното огледало се виждаше само тя.

— Божичко, Вайра. Няма да успеем да избягаме!

Вайра погледна таблото, после натисна педала и забави скоростта на място, където пътят започваше да се спуска по стръмно нанадолнище.

— Вземи раницата си, Иън.

На Иън това никак не му се хареса.

— Просто го направи!

Гумите изскърцаха, двигателят изръмжа и Вайра зави рязко надясно. Камионът се заби в леката дървена ограда, на всички страни се разхвърчаха отломки като копия, после гумите се отлепиха от пътя и те внезапно се озоваха във въздуха. Двигателят заглъхна, въздухът свистеше покрай прозорците, слънчевата светлина избухна над полето отдолу. За момент сякаш се носеха по въздушните течения между небето и земята като един от гигантските кондори, които Иън бе виждал в Есперанса. После предницата на камиона се наведе надолу, полето под тях започна да се приближава ужасно бързо и Иън разбра, че ще умре.

Вайра праметна ръцете си през раменете му и го прегърна толкова силно, че той едва дишаше. Имаше чувството, че тялото му ще се срине, кожата и органите му се превръщаха в каша, костите и

клетките му се свиваха, очните му ябълки изхвърчаха от орбитите си. Беше сляп, глухи ням. После всичко изчезна.

Когато отново можеше да вижда, лежеше по гръб в някакво поле, около него полъхваше хладен вятър. Взя се в сумрачното небе, вслуша се в мелодията, носеща се някъде отдалече, подуши дим и храна от барбекю. *Какво се случи току-що?* Иън се надигна. След полето се простираше павиран път, по който фучаха коли — автобуси, ванове, камиони; виждаха се поредица цветни бетонни сгради. Някъде наблизо зазвънтя църковна камбана. Мрачните ѝ тонове отекнаха във вечерта, сред призрачната лунна светлина.

Той се изправи на крака, огледа се наоколо за Вайра и го видя свит на кълбо на стотина метра встрани, тялото му бе в някаква междинна фаза, между вълк и мъж, като творение от митовете. Гледката го очарова по странен начин, не можа да откъсне поглед, докато костите се огъваха, гръбнакът и главата се променяха и най-накрая черепът и лицето станаха човешки. Козината изчезна за един миг, появиха се човешка кожа и коса, крайниците и лапите бяха заменени с два крака и две ръце, опашката се прибра в тялото. Всичко се случи светкавично бързо, едно мигване и край. Когато Вайра погледна, към Иън се взираха очите с цвят на чай на Номад.

— Обясни ми — избухна Иън. — Моля те. Къде е камионът?

Шейпшифтърът приседна с видимо усилие, изтощението личеше в кръговете под очите му, в уморената бръчица в края на устата му, в лекото пукане на ставите му.

— Успокой се. Главата ме заболя от теб — изправи се бавно на крака и извади телефон от задния си джоб. — Мамка му. Няма сигнал. Да вървим. Трябва да намерим телефон, кола, оръжие.

Тръгнаха из полето и Иън попита:

— Къде сме?

— Село Пунтапрез... 2008 година.

— *Какво?!* Можеш ли да правиш такива неща? През цялото време си можел да ме пренесеш напред? Защо, по дяволите, си чакал?

Вайра продължаваше да върви надолу по хълма към града. Иън се впусна към него, дръпна го за ръката.

— Говори с мен.

— Добре, добре... — Той освободи ръката си от хватката на Иън. — Никога досега не съм го опитвал. Не знаех дали е възможно да

преведа някого с мен напред или назад във времето. Беше само вероятност. — После се ухили. — Но, виж, получи се. — Преметна ръка през раменете му. — А щом стигнахме дотук, значи половината битка е спечелена.

Иън не се чувстваше в толкова добро настроение като Вайра. Избута ръката му.

— Почакай малко. Синът ми ме чака в 1968 година. Как ще се свържа с него? Последния път, когато говорихме, той беше тръгнал за Кито.

Вайра не отговори веднага. На светлината от ярките нощни звезди чертите на лицето му изглеждаха повече вълчи, отколкото човешки, зъбите му бяха перлено бели, остри. Иън инстинктивно отстъпи назад, оставяйки повече разстояние помежду им. *Мамка му, ами ако ме ухапе? Ще се превърна ли в шейпшифтър?*

— Няма — каза мъжът от легендите, сякаш бе прочел мислите му. — Никога не съм го правил. Затова съм последният от своя вид. Ще измислим нещо за сина ти. Ще знам повече, когато стигнем до града. Но трябва да правиш каквото ти кажа, да следваш всичките ми инструкции. Познавам Доминика. Знам на какво е способна и тя ще ни намери.

След това продължи с бърза крачка напред, сякаш искаше да избяга от Иън, а той го последва, срамувайки се, че бе наранил чувствата му.

Дан шофираше, въпреки че вече се здрачаваше, беше пуснал диск в колата, пръстите му потупваха по волана в ритъма на музиката. Продължаваше да се тревожи за гласа, който бе чул по-рано в главата си, но Доминика го подтикна да пие повече вода и да изяде част от закуските, които беше купил. Направи някои промени в състава на кръвта му, за да го успокои. Искаше й се да можеше да направи същото за себе си.

Чувстваше се все по-нервна и не беше сигурна защо. Може би трябваше да излезе от Дан, за да проучи чувството. Но не смееше да го прави, докато той беше в съзнание. Не можеше да рискува да си възстанови спомените и да си възвърне контрола над действията си.

Когато стигнаха до едно пусто отклонение на пътя, тя упражни натиск върху пикочния му мехур, освободи още ендорфини и Дан отби встрани. Прозявайки се, излезе от колата и се изпика навън до нея, докато оглеждаше прекрасния пейзаж край себе си. Величествените вулканични върхове, стръмният склон, покрит с дървета, сребрилата лента на виещата се под него река. Погледна към часовника си, прозя се и се зачуди какво правеше тук, на километри от какъвто и да било град или село. Доминика бързо пресече съмненията му, като намести отново хипофизната му жлеза. Сега той едва държеше очите си отворени.

Накара го да извади ключа от стартера и да захвърли връзката край пътя. Сега, ако се събудеше преждевременно, нямаше да може да избяга с колата. Заличи спомените му за ключовете. Нямаше да помни, само това имаше значение. Побутна го да отиде до багажника, да извади оттам спалния чувал и да го разпъне на задната седалка. После Дан влезе в колата, пъкна се в чувала, закопча се догоре — като гъсеница в пашкул — и заспа. Доминика поработи по него, за да се подсигури, че ще спи непробудно няколко часа. После излезе плавно от съзнанието му и незабавно чу, че Пърл я вика. Откри я на края на близкото село.

— Ника, не бях сигурна, че ще ме чуеш — каза Пърл. — Открихме Вайра и Иън. Те спореха, на Иън явно му беше лошо. Проследихме ги, докато шофираха, и после се случи нещо... неочаквано. Вайра подкара камиона им към ръба на урва и той се разби в полето на стотина метра отдолу. Претърсихме останките, но не намерихме никаква следа от тях.

— Невъзможно. Сигурно не сте проверили навсякъде.

— Претърсихме района на десет километра от мястото. — Гласът ѝ беше леден. — *Изчезнали са.*

Дали Вайра би могъл да преведе човек със себе си през времето? Със сигурност не би могъл да го направи, докато колата му лети от ръба на пропастта към земята.

— Тогава значи трябва да отидем в Тулкан и да открием Тес и групичката ѝ.

— А Дан?

— Той ще спи с часове. Какви са новините от Рафаел?

— До изгрев-слънце целият град и околните села ще бъдат напълно под наш контрол. Без енергийни източници, пълна изолация. Смятаме, че групата за освобождение може да атакува по време на слънцестоеенето, на тържествата в чест на бог Пити.

Древният инкски бог на слънцето, помисли си Доминика.

— По-голямата част от племето вече мислят, че метежът е в пълен ход и Рафаел е иззел властта ти. Той не ги опровергава. За да задържиш позицията си на лидер, трябва да се обърнеш към племето и да направиш нещо впечатляващо, Ника, което ще засити глада им и ще утоли страстите им, нещо, което ще покаже силата ти.

— Оценявам честността ти. Имаш ли някакво предложение за тази впечатляваща демонстрация?

Пърл ѝ каза и Доминика се усмихна.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Юни 2008 г.

Оставиха полицая от Отавало и сина му в Ибара, където заредиха с гориво, и на мръкване, когато луната се появи на хоризонта, стигнаха до Тулкан. Това беше най-северният град на страната, популярно гранично място между Еквадор и Колумбия, разположен малко над хиляда метра надморска височина. Тес не знаеше колко далече беше от Есперанса, но в Андите разстоянието беше от по-малко значение от топографията.

Андите — почти 7000 метра над морското равнище в най-високата си точка — минаваха като гръбнак по средата на страната, а Есперанса се криеше някъде сред тези недостижими върхове на 4200 метра височина. Трябваше да изкачат още над три хиляди метра. Дори да се намираше на сто километра оттук, заради изкачването щяха да им бъдат нужни часове, докато изминат това разстояние. Пътуването им зависеше и от времето, от общото състояние на пътищата, дали някъде щеше да има свлачища, дали щеше да падне мъгла.

Ед Грейнджър вече им бе казал, че ще изминат останалия път с кола. Въпреки че имаше възможност да се лети до Есперанса, тъмнината и въздушните течения в момента създаваха прекалено рискови условия за полет с хеликоптер. Но Тес искаше да знае повече — кой щеше да шофира, каква беше колата, колко далече трябваше да стигнат и с какви оръжия можеше да защити Лорън и Мади от брухос. Затова, докато пресичаха самолетната писта, тя каза:

— Ед, ще споделиш ли някои подробности? — и изстреля въпросите, които я вълнуваха.

Той изглеждаше изумен, че тя го питаше такива неща.

— Не се тревожи, друже. Ед Грейнджър си знае работата.

Тес се притесняваше, че Ед говореше за себе си в трето лице.

— Оценявам всичко, което направи за нас. Но не отговори на въпросите ми.

— Ще наемем кола от хотела. Пътуването ще трае седем часа и не можем да се движим през нощта. Ще тръгнем на изгрев-слънце.

Пътят ни е 500 километра.

Калкулаторът в главата ѝ направи бърза сметка.

— Това означава, че ще караме средно със седемдесет километра в час.

— При тукашните пътища — с множеството завои, свлачища и лошо време, това е напълно приемливо — на сумрачната светлина татуировките по ръцете му сякаш танцуваха и ѝ се смееха. — Ей, друже, довери ми се. Дори ако можехме да стигнем по-близо по въздух, нямаше да можем да го направим по тъмно, а нощем пътищата са направо непроходими.

— Мануел Ортега шофираше от Бодега дел Сиело до Есперанса през нощта.

— Мануел е смахната откачалка.

Мануел е формата, която баща ми използва в Есперанса, идиот такъв. Не ѝ харесваше да я водят като овца, а точно така се чувстваше в момента — Грейнджър казваше какво да се прави, контролираше кога, къде, какво.

— Ако си знаел, че сме в Отавало — каза Мади, — защо просто не ни взе оттам?

— Не знаех къде сте, преди да получа обаждане от Ким Екърт. — Той погледна към нея, сякаш я забелязваше за пръв път. — И никой не ми беше казал, че ти и баба ти придружавате Тес.

— Ние не я придружаваме просто ей така, за развлечение — намеси се Лорън. — Тук сме, защото сме семейство и искаме да се подкрепяме.

— Не го казах в някакъв лош смисъл, госпожо.

— Можехте да дойдете в града с хеликоптера — настоя Тес. — И да ни спестите едно доста неприятно бягство.

— Аз съм на ваше разположение за много неща, но не ходя до Отавало. Не обичам да напускам Есперанса. Но Илика Хуичо ме помоли да помогна и ето ме тук. — Широка усмивка озари лицето на Грейнджър, който явно бе много доволен от себе си. — Помниш ли я? Водачът на кечуа.

— Да. И така, какъв е планът, след като пристигнем в Есперанса?

— Планът? — Ед примигна бързо, сякаш не разбираше въпроса. — Какво имаш предвид?

— Планът. Създали сте си всички тези проблеми, но защо? За какво?

— Не съм аз човекът, който може да ти отговори. — Мъжът се обърна и се отдалечи от тях, размахвайки дългите си, едри ръце.

Лорън и Мади се скупчиха до Тес.

— Какво мислите? — попита Лорън.

— Този човек ме изнервя — отвърна Тес.

— Не му вярвам — каза Мади. — Има хеликоптер, за бога! Можеше да ни вземе от Кито и да ни докара до Есперанса, когато ветровете са по-спокойни.

— Просто не го харесвам — каза Лорън. — Мислиш ли, че вътре в него има някой брухо?

Въпросът на майка й показваше колко далече бяха стигнали в приемането на това, което им се случваше. Вече говореха за тези събития като за нещо напълно нормално.

— Белегът на китката ми не ме боли, затова най-вероятно не. Може би просто си е такъв. Действа по някакъв предварителен план. Мисля, че той и неговият план обаче ме притесняваха от самото начало на тази история, още като бях в Есперанса.

— Какво ще правим? — попита майка й.

— Ще напием Грейнджър и ще изкопчим от него цялата информация — изстреля Тес, защото нищо друго не й хрумна.

Мади се изкикоти.

— И после какво?

— Ще се опитаме да стигнем сами до Есперанса.

Лорън потри дланите си като лукаво хлапе.

— Сега вече говориш на моя език.

На летището Грейнджър попълни документите, свързани с полета, плати необходимите такси и после всички взеха такси до хотел „Инка“, който явно бе най-добрият хотел в Тулкан. Определено не отговаряше на стандартите на „Хилтън“ или „Радисън“, но в него имаше ресторант, безжичен интернет, басейн и топли минерални извори. Изглежда, че поне за малко щяха да разполагат с удобства, каквито може би нямаше да намерят другаде по тези места.

След като се настаниха в стаята си, Тес си взе бърз душ, преоблече се, взе пари в брой от резервите им, които носеха скрити в раниците им и залепени по телата им. Слезе долу и купи продукти от

магазина на хотела — бутилирана вода, пресни плодове, консерви, фенерчета, кибрит — и чанта, в която да ги сложи. След това отиде при младия азиатец на рецепцията и го попита за колата под наем, която би трябвало да е на името на Ед Грейнджър.

Мъжът я откри, форд „Експедишън“, за четиристотин долара на седмица, да бъде върнат в Тулкан. Бая пари щяха да отидат за бензин, помисли си Тес и отдели исканата сума.

— Трябва ми и карта. Тръгваме за Есперанса рано сутринта.

Мъжът извади карта, отбеляза с червен хикс къде се намираха в момента, после сложи още един за Есперанса и прокара линия през планините, за да ги свърже — един направо налудничав зигзаг, който приличаше на двуизмерен маршрут за влакче на ужасите от лунапарк.

— Вземете допълнително бензин със себе си. По пътя има бензиностанции, но често са празни, защото местните използват много за своите генератори. Мога да включа в тази цена и туба с десет галона бензин.

— Благодаря ви.

— В колата ви има джипиес, така че може да проверите маршрута и указанията, които ви дадох. Движението ще е доста оживено. През последните два дни дадох под наем дванайсет коли — колкото обикновено се вземат за седмица. Всички явно пътуват към Дорадо, последния град преди Есперанса.

— Защо? Какво става?

— Лятното слънцестоене, Празникът на слънцето, по време на който някога инките и сега кечуа почитат бога на слънцето Инти. Ще има безплатни концерти, безплатна храна, такива неща. Един от гостите на хотела ми даде името на блог, в който има повече информация — подаде й лист хартия. — Ето, може да проверите в компютърната стая. Колата ви е сребрист форд, паркиран е от дясната страна на сградата. Ще сложа тубата с бензина в багажника. Ето и ключа, трябва само да видя паспорта и шофьорската ви книжка.

Тя ги остави на бюрото, взе чантата с провизиите и тръгна към компютърната зала.

— Ей сега се връщам.

Влогът, *освобождение.ком*, беше започнат от жена на име Вивиан Ортис, чиито родители бяха умрели едновременно на плажа в Гуаякил през 2003 година. Съдебният лекар бе заявил, че смъртта е

причинена от мозъчен кръвоизлив като следствие от някаква вирусна инфекция. Веднага след това Вивиан бе направила блога, за да разбере дали имаше и други, на които се бе случило подобно нещо. Когато от всички части на Южна Америка бяха започнали да идват разкази и информации за такива истории, блогът се бе превърнал в сайт, на който читателите споделяха станалото с близките им.

Тес обходи сайта и забеляза карта, на която с червени точки бяха отбелязани случаите на смърт вследствие от мозъчен кръвоизлив — от 2003 година насам бройката бе 22 272 души. Последната статия в блога беше отпреди два дена.

Както дългогодишните читатели на сайта ни знаят, съзнателно избягваме думи и фрази, които биха могли да ни издадат на враговете ни, за да не ни открият чрез търсене в Гугъл. Използваме кодове за ключовите думи. Надявам се, че ще разберете и следващото съобщение.

Времето настъпи. Ще се съберем в Дорадо на 21 юни. По-добре елате ден по-рано, защото се очакват много хора, а в града има само два хотела.

Ще има възможност за къмпингуване на пасището в южния край на града. Колите ще се паркират на футболното игрище в полето, С-3 от центъра. Ще има поставени табели. Тук ще намерите списък с необходимите провизии. Предайте информацията на всекиго, на когото смятате, че може да се доверите.

Местата, откъдето може да хванете общите автобуси за превоз, са написани тук. Ако ще пътувате със собствен транспорт, следвайте автобусите. По-безопасно е, когато се движим на групи. Чакахме дълго за този миг, приятели. Нека докажем, че не е било напразно. Сега няма време за страх. От нас зависи да постъпим правилно и да сложим край на тиранията, която съсипа толкова много животи. Si, se puede. Да, възможно е.

Вие

Звучеше като призив за бунт срещу *брухос*. Но в какъв смисъл? Призив за битка? С огнепръскачки? Дори ако се съберяха десетки хиляди хора, откъде щяха да вземат толкова оръжие?

Тес разпечата последната статия, после намери карта на Еквадор. Видя къде е Дорадо, градче с 21 000 жители, намиращо се на около 2200 метра височина, Рио Пало беше на по-малко от 500 метра северно от него, а Есперанса — на около 80 километра по-нататък и близо 2000 метра по-високо.

Отвори линка с указанията за автобусите. В списъка имаше четиринайсет града в Еквадор, като от всеки град тръгнаха най-малко два автобуса. Всички автобуси бяха означени с дестинацията „Дорадо 13“. Появата на това число отново я смая и я подтикна да потърси в списъка Тулкан. Да, два автобуса „Дорадо 13“ бяха напуснали града в седем часа тази сутрин, а още два бяха обявени за десет часа вечерта. Започна да отваря градовете един по един — всички автобуси пътуваха по двойки. *По-безопасно е, когато се движим на групи*. Да, и така *брухос* щяха да имат по-голям избор на тела за приемници.

Телефонът ѝ звънна. От толкова време не беше общувала с него, че почти бе забравила, че го има. Надписът гласеше: *Имате нови 10 съобщения в гласовата поща*. Всичките от Дан, който я умоляваше да се предаде, бягството ѝ можеше да добави още 15 години към евентуална друга присъда, не можеше да бяга вечно и т.н. Той е в Кито и ще ѝ помогне с уреждането на благоприятна сделка.

— Да, да... — каза си сама на себе си на глас Тес и изтри всички съобщения.

Взе отпечатаните листове и се върна на рецепцията, където служителят ѝ върна паспорта и шофьорската книжка. Тес се обади в стаята на Ед от фойето и го покани на вечеря. После звънна в своята стая и каза на майка си, че е наела кола и трябва да *натоварят* багажа си преди вечерята с Грейнджър.

— Търси сребрист форд „Експедишън“ от северната страна на хотела.

Ед не се напиваше лесно: бутилка вино по време на вечерята, която изпи основно той, няколко бири, после шотове, един след друг. На шотовете езикът му вече се бе развързал значително. Дрънкаше за глупавия план на ловците на светлина да набират хора, които да им

помагат — да напътстват *междинните*, душите в преход към отвъдния живот.

— Искам да кажа, това майтап ли е? Колко хора могат да виждат тия преходни души, а какво остава да си говорят с тях и да знаят как да ги упътят към това... каквото и да е то?

— Никой от хората, които с Иън срещнахме в Есперанса, нямаше проблем да общува и да ни напътства — отбеляза Тес.

— Само защото сте били в Есперанса — Ед вече заваляше леко, така че думите прозвучаха по-скоро като „шотосебилфсперанса“. — Щеше да бъде много различно, ако бяхте някъде другаде, казвам ти. Но нали схващаш, на някого му хрумна тази гениална идея, че ако ти и Иън оживеете след срещата ви със смъртта, комата и всичко останало, ще можете да виждате духовете и ще поемете част от работата на ловците на светлина, така ще се наберат постепенно още *междинни* и скоро ще има стотици хиляди помощници на светлината по света, които ще упътват душите на хората, загинали при инциденти, бедствия, войни и... — Гаврътна още един шот. — Така ловците щяха да бъдат свободни да се заемат с тия копелета, с *брухос*. Аз лично не виждам как това ще проработи. В момента племето на Доминика е най-голямото от всички, за които някога сме чували, и е ясно, че *брухос* са много повече на брой от ловците на светлина.

— С други думи, казваш, че злото ще победи — обади се Мади.

— Правилно си схванала, малката — измърмори Грейнджър.

Лорън се наведе напред.

— Защо тогава не се въоръжите и не се борите с тях?

— Да се борим? — той размаха ръце във въздуха. — Как?

Тес не можеше да остави това така.

— Помня, че ти и твоите хора ги изгонихте от посадата с лопати, гребла и огнепръскачки, Ед.

— Да, можем да правим такива неща. Малка група от *брухос* не е проблем. Но край Есперанса има десетки хиляди от тях. Не сме способни да се справим с всички.

— Извинявай, Ед, но ми се струва, че повечето от хората в Есперанса живеят в страх, тероризирани от тях, заблуждавайки се, че ще могат да продължат така. Но докога? Защо не измислите нещо да се отървете от тях завинаги? — попита Тес.

— За бога... — За пръв път в гласа на Грейнджър се долови остра нотка на раздразнение. — Не можеш да се отървеш от нещо, което е мъртво.

— Разбира се, че можеш — каза Мади. — Човек срещу човек, един срещу друг. Огнепръскачките ви явно вършат работа, нали? Супер, дайте по една на всеки в Еквадор, който е загубил близък заради *брухос*. Организирайте ги, подтикнете ги към действие, докарайте ги в Есперанса по едно и също време и унищожете гадовете. Но затова е нужна много работа, нали, мистър Грейнджър. Също както летенето до Есперанса изисква по-голямо усилие. Можете да го направите, знам, че можете. Но е по-лесно просто да си стоите така. Честно казано, мисля, че ви допада да живеете като жертви, тероризирани от *брухос*. По-обединени сте в борбата си срещу един общ враг — комунистите през петдесетте, порядките на обществото през шейсетте, Никсън през седемдесетте, мюсюлманите и гейовете в двайсет и първи век. Винаги трябва да има някой общ враг, нали така. Божичко, отвращавате ме. Няма да отида с вас до пощата, а какво остава да пътувам 500 километра в кола из планината. Направо сте жалък.

За да натърти думите си, Мади скочи от стола си, грабна чантата си и си тръгна. Тес искаше да ѝ изръкопляска, Грейнджър изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да получи удар, а Лорън май се опитваше да не се разсмее. Мади и Лорън все още не бяха видели написаното в блога.

— Тази млада жена — каза Ед, посочвайки с пръст след Мади — има някои сериозни проблеми.

— Със сигурност има добра обща историческа култура — Лорън потупа успокоително Грейнджър по ръката. — А като говорим за проблеми, да погледнем към вашите с алкохола, мистър Грейнджър. Десетте години живот с нападенията на *брухос* са ви превърнали в карикатура на мъжа, който някога сте били. Ще си намерим собствен транспорт до Есперанса. Много ви благодарим за помощта ви с хеликоптера. Беше ми за пръв път и искрено се наслаждавах — после тя също стана от масата и се отдалечи.

Грейнджър вдигна последния си шот, завъртя чашката бавно в ръката си и я изгълта наведнъж като човек, умиращ от жажда.

— Знам, че няма да се получи. Но когато Чарли разчисти пътя, за да може да дойдете, реших, че трябва да свършим своята част от работата. Все пак бяхте първите двама *междинни* от петстотин години и единият от тях — детето на самия Чарли. Тази символика беше прекалено голяма, за да се пренебрегне.

— Защо? — попита Тес.

— Защото го вербувахме за нашата мисия, когато беше още жив, по време на медитацията, която упражняваше през последните две години от живота си. Тогава преживяваше голям стрес. Медитацията му помагаше. Влезе напълно в света на ловците на светлина след смъртта си. Напълно осъзнаваше какво е заложено на карта.

— Но той се опита да манипулира съдбата ми от отвъдния свят, Ед. Не беше честен с мен. Това развали всичко. Ако вие, хора, не решите собствените си проблеми, ако не проявите куража да се изправите срещу *брухос*, ще загубите. Може би всички ще загубим. Но ако ще идвам в Есперанса, ще го направя по своя воля, по моите условия. Не искам да бъда пионка в нечия игра.

Стана, отиде до бара, уреди сметката и попита бармана как могат да стигнат до автобусната гара. Когато се обърна, Грейнджър беше захлупил глава на масата и спеше.

Навън бе станало доста по-студено. Звездите блещукаха ярко и изглеждаха достатъчно близко, за да ги докоснеш с ръка, Млечният път се простираше от единия край на небето до другия — оживяла „Стълба към небето“ на „Цепелин“. Мади и Лорън чакаха Тес пред форда.

— Добра работа, дами. Направо го разбихте.

— Идиотите са лесна мишена — каза Мади.

Тес им разказа за блога, за сбирката в Дорадо, за автобусите.

— Изглежда, че се оформя някакво въстание — точно за каквото говореше ти, Мади.

— Страхотно, това е страхотно — въодушеви се момичето. — Можем да пътуваме с тях.

— Харесва ми идеята да следваме автобусите. За по-сигурно — каза Лорън. — Да проверим.

Пътят до автобусната гара минаваше през центъра на Тулкан. Улиците бяха пълни с пешеходци, ресторантите и баровете бяха претъпкани с туристи: американци, европейци, южноамериканци, азиатци, чернокожи, бели, всякакви смесени раси. Някой някога бе

казал, че Еквадор е сърцето на Вселената. Определено бе станал сърцето и душата на вселената на Тес.

Докато доближаваха прочутото гробище на Тулкан — известно по целия свят с градината си, в която от десетилетия кипарисите бяха оформяни като статуи в разнообразни форми, Мади попита дали могат да спрат, за да направи снимки.

— Скулпторът, който пръв е поставил началото на тази традиция през 1936 година, дон Хосе Мария Франко, е погребан тук. Казвал е, че това гробище е толкова красиво, че „те приканва да умреш“. Трябва да го снимаме.

— Но сега е тъмно — отбеляза Лорън.

— Съвременната фотография и фотошопът вършат чудеса, бабо.

Тес не се чувстваше спокойна тук. Пешеходците, ресторантите и кафенетата бяха зад тях, нямаше желание да разглежда никакво гробище, особено толкова красиво, че те приканва да умреш, и искаше единствено да стигне колкото се можеше по-бързо до гарата.

— Ще спра пред входа, ще пусна фаровете и можеш да направиш снимки от колата, става ли?

Мади нямаше това предвид, но реши да не спори. Тес зави към слабо осветеното от уличните лампи гробище. Невзрачните крушки хвърляха мистичен ореол върху зашеметяващите редици с гигантски зелени геометрични фигури и арки, свършено изваяните ангели и животни и белите гробници, които символизираха руините на една древна цивилизация.

Спря пред огромен плет, оформен като идеална арка, която те приканваше да влезеш вътре, точно както бе казал създателят на градината. Мади отвори задната врата и пристъпи навън, за да снима. Китката на Тес започна да я боли, после да пари. Мамка му.

— Влизай вътре, Мади!

— Не съм свършила още тук...

— *Влизай!* — изкрещя Тес.

Междувременно от гигантската зелена арка се спусна мъгла, обви земята, плъзна към храстите, белите плътни ивици се увиваха около зеленината като коледни лампички. Тес подкара назад и се отдалечи от арката с бясна скорост; сърцето й щеше да се пръсне. Погледът й бягаше от огледалото за обратно виждане към страничните огледала.

— Идва след нас, Тесо! — изкрещя Мади.

Освен това ставаше все по-голяма, като гигантски балон, може би по някакъв начин се подхранваше от мъртвите в гробището. Тес подкара към града, надявайки се мъглата да изгуби дирите им сред лабиринта на тесните улички.

Огромната топка от мъгла се търкаляше след форда и нарастваше — с всяка секунда бе по-широка, по-плътна, по-висока. Тес знаеше, че ако ги последваше в градската част, жителите можеха да бъдат обсебени. Но ако не обърнеше някъде, Лорън и Мади щяха да бъдат изложени на същия риск. Мъглата бе на около километър след тях, имаха лека преднина. Зави към квартал с малки магазинчета, повечето от които бяха затворени през нощта, и спря до тротоара.

— Какво правиш?! — попита майка ѝ.

— Няма да бягам повече. Те не могат да се вселят в мен, така че ще ги предизвикам. В града телефоните имат обхват, дръжте ги включени. Тичайте към центъра, слейте се с тълпата. Ще ви се обадя, когато приключа тук.

— Но... — опита се да каже нещо Лорън.

— Тесо, това е лудост — прекъсна я Мади. — Не можеш...

Тес излезе от колата, метна раницата си на гърба, пъкна телефона в джоба на якето си. Затича се към края на уличката и чу как двигателят на форда се запалва, после колата потегли в противоположната посока. Когато стигна на пресечката, я видя — мъглата вече бе компактно кълбо, два метра високо и много по-широко, все още движещо се към нея. Изглеждаше искрящо, сякаш брухос вътре излъчваха някаква енергия, която осветяваше топката и я тласкаше в исканата от тях посока. Тес слезе от тротоара и отиде в средата на пътя; устата ѝ беше пресъхнала от страх, белегът на китката ѝ пареше ужасно болезнено, но любопитството я тласна напред. *Какво си ти?*

Кълбото спря, светлината от старите улични лампи го осветяваше отгоре, мъглата излизаше на струи от него, които се виеха в нощния въздух. Две коли се появиха на улицата от другата страна, откъм границата с Колумбия, и спряха на няколкостотин метра от мъглата. От тях се изсипаха хора, младежи, може би студенти, с дигиталните си фотоапарати и камери в ръце. Може би мислеха, че

гигантското кълбо на пътя беше НЛО. След час зрелището щеше да бъде в Ютюб.

Тес се уплаши, че ще привлекат вниманието на *брухос*, затова пристъпи напред и извика: „Ето ме, тук съм, копелета... *Estoy aquí, pendejos...*“

Мъглата вече се движеше по-бързо, дългите виещи се ленти се протягаха напред, сякаш събираха информация по пътя си. Тя с мъка потисна желанието си да избяга. Продължи да крещи, предизвиквайки духовете: „Точно така, насам, копелета, вече няма да бягам...“

Първите ивици мъгла се увиха около глезените ѝ и по тялото ѝ премина студена тръпка, навлезе в стъпала ѝ, в прасците. Още ивици се обвиха около краката ѝ, по бедрата, ръцете, плъзнаха между пръстите ѝ. Подмолно докосване, наситено с омраза и злоба. Разяждащ, зловещ звук изпълни главата ѝ, шепнещите гласове на мъртвите. После цялото кълбо мъгла се стовари върху нея и я погълна.

Зловещият шепот премина в силен, дразнещ говор. Сякаш се намираше в средата на шумен коктейл, където всички говореха едновременно, но никой не се чуваше поотделно. Ледена тръпка прониза тялото ѝ, очите ѝ пресъхнаха, сякаш никога повече нямаше да успее да се разплаче. Струваше ѝ се, че китката ѝ е абсолютно изгоряла. В основата на черепа си усещаше почти непоносим натиск, някой я проучваше все едно беше чужда територия за тях.

В главата ѝ избухна песен. *Намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото, бъди тялото.* Все по-силно и силно, докато песента вече бумтеше във всяка частица от тялото ѝ. Ужасът и болката подкосиха коленете ѝ, тя се свлече на земята, стисна главата си, после се преви, като се опита да се прикрие цялата с ръцете си. Внезапно обаче намери отново сили в себе си, скочи и се провикна:

— Кой ще говори от ваше име?

Намери тялото, нахрани тялото...

— Никой ли? — гласът ѝ отекна с фалшива дързост. — Къде е водачът ви? Къде е Доминика?

Песента спря на мига. В последвалата тишина чуваше само лудото биене на сърцето си.

— Кой ще говори от ваше име? — извика отново.

— Ние сме един глас.

Тес почувства, че говорещият дух беше женски.

— Тогава чуйте това. Вашата битка не е с мен. Искам само да се върна в Есперанса и да открия Иън. Искаме просто да ни оставите на мира.

— Вашето присъствие там ще ни унищожи.

— Грешите. Не е нужно да се борите с мен, това не е моята битка.

Песента започна отново, после студът пак захапа тила ѝ, а натискът върху черепа ѝ стана толкова силен, че тя се свлече на земята на една страна. Имаше чувството, че бяха пробили черепа ѝ с длето. Тес се сви като ембрион. Около нея се спусна плътен като мастило мрак. След секунди щеше да изгуби съзнание. Духовете не можеха да я обсебят, но можеха да ѝ причинят такава болка и агония, в сравнение с които смъртта щеше да ѝ се стори привлекателна идея.

Превъртя се, опита се да избяга от кълбото, но то просто се премести напред, винаги оставащо точно над нея, държейки я в плен. Струваше ѝ се, че са отворили напълно черепа ѝ и главата ѝ ще се пръсне всеки момент. Притисна длани върху слепоочията си, дробовете ѝ се молеха за въздух, стомахът ѝ се бунтуваше от болка. И после внезапно чу баща си.

Смей се, Слим, смей се, докато те заболи стомахът, смей се, докато ти потекат сълзи.

Да се смее? Застана на колене, изпъна гръб и въздухът нахлу в дробовете ѝ. Вдиша дълбоко и избухна в смях. Смя се, докато цялото ѝ тяло я заболя и по лицето ѝ се стекоха сълзи. Болката намалая, отстъпи назад и тя се насили да се смее още, докато се изправяше колебливо на крака. Кълбото не се отдръпна, но песента спря и болката я напусна напълно.

Баща ѝ стоеше на края на мъглата и размахваше юмрук във въздуха. Каза нещо, но тя не го разбра. Чарли се досети и вдигна черна дъска в ръката си, на която се появи надпис: *Спирката, групата за освобождение, следвай ги.*

После Чарли се разтвори в мрака и тя извика след него:

— Кажи на Доминика, че не може да ми попречи. Ще отида в Есперанса. Кажи ѝ, че знам пътя.

Светещото кълбо бързо се отдръпна назад и един млад мъж, с висяща на гърдите му камера, пристъпи напред по улицата, крачейки неуверено, сякаш не можеше да контролира тялото си.

— Кажи ми го сама.

Спътниците му се разбягаха встрани и се качиха в колите си. Бяха разбрали, че му се е случило нещо ужасяващо. Бузите на хлапето бяха поруменели от студа, красивото му, младежко лице се гърчеше от болка. В очите му обаче Тес разпозна Доминика.

— Не можеш да ме спреш.

Главата на момчето се отметна назад и то се разсмя, но звукът беше неестествен, като силно хълцане. Доминика явно имаше трудности с тялото на това хлапе.

— Ако продължиш, ще причиня на Дан същото, което ще направя на този млад мъж.

— Защо?

— Защото мога.

— Но какъв е смисълът на всичко това?

— Есперанса принадлежи на моя народ. Тя беше открадната от нас. Сега ще си я върнем.

— Добре, вземете си я. Но не е нужно да убивате, за да го направите.

— Ти не си част от този свят, ти си външна. Ако наистина разбираше какво е Есперанса, нямаше да бъдеш толкова великодушна и едва ли щеше да си съгласна с нашето решение.

— Както казах, това не е моята битка. Нито на Иън. Но ако я направиш такава, тогава ние ще ви победим — именно защото сме *външни*.

Разнесоха се сирени — не полицейски, а като предупреждаващи за въздушно нападение — и металните решетки на улицата внезапно се отвориха и отвътре излязоха мощни въздушни вълни, които разпръснаха облаците мъгла, покриващи момчето с камерата. Тес го зашлеви през лицето и изкрещя: „Бори се с нея, бори се!“

Момчето се сгърчи, отстъпи назад, препъна се и падна на земята. Тес продължаваше да крещи и да подскача край него като рефер на боксов мач. През решетките продължаваха да излизат мощни въздушни експлозии, които разнесоха мъглата и зловещата песен надалече.

После младежът застина на място и се хвана за корема. Тъмна мъгла излезе от върха на главата му и вятърът я отнесе нагоре. *Моля*

те, не умирай. Тес коленичи до него, обърна тялото му към себе си. Нямахше кръв.

— Ей... — докосна го по врата, провери пулса му. Сърцето му биеше силно, учестено. — Ей, събуди се.

Той отвори очи, простена, докато се надигаше, и се огледа наоколо с широко отворени очи, говорейки бързо нещо на немски.

— *No hablo aleman* — каза тя на испански и после го повтори за всеки случай и на английски.

Младежът премина с лекота на английски.

— Махна ли се?

— Да. Не знам къде отидоха приятелите ти. Имаш ли телефон? Можеш ли да се свържеш с тях?

Той потупа джобовете на дънките си и извади телефона си. Екранът му беше строшен.

— Използвай моя — каза Тес. — Обади им се и изчезвайте отгук. Справи се добре.

Момчето взе телефона ѝ и двамата пресякоха от другата страна на улицата. Въздушните експлозии от решетките я накараха да потръпне от студ.

— Приятелите ми са наблизко — каза хлапето. — Чух те... как ми викаше да се боря. Това... Какво беше това нещо вътре в мен? Спомням си, че видяхме нещо на пътя... и ти... и ти беше вътре в него и после... Някой влезе в мен, набута ме в стая с метални стени, без прозорци, без светлина. Заклучи съзнанието ми вътре и използва тялото ми... — очите му се изпълниха със сълзи и той изви засрамено глава встрани.

Тес го докосна по рамото.

— Ако видиш отново такава мъгла, бягай бързо в обратната посока.

Набра телефона на Лорън.

— Слим?

Мразеше да чува майка си така уплашена.

— Добре съм, мамо.

— Слава богу. Идваме веднага.

Тес потърка очите си. Тя и германският хлапак тръгнаха по пустата улица. Градските канализационни шахти продължаваха да изпускат въздушни струи. Съобщението на баща ѝ постоянно се

появяваше в главата ѝ. *Спирката, групата за освобождение, следвай ги.*

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Доминика напусна центъра на Тулкан и се върна на планинския път, където беше оставила колата със спящия в нея Дан Ернандес. Но него го нямаше. Както и раницата му, бутилки с вода, храна. Карти и документи бяха разхвърлени на седалката до шофьора, на пода имаше смачкани целофанени опаковки. Беше се събудил и избягал, но понеже не помнеше как бе хвърлил ключовете от колата встрани от пътя, тръгнал бе пеша. Тя обходи района и го претърси. Теренът беше суров, труден, непредсказуем, с многобройни падини и възвишения. Височината стигаше от 1800 до 2500 метра, истинско предизвикателство за всеки човек в добра форма, но вероятно нямаше да затрудни Дан, който бе един от най-здравите хора, които познаваше. Освен това носеше удобни обувки за туристически преходи, което беше още една точка в негова полза.

Фокусира се отново върху тялото на Дан и последва бръмченето, уникалната честота на вълните, която излъчваше. Сигналят най-накрая я доведе до Пунта, едно от богатите селища в района. Имаше павирани пътища, нови училища, добре заредени магазини, хотели, ресторанти, кафенета и минерални извори, които през последните трийсет години го бяха поставили на туристическите карти. В градчето имаше нова църква и ново езиково училище. Но разстоянието, което Дан беше изминал, откакто го бе оставила, беше прекалено голямо, за да го измине пеша. Явно бе хванал някоя кола на стоп.

Защо улиците бяха толкова пусти? Баровете и клубовете би трябвало да са отворени, помисли си тя. Този град рядко спеше. Но Пунта изглеждаше като призрачен град.

Доминика мина над църквата, взря се през прозорците със стъклописи. Не можеше да види нищо. Влезе вътре, настрои се на вълната на Дан и почувства, че той е под църквата, в подземията, които служеха за скривалища от нейния вид. Не можеше да се насили да слезе долу. Много *брухос* отказваха изобщо да влизат в църкви, като се приравняваха с вампирите и върколаците и вярваха във всички онези

глупави легенди за пълнолуния, кръстове, дървени колове и скилидки чесън.

Премести се към далечната страна на църквата и потърси вратата за жилището на свещеника. Тук усети друга честота, толкова позната и силна, че буквално се олюля, макар да не беше във виртуалната си форма.

Вайра. Откъде идваше сигналът? Не беше сигурна. Но тъй като той не можеше да премине през времето с американеца или с някого друго, трябва да е бил тук в настоящето, преди с Иън да бяха изчезнали над онази скала в 1968 година. Трябваше да е мъртъв, камионът му бе полетял в пропастта, хората ѝ бяха ровили из останките и не откриха нищо. Освен това, ако беше тук сега, щеше да я усети и да се покаже — да злорадства, да ѝ прошепне измамни думи, да се опита да я манипулира по някакъв начин.

Доминика се пренесе с мисълта си до задната част на църквата, за да намери някого, когото да обсеби, и да влезе вътре, без да усеща неприятния натиск от бункера, чувството, че може да бъде погребана вътре. Жилищната част, в която живееха свещениците и някои други служители на църквата, беше зад основната постройка, а до нея се намираше и малкият парник, който целогодишно осигуряваше свежи зеленчуци и плодове. Тъй като парникът нямаше електронни капащи като онези в Есперанса, тя се вмъкна вътре много лесно. Намери млад псалт, който се бе скрил там, за да изпуши една цигара в най-отдалечения край, под дърветата, отрупани с папая.

Доминика пое бавно и внимателно контрола над него и го убеди с лекота, че е Бог. Той незабавно почна да се моли и да иска прошка за всяко лъстиво желание, което бе имал. Докато се разкайваше, тя се зарови из мозъка му и разбра защо улиците бяха така пусти. Благодарение на интернета, който църквата беше прекарала в Пунто, всички тук знаеха за нападението в Тулкан. Алармата прозвучала малко след като преди няколко часа видеото било пуснато в Ютюб, вероятно от някой от приятелите на момчето, което бе обсебила. И сега бункерът под църквата бил пълен с уплашени селяни, които вярвали, че *брухос* идват насам.

Сякаш нейният народ можеше да се занимава с всяко малко, забутано село в тази безумна страна, когато имаха толкова много други

проблеми. Тя нареди на псалта да си изпуши цигарата и да се върне в църквата, да каже три молитви и една „Аве Мария“.

Младежът тръгна по коридора, който свързваше парника, жилищната част и църквата; пръстите му въртяха непрестанно мънистата на броеницата, устните му нашепваха безмълвно молитви. Слезе по стръмната стълба, държейки се с едната ръка за парапета, и се озова в лабиринта на подземните стаи. Когато влезе в онази част, която служеше за закусвалня, тя огледа всички лица. Не забеляза Вайра или Иън, но откри Дан, единствения гринго сред изплашените селяни, който в момента сервираше закуска. Ако го обсебеше сега, рискуваше да я заличат. Дори църквите имаха арсенал от огнепръскачки и тя беше сигурна, че бяха определили и часовои, които да следят за признаци на обсебване сред тълпата.

Излезе от псалта и се плъзна в една от красивите млади жени от селото, учителка, която седеше на голяма дълга маса заедно с други възрастни и деца. Младежът, когото напусна, изглеждаше объркан отначало, но после се овладя. Учителката трепна леко, но не привлече ничие внимание. Доминика я подтикна да стане, за да напълни чашата си с кафе и да пофлиртува с Дан. Той беше самотен и объркан и се поддаде лесно на чара ѝ. Запознаха се — Катрина и Дан — и не след дълго американецът свали престилката си и подаде черпака, с който разсипваше храната, на друг.

— Сигурно още не трябва да излизаме навън — каза учителката. — Но можем да се поразходим в парника. Той е доста впечатляващо място.

— Безопасно ли е?

— Достатъчно. Честно казано, смятам, че всички реагираха малко прекалено на този запис, защото *брухос* може да са нападнали някъде, но това не означава, че ще атакуват навсякъде.

— Но биха искали да го направят — каза Дан.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм.

Той знае повече, отколкото би трябвало, помисли си Доминика.

— Е, в Пунта не е имало нападения от няколко години — каза учителката. — Селото ни не е толкова голямо, че да се занимават с нас.

— Но тук има много туристи. На *брухос* им харесва да обсебват туристи.

— Изглежда, знаеш много неща за тях, Дан.

— Повече, отколкото искам. Ти говориш добър английски. Къде си се научила?

Как леко насочи разговора отново към нея, помисли си Доминика, и се зарадва, когато двамата най-накрая се отдалечиха от другите.

Учителката беше чудесен приемник и изобщо не осъзнаваше, че някой друг я контролира. А Дан, копнеещ за компанията на красиво лице и все още объркан от това, което му се бе случило, се наслаждаваше на момента. Доминика не беше сигурна как щеше да избяга от Пунта, след като отново го обсебеше, но със сигурност ключовете на някоя от колите отзад бяха пъхнати под козирката. По един или друг начин, ще го обладае отново, закани се тя, после щяха да стигнат до Есперанса и щеше да го използва да убие Тес — време беше да сложи край на плана на ловците на светлина.

Дан и Катрина минаха по коридора, разговаряха спокойно — бяха открили, че имат много общо. Катрина беше завършила същия университет като Дан, университета в Маями, с международна стипендия, имаха общи познати, бяха посещавали едни и същи клубове и ресторанти, харесваха еднакви филми и книги. Разхождаха се в парника сред тучните, тропични аромати и най-накрая седнаха на земята, за да си поделят едно узряло манго. Когато Дан се наведе, за да я целуне, из парника се разнесе вой и Номад скочи към тях със скоростта на светлината.

Воят бе толкова първичен, че наелектризира въздуха и отекна в парника — предупредителна аларма за всички, които можеха да го чуят. Катрина беше убедена, че кучето е бясно и се изправи бързо на крака, страхът ѝ бе толкова силен, че Доминика не успя да я изконтролира и в паниката си изскочи от нея и се хвърли към Дан. Но внезапно Вайра застана между тях, висок, гневен и с разперени ръце. И после я хвана.

През всички тези векове Доминика никога не бе дръзнала да го обсеби, дори не бе мислила, че това е възможно. Докато потъваше в съзнанието на шейпшифтъра, ужасът и изненадата ѝ бяха огромни — също като неговите, но тя беше застинала в абсолютна безчувственост, неспособна да поеме контрола върху която и да е част от физическата

и нефизическата му същност. Вайра изкрещя „Предупредете другите!“ и Катрина и Дан се затичаха по коридора към църквата.

После Доминика почувства ужасяващ натиск в центъра на своята същност, чу пукането на костите, вкуси чужда кръв. Осъзна, че Вайра се преобразяваше и тя нямаше да преживее трансформацията — и че той също го знаеше. Бившият ѝ любим възнамеряваше да я заличи. Тя изскочи от него, гмурна се през покрива на парника и се отправи мислено към Есперанса, в пещерата. Незабавно прие човешка форма и се свлече на колене, а хлипанията ѝ отекнаха в мрачната утроба на земята.

В един момент Иън спеше в дома на свещеника, а в следващия Вайра го разтърсваше грубо, за да го събуди.

— Тръгваме. Ще те чакам отзад.

Иън се надигна от твърдото, тясно легло, на което бе спал... колко? Седем часа без прекъсване? Докато се доберат до църквата и се настанят, бе толкова изтощен, че около девет часа просто се строполи. Вайра го бе предупредил, че скокът четирийсет години напред вероятно ще се отрази зле на физическото му състояние и го бе посъветвал да поспи колкото можеше повече и да пие много вода. Даде му бутилка с някаква отвара от витамини и билки, която трябваше да пие през следващите пет дни.

Планът им беше да напуснат тази сутрин, но напрегнатостта в гласа на Вайра и очевидната му припряност го разтревожиха. Най-вероятният сценарий беше, че *брухос* са ги проследили. Но как бяха успели толкова бързо? Дори след като бе дошъл в съзнание в стария си живот, на духовете им отне известно време да го открият. И беше прекарал в Еквадор три седмици, преди да го намерят в Отавало — и то едва след като се срещна с Вайра.

Дали *брухос* откриваха Вайра по-лесно, защото някога беше тичал с тях?

След няколко минути Иън бе отвън, на задния паркинг на църквата. Вайра беше с отец Педро Хасинто, местния свещеник, и с още един мъж — рус, синеок, с брада, в края на трийсетте. Изглежда спореха. Русокосият се оглеждаше неспокойно наоколо, шаваше и се въртеше, сякаш якето му бе прекалено тясно.

— Какво става? — попита Иън, когато стигна до тях.

Въпросът му бе отправен към Вайра, но му отговори отец Хасинто.

— Мисля, че не познаваш Дан Ернандес, Иън — свещеникът докосна блондина по рамото. — Той пристигна миналата нощ, малко след като си беше легнал. Двамата имате много повече общо, отколкото подозирате.

Рамото на Дан продължаваше да се тресе, докато подаваше ръката си на Иън.

— Приятно ми е, Иън — после бързо добави: — Поне така мисля.

Смаян от името на човека, Иън остана безмълвен.

— Аз... дори няма да питам как е възможно да си тук — каза Дан. — В 2008 година.

— Някои неща е по-добре да останат неразгадани — каза свещеникът.

— Ти си партньорът на Тес от Бюрото — изстреля Иън.

— Да.

— Кажи му каквото знаеш, Дан — каза отецът.

Дан прокара нервно пръсти през косата си.

— Бях... обсебен от бруха в Маями, която искаше да убие Тес. Мисля, че тя ме накара... да подпаля къщата на майката на Тес.

Дан изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да избухне в плач и очевидно бе толкова травмиран от преживяното, че Иън едва се удържа да не го потупа утешително по рамото. Свещеникът изрази общото им съчувствие.

— Всичко е наред, приятелю. Разбираме какво могат да причинят брухос.

Дан заби поглед в обувките си, борейки се с демоните си.

— Тес... ми разказа всичко... за Есперанса. Аз... ѝ се изсмях. Реших, че е полудяла. Когато тя, Мадри и Лорън... избягаха, това... нещо вътре в мен ме принуди... да я последвам. Имам огромни празнини в паметта си за станалото през тези седмици. Не съм сигурен кога въобще осъзнах, че съм в Еквадор. Един ден в Кито... чух гласове... сигурно е била тя, онази бруха... Казваше ми какво да правя. Помислих, че съм си изгубил разсъдък. После миналата нощ се събудих... в кола... в средата на нищото и разбрах, че тя си беше

отишла. Затова побягнах. Качих се на стоп в една кола и стигнах тук, в Пунта. Тя... ме намери преди малко, беше вътре в една местна учителка и се опита...

— Доминика за малко да го обсеби отново — довърши свещеникът. — Но Вайра я прогони.

Иън се запита дали затова Вайра изглеждаше толкова зле — челото му блестеше от пот, тенът му бе болезнено бледен, очите му бяха замъглени.

— Докато тя ме... използваше — продължи Дан, — научих за плановете ѝ, за плановете на нейното племе. Не знам какво означава всичко това, но може би вие ще знаете. Тя смята, че ти и Тес сте някакъв експеримент на ловците на светлина, който ще бъде разширен, ако се окаже успешен — направи кавички във въздуха на последната дума. — Затова са ви позволили... да влезете в Есперанса. Доминика вярва, че *брухос* в момента превъзхождат по брой ловците на светлина и затова ловците имат нужда от физически помощници, които да вършат това, което правят те. Но тя има и проблеми — в племето ѝ е избухнал метеж. Мнозинството от племето ѝ искат просто... да нападнат Есперанса и да обсебят всички там, да превърнат мястото в град на *брухос*. Ако успеят да направят това, после... ще завземат цялата шибана страна — той премигна и погледна виновно към свещеника. — Съжалявам за това ш... отче.

— Няма проблем, епико, продължавай.

— Имам някакви спомени... за мъгла, която се спуска по улиците на Фриско, хиляди *брухос*, пет... Тя не успя да те обсеби там, Иън. Нещо за ограниченията, с които се сблъсква, когато... пътува назад във времето. Но когато дойдоха десетки хиляди *брухос*... те успяха да завземат тела, да ги използват, да подхранват колективния ужас на тълпата — закри очите си. — Божичко, спомените ѝ са толкова... мрачни. Толкова нечовешки.

— Късметлия си, че си оцелял след такова обсебване — каза Вайра. — Малцина успяват.

— Доминика заповяда на племето си да изолират Есперанса, да унищожат енергийните източници и да осигурят защитен периметър около града. Планът е... да обсебят колкото е възможно повече хора, а останалите ще приемат форма — каквото и да означава това — и няма да допуснат никого да влезе в Есперанса.

— Това обяснява защо не успях да се свържа с никого там — каза Вайра.

— Тя знае... *брухос* знаят, че предстои нападение срещу тях, че ще стане по време на празненствата в чест на Инти. Не знам какво означава това.

Вайра изглеждаше притеснен.

— Възможно ли е, Педро? Могат ли наистина да знаят?

— Имаме информация, че свещеници от цял Еквадор са обсебвани — каза отец Хасинто. — Това ни направи по-бдителни. Планът ни вече е в ход.

Иън нямаше представа за какво говореха.

Четирима мъже излязоха от жилището на свещеника, носейки голям пластмасов сандък. Всеки носеше отделно по една туба от по десет галона с бензин. Оставиха ги на земята пред Хасинто.

— Нашият принос към каузата, господа. Храна, вода, четирийсет галона бензин, осем огнепръскачки. Огънят ще заличи *брухос*. Няма да стигнете далече без тях.

— Вие сте свещеник... и проповядвате убийство? — попита зашеметен Дан.

Отец Хасинто го изгледа с тъжните си тъмни очи.

— Приятелю мой, *брухос* са вече мъртви. Когато бъдат заличени, най-накрая свободно могат да преминат в отвъдното.

Дан се изсмя нервно.

— Мъртви. Да — пребледня и имаше вид сякаш всеки миг ще повърне. — Тя си играеше с мозъка ми... с кръвта ми, със спомените ми...

— Доста са умели в това — отбеляза Вайра.

— В сандъка има и две мощни пушки и два пистолета — добави свещеникът, после махна с ръка към мъжете да занесат провизиите в малкия автобус, паркиран наблизо.

— Защо бус? — попита Иън.

— Това не е обикновен автобус — каза отец Хасинто. — Прозорците могат да се запечатват с натискане на едно копче. На багажника има монтирана въртяща се камера, която позволява да виждаш всичко на 360 градуса. Има и сателит, и бордов компютър. Капакът на покрива може да се отваря, в случай че камерата падне или ако трябва да се стреля срещу врага. Бусът е бил направен за

швейцарска компания, която пренасяла ценности през Алпите, а ние само леко го пригोधиме за нашите цели. Имаме шест такива автобуса, които използваме за църковни събития.

— Ще дойдеш ли с нас, Дан? — попита Вайра.

— Аз? Не, абсурд, човече — изглеждаше ужасен от мисълта. — Ще се върна в Маями и ще се опитам да оправя живота си — погледна към Иън. — Ще ми направиш ли една услуга, ако срещнеш Тес? Дай й това — подаде му един плик. — Просто извинение. За всичко. Написах на гърба номерата на телефоните на Тес, на майка й и на племенницата й. Звънях им няколко пъти, но не успях да се свържа.

— Ще го получи, Дан — каза Иън. — Благодаря ти за телефоните.

— И Вайра... Всичко, което Доминика прави, всяко решение, което взема, е свързано в крайна сметка с теб. Тя иска да ти отмъсти — продължи Дан. — Вярва, че си разбил сърцето й, че си я използвал и си я предал. И преди, и сега. Знам, че не е вярно, но тя така го вижда в главата си.

— Не се и съмнявам — каза Вайра.

В Испания, през петнайсети век, бях убит, защото бащата на жената, която обичах, ме мразеше. Това ли беше жената, бруката, известна като Доминика, запита се Иън. Изглеждаше логично и същевременно ужасно като мисъл.

— Дан, отиди да хапнеш нещо — каза отец Хасинто. — После ще се погрижим за прибирането ти у дома.

— Благодаря много — той кимна към Иън и Вайра и се опита да се усмихне. — Късмет и на двама ви.

Обърна се и тръгна към църквата със сведени рамене, сякаш носеше огромен товар. Иън имаше чувството, че наблюдава *напълно* сломен човек, борец се да не се разпадне.

— Не бива да допускаме да го обсебят отново — каза Вайра.

— Ще има придружители до Кито — свещеникът махна към автобуса. — Нека ви покажа някои неща вътре.

Вътрешността на автобуса беше впечатляваща — пет редици с кожени седалки с по три места от двете страни на пътеката, общо за трийсет пасажери, сандъци с припаси навсякъде, където беше възможно да се поставят, вграден хладилник и тоалетна в задната част, конзола, отрупана с копчета, ключове и екрани. Отец Хасинто седна на

шофьорското място и им показва какво контролират всички тези бутони, как работят сателитната чиния и джиписеса, какво можеше да се проследи от компютъра.

— Интернет не се хваща добре. И обхватът на телефоните не е добър — обясни, че външната част на автобуса бе от подсилена стомана, прозорците — от бронирано стъкло, и всъщност бусът бе по-скоро като танк, който може да мине през всичко.

След като Иън слезе долу, отец Хасинто каза:

— Няма да сте сами, когато пресечете Рио Пало. По наши сметки ще има поне дващест хиляди души от цяла Южна Америка, мъже и жени, които са загубили свои любими и близки хора, когато са били обсебени и впоследствие убити от *брухос*.

— Групата за освобождение — каза Вайра, като погледна към Иън и го осведоми накратко за предисторията на движението. — Те често говорят за себе си като за освободителна армия. Или отмъстителни.

— Църквите из цял Еквадор работят с тези групи — допълни свещеникът. — Затова в църквите са изградени убежища, затова въоръжаваме селяните и сме изградили мрежа от алармени системи. Време е *брухос* да разберат какво се случва, когато хората се надигнат. Тъй като те вече са научили за нашия план, първо ще спрете в църквата „Света Клара“, близо до Дорадо, където ще получите указания за по-нататъшните ни действия. Опитвахме се да държим нещата под контрол, като само малцина от нас знаят всички детайли на плана.

— Къде е Дорадо? — попита Иън.

— Само на няколко часа оттук. Там се събира групата за освобождението.

— На какво разстояние от Рио Пало е Дорадо?

— На по-малко от петстотин метра.

Хвърлей камък, помисли си Иън и се изпълни с въодушевление.

— Защо са чакали досега? Защо не са нападнали преди години?

— Чакаха вас — ти и Тес да се завърнете в Еквадор — отвърна свещеникът. — Търсеха някакъв знак.

— Как е възможно да са знаели за нас?

— Вашето идване в Есперанса като междинни души бе възвестено като начало на нова ера, Иън. Сайтът на групата за освобождение има контакти из целия Еквадор. Подозирам, че са

научили веднага, щом Тес е влязла в страната. Но ти, приятелю, дойде тук с друг... превоз — погледна към Вайра — и вероятно новината още не се е разпространила. Другата причина, поради която е избран този ден, е, че е лятното слънцестоене. Стотици хиляди души в Еквадор и Перу ще честват Инти Райми, Празника на слънцето. През петте години, откакто сайтът на групата събира данни за смъртните случаи, причинени от *брухос*, никога не е имало такъв по време на празника.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Рано сутринта бяха високо в планината, един от автобусите „Дорадо 13“ пътуваше пред тях, верига от коли ги следваше. Павираният път бе с две ленти, а на места и по-тесен. През повечето време нямаше парапет и урвата от дясната страна разсейваше Тес. Все още очакваше да види как мъглата ще се спусне към тях над ръба на пропастта. От време на време чуваше някакво потракване в двигателя на форда и изпод колата. Не беше сигурна откъде точно идваше звукът. *Моля те, не се разваляй точно сега.*

Сменяха се да шофират на два часа, сега беше вторият път на Тес, последният час преди Дорадо. Лорън и Мади бяха заспали, очите я боляха, искаше просто да стигне някъде. Бяха спирали два пъти — в крайпътен ресторант, където имаше паркирани още дузина коли, и на малка бензиностанция, като и двете места не бяха успели да поберат всичките петдесетина гладни хора, които освен това трябваше да посетят тоалетната. Бяха загубили време, тревогата им нарастваше, но поне успяха да се запознаят и да се сближат с останалите пътници, докато чакаха за тоалетна, за да си купят някоя закуска или бутилка вода.

Тес разбра, че всички тези хора са тръгнали на война срещу брухос, срещу онова зло, което бе отнело близките им и бе погубило толкова животи с абсолютно равнодушие. Никога нямаше да има официални сведения за тази битка, нищо нямаше да бъде записано в историята на Еквадор, този ден нямаше да бъде запомнен като повратната точка в борбата срещу зловещите потисници. Всички бяха тук, за да спрат убийствата — и да отърват страната веднъж и завинаги от тази мъртва сган.

Бизнесменът, шофиращ първия „Дорадо 13“, беше наблюдавал как жена му получава мозъчен кръвоизлив по време на семейната им вечеря на остров Чилое, по крайбрежието на Чили. Беше попаднал на сайта на Вивиан Ортис през 2005 година и оттогава бе събрал сведения за няколко хиляди подобни случаи в Чили и Аржентина. Бразилката, която шофираше стар раздрънкан фолксваген, бе загубила брат си,

лекар, докато водел конференция за алтернативното лечение в Рио де Жанейро. Перуанският йога учител бе наблюдавал как очите на сина му започват да кървят, докато двамата карали сърф край остров Маргарита; момчето умряло още на дъската на сърфа си. Американски конгресмен бе видял свой колега да умира от кръвоизлив в банята на хотела им в Ла Пас. Сценаристка от Калифорния бе станала свидетел на смъртта на дъщеря си и нейния приятел по време на фестивала в Кан, единственият европейски инцидент досега.

Петдесет и две истории само в тази група. Преживяванията бяха накарали тези хора да се подлагат на терапия, някои бяха загубили работата и пенсиите си, други бяха провалили репутацията си и никой от колегите им не ги възприемаше сериозно. Но те знаеха, че оставят рационалния свят зад себе си в мига, в който бяха публикували първия си пост в сайта на групата за освобождение. И не съжаляваха за това.

Пътят най-накрая стана равен и сутрешната светлина огря пейзажа пред тях — дървета, огънати в странни форми от вятъра, веещ от върха на планината, паметни плочи край пътя за жертвите на катастрофи, отрупани с купчини диви цветя, после се появиха постройки от камък, дърво и ламарина, където възрастните хора седяха на верандите и наблюдаваха процесията от коли. В началото на селището имаше табела: „ДОБРЕ ДОШЛИ В ДОРАДО“. От колоната с коли се разнесоха силни викове, пътниците от автобусите „Дорадо 13“ показаха главите си от прозорците и размахаха ръце за поздрав.

Рио Пало се намирал по-малко от петстотин метра от центъра на града, помисли си Тес, а Бodega дел Сиело, мястото, откъдето бе започнало нейното пътуване, бе съвсем наблизо отвъд реката. Обзеха я вълнение и страх в еднаква степен.

Дърветата ограждаха пътя към града толкова красиво и живописно, че създаваха впечатление за оживяла приказка. Каменните сгради изглеждаха златисти на сутрешната светлина, камбаните звънтяха, звучните ноти отекваха из околните хълмове, местният пазар на открито искреше от цветове. Църковната камбанария се извисяваше над другите сгради — бе като оцеляла от древни времена, с красивия фонтан отпред, с гукащите по стрехите гълъби. Изумителният площад на града бе изпълнен с хора и множество сергии, на които местните продаваха бижута, храна, кафе. Близо до фонтана петима мъже свиреха

на флейти и китари, обсебващите мелодии се носеха към безоблачното небе.

— Дами, пристигнахме — обяви Лес.

— Дали има наблизно „Хилтън“ или поне място с горещ душ? — Мади се надигна от задната седалка. — Няма значение. Отговорът явно е „не“.

— Ще се радвам и на химическа тоалетна — отбеляза Лорън.

Тес паркира на пасбище с размера на футболен стадион. Колона след колона малки автобуси с надписи „Дорадо 13“ се подреждаха до прииждащите коли, камиони, ванове, джипове — хиляди на брой. Цветни плакати и флайери приветстваха всички на Празника на слънцето. От сергия на пасбището си купиха кафе и вегетариански емпанади, които димяха изкусително сред хладния въздух. Тес не можеше да различи любителите на празника от онези, които бяха тук за битката срещу *брухос* и искаха да си върнат обратно Есперанса. Сигурността не беше само в многочислеността им, а и в това, че се бяха слели с останалите.

Шофьорът на един от автобусите „Дорадо 13“ пред тях отби в странична уличка, към църквата и към долепената до нея сграда на училището. Мястото бе претъпкано с *vengadores*, отмъстителите срещу гладните духове. Всички говореха едновременно, включената уредба пращеше, докато една жена се опитваше да обясни по микрофона какво предстоеше да се случи оттук нататък. Беше прекалено шумно и наблъскано и Тес не можа да издържи. Каза на Мади и Лорън, че ще излезе за малко навън и ще ги чака там.

Разходи се в полето зад църквата, обърна лице към слънцето и се остави лъчите му да я погалят, после се загледа в стадо гасящи ламии. Отвъд полето водите на Рио Пало блестяха и се извиваха като меандри под сянката на гигантските сейба дървета, подмамваха я към себе си, изкушаваха я...

Върна се на тротоара и се присъедини към група туристи, които се отправяха към реката. Сърцето ѝ биеше силно, просто искаше да я види — и да види какво имаше отвъд нея. Пътят ставаше все по-стръмен и съвсем неусетно се сля с широкия циментов мост, който пресичаше реката и отвеждаше към страната *на брухос*.

Спря на върха на стръмния терасовиден бряг и се изненада от това колко бързо се движеше водата, как заливаше вулканичните скали

по дъното и вълните отнасяха всичко по пътя си, на места слънчевата светлина огряваше повърхността, другаде клоните на дърветата хвърляха чудновати сенки върху нея. През обширния пуст пейзаж от другата страна се извиваше шосе. Всичко бе изумруденозелено, ярки диви цветя растяха на групички, боровете и сейба дърветата скриваха тук-там къщи, виждаха се пасбища, пасящи ламы, коне, кози...

Деца хвърляха фризби в предния двор на дома си, хора се качваха по колите си, малки групички вървяха към моста, вероятно, за да се присъединят към празненството в чест на древния слънчев бог. Изненада се, че от тази страна на реката живееха хора. Помнеше само пусти сгради, изолирани в гъстата мъгла. Приседна на тревистия бряг, за да огледа по-добре, и ето я там, в далечината, стоеше бодегата, с паркирани пред нея коли, автобусите ръмжаха и се готвеха да потеглят, ауспусите им изпускаха сив пушек във въздуха, пътниците чакаха около тях. Дали краят на платото беше точно зад бодегата, както си спомняше? Дали външните тоалетни още бяха там?

Дали ти си някъде там, Иън?

Внезапно я заля мощна вълна от емоции. Беше успяла, реката и бодегата съществуваха и в момента бе ужасена, че някой можеше отново да ѝ ги отнеме. Както си стоеше там, изведнъж видя, че баща ѝ върви по брега към нея. Чарли с неизменната си оптимистична усмивка, с обичайната си решителност и издръжливост.

— Още съвсем малко, Слим.

— Ти ме изигра, татко.

— Не съм — изглеждаше възмутен, после направо ядосан. — Във всеки случай...

— Ти ме изигра, както го правеше в съда с другите хора през всичките тези години.

— Слим, хайде...

— Върви да се разбереш с мама, ако можеш.

— Тя... как да кажа, не е достатъчно възприемчива.

— Леле. Чудя се защо ли?

— Виж, винаги съм искал само това, което е най-доброто за всички ни, Слим. Никой не те е принуждавал насила да се катериш дотук, нали?

— Дойдох, защото бе единственият начин да открия Иън. И затова съм ти благодарна, татко.

— Просто помни, Слим, тези *брухос* са коварни, обсебили са почти всички в града, а когато са в телата на приемниците си, могат да правят каквото си поискат. Но ти и другите от вашата група имате чиста и благородна кауза. Това винаги помага — спря, послушвайки се в нещо. — Трябва да вървя. И други идват по този път — виртуалната му форма потрепна. — Обичам те, Слим.

После за миг се превърна в искрящо бяло колибри, малките му крилца пърхаха толкова бързо, че тя почти не го виждаше. Понесе се над Рио Пало, изпикира във въздуха веднъж, сякаш казвайки „До скоро!“, и изчезна в синевата на небето.

Благородна кауза? Тес не беше съвсем убедена в това.

Затича се надолу по хълма, за да намери Мади и Лорън, а сълзите замъгляваха погледа ѝ.

Слънцето се бе вдигнало високо в небето, когато Доминика напусна пещерата във формата си на скромна селянка. Бе загърбила вътрешните демони, които я измъчваха, и Вайра бе приключена история за нея.

Навън на улицата се завъртя на едно място, тъй като се почувства част от невидимо общо поле, наситено с най-чистата електрическа енергия. Във въздуха се усещаше единствено зловеща тишина. Усмихна се още по-широко, убедена, че *брухос* бяха спечелили този рунд — пълно изключване на електрическите централи на града. Това означаваше, че Рафаел и неговите сподвижници бяха изпълнили задачата си — вятърните мелници не работеха, вецовете бяха саботирани. Някои сгради, онези с подземните убежища, имаха електрически генератори, но все някога бензинът щеше да им свърши, храната щеше да бъде изядена и тези отчаяни идиоти, жалките човешки създания, щяха да излязат на повърхността. Хората от селските общности, които разполагаха с парници в изобилие, може би щяха да издържат по-дълго време. Но в крайна сметка и те щяха да изпъльзят от подземията.

Докато вървеше из улиците на Есперанса, видя, че мнозина от племето ѝ бяха обсебили местните жители — този път не за сетивни удоволствия, а заради предстоящата битка. По главните артерии на града се строяха блокади, раздаваха се оръжия, по покривите заемаха

позиции снайперисти. Точно когато минаваше през парка, за да стигне в Ел Корасон, четирима *брухос* обсебиха трима мъже и една жена, които се опитваха да избягат с кола.

Откри Рафаел, който си бе избрал за приемник прекрасното мускулесто тяло на чернокож мъж, Али, треньор по бокс в един от местните спортни центрове, и в момента ръководеше група, която трябваше да обгради една сграда с голямо обществено подземно убежище.

— Ника! — възкликна той, когато я видя. — Защо не си си избрала приемник?

— Ще го направя. Колко души са скрити под тази сграда?

— Смятаме, че са между шестстотин и хиляда.

— А колко сме обладали досега?

— Около три хиляди. До вечерта се надяваме да сме удвоили бройката. Правилно постъпи, като заповяда на привържениците си да се присъединят към нас, Ника.

— Нека изясним това веднага, Рафаел. Не съм им заповядвала да се присъединяват към *вас*. Заповядах им да се обединят с всички останали *брухос* и да изолират Есперанса.

Той ѝ отвърна с лека, пренебрежителна усмивка.

— С други думи, признаваш, че планът ми беше по-добър.

— Признавам, че настъпи време да направим града наш — преди Рафаел да каже още нещо, тя продължи: — Знаем, че Ед Грейнджър е спасил Тес в Отавало и за последно са били видени в Тулкан. Но къде са другите? Сара? Хуанито? Илика и нейните кечуа сподвижници? Ами Мануел Ортега?

— Все още не сме ги открили. Но ще го направим, Ника, ще го направим — очите му заблестяха въодушевено заради предстоящата битка. — Усещаш ли я? Надушваш ли я? — повдигна глава и си пое дълбоко въздух. — Нашата победа.

— Градът още не е наш, Рафаел. Но сме близо. След един час ще се обърна към племето отгук, в парка. — Близо до мястото, откъдето Атахуалпа и неговата армия беше тръгнала срещу испанците, помисли си тя. През улицата, където сегашните постройки се издигаха над светилището, в което пиките бяха почитали с всекидневни жертвоприношения Инти, бога на слънцето. *Нека Инти ни дари със своята благословия.*

— Е, надявам се да имаш приемник дотогава.

— А аз се надявам да не ти се е наложило да убиеш някого дотогава, Рафаел. Вече преживя един срив и втори такъв определено няма да се отрази добре на репутацията ти като лидер.

След тези думи Доминика се отдалечи от него и мислено се зарече в мига, в който Есперанса станеше тяхна, незабавно да го прогони от племето.

След толкова много провали през изминалите седмици и месеци приемникът, когото щеше да си избере, трябваше да бъде много специален, да направи изявление с него, както бе предложила Пърл, да казва: *Виждате ли колко сме силни заедно, като племе?* Само член на йерархията на Есперанса можеше да постигне тази цел.

Доминика насочи мислено формата си към църквата „Свети Франсис“, където Иън и Тес бяха прекарвали последните си часове в Есперанса преди завръщането си във физическите си тела. От другата ѝ страна се намираще овощната градина, в която Вайра бе правил любов с нея само за да ѝ отвлече вниманието. Но в онзи ден мъглата бе изпълнила градината и полето и скриваше пътя. Днес нямаше никаква мъгла, само ярка светлина, грееща над плодните дръвчета.

Църквата изглеждаше изоставена, не се виждаха коли, в оградените полета отстрани нямаше стада ламии или коне, дори кокошарникът бе празен. Продължи мислено към плевнята от лявата страна на църквата, като внимателно се оглеждаше за *капани*. Но не забеляза нищо, което да приличаше на нискочестотното защитно поле, което ограждаше хотел „Експат“ в Отавало. Очевидно Илика не си бе направила труда да научи нещо от съседите си от юг. Кечуа бяха горд народ и Доминика подозираше, че Илика смяташе отавало за прекалено материалистични, а технологиите им — за прекалено скъпи.

Мина през покрива на плевнята и откри вътре паркирани стар камион, фолксваген бръмбар и един мотор „Харлей Дейвид сън“. Усети, че под плевнята имаше осем души, скрити в частното убежище, специално приготвено за елита на града. Наистина нямаше желание да влиза в това подземие, но ако искаше да направи категорично изявление, когато се обръщаше към племето, се налагаше.

Доминика си напомни, че всъщност вече бе мъртва, че недрата на земята не биха могли да ѝ направят нищо по-лошо от това, което вече бе изпитала. Точно когато се намери да слезе — Персефона в

подземния свят, в далечния край на плевнята се отвори врата. Красивата Сара Уелс излезе навън, с кацнал на рамото ѝ амазонски папагал.

Папагалът крякаше постоянно:

— Дух, дух... Къде е Номад?

— *Cellmate, Kali*. Успокой се — каза Сара тихо, запъти се към камиона и отвори вратата му.

Докато се навеждаше навътре, Доминика я обсеби и за секунди пое контрола върху тялото и съзнанието ѝ. Папагалът политна към покрива, като трепереше и кряскаше силно: „*Peligro, brujos, peligro!*“^[1].

Доминика я принуди да влезе в камиона, да пхне ключа в стартера и да натисне копчето на дистанционното, което отваряше вратата на плевнята. Папагалът излетя навън, крясъците му отекваха из неподвижния, студен въздух -*Peligro, brujos!* Заповяда на Сара да излезе от плевнята и не срещна никаква съпротива.

Много добре, Сара. Продължавай да правиш каквото ти казвам и утре ще се наслаждаваш на закуската си. Противопостави ми се и ще ти се иска да беше напуснала града с по-младите му обитатели, когато имаше тази възможност.

Същността на Сара заговори тихо — не от страх, а с обезоръжаваща сигурност. *Няма да спечелиш тази битка, Доминика. Но във всичко това има някаква кармична справедливост. Твоят вид ме доведе в Есперанса. Така че, продължавай, шефе.*

Шефе. Сякаш тя бе някакъв мачо, търсец нечий женски задник, за да си направи кефа. Доминика се възмути. Но не беше виновна само прямотата на Сара; трябваше да признае, че през последните дни се дразнеше от всичко. Докато Сара караше бясно по пустите пътища, Доминика се гмурна сред необятното море от информация, която приемникът ѝ носеше в съзнанието си. Научи, че в последните часове преди да бъде спряно електричеството на града, Сара се бе чула с Ед Грейнджър и той ѝ бе казал, че Тес „вече не е в негово притежание“, сякаш тя бе някаква торба със съкровища или злато, която бе загубил. Откри, че отец Хасинто от църквата в Пунта отслужваше непрекъснатото служби и молебени за успеха на бунта срещу брукс.

Ще загубите, каза Сара.

Вие вече сте загубили.

Ще бъдете унищожени или принудени да се махнете оттук.

Мълчи.

Научи, че Вайра и Иън са напуснали Пунта рано тази сутрин. Шокът от това — че той не само се бе опитал да я унищожи, но и сега я преследваше и възнамеряваше да бъде част от последната битка, беше толкова силен, че тя отби камиона встрани от пътя.

Сара се смя, смя, смя... Да не смяташе, че той ще си стои някъде на топличко? Ти наистина си много заблудена, Доминика.

Информацията бе лъжлива, Сара се опитваше да я измами.

Защо ще си правя труда да те мамя? Ти и сама се справяш добре с това. Докато се занимаваше през изминалите столетия да усъвършенстваш начините, по които да убиваш, Вайра се зае да развива своите умения на шейпшифтър.

Доминика я пренебрегна и се опита да се ориентира във всички тези нови открития. Явно Вайра бе оживял след онази катастрофа и бе пренесъл Иън със себе си във времето, което означаваше, че тя всъщност никога не го бе познавала. Че той сега я преследваше, че ще бъде част от тази битка, а тя се е лъгала през цялото това време, лъгала се е в сърцето му, в душата му. Цялата им обща история, тези четиристотин трийсет и седем години заедно бяха лъжа. Заля я гигантска вълна от тъга. И после Сара се разсмя отново.

Никога не си познавала Вайра, Доминика, и никога няма да го опознаеш, защото сърцето ти е изстинало преди стотици години.

Не знаеш нищо за отношенията ми с Вайра.

Всъщност, знам доста. И след това спомените на Сара за Вайра се надигнаха и се стовариха върху Доминика. Тя чу как Вайра разказва за нея, обсъжда какви са били отношенията им преди години, как се е променила, как е покварила сърцето си, когато се е присъединила към брухос. Последваха още спомени на Сара, цунами от толкова интимни и лични моменти, че Доминика не можеше вече да мисли, не можеше да помръдне нито една част на тялото си.

Той ме доведе в Есперанса, всъщност ме докара от Бodega дел Сиело, когато бях млада, наивна антроположка. Бяхме любовници години наред и понякога все още сме, когато го пожелаем със сърцето си. Той обичаше и други, както и аз, но това не е нещо, което ще разбереш, Доминика. На теб ти липсва именно сърце, никога не би разбрала истинските желания на човешката душа. Затова ти и твоите хора ще загубите.

Доминика излезе от своята апатия, запали двигателя, натисна яростно педала на газта и се понесе по пътя, но смехът на Сара продължи да я преследва.

Смъртта ти ще бъде ужасна, обещавам ти.

Ще умра с радост, за да се присъединя към ловците на светлина в тяхната битка срещу теб и твоя вид.

Малко по-късно камионът се натъкна на първата блокада пред града. Доминика спря и двама мъже се приближиха, физически мъже, но тя усети брухос в тях.

— Есперанса е затворена, госпожо. Каква работа имате в града?
— попита по-високият от двамата, младеж, облечен като гот, с щръкнала коса, татуировки и нокти, лакирани в черно.

Доминика се обърна към него с името му от племето.

— Добра работа, Купър. Сега какво ще кажеш да ме пуснеш, за да мога да се обърна към племето?

Той застина на място и погледна през прозореца.

— Доминика?

— Кой друг може да обсеби великата Сара Уелс?

— Мамка му.

— Кой е приятелят ти? Не го познавам.

— От друго племе е, от юг. Успех, Ника! — каза мъжът, потупа с ръка покрива на камиона и ѝ показа как да мине през блокадата.

Племе от юг? Откъде? Колко далече на юг? Южен Еквадор? Или от крайната част на Южна Америка?

Сара се разсмя истерично. *Не знаеш ли? Наистина ли си толкова невежа? Трябваше да обикаляш повече, Доминика, да опознаеш другите племена. Някои от тях са доста изобретателни, няма да мине много време и те ще станат много по-големи и по-могъщи от твоето и няма да искат да бъдеш техен лидер. Ти символизираш всичко старо за тях.*

Доминика я блъсна в металната стая, която беше създала отдавна в съзнанието си. След няколко минути камионът се качи на тротоара и тя излезе оттам, готова за посрещането с фанфари, като истинска рокзвезда. Привържениците ѝ разчистиха път пред нея до най-високото място в парка, в подножието на голямата статуя на Атахуалпа.

Докато стоеше пред всички тях в красивото тяло на своята съперничка, Доминика направи това, за което бе родена преди

шестстотин години — възпламени тълпата, разпали страховитите им страсти, гнева им, техния дълбок глад за физически живот. Вдигна юмрук във въздуха и от разрастващата се тълпа се надигнаха възгласи и възторжени викове.

— Градът е наш! — изкрещя тя. — И както инките са правели жертвоприношения на слънчевия си бог тук, под тези сгради, сега ще принесе в жертва това тяло, за да се изсипе върху нас благословията на Инти в тази битка!

После заби виртуалния си юмрук в мозъка на Сара. Тялото започна да кърви и Доминика изскочи от него, прие обичайната си виртуална форма на скромна селянка и остана там, за да наблюдава как Сара Уелс се гърчеше и стенеше в агония, докато умираше, а кръвта ѝ се лееше навсякъде. Тълпата направо полудя.

Доминика изведнъж се зачуди защо гледката не я изпълваше с радост, защо не изпита удовлетворение от така мечтаната смъртна един от най-големите си врагове. Дали не бе сбъркала...

От църквата „Света Клара“ взеха двайсет и трима пътници, петстотин огнепръскачки и стотици други оръжия — от гранати до пистолети и мощни пушки. Иън бе изумен, че църквата бе натрупала толкова голям арсенал, но беше благодарен за всичко, което можеше да им даде предимство срещу *брухос*.

На баскетболното игрище зад сградата Вайра и един от свещениците показваха на хората в продължение на един час как да използват огнепръскачките и гранатите и как да зареждат пушките и пистолетите. Освен това шейпшифтърът даде някои основни указания за това, с което щяха да се сблъскат.

— Приемете, че всеки, когото срещнете в Есперанса, е брухо, че в момента те са обсебили всички жители на града, които не са успели да се скрият. Но приемниците им са наши съграждани, така че не е необходимо да ги убивате. Целете се в краката, в раменете. Нараняването обикновено е достатъчно, за да накара духовете да напуснат телата, които са присвоили. Навсякъде северно от Рио Пало те могат да приемат виртуална форма. Понякога може да различите, че нещо не е наред в човека срещу вас, понякога няма да успеете. Дори само заплахата от огън обаче може да ги принуди да напуснат тази

форма или тялото на приемника. Огънят ги унищожава. И помнете, че тези форми могат да взаимодействат с физическия свят — могат да отварят врати, да карат коли, да стрелят с оръжия.

— Колко хора ще се съберем там? — попита един мъж от тълпата.

Свещеникът отговори:

— Около двацет хиляди. Има петстотин автобуса, паркирани в пасбището северно от Дорадо. Останалите ще пътуват с коли. Не сме сигурни каква защита са изградили *брухос*, какво е в момента положението в града. Не се надяваме просто да навлезем и да ги победим. Повечето от вас познават техните начини на действие и разбират колко са опасни. Това, което смятаме да направим, е рисковано, гибелно. Не мога да намеря подходящата дума, за да ви кажа точно колко. Никой няма да си помисли нищо лошо за вас, ако решите да се оттеглите сега.

Една жена вдигна юмрука си във въздуха и изкрепя:

— *Libertadde los brujos! No mas tirania! Si, sepuede!*^[2]

Надигна се шум, общ призив за слагане край на тиранията на *брухос* и Иън почувства как земята под краката му се разтресе, нещо толкова дълбоко ставаше в недрата ѝ, че нямаше думи, с които да го опише.

— *Bueno, vamos!* Добре, да вървим! — извика свещеникът и поведе групата напред, към автобуса.

Докато тълпата се разпръсваше, Вайра внезапно се преви на две и притисна юмруци към главата си. Иън го сграбчи за ръката.

— Божичко, какво става?

През стиснатите зъби на Вайра излезе само съскане. Той се опита да се изправи, но не успя и Иън му помогна да седне на една пейка. Дори след като се отпусна, шейпшифтърът остана все така превит, неспособен да говори, едва дишаше. Тялото му започна да се преобразява, по бузите и по горната част на дланите му се появи козина.

— Вайра, не можеш да се промениш сега — Иън се огледа неспокойно наоколо, притеснен, че някой ще го види. — Тук е пълно с хора.

Козината изчезна в порите на кожата. Вайра най-накрая вдигна глава, лицето му бе тебеширено бяло, очите му бяха бездънни езера,

пълни с болка.

— Сара... Доминика я облада... и я уби... Принесе я в жертва на Пити, слънчевия бог.

— Мили боже...

— Приключих с Доминика... Вече спирам с игричките. Трябва да... побързаме, Иън.

— Можеш ли да станеш?

Вайра си пое дълбоко дъх, надигна се, но явно с много усилие. По лицето му се стичаше пот, направи болезнена гримаса.

— Болката... отминава. Просто ми помогни да се изправя.

Иън му помогна, той се олюля, после се овладя. Цветът се върна на бузите му, крачката му стана по-сигурна. Докато стигнат до автобуса, вече се движеше почти нормално. Но нищо не беше както преди, дълбоката тъга все още бе изписана на лицето му.

— Аз ще карам — каза Иън.

— Чудесна идея.

Неколцина мъже от църквата поставяха оръжията в големи пластмасови сандъци, докато пътниците се качваха. Вайра започна да помага с товаренето на огнепръскачките, пушките, пистолетите и допълнителните амуниции. Вмъкнаха сандъците в задната част на автобуса и покриха останалото оръжие с одеяла, в случай че полицаите в Дорадо проверяваха превозните средства. Иън седна зад волана и тогава внезапно на капака се появи призракът на Сара Уелс, седнала в поза лотос, взираща се в него.

— Другите са в църквата, където с Тес бяхте в последните си часове като междинни души в Есперанса. Брухос сега се опитват да изкарат хората от бункерите и подземните убежища. Пабло, Чарли, аз и останалите от нас ще се постараяме да ви помогнем с каквото можем, когато стигнете в града, но ще бъде трудно, Иън.

Той имаше куп въпроси, но тя се изпари, преди дори да успее да отвори уста. Запали двигателя, изкара автобуса на пътя. Вайра говореше по телефона си бързо на испански, после го затвори рязко, раздражението му беше видимо.

— Изглежда, че мобилните телефони работят само край Дорадо. Там имат собствена излъчвателна кула и тя не стига до Есперанса. Само на няколко километра сме от града, така че ще караме направо към моста. Автобусите вече са тръгнали.

— Знаеш ли как да стигнем до църквата, в която бяхме в Тес точно преди да напуснем Есперанса?

— Разбира се. Защо?

Иън повтори съобщението на Сара.

— Само това ли каза?

— Да.

— Мамка му! Карай по-бързо, Иън.

Фордът се затъркаля по моста, вълните на величествената Рио Пало се носеха под тях, красотата на тази малка долина бе абсолютно зашеметяваща. Тес имаше чувството, че се завръща у дома след дълго отсъствие и едва успя да сдържи вълнението си, когато бодегата се появи пред погледа ѝ. Беше по-голяма, отколкото помнеше, каменна, с шест прозореца с тъмносини дървени капаци.

Пътниците, които чакаха отвън с багажите си, викаха и махаха с ръце, шофьорите на отминаващите коли и автобуси надуваха клаксоните в отговор. Служителите стояха на прага на отворената врата и държаха табели с надписи на испански и английски — „КРАЙ НА ТИРАНИЯТА НА БРУХОС! СМЪРТ НА БРУХОС“! Мъже и жени вдигаха плакати, на които имаше снимки на загиналите им близки, други просто стояха там, наблюдаваха процесията и плачеха с вдигнати в юмруци ръце.

Ами ако това беше капан? Ако брухос подозираха за нападението? Със сигурност знаеха, помисли си Тес. Нямахте нищо тайно и изненадващо в тяхното настъпление. А и тропотът и дрънкането в двигателя на форда продължаваше и се влошаваше всеки път, когато минеха през дупка на пътя.

Мади, заета на задната седалка с фотоапарата си, записваше всичко и внезапно каза:

— Може би вината е в мен, защото съм уморена, но никак не ми харесва звука, който издава тази кола.

— На мен всичко ми изглежда леко зловещо — обади се Лорън.
— Мислите ли, че тези хора, които ни поздравяваха, бяха брухос! Може би ни приветстваха, защото сме жертвените агънца, с които ще се нагостят съвсем скоро...

— Китката ми не пари — каза Тес. — Мисля, че всичко е наред. Просто сме прекалено напрегнати.

— Да, дори и колата е напрегната — отбеляза саркастично Мади.

Пътят се извиваше напред и нагоре като спиралата на ДНК и бе опасно стръмен, острите завои се низеха един след друг. Планината блокираше повечето от следобедната слънчева светлина, затова колите включиха фаровете си. По дърветата се оформиха странни сенки, сякаш имаше светещи шишарки. Тес се опита да не мисли колко тесен беше пътят, нито за липсата на парапет. Един от автобусите бе толкова близо до ръба на пропастта, че дясната му задна гума забърса банката на пътя и се разхвърчаха камъни.

Сега Тес усети, че нещо гори, миризма като от горящ плат, не от дим. С цялото си сърце се надяваше двигателят да не е прегрял. Колата зад тях внезапно мина в другото платно, в насрещното движение, шофьорът наду клаксона два пъти и светна с фаровете, докато ги подминаваше. Другите коли го последваха. Имаше логика. Есперанса и селцата, които я заобикаляха като планети, обикалящи около Слънцето, бяха единствените средища на цивилизация наоколо. Едва ли някоя кола щеше да се появи в насрещната лента. Всеки, който е могъл да напусне, вероятно вече го бе направил. Ако се движеха и в двете платна, щяха да стигнат два пъти по-бързо.

Миризмата от изгоряло се усилваше. Появи се поредният завой и пътят за кратко стана почти равен, после се спусна стръмно надолу. Тес натисна спирачките — и краката ѝ потънаха надолу в пода на колата. Спирачките не бяха просто меки или хлъзгави. Нямахте ги.

— О, мамка му, мамка му! — изпуфтя тя и бързо зави в другото платно, за да избегне автобуса пред нея.

— Не ми казвай, че миризмата е била от това — каза Лорън с писклив от вълнение глас.

— Потърси място, където да отбия! За предпочитане равно и с перила.

— Пред нас има хълм — каза Мади. — Върни се в дясното платно, когато можеш. Всичко ще бъде наред.

До следващото нанадолнище, помисли си Тес, и наду клаксона, после даде мигач и мина в дясната лента, опасно близо до автобуса, който преди малко бе подминала. Шофьорът също избибитка, за да ѝ покаже, че не му харесва това, което бе направила, и мина в лявото платно, като я изпревари. Тес смъкна прозореца от своята страна и извика: „Спирачките ми се развалиха!“.

Но автобусът имаше врата само от дясната си страна, нямаше прозорци, които да се спуснат и шофьорът не можеше да я чуе. Тя размаха ръка като луда. Автобусът просто ускори.

— Трябва да спрем в нещо, да се блъснем — каза притеснено Лорън.

— Да се блъснем? — възкликна Мади. — В какво? Ако продължим напред, можем да се озовем от другата страна на планината. Но не мисля, че ще оживеем при полета.

Или пък фордът можеше да тръгне назад и надолу и да се блъсне в колата зад тях. Щеше да се получи ефектът на доминото и можеше да причинят смъртта на стотици души. Тес стисна волана и се опита да поддържа безопасна скорост, докато успее да се изкатери по нанагорницето. Осемдесет, после шейсет, петдесет, накрая намали до трийсет километра в час. Докато колите зад нея започнаха да се изтеглят в другото платно, тя запали аварийните светлини. Върхът на хълма вече се виждаше, купчини диви цветя бележеха местата на трагичните инциденти край пътя, но не се виждаха перила, нямаше никакво място, където да отбие. Тес отчаяно натискаше спирачките с надеждата, че ще успее да ги нацели. Нищо не се случваше.

— Мамо, отиди на задната седалка при Мади и двете скочете от дясната страна. По-бързо!

Лорън се прехвърли през седалката, Мади бързо отвори вратата и двете се претърколиха навън. После колата стигна до върха на наклона, който беше ужасно малък — секунда — две — и щеше да свърши. Тес изключи двигателя, грабна раницата си и изви волана надясно, като прицели колата към ръба на пропастта. Хвана дръжката на вратата, но тя не се отвори. Беше се заклешила, а растящите по ръба на урвата дървета приближаваха с бясна скорост към нея. *Божичко!* Прехвърли се на задната седалка, ритна вратата и скочи навън. Падна на земята, претърколи се, въздухът излезе от гърдите ѝ, очите ѝ се изпълниха с прах...

Фордът се блъсна в няколко големи скали, задницата му се вдигна нагоре и после изчезна в урвата. След няколко секунди избухна експлозия, огнени топки полетяха из гората, подпалвайки всичко по пътя си. Сажди падаха по земята, тук и там пламнаха дървета и храсти, сухите им клони пукаха и горяха като хартия, облаци дим се вдигнаха над шосето.

Тес се изправи, все още кашляше и търкаше очите си с ръка, и в същия миг осъзна, че нещо се беше изкривило в десния ѝ крак, онзи, който ѝ струваше хиляди долари, с всичкия метал вътре в него. Или пък беше коляното, а може би глезенът — все още не бе сигурна.

Закуцука напред, викаше имената на Мади и Лорън, почти не забелязваше шума от сблъсъка на метал в метала, не чуваше свистенето на гумите по асфалта около себе си. В някакъв момент осъзна, че косата ѝ — нейната дълга, бяла коса — гореше и изсипа шепи пясък върху главата си, за да загаси огъня. Спъна се в нещо. Беше Мади, която стенеше, докато се изправяше, а лицето ѝ бе изцапано с кал и сажди.

— Тесо, божичко, къде е Лорън?

— Тичам като гонена от дявола — извика някъде зад тях самата тя. — Не виждам нищо през този дим. Продължавайте да говорите, идвам!

Появи се из гъстите димни облаци, лицето и косата ѝ бяха посипани със сива пепел, очите ѝ сълзяха, по дясната ѝ страна течеше кръв от рана в слепоочието ѝ. Свлече се на земята до Мади и Тес и те се спуснаха да я вдигнат. Тес съблече якето си и го притисна до челото на майка си.

— Подръж го така, мамо. Не спирай да се движиш. Ляв крак, десен крак, ляв, десен.

Автобус, покрит с пепел, отби встрани на пътя, прозорците му бяха черни от саждите, вратите му се отвориха и оттам се изсипаха хора, които се втурнаха да им помагат. Трите жени кашляха и се препъваха, но с помощта на пътниците се качиха в автобуса. Вратите се затвориха зад тях. Когато парещата болка в очите на Тес отслабна и отново можеше да вижда, тя се огледа край себе си — с Лорън седяха в задната част на автобуса, а мъж и жена с комплекти за първа помощ се грижеха за нараняванията им.

Някой ѝ подаде бутилка с вода и мокра кърпа, за да почисти пепелта от лицето си. Жената огледа глезена на Тес — не коляното ѝ, не и бедрото и — и обяви, че си го е навехнала.

— А коленете ви изглеждат като коленете на сина ми, когато за пръв път падна от колелото си — каза жената на испански. — Ще превържа глезена ви, ще почистя драскотините и ще бъдете като нова.

— Много ви благодаря — отвърна Тес. Гласът ѝ бе пресипнал като на стар пияница.

Отпи дълга глътка от приятно хладната вода и после попи с мократа кърпа лицето и шията си. Кърпата стана черна. Заля я с вода и отново се избърса. Когато вдигна очи, видя, че висок мъж стоеше по средата на пътеката и се взираше в нея. По лицето му имаше сажди, а косата и брадата му бяха мръснобели от пепелта. Дори миглите му бяха покрити с пепел, така че когато мигаше, във въздуха политаха пращинки като малки насекоми. Но очите му ѝ казваха нещо, очите му я накараха да стане от седалката... Тези очи, които тя помнеше толкова добре.

— Иън?!

— Погледът му бе изпълнен с недоверие, после в очите му се появи надежда, която след миг се превърна в чиста, всепоглъщаща любов.

— Слим?

Докато вървяха един към друг, като фигури от нечий сън, Тес смътно си даваше сметка за тишината, настъпила внезапно в автобуса, и че останалите пътници се бяха втренчили в тях. После нищо вече нямаше значение, ръцете му я прегръщаха, той бе истински, болезнено истински. Иън зарови лицето си в извивката на шията ѝ и повтаряше името ѝ отново, и отново. Прокара ръце през обгорената ѝ бяла коса, целуна пепелта по устните ѝ, изследва лицето ѝ с очи и с пръсти, сякаш искаше да отгатне как бе стигнала дотук, до него.

Зад тях останалите пътници избухнаха във възторжени Бикове и ръкопляскания, когато осъзнаха какво бе станало току-що. Две души се бяха открили.

[1] От исп. ез. — Опасност, брухос, опасност! — Б.пр. ↑

[2] От исп. ез. — Да се освободим от брухос! Не на тиранията! Да, можем да го направим! — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Доминика и племето ѝ знаеха, че т.нар. освободители бяха на път и наброяваха хиляди. Въпреки това огромният брой автобуси, камиони, коли и джипове, които се изсипаха в града, я шокира.

Снайперистите, разположени на покривите, по дърветата и на високите прозорци на сградите, откриха огън, щом първата вълна от коли навлезе в Ел Корасон. Броните се разтредоха, гумите се пукаха, коли и автобуси се преобръщаха, когато шофьорите им биваха ранени или убити, другите превозни средства се удрияха в тях и избухваха в пламъци. Тълпите хора се блъскаха по улиците и из парка и падаха един по един на земята, простреляни отточните снайперисти. Гигантски, черни димни облаци с височината на сграда и мазен пушек изпълваха улиците.

Тя стоеше изправена в тялото на своя приемник, незначителна чиновничка от Есперанса. Оттук имаше общ поглед към града и можеше да види слабите места в защитата им. Затова разпери ръце и призова мъглата, както бе направила и в Сан Франциско. Тя се спусна от всички посоки, изпълни улиците, запълзя по стените на сградите, намали видимостта до нула. Гладните духове вътре в нея се тресяха и пееха... *Намери тялото, нахрани тялото, изпълни тялото, бъди тялото...* Песента им се сливаше с писъците на нападателите. И после мъглата погълна цели улици, обви стволовете на дърветата, покри покривите на сградите като изящна бяла дантела и се понесе с изумителна лекота към следващата редица коли.

Нейното племе бе властвало над този град през последните десет години със страха и ужаса, който вселяваха в хората, но сега това не беше достатъчно. Безстрашни мъже и жени, въоръжени с огнепръскачки, пистолети, пушки, гранати и ръчно направени експлозивни, крачеха из улиците на Ел Корасон и принуждаваха племето ѝ да се бие по начин, който не му беше присъщ. Ръце срещу ръце, лице срещу лице. Духовете, командващи телата на приемниците си, се чувстваха като непохватни патета на панаирджийско стрелбище. Блокадите бяха разбити и армада от коли и камиони нахлу из улиците

на града — шофьорите им надуваха силно клаксоните, а от прозорците и отворените врати висяха стрелци, които стреляха напосоки.

Вбесена, Доминика заповяда приемниците на духовете да затворят града от юг и от запад и призова втора, по-плътна и мрачна мъгла да запречи северните и източните граници на Есперанса. Накъдето и да погледнеше, във всеки ъгъл на града, се водеха престрелки, димът и мъглата се смесваха с шумотевицата на битката, въздухът бе изпълнен с виковете и писъците на умиращите. Но хората продължаваха да прииждат — еквадорци, аржентинци, чилийци, венесуелци, бразилци, колумбийци...

Всички заливаха Есперанса като някаква чума. Във всяка страна, където нейното племе бе обсебвало хора, откакто бяха издигнали дома си във върховете близнаци преди двайсет години, си бяха създали врагове — безбройно множество от хора, копнеещи да отмъстят за близките си — и сега те бяха тук, жадуващи за кръв, победа, свобода, отмъщение.

Карма. Доминика отпрати призив към Рафаел и поиска той да разпредели поне хиляда от своите специални последователи на северния край на града, за да попречат на отмъстителите да се разбягат към извънградските райони и в провинцията. Тези негови привърженици бяха обладали телата на най-силните мъже и жени в Есперанса, уличните бойци, които се бяха борили срещу *брухос* години наред. Беше иронична справедливост сега именно те да избият своите другари.

Внезапно го усети — бръмченето, звука, който беше част от сигнала, излъчван от белега на ръката на Тес, и изскочи от глупавото човешко тяло, което обитаваше, остави жалката чиновничка да падне на покрива на сградата, объркана и ужасена, и се понесе в посоката на звука. Той я доведе до един от многото автобуси, които изпълваха улиците на Есперанса, и от чиито прозорци и покрив се стреляше с огнепръскачки и пушки. Застана зад него и влезе вътре през задната врата, единственото неохранявано място, където пламъците не можеха да я засегнат.

Разнообразието на хората я потресе — бели, чернокожи, кафяви, коренни индианци, всичките въоръжени, дошли тук, за да унищожат нейното племе. Придвижи се през тях до челото на автобуса, където Иън шофираше бясно, Вайра крещеше указания за посоката, а

неколцина души, сред които бяха Тес, майка ѝ и племенницата ѝ, стреляха през прозорците и отворената странична врата.

Доминика облада една аржентинка, стояща до Мади. В мига, в който влезе в нея, разбра, че братовчед ѝ е бил обсебен от *брухо* преди четири години в Буенос Айрес и е починал вследствие на мозъчния кръвоизлив след това. *Упс, съжалявам. Време е да се присъединиш към него.* И внезапно жената се сгърчи, от очите ѝ потече кръв и тя се запрепъва из автобуса, изгубила зрението си и пицейки силно.

Мади отскочи встрани и извика — *Те са тук, в автобуса*, а Доминика междувременно проникна в мъж на средна възраст, отавало със сребриста плитка, спускаща се до кръста му. *Брухос* бяха обсебили родителите му, собственици на работилничка за кожени изделия в Отавало, бяха ги използвали два дни и след това ги бяха оставили да умрат. Сега той жадуваше за отмъщение. Доминика бе подценила желанието на хората за отмъщение. Все едно. Притисна мозъка му, той започна да кърви, квичейки като прасе, което колежа, и после тя го изостави.

Хаосът и ужасът в автобуса бяха достигнали гигантски размери. Пътниците крещяха, автобусът лъкатушеше из улиците, а Вайра стана от мястото си и се преобрази. Направи го пред очите на всички, без да се крие, без преструвки и камуфлаж, чиста трансформация от човек в куче или вълк, или каквото и дяволско създание да беше той. После се хвърли напред без никакво предупредително ръмжене. Съвършената атака.

Мощните му крака се вкопчиха в нея и в следващия миг и двамата се озоваха на брега на Лаго дел Суено.

Иън видя Вайра да се изправя на крака, после да се преобразява със скоростта на светлината, а след това Номад се нахвърли срещу нещо, което само той можеше да види — и изчезна. Иън продължи да кара като полудял, в автобуса се разнесоха викове за кърпи и одеяла, за нещо, с което да покроят мъртвите.

Пред тях се появи още една блокада — хладилни камиони бяха паркирани настрани, за да препречат пътя, на покривите им се бяха разположили снайперисти, които стреляха срещу всичко, което се мернеше пред очите им. Иън не можеше да определи дали стрелците бяха приемници или *брухос* във виртуалните си форми, но вече нямаше значение.

— Слим, вземи гранати — извика той. — Отиди на покрива и прати тези копелета в ада. Ще мина вдясно, по тротоара, където димът е най-плътен.

— Разбрано.

Той я проследи с поглед за миг в огледалото за обратно виждане, докато тя се затичваше по пътеката по средата на автобуса, а бялата ѝ опашка се размяташе на гърба ѝ. В задната част на автобуса Мади вече подбираше гранатите от купчината оръжия. И двете се изкачиха по стълбичката на покрива и се скриха от погледа му.

Сега мъглата се движеше покрай блокадата от камиони пред него. Пламъците на огнепръскачките придаваха на гледката зловец тиквенооранжев ореол. Той чувстваше, че духовете са вътре в оранжевата сфера, чакаха ги, можеше отново да чуе шепота им, този звук, който приличаше на шкурка, търкана в коприна, дращещ и същевременно някак плавен и нежен.

Иън даде още газ, смени скоростите и автобусът се качи на тротоара, понесе се напред, мачкайки масички и столове и всичко, което му се изпречеше на пътя.

Мъглата също се понесе към тях, ужасяващата песен се чуваше ясно. Иън извика: „Огнепръскачки, Бързо!“.

Пламъците се изстреляха от прозорците, от покрива на автобуса. Мъглата плавно се отдръпна, но стрелците от покривите на хладилните камиони срещу тях продължаваха да стрелят. Димът, толкова плътен и мрачен, и всепоглъщащ, предоставяше чудесно прикритие и преди да преминат от другата му страна, два от хладилните камиони избухнаха в пламъци. Гранати, помисли си Иън. Тес и Мади бяха уцелили мишените си.

Експлозията изхвърли горящи отломки на около дващест метра нагоре във въздуха и ги пръсна във всички посоки. Парчета метал и части от тела падаха край тях и се удряха в покрива на автобуса. Мади и Тес влязоха отново вътре и се впуснаха по пътеката с огнепръскачки в ръце.

Иън натисна едно копче на таблото пред себе си и предната част на автобуса бе покрита от защитен капак, който оставяше отворено пространство само пред шофьора, за да може да вижда пътя. С друго копче спусна защитни прегради на страничните прозорци, като остави свободни процепи, през които можеха да се пъкнат оръжията, за да

стрелят навън. После натисна отново педала на газта, смени скоростите и изведе автобуса извън обсега на дима. Във въздуха ехтяха изстрели, експлозии и сирени. Сякаш бе настъпил Армагедон.

Иън ускори, двигателят заръмжа, автобусът се понесе стремително напред. Беше разпознал пътя — именно по него се бе движил, когато Хуанито бе толкова зле наранен. Той водеше до църквата, където с Тес бяха прекарвали последния си час като *междинни*. Същата църква, в която в момента Илика, Хуанито и други хора бяха хванати в капан. По един или друг начин щеше да стигне там.

Но първо трябваше да преведе автобуса през армията от приемници, които бяха окупирали пътя, докъдето му стигаше погледът. Мъже и жени, дори тийнейджъри стояха рамо до рамо, въоръжени с пистолети, мачете, вили, пушки и всичко, което можеше да послужи за оръжие.

Нямаше представа как *брухос* бяха събрали толкова оръжия. Но разбираше напълно стратегията им: постави човешко лице на врага. Завладей най-силните тела, всичките местни, повече от Еквадор, и предизвикай отмъстителите да убият своите латино братя и сестри.

Пътят бе ограден и от двете страни с различни превозни средства — повечето бяха хладилни камиони, ванове, коли — и всички бяха с включени фарове. Иън подозираше, че ако той или колите и автобусите зад него успеях да минат през армията от *брухос* срещу тях, тези коли щяха да ги последват до портите на ада.

— Колко коли и автобуси има зад нас? — попита той Тес.

— Поне дванайсет.

Свърза се по радиото с шофьорите на останалите автобуси и след малко те се подредиха на пътя от двете му страни.

— Заемете позиция — извика той. — Аз ще мина първи право през тях. Те са тежковъоръжени. Всички, които искат, да легнат на пода веднага.

Никой не го направи.

— Край на тиранията на *брухос* — изкрещя някой от дъното на автобуса и останалите подеха зова.

Иън погледна към Тес и устните му казаха безмълвно: *Обичам те*.

Красивите очи на Тес потънаха в неговите. *И аз, любовта ми е по-голяма от гугъл*, отвърна по същия начин тя. После с Лорън и Мади седнаха на местата си със заредени огнепръскачки в ръце.

Иън форсира още веднъж двигателя, сигнал задругите автобуси, после освободи ръчната спирачка и автобусът полетя стремително напред.

Тес не знаеше колко време беше нужно, за да минат през телата на приемниците, препречили пътя. Секунди, часове, дни. Но чувстваше всяко чудовищно хрущане, всеки агонизиращ гърч, всяко заличаване на *брухос*. Когато от оръжието ѝ излизаше пламък, надушваше изгорените дрехи, коса, кожа... Виждаше оцелелите да се разпръсват, огънят пълзеше по гърбовете им, по краката и главите им.

Камиони и коли избухваха, но някои успяваха да отбият встрани и да изчезнат в мрака. Парчета изпочупен метал падаха от небето. Туп-туп-туп се чуваше, когато телата на приемниците се удряха в автобуса, всеки удар бе придружен с шума от пистолетни изстрели, от размахването на ножове и мачете.

Тъкмо когато нейната огнепръскачка свърши горивото, успяха да преодолеят барикадата на вражеската армия и автобусът *се* понесе по пътя. Но колите ги последваха и от двете им страни се спусна мъгла, която бързо се превърна в стена.

— Гранати! — извика Тес.

След няколко секунди се чува четири силни и бързи детонации, дърветата отстрани пламнаха в пламъци, мъглата се отдръпна назад и пътят пред тях отново бе чист.

Но за колко време?

Мъглата ги преследваше километри наред, обграждаше ги, отстъпваше, покриваше ги отново отвсякъде. После се спусна над автобуса, погълна го напълно и хищният шепот изпълни въздуха. *Намери тялото, нахрани тялото...*

— Уверете се, че мъглата няма да влезе през прозорците и процепите на вратите! — извика Иън.

Тес скочи на крака, но внезапно видя през хоризонталния процепа в защитния капак някакви светлини на хоризонта, които се движеха в група. *Хеликоптери*. Мощните им прожектори осветяваха земята, после се разнесоха силни експлозии. Мъглата отстъпи назад толкова бързо, сякаш никога не я бе имало.

— Виж — извика Тес и посочи с ръка. — Махни капациите от прозорците, бързо!

Когато Иън го направи, всички видяха светлините, хеликоптерите и как от тях към земята летят огнени бомби. Възторжените викове и крясъци изпълниха отново автобуса.

Ед Грейнджър най-накрая влезе вътре. Тес нямаше представа как го бе направил, какви връзки бе задействал и как бе убедил пилотите да летят до града в нощ като тази. Но той явно бе осъзнал, че освобождението на Есперанса щеше да се състои с него или без него и бе взел правилното решение.

Лорън и Мади си проправиха път напред и започнаха да прегръщат един след друг Тес, Иън, после всички наоколо. После Иън зави по алеята към църквата, наду клаксона и погледна към Тес.

— Помниш ли това място?

— Да, последния път аз карах — каза тя и се разсмя в момента, в който вратата на гаража започна да се вдига.

Когато Доминика и Номад се озоваха в загадъчната пещера на брега на езерото, той отново се превърна в човек. Вайра беше толкова висок, че не можеше да се изправи напълно в малкото пространство. Гледаха се напрегнато, тяхната дълга и сложна история оживяваше в съзнанието им като настояще, не като далечно минало. За миг тя откри някаква утеха в зелените очи — като чай — на мъжа, когото бе обичала преди толкова време и които се вираха в нея; може би този мъж все още съществуваше някъде в него. После очите потъмняха от гняв и болка.

— Всичко ще свърши тук, Ника. Сега.

— О, моля те, били сме тук и преди. Излишно е да преиграваш, Вайра.

— Всичко, което правеше през последните петстотин години, беше излишно и жестоко. Жената, която някога обичах, имаше добро сърце, но твоето се превърна в камък. Жената, която обичах, бе състрадателна, топла, лоялна към хората, които я обичаха. Но ти загуби всички тези качества, когато се присъедини към брухос. Сега обсебваш живите, защото е единственото нещо, което можеш да правиш.

— Такава лицемерна святост, Вайра... Изобщо не е в твоя стил.

— Смъртта на Сара Уелс бе абсолютно показна, само за да впечатлиш племето си, за да изглеждаш силна в техните очи. Това е непостиимо, Ника.

Тя направи престорена гримаса.

— О, спести ми го. Единствената причина, поради която го смяташ за „непостиимо“, е, защото двамата сте били любовници.

Ето. Каза го. Нека се опита да отрече.

Устата му се изви в тъжна, лека усмивка.

— Ние бяхме повече от любовници. Отношенията ми със Сара са много по-отдавнашни от връзката ми с теб. Нашата история е по-стара и по-богата от всичко, което сме преживели заедно, Ника.

Тя просто стоеше там, напълно смаяна от чутото, неспособна да разбере какво точно ѝ казва Вайра. Как бе възможно той, роденият в края на дванайсети век, да е обичал някого преди нея? Започна да се смее и се смя, докато от виртуалните ѝ очи потекоха фалшиви сълзи.

— Какво? Тя е била шифтър? Това ли ми казваш?

— В духовно отношение Сара бе моята друга половинка — Вайра говореше тихо. — Срегнах я, когато бях на дванайсет години. В онзи живот тя бе дъщеря на пастир. Бях с нея в деня, в който ме ухапаха... Когато се сблъскахме с шифтъра, ѝ изкрещях да бяга. И тя го направи. Затова в своя живот като Сара тя бе привлечена толкова силно от митовете, затова дойде в Еквадор.

Доминика внезапно изпита множество чисто човешки емоции да нахлуват в нея — тъга, отчаяние, омраза, ревност и гняв.

— Лъжеш — изсъска тя, протегна ръце и го бутна силно. Той се препъна назад, върхът на главата му се удари в тавана на пещерата. — Всичко, което ми каза сега, е лъжа — за да ме нараниш, да ме разсееш, да... да...

— Може би. Но никога няма да го разбереш със сигурност, Ника. А това ще те подлуди — Вайра ѝ се изсмя, смехът му отекна в стените на пещерата.

— Ти каза, че ме обичаш. Че ме обичаш като своя сродна душа, чети...

— Никога не сме се обичали по този начин. Успя да заблудиш Бен с такива приказки, но не и мен.

Думите му я прободоха още по-дълбоко в сърцето и гневът ѝ я тласна към насилие. Но когато се нахвърли срещу него, ръцете му се

обвиха около нея, стиснаха я като примка на палач и той започна да се преобразява.

Агонията я принуди да пици и да се гърчи, да се бори за това, което бе останало от живота ѝ. Тя прибягна до последната си, единствена надежда и му изпрати мислено спомена за последните минути от общото им минало — момента, в който бе умряла като Доминика де ла Рейна преди шестстотин години, а той бе галопирал към нея на черния си жребец като герой от романтичен роман и я бе метнал на седлото си. Но споменът не му повлия. Сякаш за него той никога не бе съществувал. Продължаваше да се променя, хватката му бе все така силна, мощна и можеше да я задуши дори във виртуалната ѝ форма. Внезапно осъзна, че той възнамерява да я погълне във формата си на шифтър. Беше ли възможно подобно нещо? *Имаше ли значение отговорът, щом той явно го правеше?*

Доминика се освободи от виртуалната си форма, но нищо не се промени. Нейната същност бе засмукана в тази на шифтъра, като прах в прахосмукачка. Когато я погълна, усещанията му станаха достъпни за нея. *Виждаше* как я поглъща, *чувстваше* собственото си разлагане, *вкусваше* силата на света на Вайра, *чуваше* шепота на древното му минало, което настъпваше към нея. Но тези сетивни усещания целяха да отвлекат вниманието ѝ, за да не се съпротивлява. Те бяха примамка, капан, висшата форма на предателство.

Доминика изпищя.

Не, никога, никога! — и докато се бореше да се отскубне от хватката му, чу стенанията на племето си, агонизиращите викове, молбите за помощ, отмъщение и спасение, които бяха като ехо на собственото ѝ унищожение. Това беше нейното племе, светът, който тя и Бен бяха изграждали през последните два века. Той бе унищожен от хората и — в крайна сметка — от шифтър, който никога не я бе обичал. Който никога не я бе смятал за другата половина на своята душа.

Стонете на умиращото ѝ племе я изпълниха със сила и тя успя да разкъса захвата на Вайра и да се понесе нагоре във въздуха, пищейки: „Мъртъв си за мен, шифтър! Завинаги!“.

Отдолу Вайра трепереше и се мятеше диво от животинската в човешката си форма, сякаш бе уловен в някакъв смахнат еволюционен капан. Замахна към нея, изправи се на задните си човешки крака, с

муцуната и предните крайници на куче. Но Доминика се отскубна и се понесе надалече, оставяйки го в пещерата, с надеждата, че той ще умре тук. Искаше всичко това да свърши и за двамата.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Доминика се носи безцелно дълго време, дни, седмици, месеци — не знаеше. Времето вече нямаше значение за нея. Мислеше, че може да е обезумяла и продължаваше да се лута из сцените на дългия си, странен живот като човек, като *бруха*, понякога с Бен, понякога с Вайра, но винаги обичаща тези, с които беше. Но в крайна сметка никой от мъжете, които бе обичала, не бе тук с нея — нито баща ѝ, нито Бен, нито Вайра. Затова, когато бе привлечена отново към града, потърси бившия си любовник, за да разбере какво бе станало, коя всъщност бе тя, къде бе сбъркала.

Част от града изглеждаше опустошена, дърветата в парковете бяха изтръгнати, много сгради бяха само празни черупки без прозорци, пътищата бяха разбити. Из града се движеха булдозери с ръмжащи двигатели, разчистваха с хищните си челюсти отломките, загребваха наведнъж смачканите коли, изгорелите камиони, парчетата от автобуси и погубени животи. В един квартал по клоните на дърветата висяха дрехи, по тротоарите бяха разпилени детски играчки. Изпокъсани книги, счупени инструменти и компютърни части бяха струпани върху дълги маси, като че ли в подготовка за улична разпродажба. Църковните камбани звънтяха навсякъде из града, протяжни оплаквателни звуци — но никой не жалеше за загиналите *брухос*.

Не срещна нито един от своя вид. Оцелелите по случайност бяха заминали.

Доминика най-накрая откри Вайра в един квартал, който бе в процес на възстановяване. Всичко бе зелено, красиви цветя растяха в керамични делви. В градинките бяха засадени дървета, сградите бяха възстановени и издигнати наново. Явно бяха минали месеци от нападението.

Шейпшифтърът седеше пред едно кафене с ужасната жена, която бе убила Бен, поставил едната си ръка на облегалката на стола, на който седеше Лорън, а другата — на стола на Мади, която пишеше по клавиатурата на тъпия си лаптоп. Иън, проклета да е душата му, шепнеше сладки, нищо незначещи думи в ухото на Тес и пиеше кафе

от висока чаша. Мануел Ортега, Хуанито, Илика, Грейнджър — всичките бяха тук, говореха и се смееха, очевидно доволни от себе си, наслаждавайки се на компанията си. Дори нелепият папагал Кали, кацнал на облегалката на стола на Тес, изглеждаше доволен. Как ги мразеше само...

Тес се облегна на стола си и започна да почесва синкавата следа на китката си. Но това бе несъзнателен жест, тя не го беше свързала с белега и Доминика не възнамеряваше да ѝ дава шанс да я разкрие. Плъзна се незабавно в племенницата ѝ, в Мади, в нейното силно и младежко тяло, с изпълненото с оптимизъм сърце, и се разпръсна в клетките ѝ.

Никаква реакция. Мади нямаше представа, че е била обладана. Също като онази глупава жена в Отавало и тя не подозираше, че тялото ѝ вече не е само нейно. Тук Доминика щеше да слуша, да наблюдава и да изчаква момента, в който *брухос* отново щяха да се възродят. Стори ѝ се, че вече ги чуваше да надигат гласове някъде от север.

След няколко минути побутна Мади да затвори лаптопа си, да стане и да се отдалечи от масата на компанията си.

— Ей, Мади, къде тръгна? — извика Тес след нея.

Момичето вдигна ръка и помахна.

— До после — провикна се в отговор и пресече улицата, за да влезе в сенчестия парк.

— *На север, отиваме на север,* — прошепна Доминика и Мади продължи да върви с уверена крачка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.